virtual-project.eu

JOHN SAUL

CLUBUL MANHATTAN

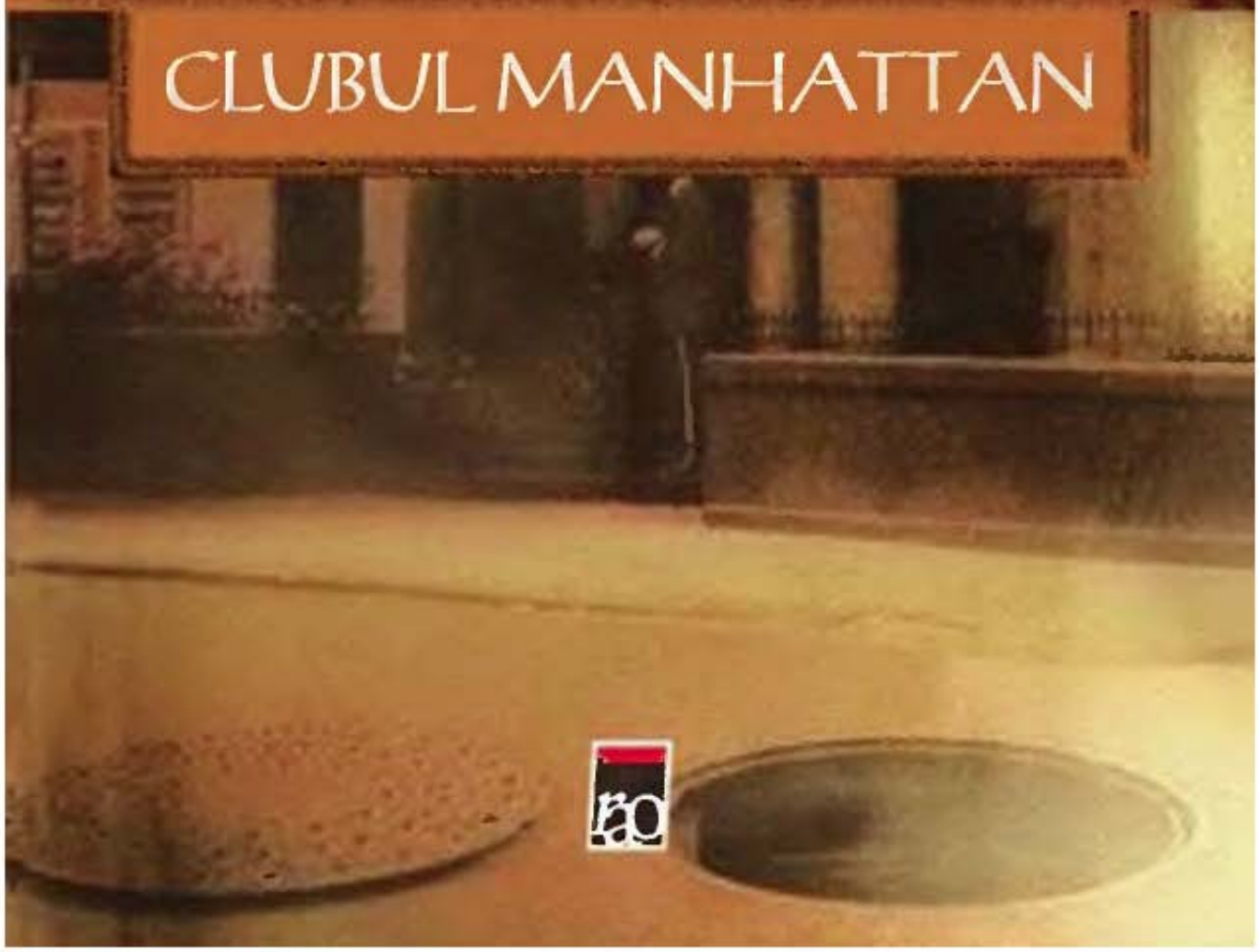

John Saul

CLUBUL MANHATTAN

Traducere din limba engleză
MONICA ȘERBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAUL, JOHN
Clubul Manhattan / John Saul; trad.: Monica Şerban. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-865-8

I. Şerban, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN SAUL
The Manhattan Hunt Club
© 2001 by John Saul
All right reserved

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R A „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-865-8

Pentru Ralph și Paulette,
vă mulțumesc pentru cei douăzeci și cinci
de ani de prietenie

PROLOG

Pierduse noţiunea timpului.

Trecuseră cîteva săptămîni bune. Poate chiar luni.

Dar nu zile, pentru că amintirea vieţii sale, aşa cum fusese ea odată, se topea în ceaţa care îi învăluia mintea. Şi nici ani, pentru că imaginile trecutului aveau încă formă, consistenţă, culoare şi miros.

Un copac.

Şi nu orice copac, ci nucul uriaş din spatele casei în care crescuse. Cînd era mic, crengile cele mai joase ale copacului se depărtau atît de mult de pămînt, încît tatăl lui trebuia să-l ridice deasupra capului ca să le poată atinge. După ce se mai înălţase puţin, obişnuia să se caţere pe scoarţa lui aspră pînă ajungea la umbra protectoare a ramurilor bogate, în mijlocul cărora îşi construise o căsuţă unde se ascundea în după-amiezile călduroase de vară. Soarele se strecura prin frunzişul des şi întreaga lume părea să strălucească în nuanţe de smarald

În tufişurile de chiparos care înconjurau grădina se cuibăreau la apus sute de vrăbiuţe. Ciripeau uşurel pînă cînd căţeaua lui – o potaie neagră pe nume Cinder – se repezea spre ele, risipind liniştea cu lătratul ei ascuţit. Păsările zburau speriate, stîrnind un zgomot de frunze uscate prin care tocmai trecuse o rafală de vînt. Vrăbiile se roteau în înaltul cerului, mici pete în infinitul albastru, apoi reveneau încet în tufişuri, doar pentru a fi alungate din nou o clipă mai tîrziu.

Acestea erau amintirile lui cele mai vii, dar şi cele mai îndepărtate. Cu toate că nu se putea considera bătrîn, mintea începuse deja să-i joace feste. De ce revedea atît de clar copacul de acum douăzeci de ani, dar nu mai ştia cum arăta ultima cameră în care locuise?

Oare pentru că nu mai voia să-şi aducă aminte de ea?

Aşa cum stătea acum, înconjurat de întuneric, frînturi vagi ale unor imagini disparate începură să i se perinde prin minte. Un spaţiu mic în care erau înghesuite un pat şubred şi o masă de metal cu smalţul sărit. Scările care duceau la odaie duhneau a urină, parţial mascată de izul stătut al fumului de ţigară. Dar pe el nu-l deranja – mai trăise şi înainte în astfel de condiţii. Apoi, într-o zi, plecase şi nu se mai întorsese acolo. Nu prea îi păsa, oricum nu putea plăti chiria, iar nenorocitul de proprietar care locuia în maghernita aia de la subsol probabil că schimbase yala după cîteva zile.

Rătăcise pe străzi o vreme şi nu se simţise prea rău. Cel puţin nu mai avea grija chiriei. Venise frigul însă, şi o dată sau de două ori se aciuase într-un adăpost de noapte. Dar nu în ăla de pe insula... Cum dracu' îi zicea? Era un nume ca de magazin de pe vremuri.

Wards. Aha! Insula Wards.

De fapt, nici nu intenţionase să se ducă acolo. Nu că ar fi fost mai rău decît locurile pe care i le arătase Big Ted cînd îl dusese în staţia Grand Central.

Se tot învîrtiseră pe lîngă pubelele de la nivelul inferior pînă cînd doi poliţişti de tranzit începură să-i privească suspicioşi.

– Vino-ncoa', mormăi Big Ted, iar el îl urmase pe peronul de dedesubt pînă la linia 42.

De cealaltă parte a şinelor se zărea un amestec ciudat de ziduri, ţevi şi scări. Jumătate dintre pereţi îţi dădeau senzaţia că se vor dărîma dintr-o clipă în alta, iar scările păreau să nu ducă niciunde. Big Ted sări de pe peron, traversă şinele metalice şi se urcă pe una din scări. Ezită un moment, apoi auzi pe cineva strigînd, nu aşteptă să vadă cine era. Se repezi după Ted şi de-abia reuşi să-l zărească pe celălalt bărbat, strecurîndu-se printr-o uşă.

Ted îl conduse printr-o serie de camere, apoi se mai căţărară pe cîteva ţevi, după care o luară pe un coridor întunecat. Încă mai auzea strigătele venind din spatele lui, aşa că iuţi ritmul, urmîndu-l pe Ted.

La început a fost distractiv – ca un fel de aventură. Îşi imagina că o să mai stea cu Ted o vreme, după care se va duce în altă parte. Poate chiar va părăsi oraşul. Însă după cîteva zile a început să ningă şi în tunelele de sub metrou era cald.

Cel puțin aici n-avea să dîrdîie de frig.

Dacă erai atent, puteai chiar să folosești toaleta de la Barul Oyster din colț, mai ales dacă nu stăteai mult, iar polițiștii de tranzit nu erau cu capsa pusă. Dar după ce de-abia scăpase atunci cînd îl săltaseră pe Big Ted, și-a petrecut mai mult timp în tunele decît la lumina zilei.

Se obișnuise. Nu mai era așa de întuneric cum i se păruse la început. Existau mai multe lumini decît crezuse și, după o vreme, se acomodase și cu zgomotele.

– Ca mugetul blînd al oceanului, îi spusese odată Annie Thompson cu vocea ei blîndă și tărăgănată pe care cei doi ani pe străzile New Yorkului nu i-o aspriseră. Te adoarme de parcă ai fi pe plaja de la Hilton Head.

Nu credea că femeia locuise vreodată în Hilton Head, așa cum nici ea nu ar fi crezut vreodată că el crescuse în California. N-avea importanță.

Acum nu mai conta decît faptul că amîndoi erau în viață.

În măsura în care asta se putea numi viață. Pentru ei diferența dintre zi și noapte aproape că dispăruse, cu excepția momentelor cînd treceau pe sub vreo gură de canal din parc, iar în ultimele zile – poate chiar o săptămînă – se țineau departe de locurile astea.

De gurile de canal, de stațiile de metrou, de stațiile de tren, de rigole și de gurile de tunel. Nici una din ele nu mai era sigură.

Nici una

Și nici prietenii nu mai aveau

În urmă cu o săptămînă, altfel stăteau lucrurile Annie Thompson, Ike și fata aceea al cărei nume nu și-l putea aminti. Oricum, astăzi nu mai conta, de vreme ce porniseră în căutarea lui.

„Ei "

Nu știa prea bine cine erau „ei". Înainte să înceapă nebunia, îi credea prietenii lui.

Dar într-o zi, cînd ieșise din tunele, șparlise o geantă. N-a fost greu – îl urmărise pe Big Ted făcînd asta de multe ori. Femeia pe care o jefuise nici măcar n-a încercat să opună rezistență.

Și nici n-a strigat după ajutor.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd încă mai era sus, a dat peste Annie Thompson. Fusese şi ea acolo, în staţia de metrou unde operase şi văzuse totul. Dar în loc să-l întrebe cîţi bani avea sau să-i ceară să-i împartă cu ea, lucru pe care l-ar fi făcut cu dragă inimă, femeia îl luase la rost:

– Te-ai ţicnit? De ce-ai făcut aşa ceva?

Şi a continuat să vorbească, dar el nu o mai asculta – era mult prea preocupat să o privească pe fata care tocmai ieşise din biserica de pe Amsterdam Avenue, gîndindu-se cum ar fi să poată sta la taclale cu ea. Nu să o atingă. Doar să discute. Aşa că o ignorase pe Annie pînă cînd dăduseră nas în nas mai tîrziu – nu ştia exact cînd anume –, iar ea îl avertizase.

– Io zic că ar fi mai bine să ieşi la suprafaţă, spuse ea. Chiar credeai că o să scapi aşa, pur şi simplu? Acuma o să vină după tine.

Nu crezuse o iotă din vorbele ei decît atunci cînd încercase să ajungă afară pe la una din staţiile de metrou şi nişte prieteni de-ai lui Ike îl ameninţaseră cu cuţitele.

Se vedea din privirea lor că nu glumeau.

De atunci se ascundea.

Din ce în ce mai adînc, coborînd scările ori de cîte ori întîlnea vreuna, tîrîndu-se prin conducte în care de-abia încăpea, strecurîndu-se prin spaţii strîmte prin care n-ar fi reuşit să treacă, dacă acestea nu ar fi fost acoperite cu mîzgă.

Acum stătea pe marginea unei pasarele şi era atît de întuneric, încît dacă şi-ar fi închis lanterna n-ar mai fi văzut nimic. Bateriile erau şi ele pe ducă şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, nu-şi putea permite ca strălucirea palidă a fasciculului de lumină să dispară.

Auzi ceva mişcîndu-se prin beznă, apoi simţi cum acel ceva se urcă pe mîna lui.

Din depărtare, se auzea huruitul unui tren.

Din noapte, se zări un punct de lumină roşu.

Zgomotul scos de tren se înteţi.

Se lipi şi mai tare de zidul din spatele lui, ţinîndu-şi respiraţia. Întregul pasaj se zgudui cînd pe undeva pe deasupra lui trenul trecu în viteză. După ce huruitul se stinse, se lăsă o linişte apăsătoare.

Răsuflă uşurat.

Inspiră adînc şi izul fetid îi umplu nările.

Din nou o strălucire roşie, de data asta din cealaltă direcţie.

Acum se vedeau clar două puncte roşiatice, tîrîndu-se de-a lungul podelei ca nişte insecte lucitoare. Se uniră, părînd confuze un moment. Apoi cele două flăcărui de jăratic se îndreptară spre el.

Încercă să se ascundă şi mai adînc în nişa protectoare, dar duritatea rece şi umedă a betonului îl împiedică.

Pentru o clipă, cele două puncte strălucitoare ieşiră din raza lui vizuală, iar el se uită în jos.

Le regăsi acolo, pe pieptul său, foarte apropiate.

N-a auzit împuşcăturile. Cu mult înainte ca zgomotul să-i ajungă la urechi, unul dintre gloanţe îi pătrunse în inimă, iar celălalt îi sfîşie coloana.

Nici măcar în secunda în care îşi dădu ultima suflare, nu înţelesese de ce se întîmplase astfel.

Ştia doar că nu-i putea opri.

CAPITOLUL 1

„Omorîţi-l, se rugă în sinea ei Cindy Allen. Omorîţi-l şi anunţaţi-mă şi pe mine cînd s-a terminat totul."

Simţindu-i încordarea, Bill se aplecă spre ea şi o luă de mînă.

– O să-l închidă pe viaţă, rosti el încet. O să-l arunce la închisoare şi tu n-o să mai ai de ce să te temi.

Îi strînse mîna lui Bill, ca şi cum vorbele lui ar fi liniştit-o, dar Cindy ştia că nu erau adevărate. O să-i fie frică tot restul vieţii sale.

Frică să mai meargă singură pe stradă, dacă va mai putea merge vreodată.

Frică să mai privească chipurile străinilor, de teama a ceea ce ar putea zări în ochii lor: milă, repulsie şi stînjeneală.

Frică să se mai uite la Bill, ca să nu descopere cumva umbre ale aceloraşi sentimente şi în ochii lui

Şi toate astea din cauza unui bărbat al cărui chip umplea acum ecranul televizorului aşezat la marginea patului

Încercă să-şi alunge pentru un moment mînia şi frica din suflet şi se strădui să-l privească indiferentă pe Jeff Converse. Era extrem de arătos – trebuia să recunoască. Cu o tunsoare perfectă şi trăsături ferme.

Nu te-ai fi aşteptat ca un monstru să arate aşa. Într-adevăr, nimic din înfăţişarea plăcută a lui Jeff Converse nu te făcea să bănuieşti cruzimea ce zăcea în el. Nici părul negru şi ondulat, nici ochii căprui şi calzi, nici expresia blîndă. În imaginea de pe ecranul televizorului, bărbatul împotriva căruia depusese mărturie, Jeff Converse,

părea la fel de înspăimîntat ca şi Cindy Allen. Doar că femeia ştia cu certitudine că frica ei este reală.

A lui era doar o altă minciună, ca toate născocirile pe care le spusese la proces.

– Şi dacă judecătorul îl crede? şopti ea, fără să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

– N-o să-l creadă, o linişti Bill. Nici juriul, nici judecătorul nu au înghiţit povestea lui. Converse o să plătească cu vîrf şi îndesat pentru tot ce a făcut.

„Nu-i adevărat", se gîndi Cindy. Chiar dacă Jeff Converse avea să intre în puşcăric, el nu va păţi niciodată ceea ce păţise ea.

Cînd imaginea lui Jeff Converse dispăru de pe ecran, înlocuită de chipul zîmbitor al unei blonde drăguţe care prezenta ştirile de dimineaţă, Cindy îşi întoarse privirea spre oglinda de deasupra dulapului, pe care, la rugămintea ei, Bill o agăţase suficient de jos, ca ea să se poată vedea.

– Totul o să fie bine, o asigurase Bill, încercînd s-o liniştească prima dată cînd se uitase în oglindă, după ce i se dăduseră jos bandajele. Am vorbit cu doctorul şi mi-a spus că poate repara toate rănile. E nevoie de timp, atît.

Timp şi cinci intervenţii chirurgicale şi mai mulţi bani decît cîştigau ea şi Bill într-un an.

Dar chiar dacă găseau banii necesari şi ea trecea prin toate procedurile, îi explicase chirurgul plastic, tot n-avea să se refacă pe de-a-ntregul. Trăsăturile ei de abia se vor apropia de ceea ce îi fusese chipul pînă în noaptea aia îngrozitoare de acum şase luni. Şi chiar dacă îi aranjau cicatricele de la suprafaţă pomeţii zdrobiţi şi falca ruptă, buza de jos sfîşiată cînd se lovise cu capul de beton, cei cinci dinţi din zona maxilarului inferior şi cei patru din zona celui superior rănile din sufletul ei nu se vor vindeca niciodată. Şi chiar dacă găseau o metodă prin care să-i pună la loc coloana frîntă, care o împiedica acum să se mişte, tot nu vor fi în stare să o facă să se simtă din nou în siguranţă atunci cînd va merge pe stradă.

Asta îi furase Jeff Converse. Se ducea să se întîlnească cu Bill. Era destul de tîrziu, dar amîndoi lucraseră pînă la ore înaintate şi hotărîseră că vor lua cina la zece seara.

Metroul era aproape gol – un singur călător în vagonul în care urcase ea din Rector Street, iar acesta coborîse la stația de pe 42nd Street. Apoi rămăsese singură, exact așa cum îi plăcea ei. Așa se putea concentra în voie asupra raportului pe care îl analiza, înainte de a face ultimele recomandări luni de dimineață. Cînd a ajuns în stația ce ducea spre 110th Street, își însemnase deja vreo zece secțiuni pe care să le revizuiască împreună cu Bill în timpul cinei.

Stația era la fel de pustie ca și cea de pe Rector Street și de-abia îl observă pe bărbatul care aștepta pe peron metroul spre centru.

Tocmai se pregătea să urce scările cînd a simțit cum o apucă cineva de gît, acoperindu-i gura cu mîna. După ce agresorul i-a smucit capul pe spate, a început s-o tîrască pe peronul pustiu pînă în capătul cel mai îndepărtat. Înnebunită de groază, n-a mai avut putere să se împotrivească atunci cînd bărbatul a trîntit-o pe jos și s-a apucat să-i smulgă hainele de pe ea. În cele din urmă, a încercat să opună rezistență. Nemernicul a lovit-o cu fața de beton ca și cînd ar fi vrut să sfărîme capul unei păpuși și timp de cîteva secunde și-a pierdut cunoștința. Un moment mai tîrziu, cînd s-a trezit zăcînd pe spate, deși ochii i se umflaseră deja și înotau în propriul sînge, i-a văzut foarte clar chipul.

Ochii căprui care se uitau în jos spre ea.

Părul extrem de negru.

S-a repezit spre el, zgîriindu-i obrajii cu unghiile, după care a început să țipe din toate puterile. A încercat să se strecoare pe sub el, dar se întîmpla ceva nefiresc cu corpul ei: nu-și putea mișca picioarele.

Țipă iar și iar și după o vreme, care i se păru o eternitate, timp în care crezu că o să moară, veni și ajutorul.

Brusc, silueta de deasupra ei fu trasă într-o parte și o clipă mai tîrziu oamenii o înconjurară din toate părțile. Doi polițiști de tranzit au întrebat-o ce se întîmplase, dar începea să agonizeze și exact cînd văzu alți doi polițiști imobilizîndu-l pe bărbat, se scufundă într-o beznă adîncă.

Cînd s-a trezit din nou, se afla la spital.

După ce s-a mai înzdrăvenit, i-au adus fotografiile mai multor bărbați.

L-a recunoscut imediat.

N-avea să-l uite niciodată.

– Vreau să fiu acolo, spuse ea acum, cînd o altă imagine a lui Jeff Converse apăru pe ecranul televizorului. Cînd judecătorul va da sentința, vreau să fiu acolo.

– Nu e nevoie, Cindy, răspunse Bill, dar femeia se hotărîse.

– Vreau să-l văd. Vreau să-i văd teama din ochi.

Fără să-l mai aştepte pe Bill s-o ajute, Cindy Allen îşi mută corpul chinuit din pat în scaunul cu rotile care se găsea aşezat alături.

– Merită să moară, spuse ea. Ce mă sperie cel mai tare este că îmi doresc să privesc atunci cînd îl vor executa.

Carolyn Randall simțea tensiunea acumulată în camera de zi, decorată cu lucruri extrem de scumpe, după ce prezentatoarea de ştiri îşi terminase povestea despre condamnarea lui Jeff Converse. Cînd chipul lui Jeff apăru pe ecran prima dată, îşi îndreptă instinctiv mîna după telecomandă, dar nu suficient de repede. Prezentatoarea blondă – de care Carolyn era sigură că flirtase cu soțul ei la un eveniment de binefacere organizat de Societatea de luptă împotriva cancerului, de acum două săptămîni – pronunțase deja numele lui Jeff şi atît soțul lui Carolyn, cît şi fiica ei vitregă se întorseseră imediat să se uite.

– De ce vă încăpățînați amîndoi să priviți toate reportajele despre întîmplarea asta îngrozitoare? întrebă ea iritată, cînd pe ecran începu să se deruleze o reclamă comercială. S-a terminat. Dați-o uitării.

Nu s-a terminat, răspunse Heather fără ezitare, cu vocea plină de mînie. Nimic nu se va termina pînă nu-i vor da drumul lui Jeff.

- Te asigur că nu-i vor da drumul decît dacă se va dovedi că este nevinovat, rosti Perry Randall pe un ton superior, despre care Heather ştia că este rezervat în mod obişnuit acelor martori confuzi care habar n-aveau de faptele reale. Şi de vreme ce el nu este nevinovat, nu văd cum s-ar putea întîmpla aşa ceva.

– Nu vezi, pentru că..., începu Heather, dar tatăl ei o întrerupse înainte ca ea să termine ce-avea de zis.

– Cunosc foarte bine faptele din acest caz, îi aminti el. Am văzut raportul poliției după ce l-au arestat pe Converse şi, deşi am

refuzat cazul de față din motive obiective, asta nu înseamnă că nu l-am citit cu atenție.

Văzu din grimasa fiicei lui că argumentele aduse de el nu aveau cum s-o convingă, așa cum nu reușiseră niciodată începînd cu ziua în care Jeff Converse fusese surprins în locul unde se petrecuse atacul asupra Cynthici Allen. Nu-și mai putu stăpîni propria nemulțumire și se încruntă și el.

– Știu foarte bine ce simți, Heather, dar dacă am permite sentimentelor să influențeze Curtea de Justiție, închisorile noastre ar fi goale. Nu există nici un bărbat de la Rikers Island – sau din oricare altă parte, bănuiesc – fără o prietenă care se jură că el este nevinovat.

– Dar Jeff este nevinovat! se burzului Heather. Tati, știi foarte bine că el nu putea să facă lucrurile alea de care este acuzat!

Perry Randall își arcui sprînceana stîngă.

– Nu, Heather, sincer să fiu, nu-l cunosc mai deloc.

Heather simți un nod în gît de furie, dar se abținu să dea drumul șuvoiului de cuvinte. Ce rost avea să se certe cu tatăl ei acum? El luase deja o hotărîre. Își exprimase punctul de vedere chiar din momentul în care îl sunase după ce Jeff fusese arestat.

Îi dăduse telefon cu speranța – nu, *convinsă fiind* – că el va putea vorbi cu cineva și va aranja totul. În prezent realiza că ar fi trebuit să-și dea seama cum stau lucrurile de fapt. Oare nu primise fiecare problemă sentimentală apărută de-a lungul timpului un răspuns rece și analitic din partea tatălui ei? Nu atitudinea lui o îndepărtase pe mama ei în cele din urmă? Totuși, ca nu fusese pregătită să audă asemenea vorbe cînd îi ceruse ajutorul

– Vreau să vii acasă imediat, îi spusese el. Ultimul lucru de care am nevoie acum este ca tu să .

– *Tu* ai nevoie? replicase ea. Tată, Jeff este la închisoare!

– Din experiența mea înseamnă că, fără îndoială, a făcut el ceva ca să ajungă acolo, completase tatăl ei.

Apoi, observîndu-i neliniștea, se mai îmblînzise.

– O să mă ocup de dimineață. Polițiștilor le trebuie mai mult timp ca să-l rețină definitiv și mîine-dimineață găsesc eu ceva la birou ca să rezolvăm lucrurile. O să arunc o privire asupra dovezilor – și vedem și ce crede lumea. Apoi, voi hotărî ce e de făcut.

Aşa că Heather venise acasă.

Numai că apartamentul mare care dădea spre Central Park i se părea rece – nu se mai simţise ca acasă încă de pe vremea cînd mama ei plecase cu doisprezece ani în urmă, iar ea de-abia împlinise unsprezece ani.

„Plecase."

Frumos exprimat. Acum, cînd Heather avea douăzeci şi trei de ani, ştia că expresia „fusese expediată" descria mult mai bine ceea ce se întîmplase. Nu pricepuse acest lucru de la început, dar de-a lungul anilor, îşi făcuse o imagine destul de clară despre ce se petrecuse. Cînd venise acasă de la şcoală în ziua aceea, descoperise că mama ei nu mai era acolo.

– Trebuie să se odihnească, i-au spus.

Ulterior a aflat că mama ei „se odihnea" într-un spital.

Şi nu într-un spital oarecare, ca Lenox Hill, de lîngă Lexington, sau ca Spitalul ORL Manhattan de pe 64th Street.

Cel în care se găsea mama ei arăta mai degrabă ca un sanatoriu decît ca un spital şi era situat la ţară. Din păcate, nu era un sanatoriu oarecare, ci unul în care tatăl ei o trimisese pe Charlotte Randall ca să scape de dependenţa de băutură şi pastile.

La început, mama ei îi promisese că se va întoarce cît de curînd.

– O să stau foarte puţin, iubirea mea, i-a spus atunci cînd Heather a vizitat-o prima dată.

Dar mama ei nu a mai venit niciodată acasă.

Pur şi simplu nu pot, i-a explicat ea. Cînd o să te faci mare, o să înţelegi.

Divorţul s-a făcut în linişte – tatăl ei avusese grijă de asta.

Iar mama ei se mutase din New York – şi de asta avusese grijă tot tatăl ei.

Charlotte locuia acum în San Francisco. După ce Heather a împlinit optsprezece ani, s-a urcat în avion şi s-a dus s-o vadă, împotriva obiecţiilor tatălui ei. Cînd a ajuns acolo de dimineaţă, mama ei era trează, dar la prînz a băut un pahar de vin alb.

– Nu te uita la mine aşa, draga mea, rostise ea după prima înghiţitură, cu voce veselă şi zîmbind mult prea larg. E doar un pahar. Eu nu sînt alcoolică.

Din păcate, nu se limitase la un singur pahar. Pînă la cină, mama ei nici măcar nu mai încercase să-şi ascundă viciul.

– De ce să nu beau? Oi trăi eu în San Francisco, dar tatăl tău îmi controlează în continuare viaţa.

– De ce îl laşi? întrebase ea.

Mama ei clătinase din cap.

– Nu-i aşa simplu. Cînd o să mai creşti, ai să înţelegi.

Însă călătoria la San Francisco nu făcuse altceva decît să-i distrugă iluziile legate de mama ei, pe care Heather le hrănise cu speranţă de-a lungul anilor în care fuseseră despărţite.

Acum înţelegea cu adevărat, exact aşa cum îi spusese mama ei că se va întîmpla. În unele privinţe, tatăl ei o controla la fel de riguros pe cît o controla pe Charlotte. Heather locuia în continuare în apartamentul zgomotos de pe Fifth Avenue şi mergea tot la Universitatea Columbia.

Tatăl ei era cel care îi plătea taxele şcolare şi ea stătea tot în casa lui. Dar fata mai ştia şi că totul se va schimba cînd Jeff va termina arhitectura, iar ei doi se vor căsători.

Apoi venise noaptea aceea teribilă cînd ea îl aşteptase pe Jeff în apartamentul lui şi el nu apăruse. În cele din urmă, cînd s-a convins că trebuia să i se fi întîmplat ceva, a început să dea telefoane.

Mai întîi la spitale. La St. Luke, la clinica de pe Columbus, la Centrul Medical Westside.

Iar apoi la secţia de poliţie de pe 100th Street.

– Da, avem un Jeff Converse la noi, îi spusese ofiţerul de serviciu, dar refuzase să îi dea şi alte detalii prin telefon.

Heather crezuse atunci că este vorba de o greşeală îngrozitoare, pînă în clipa în care a ajuns la poliţie. Jeff, cu faţa zgîriată şi hainele acoperite de sînge, se uitase la ea neajutorat printre gratiile celulei, singura cameră de detenţie a secţiei.

– Încercam să ajut o femeie, a spus el. Eu doar încercam să o ajut.

Şi aşa a început coşmarul.

Coşmarul căruia, nici tatăl ei, nici procurorul general nu încercaseră să-i pună capăt.

– Nu pot să fac nimic, i-a spus el a doua zi. M-am uitat peste caz, dar victima l-a identificat cu precizie. E sigură în privinţa lui Jeff.

– Dar trebuie să fi fost..., a dat să adauge Heather ceva, doar pentru a fi întreruptă imediat.

– Treaba mea este să acuz oameni ca Jeff Converse, nu să-i apăr. Îmi pare rău, dar am mîinile legate.

Dar Heather știa că mai e și altceva la mijloc. Tatăl ei nu voia să facă nimic pentru Jeff.

Niciodată nu dorise ca ea să se întîlnească cu el.

Și, cu siguranță, nu voia ca ea să se mărite cu Jeff.

În plus, el visa să ajungă procuror districtual, o ambiție care ar fi putut să se materializeze fără îndoială odată cu următoarele alegeri. Desigur, în cazul în care nu s-ar fi întîmplat vreun lucru stînjenitor – cum ar fi să se situeze pe o poziție greșită în situația unui caz mult mediatizat.

Și din cauza violenței atacului comis împotriva Cynthici Allen, cazul lui Jeff devenise foarte cunoscut. Pentru Perry Randall, era și-așa destul de greu de înghițit faptul că fiica lui era prietenă cu Jeff Converse. Să-l mai și apere era de neimaginat.

– Dar n-a făcut-o el, șopti Heather. Știu că n-a făcut-o el.

Putea la fel de bine să și tacă, pentru că tatăl ei oricum își îndreptase din nou atenția asupra ziarului pe care-l citea.

Keith Converse se întinse spre butonul de la radio, dar se răzgîndi înainte să-l atingă. Dacă îi dădea drumul, știa ce se va întîmpla: soția sa își va întrerupe rugăciunile și îi va arunca o privire plină de reproș și chiar dacă nu va rosti nimic cu voce tare, mesajul ei va fi suficient de clar

„Ție chiar nu-ți pasă ce se întîmplă cu Jeff?" ar sugera privirea ei

Și nici n-ar avea vreun rost să încerce să o convingă cît de mult îi păsa de fiul lui Ea își făcuse deja o părere, iar el renunțase să mai discute cu ea acest aspect cu cîteva luni în urmă.

– Este voia lui Dumnezeu, oftase ea cînd o anunțase că Jeff fusese arestat.

„Voia lui Dumnezeu."

Keith nici nu mai știa de cîte ori auzise vorbele acestea în ultimii ani. Deveniseră explicația pe baza căreia Mary refuza să discute orice problemă care apărea între ei.

Le cunoştea originea la fel de bine ca ea. În fond, urmaseră amîndoi cursurile şcolii Sfînta Maria, crescuseră împreună în aceeaşi atmosferă religioasă, mergînd regulat în fiecare duminică la biserica St. Barnabas ca să participe la slujbă.

Cînd erau tineri, Mary părea destul de detaşată de chestiunile religioase. Dar totul se schimbase după ce făcuseră dragoste prima dată, în noaptea în care îl concepuseră pe Jeff. Un sentiment profund de vinovăţie catolică o copleşise pe Mary în clipa în care a descoperit că rămăsese însărcinată.

Keith s-a gîndit că neliniştile ei se vor mai risipi după ce se vor căsători şi a avut grijă ca relaţia lor să fie legalizată cît mai repede. Opt luni mai tîrziu, cînd a venit pe lume Jeff, au spus tuturor că acesta se născuse prematur şi, pentru că băieţelul avea o constituţie mai firavă, toată lumea înghiţise minciuna.

Cu excepţia lui Mary.

Keith nu s-a îngrijorat foarte tare cînd soţia lui a devenit din ce în ce mai retrasă. A crezut că se poartă aşa pentru că era preocupată de copil. Dar după ce Jeff a împlinit un an, atitudinea ei rezervată s-a accentuat şi mai mult. Cînd a sosit vremea ca băiatul să meargă la şcoală, ei nu mai făceau dragoste decît o dată pe lună, dacă se putea numi dragoste ceea ce se întîmpla între ei. Apoi, o dată pe lună s-a transformat în o dată pe an şi cînd Jeff a intrat la liceu, Keith aproape că uitase cum e să se culce cu Mary. Totuşi, din alte puncte de vedere, ea fusese o soţie bună. Casa era lună şi se îngrijea de toţi trei foarte bine. Dar cu fiecare an care trecea, Mary se închidea tot mai mult în ea, petrecîndu-şi şi mai mult timp cufundată în rugăciune.

Şi de fiecare dată cînd se întîmpla ceva rău, ea spunea că aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Spunea că erau pedepsiţi pentru că păcătuiseră.

Şi cuvintele ei îl dureau întotdeauna – îl dureau rău. Era ca şi cum ar fi spus că n-ar fi trebuit să-l aibă pe Jeff.

Keith se întreba adesea dacă n-ar fi trebuit să meargă împreună la un consilier marital. Dar singura dată cînd îi sugerase acest lucru a aflat că unica persoană cu care era dispusă Mary să discute era preotul lor, iar Keith nu înţelegea cum ar fi putut el să-i ajute. Aşa

că tăcuse în continuare şi se concentrase asupra dezvoltării afacerii sale, sperînd că lucrurile se vor repara de la sine. Cînd Jeff a intrat la facultate, Mary l-a anunţat că îl părăseşte.

– E voia lui Dumnezeu, i-a spus ea. Am comis un păcat îngrozitor, dar eu am făcut penitenţă şi Dumnezeu m-a iertat.

Ca de obicei, nu avusese loc nici o discuţie. Keith ştia că e în stare să se certe cu furnizorii, cu partenerii de afaceri sau cu clienţii, dar în nici un caz nu putea să o contrazică pe Mary.

Cum să te pui cu voinţa lui Dumnezeu?

Prin urmare, Mary s-a mutat, iar el a încercat să se acomodeze cu micuţa casă din Bridgehampton care brusc părea mult prea mare şi prea goală şi apoi să se obişnuiască cu ideea că atît soţia lui, cît şi fiul său nu mai locuiau acolo.

N-a fost uşor, dar s-a descurcat. Însă de cînd îl arestaseră pe Jeff, lucrurile se înrăutăţiseră.

Cînd Jeff l-a sunat prima dată, Keith a fost convins că la mijloc este o eroare cumplită. Jeff fusese întotdeauna un băiat bun, nu intrase niciodată precum majoritatea celorlalţi copii. Apoi, l-au arestat şi i-au adus nişte acuzaţii complet nefondate.

Tot timpul desfăşurării procesului, încrederea lui Keith în Jeff nu s-a clintit nici un moment, chiar şi după ce el şi Mary au ascultat depoziţia victimei. O lua pe Mary întotdeauna de acasă şi se duceau împreună la tribunal. Keith ştia că femeia aceea se înşală, deşi cuvintele ei îţi lăsau impresia că este absolut sigură de cele întîmplate

Deşi victima îl arătase pe Jeff în timpul procesului, spunînd: „Acela este bărbatul care m-a atacat. Nu o să-i uit chipul cît voi trăi".

Cînd juriul l-a condamnat pe Jeff, Keith încă îşi mai închipuia că se confruntau cu o greşeală îngrozitoare. Putea să jure că totul se va rezolva: avocatul lui va face recurs şi Jeff va fi eliberat, iar ei îşi vor continua viaţile în linişte

Dar Jeff nu fusese eliberat.

Iar Keith începuse să dea vina pe Mary pentru tot ceea ce se petrecuse.

Acum, cînd traficul de pe Autostrada Long Island se blocase complet, îi aruncă o privire.

– O să întîrziem.

Mary oftă.

– Acuma o să zici că e tot vina mea.

Degetele lui Keith strînseră volanul cu furie.

– N-am spus niciodată că a fost vina ta. De ce interpretezi tu mereu totul ca pe un atac personal?

– Ca pe un *afront,* îl corectă Mary.

„Abține-te și nu spune nimic, se îmbărbătă Keith. Oricum n-are importanță dacă tot întîrziem." Dar pentru Jeff va avea importanță.

– Ar fi trebuit să merg de aseară, murmură el. Ar fi trebuit să fiu și eu acolo tot timpul.

Mary Converse nu găsi nici un motiv să răspundă la vorbele soțului ei. Pe bună dreptate, obosise să tot încerce să discute cu el. Măcar de-ar fi avut și el aceeași putere ca ea...

Își întrerupse șirul gîndurilor, știind că Keith nu-i împărtășea credința și n-o va face niciodată. La început, la fel ca Keith, fusese convinsă că fiul ei este nevinovat. Dar de atunci, remușcările pentru ceea ce pățise Jeff o copleșiseră. O vreme își asumase întreaga culpă, crezînd că dacă ea și Keith nu ar fi păcătuit cu mulți ani în urmă, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Jeff n-ar fi intrat într-un asemenea bucluc.

După ce primise condamnarea, s-a simțit atît de vinovată, încît aproape că si-a dorit să moară. Dar apoi discutase cu părintele Noonan, care îi explicase că nu era responsabilă pentru nimic din ce făcuse Jeff și că acum rolul ei era să-și convingă fiul că ea îl iertase

Că îl iertase si că îl iubea, la fel cum Dumnezeu îl iertase și îl iubea la rîndul lui.

Cu ajutorul credinței reușise să-și găsească pacea și să se resemneze.

Dar Keith continua să nege vinovăția lui Jeff, insistînd că la mijloc se strecurase o eroare și refuzînd să accepte că totul este din voia lui Dumnezeu. În adîncul inimii ei, Mary știa mai bine: Jeff fusese conceput în păcat și sufletul lui fusese corupt din clipa în care slăbiciunea ei o făcuse să cedeze în fața instinctelor lui Keith

Converse. Păcatele tatălui erau acum preluate de fiul său şi ea nu mai putea decît să accepte soarta şi să se roage – nu numai pentru sufletul ei, dar şi pentru al lui Jeff.

Apoi, cînd ambuteiajul din trafic se descongestionase la fel de rapid pe cît apăruse, o luară spre vest pe Autostrada Brooklyn-Queens, iar Mary începu să învîrtă mătăniile şi să rostească rugăciuni.

„Voia lui Dumnezeu se va împlini, se ruga ea în tăcere. Voia lui Dumnezeu se va împlini..."

CAPITOLUL 2

Pentru Jeff Converse, zilele deveniseră de-o monotonie înfricoşătoare. Fiecare dimineaţă din ultimele cîteva luni adusese cu ea speranţa trecătoare că, în sfîrşit, se va trezi din teribilul coşmar în care se transformase viaţa lui. Dar cînd mrejele delicate ale somnului îl eliberau din atingerea lor, senzaţia iluzorie că visul urît luase sfîrşit dispărea brusc. Nodul de frică din stomac, apărut odată cu arestarea sa, devenea şi mai agonizant pe măsură ce se gîndea la grozăviile cu care se putea confrunta de-a lungul zilei.

Iniţial crezuse că totul se va termina în cîteva minute, poate chiar o oră sau două. După ce îl închiseseră în camera de detenţie a secţiei de poliţie de pe 100th Street, privise în jur mai mult curios decît temător. La urma urmei, era victima unei încurcături.

Nu încercase decît să o ajute pe femeia de la metrou.

La început, de-abia o văzuse – urca scările peronului cînd auzise ceva care îl făcuse să se oprească

Dacă ar fi ignorat zgomotele şi şi-ar fi continuat drumul, dacă nu ar fi acordat mai multă atenţie ţipătului înăbuşit decît alarmelor de la maşinile de pe stradă, totul ar fi fost bine pentru el.

Dar un ţipăt nu era o alarmă de maşină şi, fără să mai stea pe gînduri, se întoarse, coborîse scările şi se îndreptase spre capătul îndepărtat al peronului.

Nu mai avu nici un dubiu asupra a ceea ce văzu în strălucirea palidă a neoanelor a căror lumină umplea staţia de metrou: o femeie zăcea întinsă pe gresia albă, cu faţa în jos.

Un bărbat îngenuncheat lîngă ea şi cu spatele la Jeff îi smulgea hainele.

Lui Jeff nu-i trecu nici o clipă prin cap să dea bir cu fugiţii. Dimpotrivă, o luase la goană spre agresor, urlînd din toate puterile. Speriat de zgomot, bărbatul aruncă o privire peste umăr, apoi se ridică în picioare. Dar cînd Jeff s-a repezit spre el, bărbatul nu se întoarse şi nici nu încercă să se apere. Spre surprinderea tînărului, sări între şinele de metrou şi dispăru în întunericul tunelului. Cînd Jeff îngenunche lîngă victimă, nu se mai vedea nici urmă de atacator. Din depărtare, răzbătea huruitul metroului, dar Jeff ignoră sunetul şi-şi concentră toată atenţia asupra femeii.

Aceasta zăcea în continuare cu faţa în jos şi Jeff o apucă delicat de încheietura mîinii pentru a-i lua pulsul. Cînd îl simţi între degete, o răsturnă cu blîndeţe pe spate.

Avea nasul zdrobit, falca umflată şi chipul acoperit de sînge. În clipa în care garniturile de metrou se opriră în staţie, femeia deschise ochii. Se uită la el fix cîteva momente, după care, brusc, păru că revine la viaţă. Începu să ţipe şi să îl zgîrie pe obraz cu unghiile. El o prinse de încheietură, dar femeia se repezi la el să-l lovească cu cealaltă mînă. Jeff habar n-avea cît durase lupta, probabil cîteva secunde, dar nu mai mult de o jumătate de minut. În timp ce încerca să o liniştească, cineva îl apucă din spate pe după umeri şi îl trase înapoi.

– E rănită, începu Jeff. Cineva...

Dar înainte să termine, un bărbat îl tîrî ceva mai departe şi îl trînti cu faţa pe podeaua peronului, prinzîndu-i mîinile la spate

Atunci începuse coşmarul lui

Se trezi cu o pereche de cătuşe strînse în jurul încheieturilor şi auzi pe cineva spunîndu-i că are dreptul să nu declare nimic.

După aceea l-au dus la secţia de poliţie de pe 100th Street.

Încă o dată i s-a spus că are dreptul să tacă, dar, de vreme ce el ştia că nu încercase decît să o ajute pe femeia din staţia de la metrou, nu-i trecuse prin cap să ceară un avocat înainte de a relata ce se întîmplase. Le istorisise totul – şi continuase să le repete povestea şi atunci cînd i-au luat ceasul, inelul, cheile şi portofelul; cînd i-au luat amprentele şi cînd le-a confirmat că nu mai fusese arestat anterior; iar cînd l-au băgat în camera de detenţie şi i-au cerut să

mai descrie o dată totul cu exactitate, el înşirase deja aceleaşi lucruri de patru sau cinci ori.

Chiar şi atunci cînd l-au închis în spatele gratiilor de fier ale celulei, era convins că totul se va termina curînd. Imediat ce femeia din staţia de metrou se va calma, îşi va aminti cum se petrecuseră lucrurile.

Şi le va mărturisi şi poliţiştilor.

Şi cu asta basta.

Cînd l-au întrebat dacă vrea să sune pe cineva, s-a gîndit mai întîi la părinţii săi, apoi s-a răzgîndit. Avînd în vedere că amîndoi erau departe de el, în Long Island, ce puteau face? În plus, toată chestia asta era o greşeală, de ce să-i mai îngrijoreze şi pe ei cînd dimineaţă va fi acasă? În cele din urmă, se hotărî să o sune pe Heather Randall, convins că aceasta încă îl mai aştepta în apartamentul lui. Dar chiar înainte de a primi permisiunea să dea telefon, ea ajunsese deja la poliţie.

– O să-l pun pe tata să afle ce se întîmplă, i-a spus ea. Nu-ţi face griji, într-o oră te scoatem de aici.

Dar nu-l scoseseră deloc de acolo. O oră mai tîrziu, poliţia l-a lăsat să vorbească din nou cu Heather, iar ea i-a spus care este situaţia.

– Femeia e în operaţie, dar ultimele vorbe pe care le-a rostit au fost că tu ai atacat-o.

– Dar nu-i adevărat! protestă Jeff. Eu încercam să o ajut!

Aşa e, îl linişti Heather. Sînt sigură că imediat ce îi vor arăta fotografiile mîine-dimineaţă îşi va da seama imediat că nu eşti tu cel care a lovit-o

Dar cînd poliţiştii i-au adus femeii mai multe poze cu chipurile a zece bărbaţi, ea a pus fără să ezite degetul pe fotografia lui Jeff Deşi avea faţa înfăşurată în straturi groase de bandaje, femeia şi-a susţinut cu tărie afirmaţia că el este bărbatul care o atacase în staţia de metrou.

Aşa că l-au dus la sediul central al poliţiei.

Detaşarea de care dăduse dovadă în noaptea arestării sale se transformase într-un sentiment real de frică atunci cînd a fost transferat în Închisoarea Manhattan.

Mai tîrziu, cînd se gîndea la ziua aceasta, nu-şi mai amintea decît lucruri vagi, cum a trecut printr-o mulţime de uşi din fier, cum a urcat două etaje, pe o scară îngustă şi abruptă, înfiorat de ecoul paşilor săi şi ai altor zeci de oameni care erau nevoiţi să îndure toate etapele unui proces.

Urmase apoi un drum cu liftul, în care se simţea mirosul inconfundabil de tămîie.

Îşi mai amintea un spaţiu imens plin de celule în care erau închişi oameni cu un aspect dizgraţios şi a căror privire o evitase întotdeauna pe străzi sau la metrou. Acum se holbau la el, strigîndu-l în toate felurile, cerîndu-i să le spună ce făcuse.

Nu le răspunse.

În final, coborîse un alt şir de trepte şi îl închiseseră într-o celulă de pe unul din palierele inferioare. Perfect pătrată, mica încăpere adăpostea un singur scaun de plastic.

S-a aşezat pe el.

N-avea idee cît a aşteptat – ceasul său se afla în plic împreună cu toate celelalte lucruri pe care le avusese la el noaptea trecută, iar înăuntru nu era nici un ceas de perete.

După aceea a fost dus la tribunal şi coşmarul a devenit de-a dreptul monstruos.

Deşi în dimineaţa în care trebuia să primească sentinţa se afla într-o altă celulă din Centrul de Detenţie de pe lîngă clădirea Tribunalului Suprem, singurul lucru care o deosebea de celelalte era podeaua. După ce acuzaţiile au fost citite în mod oficial – acuzaţii care mergeau de la atac corporal pînă la tentativă de viol şi omucidere – fusese închis la unul din etajele inferioare. Atunci, cu aproape o jumătate de an în urmă, speranţele lui erau încă vii. Cynthia Allen avea să-şi recunoască greşeala şi acuzaţiile împotriva lui vor fi retrase. După aceea îi auzi pe cei doi poliţişti care îl arestaseră, apoi pe alţi doi bărbaţi care coborîseră din metroul ce oprise imediat după ce el o găsise pe femeie şi, în final, chiar pe Cynthia Allen, mărturisind cu toţii ceea ce crezuseră ei că văzuseră în noaptea aceea. În timp ce o asculta pe victimă vorbind – imobilizată în

scaunul cu rotile, cu fața distrusă, chiar și după nenumăratele operații estetice suferite – realiză că o să fie condamnat.

Dacă ar fi făcut parte din juriu și nu s-ar fi aflat pe locul acuzatului, el ar fi crezut fiecare cuvînt al femeii.

– L-am văzut, șopti ea, aruncîndu-i o privire furioasă înainte de a se întoarce cu fața spre jurați. Stătea deasupra mea... încerca să mă...

Vocea îi pierise subit, dar tăcerea ei era mai convingătoare decît o mie de cuvinte.

Apoi veni rîndul lui să depună mărturie. În timp ce stătea în boxa martorilor, purtînd o cămașă al cărei guler era prea larg pentru gîtul lui și o jachetă care îi atîrna pe trupul numai piele și os, știa că juriul nu crede o iotă din ceea ce spunea el.

Observase îndoiala din ochii lor cînd le povestise despre bărbatul care fugise în tunelul întunecat, dispărînd cu viteza unui gîndac de bucătărie, speriat de lumină.

De-a lungul procesului, părinții lui au stat unul lîngă altul pe primul din cele șase rînduri de bănci din lemn tare – bănci care îi aminteau de stranele de la biserică – și care erau rezervate publicului spectator. De fiecare dată cînd se uita la ei, îi zîmbeau încurajator, ca și cum ar fi crezut că propria lor convingere în nevinovăția lui ar fi putut cumva să fie transferată și asupra juriului. Ceea ce ei nu vedeau însă – dar el, da – era familia lui Cindy Allen, așezată în cealaltă parte a sălii de judecată, în spatele mesei procurorului districtual. Zîmbetele părinților lui erau contracarate de privirile lor pline de ură. Deși părinții lui păreau socați de acuzațiile care i se aduceau, Jeff știa aproape cu certitudine că verdictul este inevitabil și că îngrozitorul coșmar pe care-l trăia nu se va termina niciodată.

Acum, cînd aștepta ca ultima etapă a procesului său să înceapă, încercă să se agațe de cea mai mică fărîmă de speranță, dar nu găsi nimic.

Din corpul lui plin de energie altădată nu mai rămăsese decît o senzație apăsătoare de epuizare. La douăzeci și trei de ani se simțea ca un moșneag sleit de puteri.

Cu șase luni în urmă viața lui părea un peisaj frumos, ale cărui orizonturi așteptau să fie explorate, însă acum nu mai vedea în fața

lui decît zile fără sfîrşit petrecute, fără putinţă de scăpare, în spatele unor gratii de închisoare.

De dimineaţă, cînd se privise într-una din bucăţile de metal polizat ce servea pe post de oglindă, îşi studiase timp îndelungat paloarea chipului, pielea zbîrcită de pe gît şi de pe piept, precum şi cearcănele adînci din jurul ochilor. „Arăt exact cum îşi închipuie ei că sînt, cugetă el. Arăt de parcă închisoarea este locul care mi se potriveşte."

Uşa ce ducea spre sala de judecată se deschise atunci şi apăru Sam Weisman. În răstimpul ce trecuse de la începerea procesului său, Jeff învăţase să citească mai multe din postura şi mimica avocatului său, decît din vorbele lui. În vîrstă de şaizeci de ani, Weisman avea părul des şi alb ca neaua, iar umerii lui se încovoiau de la o zi la alta parcă, sub povara cazurilor pe care le preluase.

– Sînt gata, spuse el şi, deşi avea un ton neutru, gesturile lui îi sugerau lui Jeff că poate, în sfîrşit, ceva bun ar putea să se mai întîmple.

– Ce se petrece, Sam? întrebă el în timp ce gardianul deschise larg uşa de la celulă.

Weisman şovăi, ca şi cum şi-ar fi cîntărit cuvintele, apoi ridică din umeri.

– Nu sînt sigur, răspunse el. Dar am aşa, ca un fel de premoniţie, ştii tu...

Stropul de speranţă se risipi iute. Sam Weisman mai avusese „o premoniţie" atunci cînd juriul deliberase mai bine de 24 de ore şi încă una atunci cînd a doua zi îl aduseseră din nou în boxa acuzaţilor. Jurul îl găsise vinovat de toate capetele de acuzare.

Cam aşa stătea treaba cu „premoniţiile" lui Sam Weisman.

Fără çătuşe la mîini, Jeff păşi peste pragul uşii şi intră în sala de judecată, urmat îndeaproape de Sam Weisman.

Jeff se simţi brusc dezorientat. Erau cu toţii acolo: procurorii la masa lor, asistentul lui Sam Weisman imediat în stînga lor.

Aceiaşi oameni stăteau pe băncile pentru public: părinţii lui în spatele mesei apărării, iar părinţii Cynthiei Allen în spatele mesei procurorului districtual. Aceeaşi adunătură superficială de jurnalişti care prezentaseră cazul în presă se aşezaseră în fundul încăperii, aşteptînd curioşi actul final.

Heather Randall stătea singură la capătul băncii unde se aflau și părinții lui, așa cum făcuse în fiecare zi a procesului.

– De ce nu te așezi cu ai mei? o întrebase el, cînd l-a vizitat după prima zi de proces.

Heather ridicase din umeri indiferentă, aruncîndu-i privirea aceea impenetrabilă pe care o adopta întotdeauna cînd îi ascundea ceva. Iar el își dădu seama că știe de fapt răspunsul la întrebarea pe care o pusese.

– Tata dă vina pe tine, nu-i așa? El crede că, dacă n-ai fi fost tu, aș fi rămas în Bridgehampton.

– Și n-are dreptate?

Jeff scutură din cap că nu.

– La fel de bine ar putea să dea vina pe mama, că doar ea este cea care a insistat ca eu să fac o facultate.

– E mai ușor să arunci vina în cîrca celor care nu fac parte din familie, replică amar Heather. Iar în ceea ce îl privește pe tatăl tău, eu voi fi întotdeauna o străină pentru el.

– Își va schimba părerea. Cînd totul se va termina, va înțelege.

Acum însă, în dimineața asta, totul *se terminase,* și era evident că Keith Converse nu se răzgîndise.

Totuși, în sala de judecată ceva părea diferit: ca și în ziua în care depusese mărturie, Cynthia Allen era și ea prezentă. Mică și cu un aer neajutorat, femeia aștepta stoic în scaunul ei cu rotile. Soțul se afla în spatele ei, cu mîinile pe umerii ei ca și cum ar fi protejat-o împotriva oricărui alt pericol. Una din mîinile Cynthiei o acoperea pe cea a soțului, iar cu cealaltă îl ținea strîns pe tatăl ei, care stătea pe bancă chiar lîngă scaun. Toți trei îl priveau pe Jeff cu o asemenea răceală, încît Jeff se cutremură. Cu toate acestea, în timp ce se îndrepta spre masa apărării, îi susținu privirea Cynthiei, rugîndu-se ca măcar acum să-și amintească ce se întîmplase în realitate și să înțeleagă că el nu intenționase altceva decît să o ajute.

Dar în ochii ei nu regăsi decît ură.

Se lăsă dezamăgit într-un scaun de lemn uzat, dar se ridică imediat în picioare cînd vocea aprodului răsună în sală și ușa de la camera judecătorului se deschise. O clipă mai tîrziu, cînd judecătorul

Otto Vandenberg luă loc la masa de prezidiu, Jeff se aşeză şi el din nou pe scaun.

Vandenberg, un bărbat solid, cu părul grizonat, al cărui corp părea şi mai masiv în hainele negre, începu să răsfoiască teancul de hîrtii din faţa lui. În cele din urmă, cu ochelarii căzuţi pe nas la jumătate, se uită pe sub sprîncene către Jeff.

– Acuzatul să se ridice, spuse el cu o voce atît de joasă încît oamenii se aplecară puţin înainte pentru a înţelege ce zice, dar transmiţînd atîta autoritate încît nimeni nu rată nici unul din cuvintele rostite.

Jeff se ridică în picioare, urmat imediat de Sam Wisman la dreapta lui.

– Ai ceva de declarat înainte de a se pronunţa sentinţa? întrebă el.

Jeff ezită. Să încerce oare să-l mai convingă încă o dată pe judecător că este nevinovat? La ce bun? Juriul îşi dăduse deja verdictul. Dar exista un lucru pe care trebuia să-l spună – un lucru pe care nu avusese şansa să-l rostească de-a lungul procesului. Se întoarse şi privirea lui se încrucişă pentru a doua oară cu cea a Cynthiei.

– Îmi pare rău, zise el încet. Îmi pare rău că nu am ajuns acolo cîteva minute mai devreme, şi atunci poate nimic din toate astea nu ţi s-ar fi întîmplat.

Îi susţinu privirea, pînă cînd femeia îşi plecă ochii în jos, spre poală. Apoi, Jeff se răsuci din nou cu faţa spre judecător.

Otto Vandenberg nu dădea nici un semn că i-ar fi auzit cuvintele

Am ascultat toate mărturiile din acest caz şi am citit recomandările acuzării, dar şi ale apărării Deşi crimele pentru care ai fost condamnat sînt foarte, foarte grave şi trebuie tratate ca atare, am ales în acelaşi timp să ţin cont şi de faptul că în acest caz – ca şi în multe altele – avem de-a face cu cuvîntul unei singure persoane împotriva cuvîntului alteia. De asemenea, am luat în consideraţie şi că anterior ai fost un cetăţean exemplar şi că nici una din evaluările psihologice nu indică altceva decît că eşti un tînăr perfect normal.

Jeff se simţi cuprins de speranţă.

– De aceea, prin puterea pe care o am, recomand intrarea ta în custodia Departamentului de Corecţie pentru o perioadă care să

nu depăşească un an şi din care se va scădea timpul petrecut deja în detenţie.

Şapte luni! Va ieşi în doar şapte luni – poate chiar mai puţin!

– Am avut dreptate! îl auzi Jeff pe Sam Weisman şoptind entuziasmat. Am simţit eu ceva şi am avut dreptate! Te-a crezut, Jeff!

Dar atunci se auzi o altă voce, care se ridică furioasă din spatele sălii de judecată!

Vocea soţului Cynthiei Allen.

– Un an? urlă el. După tot ce a făcut, îi daţi doar un an? Pentru Dumnezeu, ar trebui să-l omor cu mîna mea!

Jeff se răsuci cu faţa spre bărbatul mînios.

– Asta meriţi, continuă Bill Allen. Ar trebui să fii mort.

Înainte să mai poată reacţiona cineva la vorbele lui, Bill Allen întoarse scaunul cu rotile al soţiei lui şi îl împinse pe uşă, afară.

– Cum adică nu vrei să faci nimic în privinţa asta? întrebă Keith Converse.

Deşi îşi păstra vocea calmă, expresia tensionată de pe chip trăda mînia pe care o simţea auzind sentinţa pe care o citise judecătorul cu doar cîteva momente mai înainte.

– Keith, trebuie să te linişteşti, spuse Mary, uitîndu-se nervoasă spre vena care pulsa vizibil pe fruntea lui Keith. Dacă te pierzi cu firea, nu rezolvi nimic.

Keith îşi plimbă privirea prin sala de judecată extrem de aglomerată. Jeff stătea în colţul unei mese ponosite, flancat de o parte şi de alta de Sam Weisman şi de Heather Randall. Mary era aşezată în faţa fiului ei, iar un ofiţer de poliţie supraveghea în picioare lîngă uşă, cu o expresie complet impasibilă pe faţă.

– Vă deranjează dacă întreb şi eu ce anume *ne ajută* în acest moment?

Ca şi cum nimeni din începere nu ar fi fost familiarizat cu detaliile cazului în afară de el, Keith Converse începu să recite evenimentele din ultimele cîteva luni.

– Mai întîi Jeff este arestat pentru că a încercat să ajute o femeie. Apoi, în loc să-l elibereze şi să-i dea o medalie aşa cum ar fi trebuit, îl acuză de tot ce le-a trecut prin cap. Apoi îl găsesc vinovat

pentru că aceeaşi femeie arată pe jumătate moartă şi tuturor le este milă de ea.

Ridică o mînă pentru a opri protestul ce se forma deja pe buzele lui Mary.

– Nu spun că nu îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întîmplat. Sincer, îmi pare rău. Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că prezenţa ei în scaunul ăla cu rotile a influenţat juriul şi acum Jeff trebuie să facă un an de puşcărie pentru ceva ce nu a comis. Ca să nu mai vorbim de faptul că victima nu e deloc fericită că a fost cineva condamnat. Dimpotrivă, soţul ei ameninţă că o să-l omoare pe Jeff cu mîna lui!

Îşi clătină capul cu dezgust şi-şi pironi privirea asupra lui Sam Weisman.

– Tu eşti avocatul, nu? N-am putea să-i acuzăm de ceva? N-are voie să-l ameninţe pe Jeff aşa, corect?

– Era supărat, tată, interveni Jeff înainte ca Weisman să răspundă. Nu are de gînd să-şi pună în practică ameninţările.

– Sfinte Sisoe, tu te auzi ce spui? oftă Keith, dînd din cap. Îţi jur că uneori chiar nu înţeleg ce anume te-ar putea scoate şi pe tine din pepeni. Ai fost condamnat pentru o crimă şi nu te deranjează că tocmai ce te-a ameninţat cineva că te omoară? Nu-ţi dai seama în ce situaţie te afli?

Jeff îşi strînse buzele.

– Probabil că îmi dau seama... şi încă mult mai bine decît tine, tată, spuse el.

Îşi aşeză instinctiv mîna peste mîna lui Heather, strîngîndu-i degetele cu putere de parcă ar fi vrut să potolească emoţiile ce ameninţau să răbufnească.

– S-a terminat, tată m-au găsit vinovat şi nu se mai poate face nimic. Am fost într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Tot ce vreau să fac acum este să trec cu bine prin următoarele şapte luni şi apoi să-mi văd de viaţa mea.

– Ce viaţă? întrebă Keith, cu umerii căzuţi, de parcă brusc ar fi fost copleşit de toată oboseala din lume. Chiar crezi că o să te mai primească la Columbia după ce ieşi de aici?

– Keith, te rog, îl imploră Mary. Noi trebuie să-i oferim lui Jeff sprijinul nostru, nu...

Vocea ei se transformă pe neașteptate într-un hohot de plîns pe care reușise să și-l stăpînească pînă atunci foarte bine.

– Oh, Dumnezeule, șopti ea, întorcîndu-se către fiul ei. Îmi pare rău, Jeff. Mi-am promis că, indiferent ce se va întîmpla, nu o să clachez.

– E-n regulă, mamă, o liniști Jeff. Cu puțin noroc, s-ar putea să ies în cinci luni.

Se forță să zîmbească ușor. Hai, gîndește-te că am plecat să fac un semestru în Europa sau ceva de genul ăsta.

Heather își smulse mîna.

– Cum poți să glumești cu așa ceva? Ai vreo idee cum este afară? Tati spune că...

Menționarea lui Perry Randall îl făcu pe Keith să se întoarcă spre ea și să-i arunce o privire sfredelitoare și rece.

– „Tăticul" tău? Ai senzația că vreunuia dintre noi îi pasă de ce zice „tăticul" tău?

Heather se retrase în fața cuvintelor mînioase, dar Keith se avîntă și mai tare, găsind în sfîrșit o țintă asupra căreia să-și poată vărsa frustrarea și înverșunarea ce se adunase în el de-a lungul lunilor în care Jeff fusese arestat.

– Ți-a trecut vreodată prin minte că un singur cuvînt din partea tatălui tău ar fi putut pune capăt acestui chin cu mult timp în urmă?

– N-a avut cum, începu Heather, dar Keith o reduse la tăcere.

– Dacă vor ei, nu e acuzat nimeni! Cei mai nenorociți borfași din orașul ăsta umblă liberi pe stradă pentru că sînt prieteni la cataramă cu oameni ca de-alde taică-tu! Crezi că eu nu știu de ce n-a ridicat nici un deget de data asta? Pentru că oamenii ca el nu cred că ceea ce li se întîmplă oamenilor ca noi are importanță. Și ce dacă viața lui Jeff este ruinată? Pur și simplu, nu-i pasă!

Heather îi aruncă o privire furioasă și sări în picioare.

– Dacă așa gîndiți dumneavoastră..., începu ea, dar se opri imediat.

Între toți patru se instalase o anumită tensiune de foarte multă vreme – o tensiune care sporise pe măsură ce ea și Jeff se iubeau din ce în ce mai tare.

„El nu face parte din lumea noastră, o bătuse la cap întruna tatăl ei. Oamenii ca noi se căsătoresc numai cu oameni ca noi – nu cu fiul

unui mecanic." Şi mai ştia şi că atitudinea lui Keith era exact opusul – şi anume că el o considera drept o fată din înalta societate care-şi va dori o viaţă dc lux pe care fiul lui nu va fi în stare niciodată să i-o ofere. Ea şi Jeff încetaseră de mult timp să mai discute cu părinţii lor pe acest subiect şi nici acum nu era momentul să mai insiste.

Se aplecă şi-l sărută pe Jeff.

– Mai bine mă duc, spusc ca, aproape şoptit. Poate o să mă lasc să vin şi mai tîrziu...

Jeff dădu să o apucc dc braţ, dar n-o atinsc.

– Să ştii că aici nu c spital.

Ochii li sc întîlniră, apoi Heather îi mai aruncă o privire scurtă lui Keith Conversc. Cînd văzu că cl nu mai facc nici un comentariu, sc aşeză încet la loc.

– Îmi pare rău, rosti ca potolit. Eu am crezut că tatăl...

– E-n regulă, o întrerupse Jeff.

Îşi îndreptă atunci privirea spre tatăl lui.

– Tată, nimic din cclc petrecute aici nu este din vina cuiva anumc. Nici a lui Heather, nici a tatălui ci, nici a mea. Estc ccva care s-a întîmplat şi gata. Aşa că hai, mai binc, să încercăm să depăşim toatc astca împreună, ce zici?

Keith Converse îşi încleştă maxilarclc, dar nu spuse nimic.

– Ar fi putut fi cu mult mai rău... Aş fi putut lua douăzeci dc ani.

– În plus, poatc să iasă după numai cinci luni, dacă se comportă binc, adăugă Sam Weisman.

N-ar fi trebuit să fie aici deloc, insistă Keith

Jeff sc ridică în picioarc, sc îndreptă sprc tatăl său şi, cînd îl înconjură pc după umeri, simţi cît c dc încordat.

O să mă descurc, tată O să trec prin asta, şi tu la fel. Acum însă, nu mai ai cc să faci. Trebuic să accptăm lucrurilc aşa cum sînt

Keith îşi deschisc braţclc şi-şi îmbrăţişă fiul.

– O să fie binc, spusc cl, cu vocea răguşită dc emoţie. Nu-i lăsa să-ţi facă rău, îmi promiţi?

– Promit, tată.

Jeff mai rămase agăţat pentru o secundă sau două de tatăl său, apoi ofiţerul dc serviciu îl luă de acolo şi-l condusc spre uşă.

CAPITOLUL 3

Eve Harris era extrem de tentată să ignore bîzîitul interfonului. Ziua, ca de obicei, se dovedise mai scurtă cu cîteva ore şi, deşi se străduise din răsputeri să-şi respecte programul, dăduse greş, ca întotdeauna. Mai întîi, întîlnirea Consiliului general al Primăriei se lungise cu o oră, un fapt deloc neprevăzut, de vreme ce aflase încă din prima ei zi de lucru în cadrul consiliului că nici o întîlnire nu se termina vreodată la timp. Prea mulţi ambiţioşi voiau să aibă ultimul cuvînt.

Dar întîlnirile cu alegătorii erau cele care îi dădeau mereu peste cap programul, pentru că, deşi Eve avea o capacitate nativă de a pune capăt discursurilor pompoase ale colegilor ei consilieri, ea nu se simţea în stare să încheie politicos o întîlnire cu locuitorii New Yorkului şi nici nu se putea preface surdă la plîngerile lor. În timpul primelor ei două mandate, îşi cîştigase reputaţia nu numai prin faptul că deţinea cel mai accesibil birou al consiliului, dar şi pentru că era considerată cea mai bună ascultătoare a păsurilor cetăţenilor obişnuiţi

Cînd alegătorii ei vorbeau - oricît ar fi fost de confuzi Eve Harris asculta. Aşa procedase întotdeauna, încă din copilărie, cînd toţii copiii de pe 126th Street din Harlem păreau să i se confeseze şi pînă cînd a absolvit Universitatea Columbia, unde îşi luase cele două licenţe în sociologie şi planificare urbană cu *magna cum laude*. Nimic nu se schimbase, nici chiar după ce s-a căsătorit cu Lincoln Cosgrove şi s-a mutat în imensul lui duplex de pe Riverside Drive. Îşi păstrase slujba la stat, făcînd tot posibilul să îmbunătăţească viaţa celor mai săraci dintre locuitorii metropolei, petrecînd ore nesfîrşite pentru a rezolva tot ce se putea şi tot atîtea ore, ascultînd

probleme care păreau să nu aibă nici o soluţie. Dar Eve Harris – care refuzase să îşi schimbe numele după cel al lui Linc – susţinuse întotdeauna că nu există probleme fără rezolvare într-un oraş atît de complex cum era New Yorkul, oricît de dificile păreau. Era pur şi simplu o chestiune de găsire a ideilor potrivite, de aplicare a acestora la problema respectivă şi de implementare a soluţiilor care se năşteau din tot acest proces. De aceea, la numai un an după ce inima lui Linc se oprise brusc pe o plajă din Jamaica în prima lor zi de vacanţă împreună, Eve se hotărîse să candideze pentru Consiliul Primăriei. Folosindu-şi numai proprii bani şi fără să accepte nici un fel de donaţii ce depăşeau suma de zece dolari, obţinuse cu uşurinţă mai multe voturi decît toţi ceilalţi candidaţi la un loc.

De atunci, uşile biroului ei fuseseră deschise tuturor oamenilor care în mod normal nu aveau acces la nici un alt tip de structură a puterii din oraşul lor. Rareori lucra mai puţin de şaisprezece ore pe zi şi nu-şi lua niciodată zile libere. Şi cu fiecare zi care trecea părea că problemele se înmulţesc, iar timpul devine din ce în ce mai insuficient.

Interfonul bîzîi pentru a doua oară şi Eve apăsă butonul care îi permitea asistentului ei să-i vorbească direct.

– Ce e, Tommy?

– Canalul 4, răspunse Tommy. Sigur vrei să vezi chestia asta.

De-abia ridicîndu-şi un ochi de pe discursul pe care urma să-l ţină în seara aceea, Eve dădu drumul la televizor şi mută pe Canalul 4. Recunoscu imediat chipul de pe ecran – Cindy Allen, care aproape fusese omorîtă în staţia de metrou de pe 110th Street în toamna trecută. Dar nu Cindy era cea care vorbea, ci soţul ei.

– ... Ar fi putut tot atît de bine să-i dea drumul! Cum poate să se mai simtă cineva în siguranţă pe stradă cînd...

Cu privirea îndreptată tot spre foile discursului, Eve Harris opri televizorul şi apăsă butonul de interfon.

– Cît i-au dat? întrebă ea fără nici un preambul.

După cinci ani ca asistent în serviciul ei, Tommy ştia exact la ce se referea.

– O să iasă în şapte luni, cinci dacă se comportă cum trebuie.

Eve oftă din greu. Dacă Jeff Converse ar fi fost negru, şi nu alb, ar fi dat norocul peste capul lui în cazul în care primea doar

cincisprezece ani. Începînd de mîine-dimineață, familiile și prietenii a jumătate dintre alegătorii săi vor începe să sune la ea la birou, cerînd să știe de ce fiii lor, iubiții și tații lor stăteau în pușcărie cu anii, în timp ce băiatul acela alb primise o nimica toată de pedeapsă.

Și Eve știa că nu va avea nici un răspuns.

Era un alt lucru total nedrept.

Un alt aspect asupra căruia trebuia să mai lucreze.

Lăsînd discursul deoparte, ridică receptorul și formă numărul procurorului districtual.

– Ce poți să-mi spui despre sentința lui Converse? întrebă ea cînd Perry Randall se auzi pe fir.

Ea îl ascultă aproape cinci minute, apoi clătină ușor din cap.

– Și eu ce să le spun oamenilor mei, Perry? întrebă ea. Dacă era negru, l-ar fi aruncat după gratii pentru tot restul vieții lui.

Se opri puțin, știind că procurorul nu-i putea da nici un răspuns.

– Oh, să nu crezi că dau vina pe tine. Că doar nu e greșeala ta, nu?

Trînti receptorul în furcă, apoi îl privi fix cîteva secunde, clătinînd din cap.

– Porcăria dracului, murmură ca pentru sine. Niciodată nu e vina nimănui.

Tocmai din această pricină, își dădu Eve seama cînd își îndreptă din nou atenția spre discursul la care lucra, tot ceea ce făcea ea era atît de important.

Pînă la opt seara vîntul bicluise cu putere Piața Foley și parcul din jurul Primăriei, aducînd cu el o ploaie rece, dar Eve Harris nici nu se gîndi să strige după un taxi, ca să nu mai vorbim de folosirea uneia dintre mașinile primăriei care se afla întotdeauna la dispoziția ei. Dimpotrivă, se îndreptă spre stația de metrou, cu capul aplecat pentru se feri de ploaie și vînt, și coborî scările în grabă alături de alți oameni, care, la fel ca și ea, stătuseră două-trei ore peste programul de lucru, cînd, de fapt, ar fi trebuit să ajungă de mult la ei acasă. Oricum nici taxiul, nici mașina primăriei nu ar fi ajutat-o prea mult – taxiurile dispăruseră de parcă le înghițise pămîntul, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd primii stropi de ploaie începeau să cadă, iar mersul cu mașina primăriei ar fi însemnat să parcurgă

drumul pînă la Waldorf-Astoria într-un timp de două ori mai mare decît cu metroul. Introduse cu o mişcare sigură cartela de metrou prin fanta dispozitivului electronic, împinse bara de fier şi se repezi pe peron ca să prindă metroul care o va lăsa practic chiar lîngă hotel. Cînd trenul se opri în staţie, Eve se uită la ceas. Nu va ajunge suficient de devreme ca să ia şi cina, dar nu era nici o problemă. La urma urmei, marea majoritate a oamenilor cu care urma să discute nu vor lua nici ei cina, aşa că ea de ce ar fi mai cu moţ? Dar ştia că va ajunge la timp pentru a urca pe podium atunci cînd monseniorul McGuire se va pregăti să o prezinte. Aşa că o să fie bine. Intră într-unul din vagoane, se aşezã pe unul dintre locurile libere şi tocmai se pregătea să mai arunce o privire peste discursul ei, cînd auzi o voce răguşită:

– Dumneata eşti don'şoara Harris, aşa-i?

Femeia se ţinea de una din barele din mijlocul vagonului, probabil ca să-şi păstreze echilibrul, dar mult mai sigur ca să contracareze ameţeala de pe urma vinului roşu ieftin pe care-l înghiţise pe post de cină. În mînă, ţinea strîns o sticlă al cărei gît se ieţea prin capătul unei pungi pătate şi mototolite de hîrtie maronie. Femeia îi aruncă o privire tulbure, după care îşi închise ochii congestionaţi, ridică sticla la buze şi dădu pe gît o duşcă zdravănă. Cînd picăturile rubinii ale lichidului începură să i se scurgă pe bărbie, îi întinse sticla şi lui Eve.

– Vrei şi tu un strop? întrebă ea pe jumătate curioasă, pe jumătate provocatoare.

Eve îl simţi pe bărbatul de alături mişcîndu-se nelinişti şi nu trebui să se uite la el ca să-şi dea seama că îşi aranjează ziarul astfel încît să n-o vadă pe cerşetoarea zdrenţăroasă care părea că îşiară după ea toate averea în trei saci groşi de gunoi, puşi unul într-altul şi care erau atît de înţesaţi cu tot felul de lucruri, încît, pe ici pe colo, materialele murdare ieşeau ca nişte ghemotoace prin plasticul sfîşiat. În spatele femeii, Eve zări alţi doi oameni care se retraseră ceva mai departe înainte ca cerşetoarea să-şi îndrepte atenţia spre ei.

Eve şovăi doar un moment, apoi se uită fix în ochii femeii.

– De fapt, cred că nimic nu mi-ar prinde mai bine acum decît o sorbitură, spuse ea. Dar mă duc să ţin un discurs şi nu cred că ar trebui să beau.

Femeia păru că-i cîntărească vorbele, răsucindu-le pe toate părțile, în căutarea unui înțeles ascuns. Cînd metroul începu să încetinească pentru a se opri în stația pentru Canal Street, bărbatul de lîngă Eve se ridică în picioare și se îndreptă grăbit spre ușa din capătul îndepărtat al vagonului, ca și cum i-ar fi fost frică să se apropie prea tare de femeia ce se agăța în continuare de bara de susținere. Cînd un alt bărbat se îndreptă spre locul rămas liber, Eve bătu scaunul cu palma și zîmbi către femeie.

– Ce-ar fi să stai jos?

Ochii femeii se lărgiră ușor, apoi se mișcară cînd spre stînga, cînd spre dreapta, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor că Eve vorbește chiar cu ea. Vreo șase oameni priveau scena deja curioși și femeia mai, mai că-și pierdu echilibrul.

– Măcar lasă-ți geanta jos pentru o vreme. Pare atît de grea.

În cele din urmă, femeia se hotărî. Trîntindu-se cu toată puterea pe scaunul de lîngă Eve, își aranjă sacoșa între picioare, dar continuă să o țină cu o mînă, ca și cum ar fi avut diamante în ea.

– Cei mai mulți oameni își întorc privirea cînd mă văd, zise ea.

Eve își împături discursul, îl îndesă în geanta mare de piele pe care o căra întotdeauna după ea, apoi băgă mîna înăuntrul ei, scotocind pînă cînd găsi ceea ce căuta. Scoase un sac imens de gunoi, dar care avea în plus două șnururi groase.

– Poate ar fi mai bine să punem sacoșa ta în ăsta, sugeră ea. S-ar putea să plouă cu găleata cînd ieși afară.

S-ar putea să nu mai ies deloc pînă mîine-dimineață, se burzului femeia cu un ton agresiv

Eve ridică din umeri

– Dacă e să ne luăm după buletinele meteo, e posibil să plouă zile întregi de aici încolo. În plus, nu e oare întotdeauna plăcut să ai o sacoșă nouă?

Brusc, femeia zîmbi, dădu drumul sacului de plastic și întinse o mînă către Eve.

– Văd că e adevărat ce zice toată lumea despre tine, don'șoară Harris. Pe mine mă cheamă Edna Fisk. Dar toți mă strigă Eddie.

– Pe mine toți mă strigă Eve. Sau cel puțin așa îmi spun prietenii, adăugă Eve Harris.

O bună bucată de drum, cele două femei pălăvrăgiră amical. Edna termină de băut sticla de vin în timpul conversației, apoi înșurubă cu grijă dopul la sticla goală și o îndesă în sac alături de celelalte lucruri.

– N-am de gînd s-o țin, spuse ea, chiar dacă Eve nu o întrebase nimic. Dar urăsc gunoiul. Imediat ce mă dau jos din tren, o s-o arunc într-un tomberon.

– Ce bine-ar fi să avem mai mulți oameni ca tine, observă Eve.

Un moment mai tîrziu, ambele femei îi aruncară priviri mînioase unui bărbat care lăsase o pungă de hîrtie unsuroasă pe scaun înainte de a coborî în stație.

– Unii oameni sînt chiar nesimțiți, spuse Eve, ridicîndu-se să ia punga, apoi așezîndu-se la loc lîngă Edna. Vrei să arunci tu asta sau o arunc eu?

– O iau eu, răspunse Edna, băgînd punga unsuroasă chiar deasupra sticlei de vin goale.

Apoi zîmbi timid, expunîndu-și o gaură neagră chiar acolo unde fusese odată dintele din față.

– Și dacă mi-ai da și sacoșa nouă, ți-aș rămîne recunoscătoare.

Cînd metroul se apropie de stația ce dădea în 51th Street, Eve o ajută pe Edna să mute sacii de plastic uzați în sacoșa cea nouă.

– Trebuie să recunosc că tot ce-am auzit e adevărat, mai zise ea, după ce Eve se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Tu nu te mulțumești doar să dai din gură.

Eve Harris își arcui sprîncenele

– Oh, stai liniștită că dau și din gură. Numai că eu mă ocup uneori și de cei cărora le țin predici, mai ales cînd au nevoie.

Ezită, apoi adăugă:

– Știi, există anumite locuri unde te-ai putea duce...

Dar cînd văzu că ochii Ednei se întunecă și femeia începu să clatine din cap, Eve nu mai stărui. Metroul se opri, scrîșnind din roți, apoi ușile se deschiseră silențios.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, rosti ea cînd păși pe peron.

Plecă spre scările rulante, în timp ce ușile vagonului se închiseră în spatele ei și trenul o luă din loc.

Exact cînd trecu pe lîngă ea, Eve se uită în sus şi o văzu pe Edna Fisk privind-o din spatele geamurilor.

Se uita la ea şi zîmbea.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în timp ce stătea pe piedestalul sălii de bal în care se ţinea spectacolul de binefacere pentru Adăpostul Montrose dedicat celor fără locuinţă, Eve nu mai dădu atenţie discursului pe care-l scrisese.

– În seara aceasta, începu ea, o femeie mi-a zîmbit. O femeie pe care o chemă Edna Fisk. Daţi-mi voie să vă povestesc cîte ceva despre ea.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd discursul ei se termină într-un ropot de aplauze – şi un val de camere de ceasuri se ridicară în aer –, monseniorul Terrence McGuire se aplecă spre ea şi-i şopti în ureche:

– Trebuie să recunosc, Eve, că eşti mult mai plină de gogoriţe decît îşi imagina tatăl meu şi că eşti mai curajoasă decît orice altă persoană pe care o cunosc. Dar nu toţi oamenii ăia care trăiesc la metrou sînt ca Edna Fisk a ta – mulţi sînt periculoşi şi, dacă păţeşti cumva ceva rău pe-acolo, n-o să mai fii în stare să pui pe roate Adăpostul Montrose.

– N-o să păţesc nimic, îl asigură Eve. Merg cu metroul încă de cînd eram doar o fetiţă şi nu mi s-a întîmplat nimic niciodată.

– Ei bine, consideră-te norocoasă, continuă bătrînul preot. Se întîmplă lucruri îngrozitoare acolo jos O femeie aproape că a fost ucisă în West Side toamna trecută

Nu era unul dintre oamenii mei, i-o tăie Eve Harris Din cîte îmi amintesc eu, făptaşul era un student la Arhitectură de la Columbia.

– Nu-i adevărat! interveni o voce furioasă. Jeff n-a făcut nimic!

Preotul şi Eve Harris se întoarseră şi dădură cu ochii peste o tînără care stătea chiar în spatele lor, lîngă Perry şi Carolyn Randall.

– Heather..., îl auzi Eve pe procurorul districtual avertizînd-o, dar tînăra îl ignoră.

– Altcineva e vinovatul, spuse ea. Jeff încerca să o ajute pe Cynthia Allen. Bărbatul care a atacat-o a dispărut într-unul din tunelele de la metrou. Jeff mi-a zis că arăta ca un boschetar.

Mîna lui Perry Randall se încleştă pe braţul tinerei femei.

– Fiica mea, o prezentă el lui Eve, forţîndu-se să zîmbească. Toată seara mi-a spus că vrea să te cunoască. Dînsa este Eve Harris, Heather.

Eve îi întinse mîna lui Heather Randall.

– Îl cunoşti pe tînărul respectiv?

Heather dădu din cap că da.

– O să mă căsătoresc cu el.

Eve îi aruncă o privire piezişă lui Perry Randall şi, în timp ce îşi căuta cuvintele potrivite, Randall o salvă.

– Te asigur că îţi vom trimite şi ţie o invitaţie, Eve, spuse el pe un ton amabil care să mai atenueze din tensiune. Între timp, cu aş bea ceva. Eve, ai avut un discurs magnific, mai adăugă el. Te poţi baza pe zece mii de dolari din partea mea anul acesta.

– Iar eu îmi voi ţine promisiunea, îl asigură Eve Harris.

Dar chiar în timp ce mulţimea se strîngea în jurul ei, Eve se trezi că o urmăreşte pe Heather Randall cum se duce spre bar şi îşi aminti cuvintele ei: „Jeff mi-a spus că arăta ca un boschetar". Ca un boschetar... De ce toată lumea voia să dea întotdeauna vina pe cei care nu aveau unde să locuiască? se întrebă ea.

De ce întotdeauna vagabonzii trebuiau să fie capul răutăţilor?

Dar Eve ştia răspunsul la întrebarea ei: vagabonzii erau consideraţi capul răutăţilor pentru că nu aveau pe nimeni care să-i apere.

Aşa că ea va fi nevoită să muncească şi mai mult.

CAPITOLUL 4

JoAnna Gartner îl studia pe bărbatul care stătea pe un pat de fier de partea cealaltă a gratiilor. În prezent arăta complet inofensiv. Mîinile lui – cu degete subțiri, aproape feminine – erau puse una peste alta pe pieptul care se ridica și cobora în ritmul lent și constant al somnului în care era adîncit. Pleoapele, scăpate acum de ticul chinuitor al clipitului permanent, ascundeau strălucirea de ură care o făceau pe JoAnna să se îndepărteze ori de cîte ori privirea lui se întîlnea cu a ei.

Jagger.

Așa se numea: Jagger. Mai avea și un alt nume, firește, dar ca, la fel ca toți ceilalți de la Rikers Island, nu-l folosea niciodată.

La fel cum nu folosea porecla pe care ceilalți deținuți i-o dăduseră cînd își petrecea timpul printre ei

The Dragger.[1]

Jagger The Dragger

Nu înțelegese la început; cînd auzise porecla prima dată, bănuise că bărbatul e un fel de pierde-vară care tîndălește prin toate cotloanele. Mulți pușcăriași procedau astfel – umplîndu-și orele lungi de detenție cu povești despre nevinovăția lor sau tîrîndu-și problemele în bucătărie, la spălătorie sau în sala de mese, în încercarea de a evita pe cît posibil întoarcerea în celulele lor. Dar nu de asta se pricopsise Jagger cu porecla lui. Realitatea depășea orice imaginație.

---

[1] Persoană care întreprinde ceva numai ca să fie făcut, dar în argou mai înseamnă și homosexual, căruia îi place să se îmbrace cu hainele persoanelor de sex opus (n tr)

Inițial, JoAnna nu crezuse toate poveștile alea. Pusese totul pe seama bîrfelor care străbat cu viteza luminii pereții celulelor, devenind din ce în ce mai bizare pe măsură ce erau transmise mai departe. Apoi văzuse fotografia.

În poză, un cadavru zăcea pe podea în mijlocul unei bălți de sînge care îmbibase pînă la refuz covorul tocit. Era ușor de văzut de unde provenea tot sîngele: corpul era atît de mutilat, încît cu greu se mai putea distinge dacă fusese bărbat sau femeie.

Avea fața acoperită cu machiaj, aplicat atît de gros și de țipător, încît părea opera unui copil.

Brațele musculoase ale cadavrului fuseseră trecute prin mînecile unei bluze de femei – o bluză atît de strîmtă încît materialul se rupsese în nenumărate fîșii. În jurul taliei mai era înfășurată neglijent și o fustă.

– Jagger l-a îmbrăcat așa după ce l-a omorît, îi explicase persoana care îi arătase fotografia. Cred că în mintea lui își imagina că i-a tras-o unei fete.

JoAnna simțise cum i se ridică stomacul pînă la gît și dădu drumul pozei repede de parcă simpla atingere a ei ar fi putut cumva s-o infecteze cu nebunia pe care o exprima.

Totuși, acum, așa cum dormea liniștit în celula lui, Jagger părea perfect inofensiv.

Dar ea știa bine că este doar o aparență.

Dacă s-ar fi înșelat, Bobby Breen ar fi fost și azi în viață. Dar Bobby Breen murise, pentru că JoAnna însăși îi găsise cadavrul chiar ieri, înghesuit într-o bucătărie mare unde el și Jagger lucraseră împreună. Gol pușcă, bărbatul avea organele genitale retezate cu un capac de conservă zimțată, care fusese folosit și pentru despicătura de la gît, obrajii și buzele vopsite în roșu cu suc de struguri, iar în dreptul taliei îi fusese legat un șorț pe post de fustă improvizată.

Jagger nu rostise nici un cuvînt despre ceea ce găsise ea în dulap. De fapt, nu spusese nimic niciodată.

– Vor să-l ducă în oraș pentru evaluare, i se comunicase JoAnnei cu o oră în urmă, în timp ce căpitanul îi înmînase ordinul de transfer pentru Jagger din închisoare la spital. Nu înțeleg de ce se mai deranjează – dacă vor să afle că într-adevăr e nebun, nu trebuie decît să mă întrebe pe mine.

„Sau pe mine", adăugase în gînd JoAnne. Dar se abţinu să rostească ceva cu glas tare. Apoi se uitase la ceas – era trecut de miezul nopţii, dar în nici un caz aproape de patru dimineaţa cînd îi trezeau de obicei pe deţinuţii ce urmau să fie transferaţi.

– De ce la ora asta?

Căpitanul ridică din umeri.

– După capul meu cred că vor să-l facă dispărut – să-l scoată de aici înainte să-i vină cineva de hac. Toată lumea îl plăcea pe Breen şi toţi îl urăsc pe Jagger. Aşa că nu ştiu ce putem face?

JoAnna stătea acum în faţa celulei lui Jagger situate pe palierul al doilea al Închisorii Centrale.

– E vremea să mergem.

Deşi vorbise foarte încet pentru a nu-i trezi pe ceilalţi deţinuţi care dormeau, Jagger deschise brusc ochii. Se ridică în capul oaselor, uitîndu-se fix în ochii ei şi, ca întotdeauna, JoAnna trebui să reziste impulsului puternic de a se da înapoi în faţa mînici ce răzbătea din privirea bărbatului.

– Ridică-te în picioare, întoarce-te cu faţa spre perete şi mîinile la spate! porunci ea.

Jagger aruncă o privire peste umărul femeii, către Ruiz, care filma în tăcere cu o cameră video fiecare secundă a transferului deţinutului. Fără să spună nici un cuvînt, Jagger se supuse. Cînd se dădu jos din patul de fier, silueta lui înaltă de peste un metru nouăzeci şi cele o sută şi ceva de kilograme tatuate din plin se profilă deasupra ei ca o umbră uriaşă, şi JoAnna de-abia rezistă tentaţiei de a se trage un pas îndărăt.

Doar după ce îi încătuşă mîinile, femeia deschise uşa. El dădu să se răsucească, dar JoAnna se repezi şi apucă lanţul dintre cele două cătuşe care-i acopereau încheieturile, ridicîndu-i braţele suficient de mult pentru ca bărbatul să înţeleagă că-l va durea şi mai tare dacă i le forţează şi mai sus.

– Eu zic să ne mişcăm încet, ca nişte băieţi cuminţi, îi spuse ea.

În timp ce Ruiz continua să filmeze, JoAnna îl împinse pe Jagger afară din celulă, apoi îi făcu semn să coboare scările ce duceau la parter.

Se opriră la ghereta aflată chiar la intrarea în Închisoarea Centrală unde alți doi gardieni îl legară pe Jagger cu lanțuri la picioare și în jurul taliei și îi mutară mîinile în față, prinzîndu-i cătușele de lanțul de la mijloc. Apoi porniră încet spre intrarea principală, așteptînd ca fiecare ușă cu gratii să se închidă în spatele lor înainte ca aceea din față să se deschidă.

Era douăsprezece și douăzeci cînd ieșiră din clădire. O dubiță neagră aștepta deja în față, iar căpitanul și un alt gardian din Brigada Specială se pregăteau să-l preia pe deținut.

Douăzeci de minute mai tîrziu, mașina parcă lîngă intrarea de urgență a unui spital. Patru bărbați îmbrăcați în uniforme de infirmieri îi așteptau cu o targă. Cei doi polițiști se dădură jos, unul dintre ei privind într-o parte și-n alta a străzii pustii, în timp ce al doilea descuie lacătul de la ușa din spate a dubiței.

Un minut mai tîrziu, Jagger coborî și el din furgonetă.

– Treci pe targă, spuse unul dintre infirmieri.

Cînd văzu că Jagger nu face nici o mișcare să se supună, unul dintre gardieni îl înghionti cu vîrful armei pe care o ținea în brațe.

– Ești surd? Fă ce ți se spune!

Cu ochii sticlind de furie, Jagger se întinse pe targă.

Infirmierii îl legară strîns cu mai multe curele, apoi ridicară targa, doi în față, și doi în spate.

Jagger fu transportat rapid prin mai multe uși, apoi pe un coridor lung și în cele din urmă în cabina unui lift.

Ușile se închiseră silențios, dar în loc să apese pe butonul care ducea liftul sus la etajele unde erau internați pacienții, unul dintre infirmieri introduse o cheie într-o nișă, o răsuci și apăsă pe butonul care indica subsolul.

Cu două niveluri mai jos, ieșiră pe un coridor spațios. Bărbații începură să împingă targa spre capătul cel mai îndepărtat, trecură prin două camere întunecate, apoi ajunseră într-o altă încăpere luminată doar de un singur bec prins într-o armătură de fier și agățat în centrul tavanului.

În spate se vedea o altă ușă de metal.

Unul dintre infirmieri mai scoase o cheie și deschise ușa.

Dincolo de ea nu exista altceva decît o beznă profundă.

CAPITOLUL 5

Probabil că dormise o vreme, dar nici corpul, nici mintea lui Jeff nu se bucuraseră de odihnă. Salteaua subțire ce-l despărțea de metalul rece al patului nu era cu nimic mai moale decît fierul însuși; coapsa stîngă îi amorțise, spatele îi înțepenise, iar umărul stîng îl durea din cauza presiunii pe care o suportase în orele lungi ale nopții. Își simțea fiecare mușchi mult mai slăbit decît noaptea trecută, de parcă ar fi alergat pînă la epuizare, în loc să doarmă. Nici cu moralul nu stătea prea bine, pentru că pe măsură ce minutele nesfîrșite se scurgeau unul după altul, realitatea teribilă a tot ceea ce i se întîmplase îi invada gîndurile. La început refuzase să accepte adevărul, pentru că încă se mai agăța de cîteva raze firave de speranță, care, chiar și acum, după ce procesul se terminase, reușeau uneori să îl elibereze din lumea supranaturală în care era închis. Dar cînd zgomotele nopții - strigătele și înjurăturile deținuților furioși, gratiile care zăngăneau cînd gardianul de pază trecea cu bastonul peste ele - se potoleau în sfîrșit, speranța se topea și adevărul ieșea la lumină la fel de rece precum celula și patul de fier pe care își odihnea oasele.

„Poate că ar fi trebuit s-o omor pur și simplu", își spuse el. Atunci cel puțin ar fi fost cuvîntul lui împotriva unui trup lipsit de viață. Ce chestie, nu? Să scapi basma curată după ce comiți o crimă, dar faci pîrnaie doar pentru că ai încercat să ajuți pe cineva. La dracu' – tipii pe care îi întîlnise în închisoare aveau dreptate: odată ce te săltau, totul se terminase. Nu mai avea nici o importanță dacă făcusei ceva sau nu – erai doar tu împotriva polițiștilor, iar aceștia cîștigau întotdeauna.

Aşa că va trebui să suporte pînă la capăt. Îşi va îndeplini condamnarea, se va feri de necazuri şi va ieşi afară pe cît de repede posibil. Iar apoi...

Dar nici nu se putea gîndi la asta. Singurul lucru care îi venea în minte acum era prăpastia care se deschidea hidoasă în faţa lui. O prăpastie în care urma să fie aruncat şi în care nu existau decît blocurile de celule, plictiseala şi teama constantă.

Cînd rumoarea vocilor şi zăngănitul gratiilor îl înconjurară din toate părţile, se ridică în picioare şi îşi trase pe el hainele – aceleaşi haine pe care le purta de o săptămînă şi pe care i le adusese Heather, după ce i le luase pe celelalte.

Hainele pe care avea să le ridice astăzi din nou, numai că acum urma să fie mutat la Rikers.

Amorţit, mişcîndu-se mai degrabă automat decît conştient, îşi începu rutina de dimineaţă. O oră mai tîrziu stătea în faţa uneia din miile de uşi închise. Era încadrat de doi ofiţeri, dar dincolo de gratii nu se vedea nici un alt deţinut. Uşa se deschise şi păşi afară.

Se trezi în mijlocul refugiului dintre Închisoarea Centrală şi clădirea Curţii de Justiţie. Deşi zorii încă nu-şi făcuseră simţită prezenţa, întunericul din curtea împrejmuită cu ziduri solide era împrăştiat de lumina neoanelor fluorescente, astfel încît putea vedea clar pasarela de deasupra care unea cele două clădiri prin dreptul etajului al doilea. Chiar în faţa intrării în Curtea de Justiţie se zărea un autobuz, în care primul lot de deţinuţi din Rikers Island fusese transportat aici pentru ziua de judecată. În următoarele cîteva ore aveau să stea fie în sălile de aşteptare, fie într-una din gheretele penitenciarului, exact aşa cum aşteptase şi el zile întregi în timpul procesului său. Chiar înainte de a intra în clădire, ultimul deţinut din şir se întoarse şi se holbă la Jeff. Înţelegînd exact unde urma să fie dus Jeff în dimineaţa aceasta, îi zîmbi şi-şi linse sugestiv buzele. După ce-i făcu languros cu ochiul lui Jeff, deţinutul îşi continuă drumul, înghiontit de gardian, şi dispăru pe uşa tribunalului.

Parcată la cîţiva metri mai departe de autobuz, flancată de doi poliţişti, se găsea o dubiţă neagră şi fără ferestre, marca Ford.

– Chiar stilat s-ar putea zice, remarcă unul dintre poliţiştii de lîngă Jeff, zîmbindu-i sarcastic. Pleci cu ditamai limuzina.

Jeff se abținu să răspundă ceva; învățase deja că atunci cînd unul dintre gardiani făcea o glumă, el trebuia să tacă mîlc.

După ce gardienii de la penitenciar îl escortară pînă la mașină, ceilalți doi îi deschiseră ușa din spate. Aplecîndu-și capul, Jeff se urcă înăuntru, strecurîndu-se pe una dintre banchetele laterale. Chiar în fața lui era un grilaj metalic vopsit în negru care îl despărțea de cealaltă banchetă, unde nu aveai acces decît prin ușa laterală. În fața acesteia urma un alt grilaj despărțitor, o altă banchetă și în sfîrșit un ultim grilaj masiv și de-abia apoi compartimentul șoferului. Cînd Jeff se așeză, cu mîinile încă în cătușe, ușa se trînti în spatele lui și auzi cum lacătul se izbește cu putere de metalul rece.

Un minut mai tîrziu, unul dintre polițiști urcă la volan, iar celălalt se așeză pe locul din dreapta lui.

Deși nu se vedea aproape nimic prin cele trei straturi de bare metalice și apărătoarea de vînt, Jeff reuși totuși să zărească porțile mari din fața dubiței deschizîndu-se larg și imediat mașina trecu printre ele, cotind spre dreapta. La următorul bloc schimbă direcția spre stînga, apoi merse în linie dreaptă cam trei cvartale. După ce coti din nou în stînga, Jeff surprinse cu coada ochiului un indicator.

Elizabeth Street.

Drumul era aproape pustiu, cu excepția cîtorva camioane de marfă și cînd semaforul se făcu verde, dubița acceleră. Dar, după nici un kilometru, mașina începu să reducă viteza.

Șoferul vră la dreapta și, în sfîrșit, Jeff prinse încotro se îndreptau: chiar în fața lui se vedea Podul Williamsburg

Pe Bowery Street semaforul era verde, așa că polițistul care conducea apăsă încă o dată pedala de accelerație.

Exact cînd treceau prin mijlocul intersecției, ceva se izbi de dubiță, lovind ușa glisantă din dreapta. După ce ușa se îndoi, mașina derapă și se învîrti, pierzîndu-și direcția. Smulse un hidrant de pe marginea drumului, după care intră direct într-o clădire situată pe partea de vest a Bowery Street. Aruncat de pe locul său la primul impact, Jeff se agăță de grilajul din fața lui. O secundă mai tîrziu se lovi cu umărul de peretele dubiței și o durere ascuțită îl fulgeră de-a lungul brațului.

O învălmăşeală de voci şi strigăte se ridică deasupra zgomotului scos de apa care ţîşnea ca un gheizer din hidrantul spart. Brusc, cineva deschise uşa din spate a dubiţei, aproape smulgînd-o din balamale.

– Hai, afară, imbecilule! porunci un glas aspru.

Ameţit şi pe jumătate orbit de sîngele care i se scurgea dintr-o rană de la frunte, Jeff coborî, împleticindu-se.

Păşi pe caldarîm, nu prea sigur pe picioarele sale. Apa din hidrant se scurgea în picături fine peste tot şi o mulţime de oameni îmbrăcaţi în zdrenţe păreau să se fi materializat din neant. În timp ce vagabonzii se îmbulzeau din ce în ce mai tare, căscînd gura la spectacolul gratuit, cineva îl apucă pe Jeff de cot şi îi şopti repezit la ureche:

– Nu scoate nici un cuvînt, nu te gîndi la nimic, nu face nimic! Ia-te după mine şi poate reuşim să te scoatem de aici!

Înnebunit de durere şi de usturime din cauza sîngelui care-i înecase ochii, Jeff nu ezită nici o clipă. Realizînd că pentru prima dată, după luni de zile, se află în libertate, despovărat de atmosfera apăsătoare a celulelor cu gratii, inspiră adînc aerul rece al dimineţii şi porni tîrşîindu-şi picioarele spre gura de metrou de pe partea cealaltă a intersecţiei.

De-abia cînd ajunse în capătul scărilor ce duceau spre staţia subterană, se opri pentru cîteva clipe. În jurul lui dansau umbrele nopţii. Jetul de apă continua să ţîşnească din hidrantul distrus. Sub el se zărea puternic luminată cripta fără ferestre a staţiei de metrou

Dacă fugea, putea dispărea în beznă, pe nesimţite

Putea să fie singur, pentru prima dată după atîta amar de vreme

Întunericul, liniştea şi, cel mai mult, aerul proaspăt îl atrăgeau ca un magnet, dar chiar cînd era pe punctul de a face primul pas, totul se schimbă.

O sirenă, apoi alta zguduiră tăcerea nopţii. Un moment mai tîrziu cea de-a treia sirenă de poliţie se alătură corului strident.

Toate veneau spre el, încercuindu-l parcă în scena supranaturală ce se desfăşura în faţa lui.

Atunci se întîmplă.

Dubiţa explodă şi cînd mingea de foc se ridică în aer, instinctele preluară conducerea. Se adăposti sub copertina intrării de la metrou,

protejîndu-se de resturile în flăcări care cădeau peste tot, apoi se repezi pe scări în jos.

Totul se petrecu în doar cîteva secunde. Bărbatul care-l scosese din dubiță sărea deja peste barierele rotative ale stației pustii. Jeff îl urmă, alergînd de-a lungul celor două șiruri de trepte și ajunse pe peron exact cînd garnitura de metrou se opri în stație. Ușile se deschiseră și Jeff se îndreptă spre ele.

– Hei, omule, te-ai țicnit sau ce? Polițiștii care patrulează o să te înhațe fix în cinci minute! spuse bărbatul.

Trăgîndu-l de braț pe Jeff, acesta porni grăbit spre capătul îndepărtat al peronului.

– Vino, strigă el. Mai repede, înainte să apară și celălalt metrou!

Jeff se ținu după el, cu picioarele tremurînd de efort și mintea prea paralizată ca să gîndească limpede. Cînd ajunseră la capăt, se opriră. În fața lor nu se mai vedea decît un zid gol.

Se întoarse și privi în direcție opusă. Trenul tocmai pleca, iar luminile roșii din spatele lui dispărură rapid. Mai era o singură persoană pe peron: un vagabond care stătea direct pe podea, sprijinindu-se de un stîlp. Auzi un zgomot chiar lîngă el și cînd se răsuci să vadă despre ce este vorba, descoperi că bărbatul pe care îl urmărise se făcuse nevăzut. Atunci însă se auzi din nou vocea:

– Mișcă-te, mama naibii de treabă!

În același timp, Jeff surprinse sunetul unor pași care păreau să coboare scările din capătul celălalt.

Cînd zgomotul deveni și mai puternic, se hotărî și sări pe șine, năpustindu-se spre tunel

Întunericul îl înghiți într-o clipă

CAPITOLUL 6

Keith Converse tocmai ieşea de la duş cînd sună telefonul. Cu siguranţă, era maistrul care lucra la remodelarea Leverett-ului – o lucrare care va costa în jur de 2 milioane – aşa că nu se mai sinchisi să ia un prosop şi se repezi să iasă din baie şi să ridice receptorul înainte să intre robotul.

– Alo!

– Domnul Converse? Domnul Keith Converse?

Vocea avea un soi de calm calculat în ea, ceea ce îl puse imediat pe Keith în gardă şi, în timp ce dădu cu grijă răspunsul, îl trecu brusc un fior pe şira spinării.

– Da, Keith Converse la telefon. Cu cine stau de vorbă?

– Numele meu este Mark Ralston. Sînt căpitan în cadrul Penitenciarului Central Manhattan. Îmi pare sincer rău, dar mă văd nevoit să vă spun că a avut loc un accident .

Plin de apă şi tremurînd din toate încheieturile, Keith se aşeză pe pat în timp ce Ralston îi povesti ce se întîmplase cu dubiţa care îl transporta pe fiul lui la Rikers Island.

– Adică vreţi să spuneţi că e mort? îl întrerupse Keith, înainte ca Ralston să rostească chiar el cuvintele fatidice. Vreţi să spuneţi că fiul meu a murit?

– A fost un accident, domnule Converse..., începu din nou căpitanul Ralston, cu intenţia de a-i da vestea cît mai delicat cu putinţă.

Dar Keith i-o reteză scurt din nou:

– Vin acolo imediat. Vreau să ştiu ce s-a petrecut şi aţi face bine să găsiţi pe cineva care să aibă nişte explicaţii pentru mine.

Trînti receptorul înainte ca Ralston să mai apuce să adauge ceva.

Mort? Cum să fie Jeff mort? Era imposibil!

Keith continua să zacă nemişcat pe pat, refuzînd să accepte ceea ce i se povestise, cînd telefonul sună din nou. De data asta îl ignoră şi după cel de-al patrulea ţîrîit se opri, apelul fiind preluat de robotul pentru mesagerie montat la telefonul din bucătăria de la parter.

Mary.

Trebuia să-i spună lui Mary.

Se apropie de telefon, dar şovăi. Ce să-i spună cînd nici el nu ştia prea multe? Dar trebuia să-i vorbească, trebuia să-i zică ceva. Întinse mîna după receptor şi degetele începură să-i tremure cînd formă numărul. Încă mai încerca să-şi aleagă cuvintele potrivite cînd intră robotul telefonic şi îi auzi vocea cu tonul ei vesel la fel de fals şi de forţat ca şi nota de speranţă pe care încerca s-o insufle mesajului său. „Sînt eu, draga mea", începu el, rostind în mod inconştient apelativul pe care îl folosise de-a lungul anilor în care crezuse că mariajul lor mai are o şansă de supravieţuire şi pe care îl evitase cu atîta grijă din ziua cînd ea îl părăsise. „S-a întîmplat ceva şi trebuie să mă duc în oraş să văd despre ce este vorba..."

Vocea i se stinse, în timp ce căuta disperat în minte o modalitate prin care să-i spună şi ei totul.

„A avut loc un accident, şi Jeff... ăăă..."

Brusc, valul de sentimente pe care îl ţinuse în frîu de cînd discutase cu căpitanul Ralston îl copleşi cu totul. Simţi un nod în gît, şi ochii i se umplură de lacrimi

„Uite, chiar trebuie să plec mă duc să aflu ce s-a întîmplat Te sun mai tîrziu."

Se întoarse în baie, se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă. Cinci minute mai tîrziu ieşi din casă, se urcă în furgoneta Ford care îi servea nu numai ca mijloc de transport, dar şi pe post de birou şi se îndreptă spre autostradă. Pe la jumătatea drumului, intră într-un restaurant McDonald's, comandă un McMuffin şi o cafea, apoi îşi sună maistrul în timp ce se apropie cu maşina de fereastra de unde urma să-şi ridice comanda.

– O să fiu plecat toată ziua. Crezi că te descurci?

– Ai păţit ceva? întrebă Vic DiMarco. Nu prea pari în apele tale.

– N-am timp acum, spuse Keith. Tu vezi doar ca treaba să meargă bine, da? Iar dacă sună Mary, transmite-i, te rog, că o să vorbesc cu ea de îndată ce aflu ceva.

– Dar de ce să nu te sune ea? se miră DiMarco.

– Pentru că o să închid rahatul ăsta de mobil, de-aia, gemu Keith. Nimeni n-o să mă poată găsi pentru o vreme, aşa că vreau să ai grijă de lucruri în locul meu.

Vocea lui căpătă o notă aspră:

– Eşti în stare să te descurci, da? Că doar de-aia te-am angajat!

DiMarco ignoră tonul furios al lui Keith.

– Nu vrei mai bine să-mi spui ce naiba se petrece?

– O să-ţi spun cînd o să ştiu şi eu, se răsti Keith.

Închise clapeta telefonului mobil şi odată ajuns în sfîrşit în dreptul ferestrei, îndesă nişte bani în mîna femeii cărunte din spatele tejghelei şi băgă punga cu mîncare în maşină. Manevrînd volanul cu o mînă, scoase cu cealaltă sandviciul ulcios din pungă. Începuse deja să mestece cînd îşi dădu seama că nu va putea înghiţi nici măcar o bucăţică. Puse sandviciul înapoi în punga de hîrtie, se mulţumi să soarbă puţină cafea călduţă spunîndu-şi că şi poate mai tîrziu va fi în stare să termine şi brioşa cu ou şi cîrnat. Cînd intră din nou pe autostradă băuse deja tot paharul de cafea.

În clipa în care intră pe uşile Centrului Manhattan, Keith retrăi fiorul ce-i devenise familiar „Centrul Manhattan, îşi spuse el în gînd. Ce fel de nume e ăsta, de ce încearcă să-i facă pe oameni să creadă că e vorba de un hotel, cînd e clar ca lumina zilei că nu e decît o închisoare?"

Prima dată cînd văzuse clădirea cu o jumătate de an în urmă – şi prima dată cînd simţise fiorul ciudat pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci – avu senzaţia că este o parte a lumii pe care nu o înţelege. Cu excepţia cîtorva bărbaţi îmbrăcaţi în costum – probabil avocaţi – cei care se învîrteau prin hol erau genul de oameni pe care îi văzuse doar la televizor.

Oameni care fuseseră arestaţi în Bridgehampton doar pentru felul cum erau îmbrăcaţi.

Cei tineri aveau întotdeauna un aspect rebel. Un aer de mînie şi sărăcie. Ochii care nu străluceau din cauza drogurilor clocoteau de furie şi, cînd se uitau la el – lucru care se întîmpla destul de rar –, Keith ştia că arată ca un străin pentru ei, la fel cum şi lui i se păreau că ei vin din altă lume. Marea majoritate păreau deprinşi cu închisoarea şi procedurile, aşa cum era el cu procesul de obţinere a autorizaţiilor din Districtul Suffolk.

La cea de-a treia vizită, Keith aproape că nu le mai acordase nici o atenţie oamenilor din hol.

Astăzi nici măcar nu trebuia să se mai gîndească la proceduri – la fel ca oricare alt obişnuit al clădirii, îşi goli automat buzunarele, trecu prin detectorul de metale şi depuse carnetul de şofer, dar primi în schimb o legitimaţie de vizitator. Poliţistul care îl escortă pînă în micul birou al căpitanului Mark Ralston avea o expresie de un calm studiat, similar cu acela pe care îl sesizase în vocea lui Ralston la telefon trei ore mai devreme. Biroul era zugrăvit în aceeaşi nuanţă bolnăvicioasă de galben-verzui care acoperea mare parte din pereţii clădirii.

Ignorînd mîna pe care Ralston i-o întinse cînd se ridică în picioare, Keith se uită îndîrjit direct în ochii bărbatului.

– Vreau să aflu totul.

Ralston îşi lăsă mîna să cadă pe lîngă corp şi cu toate că Keith Converse continua să stea în picioare, el se aşeză la loc pe scaunul din spatele biroului.

O să vă povestesc pe îndelete, zise el. Din păcate, nu vă pot spune şi de ce s-a întîmplat aşa.

Făcu o pauză şi Keith se aşeză şi el pe scaunul de lemn care era singura piesă de mobilier din încăpere neacoperită cu dosare sau hîrtii. Ascultă în linişte tot ceea ce ştia Ralston.

– Doi dintre poliţiştii noştri se aflau în drum spre Rikers împreună cu fiul dumneavoastră cînd o maşină s-a ciocnit cu dubiţa lor. Aceasta s-a răsturnat şi a luat foc.

Keith tresări şi Ralston îşi încleştă pumnii.

– Nu s-a putut face nimic, domnule Converse. În dubiţă au fost prinşi şi cei doi gardieni. Nimeni nu a supravieţuit.

„Nimeni nu a supravieţuit..."

Cuvintele rămaseseră atîrnate în aer, ecoul lor răsunînd între zidurile încăperii şi lovindu-l pe Keith în moalele capului cu puterea unui ciocan. După ce realiză sensul celor spuse de Ralston, speranţa de care se agăţase pînă atunci se topi.

– Vreau să-l văd, rosti el încet.

Îşi îndreptă din nou privirea spre Ralston, numai că de data asta ochii lui erau plini de durere.

– Vreau să-mi văd fiul.

Ralston ezită. Văzuse deja cadavrele celor doi poliţişti care muriseră în dubiţa incendiată şi se întrebă dacă Keith Conversc va fi suficient de puternic să facă faţă unei astfel de privelişti. Dar înţelegea că nici Keith Conversc nu prea avea de ales, aşa cum se întîmplase şi cu el cu două ore în urmă. Numai privind cadavrele – scrutînd mai degrabă chipul morţii – Ralston putuse accepta realitatea celor petrecute cu cei doi colegi ai săi şi era conştient că şi pentru Keith Conversc va fi la fel.

– Fiul dumitale se află la Institutul de Medicină Legală, spuse Ralston în cele din urmă.

Începu să noteze adresa pe spatele unei cărţi de vizită, apoi se răzgîndi.

– O să vă conduc pînă acolo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Keith Conversc se îmbărbătă înainte ca asistentul de la morgă să deschidă sertarul în care se afla cadavrul fiului său. Cînd tînărul infirmier începu să tragă cearşaful care-l acoperea, Keith se răzgîndi şi se pregăti să plece. Parcă simţindu-i şovăiala, infirmierul se uită la el, întrebîndu-l din ochi dacă vrea cu adevărat să facă asta. Keith încuviinţă din cap. Atunci, tînărul trase cearşaful.

Un chip – sau ceea ce fusese odată un chip – apăru expus în lumina strălucitoare a neonului fluorescent. Pielea era complet arsă, iar în locul ochilor rămaseseră numai orbitele goale, negre din cauza fumului şi a sîngelui închegat.

În locul nasului văzu doar nişte cartilagii, iar dinţii sparţi formau o grimasă acolo unde altădată fuseseră buzele.

Resturile de haine care arseseră fuseseră îndepărtate cu grijă. Pentru Keith, goliciunea trupului avea ceva aproape obscen în ea, încît cu greu se abținu să nu întoarcă într-o parte capul. Dar n-avea voie să facă asta. Trebuia să se uite la Jeff, să-l vadă pentru ultima oară.

După ce infirmierul puse la loc cearșaful peste forma inertă, Keith se trezi închinîndu-se pentru prima dată după mulți ani și rostind în tăcere o rugăciune pentru sufletul fiului său.

– Îmi pare foarte rău, domnule Converse, rosti blînd Mark Ralston în timp ce ieșeau din morgă.

Keith nu vorbi pînă cînd nu părăsiră clădirea.

– Nu-mi vine să cred, zise el.

Inspiră și expiră profund, ca și cum ar fi vrut să scape nu numai de mirosul oribil de formol ce plutea în aer, dar și de teribila imagine ce avea să fie ultima lui amintire despre fiul său.

– Aș vrea să vă pot spune ceva care să..., începu Ralston.

Se chinui să găsească vorbele potrivite, apoi renunță, știind că nimic pe lumea asta nu-l putea mîngîia pe Keith Converse.

Keith clătină din cap.

– O să mă descurc..., trebuie doar să mă obișnuiesc cu ideea.

Trase din nou adînc aer în piept și de data asta un fior îl cutremură din cap pînă-n picioare.

– Și trebuie să găsesc o cale să-i spun mamei lui ce s-a întîmplat.

– E greu, oftă Ralston. Sincer, dacă e ceva ce pot să fac pentru dumneavoastră

Keith își ridică privirea spre el și se uită fix în ochii lui

– Ai putea, zise el. De fapt, e ceva ce ați fi putut face cu toții. L-ați fi putut descoperi pe cel care a atacat-o în realitate pe Cynthia Allen

Făcu apoi un semn cu capul spre morgă.

– Și atunci fiul meu ar mai fi încă în viață, nu?

Îl ațintì din nou cu privirea pe Mark Ralston.

– Ei bine, să te ia dracu', Ralston. Să vă ia dracu' pe toți.

Se răsuci și se îndreptă grăbit pe stradă.

Ceva îl rodea pe Keith, ceva îi chinuia subconștientul chiar din clipa în care se urcase iarăși în furgoneta sa și pornise înapoi spre Bridgehampton. Ceva legat de ceea ce văzuse la morgă.

Ceva legat de trupul lui Jeff.

Nu mai voia să-şi amintească îngrozitoarea imagine, sperînd să o alunge cît mai departe. Dar oricît de tare încercase, aceasta revenea. Revenea şi-l chinuia întruna.

Apoi, exact cînd ieşi de pe autostradă, îşi dădu seama ce era.

Nu era vorba de ceea ce văzuse – nici pomeneală! Din contră, avea legătură cu ceva ce nu văzuse!

Tatuajul! Imaginea mică a unui soare care răsare deasupra unei piramide şi pe care Jeff, convins de trei prieteni de-ai lui, şi-l făcuse în timpul unei vacanţe de primăvară în Caraibe cu doi ani în urmă. Era destul de ascuns, chiar pe interiorul coapsei.

„Nu prea am fost sigur că vreau să-mi fac aşa ceva, îi explicase el cînd i-l arătase într-un tîrziu tatălui său. Dar măcar aici nimeni nu-l poate vedea, dacă nu i-l arăt eu. Şi dacă o să mă deranjeze de-adevăratelea – sau dacă n-o să-i placă lui Heather –, îl scot cu laser."

Dar lui Heather îi plăcuse şi, din cîte ştia Keith, nici lui Jeff nu începuse să-i displacă.

Iar cadavrul pe care îl văzuse la morgă nu avea tatuajul.

Keith simţi cum inima îi bate nebuneşte şi apucă atît de strîns volanul, încît atunci cînd opri la primul stop, încheieturile degetelor i se albiseră de tot. Alungă toate celelalte gînduri, concentrîndu-se doar asupra imaginii cadavrului lui Jeff.

Una dintre părţile care nu fuseseră distruse de incendiu era zona organelor genitale. „O simplă arsură ca atunci cînd te înroşeşti de prea multă expunere la soare", îşi aminti el că se gîndise cînd cearşaful fusese îndepărtat şi dăduse cu ochii de contrastul oribil dintre arsurile din partea superioară şi pielea mai puţin distrusă din partea de jos, unde materialul gros al blugilor o protejaseră mai bine.

Acolo nu exista nici un tatuaj.

Iar asta însemna că...

„Nu, mă înşel, îşi spuse Keith, refuzînd să-şi ducă pînă la capăt gîndul. Probabil că şi-l scosese mai înainte."

Dar chiar şi-aşa, n-ar fi trebuit atunci să aibă o cicatrice?

Iar acolo nu zărise nici o cicatrice, cel puţin nu în părţile vizibile. Şi dacă nu exista nici un tatuaj şi nici o cicatrice, atunci...

Refuză din nou să se mai gîndească, dar cînd lumina semaforului se făcu verde şi maşina din spatele lui începu să claxoneze, Keith rămase pe loc, incapabil să facă vreo mişcare.

Şi gîndul se completă singur.

„Jeff nu e mort."

Dacă fiul lui nu-şi îndepărtase tatuajul, atunci cadavrul pe care îl văzuse la morgă nu era al lui Jeff.

Cu mîinile tremurînde, Keith ridică telefonul mobil, îl deschise, apoi căută în agenda acestuia pînă cînd găsi numărul de acasă al lui Heather Randall. Apăsă repede numărul şi aşteptă nervos pînă cînd se stabili conexiunea.

Răspunse robotul telefonic.

„Keith Converse la telefon, spuse el. Sună-mă imediat ce primeşti acest mesaj, Heather. Trebuie să ştiu dacă Jeff mai avea încă tatuajul. Cel cu soarele care răsare peste o piramidă."

Îi lăsă numărul lui de celular, apoi întrerupse convorbirea.

De data asta, nu-şi mai închise mobilul.

Îl lăsă deschis şi se rugă să sune cît mai curînd.

CAPITOLUL 7

Telefonul lui Keith începu să țîrîie în mai puțin de un minut din clipa în care lăsasc mesajul pc robotul telefonic din apartamentul lui Pcrry Randall. Îi desfăcu repede clapeta, își lipi mobilul de urechc și rosti precipitat:

– Heather? Spune-mi că Jeff nu și-a șters tatuajul.

Dar nu Heather era la capătul firului, ci soția lui.

– Tatuajul? sc miră Mary. Keith, despre cc tot vorbești? Cc s-a întîmplat?

Keith îi ignoră întrebarea.

– Mary? Unde ești?

– Sînt acasă, începu Mary. Dar...

– Rămîi acolo, o întrerupsc Keith. Vin în zecc minute. Trebuic să ics dc pc autostradă.

Mary își ridică vocea și rosti pe un ton aproape certăreț.

– Spune-mi acum despre cc este vorba, Keith. Te sun dc ore întregi, dar telefonul tău...

– Am avut mobilul închis, zise Keith Te rog frumos să te calmezi, Mary.

– Dar *sînt* calmă, sc răței Mary cu vocea și mai ascuțită. Dar tu la cc te aștepți cînd vii și-mi spui... of, mai am un apel în așteptare. Stai să scap dc el și...

– Răspunde, Mary. Iar eu ajung la tine imediat.

Închise mobilul înainte ca ea să mai adauge ceva și, după numai opt minute, își parcă furgoneta în spațiul liber din fața galeriei de artă de pe Hoquaquogue Road, apoi o luă grăbit pe aleea îngustă cc

ducea la micul apartament al lui Mary. Uşa era deschisă şi în prag stătea soţia lui, lividă la faţă.

– E mort! spuse ea. Şi nici măcar nu mi-ai zis!

Keith întinse braţele ca s-o strîngă la piept, dar ea îl împinse cît colo.

– Poliţiştii mi-au povestit că a fost nu ştiu ce accident.

– Da, asta mi-au spus şi mie, răspunse Keith, întinzînd mîinile din nou şi apucînd-o drăgăstos de umeri. Îl transportau la Rikers Island şi la cîteva străzi de Podul Williamsburg, o maşină a intrat direct în dubiţă. Iar dubiţa a luat foc.

Keith simţi cum Mary încremeneşte, parcă pregătindu-se pentru următoarele lui cuvinte:

– N-au mai putut să-l scoată.

– Este pedepsa lui Dumnezeu, oftă Mary. Aşa a vrut Dumnezeu să...

– Nu e nici o pedeapsă a lui Dumnezeu! i-o reteză Keith. Dumnezeu n-are nimic de-a face cu toate astea!

Mary se feri de atingerea lui, de parcă ar fi plesnit-o, dar el se prefăcu că nu bagă de seamă şi continuă:

– Mai e ceva, totuşi. Cînd l-am văzut...

Mary se dădu înapoi, făcînd ochii mari.

– *L-ai văzut?* întrebă ca uluită. Cum vine asta?

– Trebuia să discut cu ei, spuse el. Trebuia să aflu ce s-a petrecut de fapt şi cu. Ezită, apoi continuă: Trebuia să-l văd cu ochii mei.

Pentru prima dată, Mary întinse mîna şi-l atinse pe Keith, odihnindu-şi degetele pentru cîteva clipe pe braţul lui

– Ar fi trebuit să mă iei şi pe mine, zise ea Ar fi trebuit să fiu cu tine.

Amintindu-şi imaginea teribilă pe care se forţase să o uite – carnea pîrjolită şi trăsăturile distruse –, Keith scutură din cap.

– Nu, spuse el răguşit, încercînd să-şi stăpînească emoţiile. Nimeni n-ar trebui să vadă ce am văzut eu. Dar...

Se opri brusc. Era chiar pe punctul de a-i mărturisi despre tatuaj şi despre îndoielile ce-i încolţiseră în suflet, dar se întrebă dacă era înţelept să procedeze astfel. Dacă îi spunea şi se dovedea că greşise... Gîndurile îi fură întrerupte de ţîrîitul celularului său.

– Tocmai am aflat ce s-a întîmplat, spuse Heather Randall de la capătul celălalt al firului, cu vocea tremurînd. Tata m-a sunat... mi-a zis ceva de un accident, dar... eu nu pot... pur şi simplu nu-mi vine să cred... nu Jeff! El...

– Heather, ascultă-mă cu atenţie, interveni Keith. Îţi aminteşti tatuajul lui Jeff?

– Tatuajul lui? repetă ea, puţin perplexă, ca şi cum nu ar fi înţeles prea bine despre ce este vorba.

– Da, piramida. Piramida şi soarele.

Heather tăcu un moment, parcă tot neînţelegînd, dar apoi zise:

– Sigur că îmi amintesc.

În timp ce soţia lui îl privea curioasă, Keith simţi cum pulsul începe să-i bată mai repede.

– Îl mai avea?

– Dacă-l mai avea? repetă Heather şi mai uimită. Desigur. De ce să nu-l mai aibă?

Keith îşi păstră vocea pe un ton cît mai neutru:

– Uneori oamenii şi le şterg.

– Nu era cazul lui Jeff. El îşi iubea tatuajul.

– Eşti convinsă că încă îl mai avea? insistă Keith.

– Păi, normal că sînt convinsă, răspunse Heather. Adică... Domnule Converse, ce se întîmplă? De ce este tatuajul lui Jeff atît de important?

Keith şovăi, pe de o parte dorind să-i spună lui Heather despre ideea care se înfiripase în mintea lui, dar pe de altă parte voia să o scutească de o speranţă falsă în situaţia în care el se înşela. Dar expresia de pe chipul lui Mary îi arăta că era deja prea tîrziu, iar vorbele îi confirmară bănuielile.

– Ce este, Keith? întrebă Mary. De ce o întrebi despre tatuaj?

Keith ezită, apoi recunoscu:

– Sînt aproape sigur că trupul pe care l-am văzut azi-dimineaţă nu avea nici un tatuaj.

– Vrei să spui că e posibil să nu fi fost Jeff? întrebă Mary, realizînd imediat semnificaţia cuvintelor lui.

– Nu ştiu, spuse Keith, încercînd să o protejeze atît pe Mary, cît şi pe Heather, în cazul în care se dovedea o pistă falsă.

– Vreau să văd, spuse Mary. Vreau să văd cu ochii mei.

Două ore mai tîrziu, Keith se afla din nou la morgă în fața sertarului în care zăcea cadavrul pe care-l văzuse dimineață. De data asta însă, în stînga lui stătea Mary, iar în dreapta Heather.

– Trebuie să văd și eu, îi spusese Heather cînd o găsiră, așteptînd chiar la ușa de la intrare.

Keith încercase să o facă să se răzgîndească, dar, la fel ca și Mary, aceasta insistase.

Acum, cînd sertarul fu tras în afară, bărbatul simți cum degetele i se înfig în mușchii de la brațul lui stîng. Infirmierul – altul decît cel care fusese de serviciu dimineață – dădu la o parte cearșaful și Mary scoase un sunet gîtuit de oroare. Își întoarse fața într-o parte, sprijinindu-se de soțul ei, în timp ce încerca să-și stăpînească valul de greață care o năpădea.

Infirmierul se uită întrebător la Keith. Propriul stomac i se făcuse ghem cînd privi din nou resturile arse, recuperate din mașina ce luase foc în dimineața aceea.

Își îndreptă totuși privirea spre locul în care ar fi trebuit să fie un tatuaj.

Nu văzu altceva decît carne arsă.

CAPITOLUL 8

Nu era nebun.

Indiferent de ce credeau ceilalţi, Francis Jagger ştia că nu este nebun.

Fusese nevoit să o ucidă pe fată. Încercase chiar să o avertizeze. Cînd au întîlnit-o prima dată, îi spusese foarte clar că trebuie să stea departe de Jimmy.

Dar ea nu ascultase.

Dimpotrivă, începuse să se comporte din ce în ce mai prietenos cu Jimmy.

Îl avertizase şi pe Jimmy în legătură cu ea. Îi spusese că fata este exact ca mama lui.

Jimmy îi zîmbise, aşa cum făcea întotdeauna.

– Haide, Jag..., tu nici măcar nu ţi-o aminteşti pe mama ta

Dar el şi-o amintea foarte bine Îşi amintea cum, pe vremea cînd era încă un băieţel chiar înainte de a merge la şcoală –, maică-sa începuse să-şi piardă vremea cu cineva Ted, ăsta era numele lui. Şi din clipa în care îl întîlnise pe Ted, ştiuse ce avea să se întîmple.

– Nu-ţi face griji, Francie, îi tot spunea ea. N-o să mă despartă de tine.

– Nu îmi mai spune aşa! |sta-i un nume de fată!

– Nu-i adevărat. Şi dac-ar fi, ce?

Îl ridicase deasupra capului şi-l învîrtise în aer.

– Nu eşti tu destul de frumuşel încît să fii fetiţa mea iubită?

Băiatul care locuia alături o auzise cînd îi spusese aşa şi de atunci începuse să-l strige Francie. Apoi Francine.

Ura chestia asta.

Şi probabil că l-ar fi putut convinge pe băiat să nu-i mai zică aşa, numai că, înainte de a se hotărî cum avea să facă asta, venise într-o zi acasă şi descoperise că mama lui plecase.

Nu mai era nici mama lui, nici Ted, nici lucrurile lor.

O aşteptase să se întoarcă, încercase să nu plîngă, mîncă toată mîncarea pe care o găsi în frigider şi rămase treaz toată noaptea ca să audă cînd vine mama lui să-l ia şi pe el.

Aşteptase şi următoarea zi, şi noaptea următoare, dar mama lui nu mai venise acasă.

În cele din urmă, apăruse un străin şi-l trimisese să trăiască împreună cu altcineva.

Locuise cu o mulţime de persoane, mutîndu-se dintr-o casă în alta, fără să rămînă în nici una suficient de mult încît să capete sentimentul că face parte dintr-o familie. Îşi aminti de toţi oamenii care îl primiseră pentru cîteva săptămîni, dar niciodată mai mult de cîteva luni. Dacă l-ar fi întrebat cineva, nu ar fi fost în stare să lege chipurile lor de nişte nume.

Singura persoană pe care şi-o amintea cu adevărat – şi pe care voia să şi-o amintească - era Jimmy.

Îl întîlnise cu trei ani în urmă şi ştiu pe loc că aveau să devină buni prieteni. În mare parte acest lucru se întîmplase datorită zîmbetului lui Jimmy şi a sentimentului pe care îl trezea în el. Nu mai simţise ceva asemănător din ziua în care îl părăsise mama lui. El şi Jimmy ajunseseră de nedespărţit, îmbătîndu-se şi drogîndu-se cîteodată. Jimmy nu avea locuinţă, aşa că l-a lăsat să vină şi să stea cu el. Îi dăduse chiar patul lui, iar el dormea pe canapea. Jimmy i-a zis atunci că patul era suficient de mare pentru amîndoi şi vorbele lui aproape că distruseseră tot. Timp de o secundă simţi că-i vine să-l omoare pe Jimmy, dar apoi se stăpîni.

– Eu nu sînt poponar, a spus el, cu vocea tremurînd de furie.

Zîmbetul lui Jimmy păli.

- Hei, omule, dar n-am spus niciodată aşa ceva. Eu am zis doar că patul e suficient de mare. Nimic altceva, bine?

Şi totul fusese bine pînă în ziua în care au cunoscut-o pe Cherie.

– Se scrie ca în franceză, adăugase ea, de parcă lui îi păsa. Înseamnă „scumpă".

Zîmbise spre Jimmy cînd spusese asta şi Jimmy îi zîmbise şi el.

În clipa aceea Jagger ştiu că ea o să plece cu Jimmy, aşa cum făcuse mama lui cu Ted. Dar el nu îngăduise să se întîmple aşa ceva. Ghicise exact cînd plănuiau să o facă – toată ziua ştiuse. Din felul în care se priveau, din felul în care îşi vorbeau cînd credeau că el nu ascultă. Dar el înţelesese întocmai ce puncau ei la cale.

Chiar îi atrăsese atenţia lui Jimmy.

– Aveţi de gînd s-o ştergeţi, nu? Te-ai hotărît să pleci cu ea exact aşa cum a făcut mama cu Ted.

– Ce naiba tot îndrugi acolo, omule? întrebase Jimmy, dar ceva din privirea lui îl asigura pe Jagger că ştie exact despre ce vorbeşte. De ce să vreau să mă car cu ea? Tu eşti fratele meu, Jag. Tu şi cu mine sîntem importanţi!

Jimmy îi zîmbise şi Jagger ar fi dat orice ca să-l creadă – îşi dorea să-l creadă mai mult decît orice altceva pe lume. Dar n-avea cum şi, în noaptea aceea, în timp ce fumau nişte iarbă pe care Cherie o adusese de undeva, începu să vadă lucrurile foarte, foarte clar.

Nu-şi putea lua privirea de la Jimmy – se uita la ochii lui, la trupul lui zvelt şi la felul în care zîmbea.

Începuse să se gîndească la cît de frumuşel era.

Atît de frumuşel că mai că-i venea să-l sărute.

Se scuturase repede de gîndurile acelea Cum dracu' îi trecuse aşa ceva prin cap? El nu era poponar!

Dar cu cît încerca să se gîndească mai puţin, cu atît imaginea atrăgătoare a lui Jimmy îl obseda şi mai tare, deşi ştia că nu e normal.

„Jimmy e bărbat, pentru Dumnezeu! Îi atîrnă ceva între picioare!"

Dar dacă n-ar fi fost aşa, şi ar fi avut sfîrcuri .., sfîrcuri ca ale lui Cherie...

Mai trase un fum din ţigara pe care o împărţeau toţi trei şi-atunci lucrurile începură să fie învăluite de o ceaţă ciudată. Nu-şi mai amintea exact ce s-a întîmplat după aceea, cu excepţia faptului că-şi dorea să-l atingă pe Jimmy. Voia atît de tare să-l atingă.

Dar nu era normal – nu era normal deloc! Era doar un bărbat la fel ca toţi bărbaţii.

Şi în clipa aceea descoperi metoda prin care putea îndrepta lucrurile! Trebuia să le aranjeze în mod firesc.

Să-l aranjeze pe Jimmy.

Cherie adormise şi Jimmy îi zîmbea din nou numai lui, în felul acela care îl făcea să simtă un gol în stomac. Testiculele începură să-l doară şi penisul i se întări.

– Haide, şopti Jimmy. Vino, Jag..., tu eşti fratele meu. Ştii foarte bine ce vrei. Aşa că vino şi ia.

Se întinse pe podea şi Jagger realiză că şi Jimmy voia la fel de tare.

Jimmy voia să fie aranjat, astfel încît să poată fi împreună.

Cuţitul intră foarte uşor în Jimmy – îi străpunse cămaşa, coapsele şi apoi inima. Jimmy nu simţi nici o durere – Jagger n-ar fi vrut ca pe Jimmy să-l doară. Jimmy păru doar surprins pentru o secundă, apoi rămase nemişcat, muşchii i se relaxară şi îşi fixă privirea asupra lui.

Încă mai zîmbea, şi Jagger ştiu că totul e în regulă.

Apoi înfipse cuţitul în Cherie. Nici măcar nu se trezise – zăcea în continuare în aceeaşi poziţie, doar că sfîrcurile ei nu se mai mişcau în sus şi în jos aşa cum făceau atunci cînd respira.

Îi dezbrăcă pe amîndoi, fiind foarte atent să nu-l deranjeze pe Jimmy. Apoi, decupă sfîrcurile lui Cherie şi le aranjă cu grijă pe pieptul lui Jimmy.

Atunci veni partea cea mai urîtă. Nu voia să atingă penisul lui Jimmy nici măcar nu voia să se uite la el Dar trebuia, pentru că numai aşa putea să-l taie Era mult mai mare decît al lui şi trecu parcă o veşnicie pînă cînd acesta se desprinse. Dar cînd în sfîrşit reuşi să scape de el, totul deveni perfect

Jimmy nu mai arăta ca un băiat - arăta ca o fată

O fată drăguţă.

Exact genul de fată pe care şi l-ar fi dorit mama lui pentru el.

Dîndu-şi hainele jos, Jagger se aşeză lîngă Jimmy.

Apoi îi mîngîie faţa cu degetele, urmări linia zîmbetului şi îi dădu într-o parte de pe frunte o şuviţă de păr.

Îl sărută pe Jimmy blînd la început, apoi din ce în ce mai tare.

Se lipi de Jimmy pînă cînd deveniră aproape un singur corp, apoi începu să se frece de pieptul lui, pînă cînd...

Nu-şi mai amintea nimic după aceea – decît momentul în care venise poliţia.

Le spusese că nu e vina lui, ci a lui Jimmy şi a lui Cherie. Dacă Jimmy nu ar fi plănuit să fugă cu Cherie...

Dar îl luaseră de acolo şi-l aruncaseră în închisoare.

Îl închiseseră şi-i spuseseră că nu o să mai iasă niciodată de acolo.

Şi acolo rămăsese pînă cînd veniseră după el noaptea trecută. Nu scosese nici un cuvînt cînd l-au luat din celulă şi l-au urcat în dubiţă, dar a ascultat şi a auzit unde îl duceau.

La un spital.

Bănui că trebuie să aibă legătură cu Bobby Breen. Jagger îl plăcuse pe Bobby Breen aproape la fel de mult ca pe Jimmy. Şi Bobby Breen îl plăcuse pe el. Dar ceva se întîmplase cu Bobby – ceva ce Jagger nu-şi mai amintea exact. Fuseseră împreună – foarte aproape unul de altul – într-una din încăperile acelea foarte mici din spatele bucătăriei, unde lucrau amîndoi. Atunci s-a întîmplat ceva cu Bobby. A început să se transforme într-o femeie – o femeie frumoasă. Jagger îşi dorise la nebunie să o sărute pe femeia aceea, să facă dragoste cu ea.

Iar ea îl lăsase. Îl lăsase să-i facă tot ceea ce el dorise.

Nu se mişcase, nu încercase să-l respingă.

Stătea pur şi simplu întinsă acolo pe podea şi multă vreme după ce făcuse dragoste cu ea, el o privise. Era frumoasă – chiar mai frumoasă decît Bobby Breen. După aceea, nu-şi mai amintea mare lucru. Unii oameni îl întrebaseră ce naiba făcuse, dar el nu le-a spus nimic, ştiind că oricum nu l-ar fi ascultat nimeni

Îl duseseră la spital, dar, în loc să-l pună într-un salon, l-au dus la subsol. Atunci începu pentru prima dată să creadă că nu este în regulă ceva şi în cele din urmă vorbi:

– Unde dracu' sîntem? strigă el. Ce se petrece aici?

Dar în loc să-i răspundă, unul dintre infirmieri îl lovi atît de tare, încît îl doborî imediat la pămînt. Următorul lucru pe care şi-l mai amintea după aceea era că se trezise în camera în care se afla acum.

O cameră care nu avea ferestre şi duhnea a urină, rahat şi gunoi. Pe podea se zăreau cîteva saltele găurite, iar din tavan atîrna un singur bec.

Uşa de la cameră era încuiată pe dinafară.

Jagger n-avea nici cea mai vagă idee de cînd era închis aici sau în ce zi se afla, ori dacă afară era noapte sau nu. Din cînd în cînd aceiaşi tipi care-l scoseseră din spital deschideau uşa şi îi dădeau ceva de mîncare. De cele mai multe ori era pîine uscată, dar uneori îi aduceau şi bucăţele de carne, iar apa i-o puneau într-o cană de tablă veche.

De fiecare dată cînd veneau, el îi întreba ce au de gînd să facă cu el, dar aceştia nu voiau să-i spună.

– O să afli.

Asta era tot ce auzea.

– Şi cînd o să afli, o să-ţi placă... o să-ţi placă mult de tot.

Acum îi auzea din nou venind, le auzea paşii în afara uşii. Băgară cheia în broască şi imediat balamalele scîrţîiră.

Deschiseră apoi larg uşa, împinseră un bărbat înăuntru, apoi uşa se închise din nou.

Închisă şi zăvorîtă.

Jagger se uită spre bărbat. Era tînăr, avea poate douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani.

Exact vîrsta lui Jimmy.

Dar nu avea ochi albaştri ca ai lui Jimmy. Ci căprui.

Căprui, ca ai mamei lui.

Şi păr creţ, tot ca al mamei lui.

Şi părea speriat.

Ai şi tu un nume? îl întrebă Jagger.

Bărbatul ezită, apoi încuviinţă din cap

– Jeff.

– Jeff, repetă încet Jagger, mai mult ca o şoaptă.

Apoi dădu din cap.

– Îmi place. Îmi place mult de tot.

CAPITOLUL 9

Tăcerea care se lăsă între Mary şi Keith pe drumul de întoarcere spre Bridgehampton nu avea nimic din pacea care înconjura cuplurile ce trăiau de suficient de mult timp împreună pentru a-şi da seama de starea sufletească a celuilalt fără să fie nevoie de cuvinte. Mai degrabă tăcerea dintre ei era ca un golf, ca o prăpastie care se lărgise de-a lungul anilor pînă într-un punct în care nici măcar o tragedie ce-i afecta pe amîndoi nu-i mai putea face să stabilească o punte de comunicare.

Totuşi, Mary simţea că trebuia să spună ceva. Durerea lui Keith era o prezenţă aproape palpabilă în interiorul camionetei, iar femeia ştia că el nu avea destulă credinţă ca să-l ajute să îndure singur întreaga nenorocire. Aşa că, după ce rosti toate rugăciunile pe care le ştia pentru salvarea sufletului lui Jeff, îşi îndreptă atenţia spre bărbatul care îi fusese soţ atîţia ani.

– Ştiu cît îţi este de greu, Keith, spuse ea încet, uitîndu-se fix în ochii lui. Dar dacă îţi vei deschide inima în faţa Lui, Domnul te va ajuta să porţi povara pe care tot El ţi-a dat-o.

Îşi muşcă buza, ştiind că următoarele ei cuvinte îi vor provoca şi mai multă durere, dar şi că acestea trebuiau rostite.

– Noi sîntem cauza suferinţelor noastre, spuse ea. Acum mulţi ani, cînd te-am lăsat să mă...

Tăcu brusc, nemaidorind să continue cu voce tare.

– Ei bine, ştii la ce mă refer. E numai vina noastră.

Pentru moment, Keith nu-i răspunse şi se mulţumi să-i arunce o privire piezişă, clătinînd trist din cap.

– Pentru Dumnezeu, Mary, oftă el. De ce trebuie să te învinovăţeşti? N-am făcut nimic rău, orice ar spune părintele Noonan. Iar Jeff cu atît mai puţin.

– Păi, dacă nu a făcut nimic rău..., începu Mary, dar Keith n-o lăsă să termine.

– Te rog să nu mă mai baţi la cap cu juriul, cu Cynthia Allen sau cu cine ştie ce altceva, mormăi el. Jeff nu i-a pricinuit nici un necaz femeii aceleia. Sînt convins.

Apoi, uitîndu-se direct în ochii ei, o întrebă:

– Şi cadavrul de la morgă? Nu era al lui Jeff.

Cuvintele o loviră pe Mary în stomac cu puterea unui pumn. Cum adică nu era Jeff? Despre ce vorbea? Aaaa, îl înţelegea perfect – durerea provocată de moartea fiului lor era peste puterile lui. Dar să o nege – să pretindă că nu se întîmplase nimic – nu însemna decît să prelungească agonia şi să o transforme în ceva şi mai îngrozitor atunci cînd va fi nevoit să o accepte. Mary se aplecă spre fostul ei soţ şi-l apucă de mînă.

– Keith, ai fost acolo... l-ai văzut. Nu te va ajuta deloc să încerci să pretinzi...

Keith îşi smulse mîna.

– Să pretind? i-o reteză el. Cum adică să pretind? Ştii ce, Mary... cel pe care l-am văzut acolo nu era Jeff!

Mary se lipi de spătar uluită.

Pentru Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui?

Keith îşi mută atenţia dinspre drum spre Mary şi o privi furios

- Te asigur că nu Jeff era cel pe care l-am văzut noi. Cînd am fost dimineaţă acolo, cadavrul arăta altfel.

Mary simţi că ameţeşte. Diferit? Cum venea asta?

– Tatuajul! rosti el precipitat. Jeff îşi făcuse un tatuaj, iar cadavrul acela nu avea aşa ceva!

– Ştiu tatuajul lui Jeff, răspunse Mary, încercînd să pună cap la cap tot ceea ce auzise. Dar nu mai era, pentru că... Ezită, cutremurîndu-se cînd imaginea corpului mutilat al lui Jeff îi apăru în minte. Era ars, Keith! reuşi ea într-un final să îngaime. Asta nu înseamnă că nu era acolo!

– Azi-dimineață, partea aceea nu era arsă, replică Keith, strîngînd din ce în ce mai tare volanul și apăsînd inconștient pedala de accelerație. Îți repet, azi-dimineață cînd am fost acolo, partea aceea a corpului nu era arsă.

Ridică vocea și adăugă:

– Iar acolo nu era nici un tatuaj, Mary! Mă jur...

– Fii atent! țipă Mary cînd furgoneta aproape că se ciocni de spatele mașinii din fața lor. Vrei să te calmezi? Acuma vrei să ne omori și pe noi?

Keith reduse viteza, apoi se înclină puțin să ia mîna lui Mary. De data asta însă, ea fu cea care își trase mîna, lipindu-se cît putu de tare de portieră, mutîndu-se cît mai departe de el.

– E mort, Keith, spuse ea cu vocea tremurînd. Jeff e mort și tu va trebui să te obișnuiești cu gîndul ăsta.

– Nu trebuie să mă obișnuiesc cu nimic pînă nu aflu adevărul. Și-ți mai zic o dată că nu ni l-au arătat pe Jeff!

Mary vru să-i dea un răspuns pe măsură, dar își mușcă buza – o mușcă tare de tot, pînă cînd i se mai domoli mînia. Cînd vorbi din nou, avea privirea ațintită drept înainte.

– Du-mă acasă, spuse ea. Du-mă acasă și gata. Nu știu ce-ți trece prin cap și nici nu vreau să știu.

– Mă gîndesc..., începu Keith, dar Mary îl întrerupse.

– Fiul nostru a murit azi-dimineață, zise ea. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. Trebuie să accept povara care mi s-a pus pe umeri. Nu știu în ce fel, dar trebuie să încerc Însă nu pot s-o fac alături de cineva care pretinde că nu s-a întîmplat nimic Așa că du-mă acasă, Keith Du-mă acasă și nu mai vorbi cu mine.

Se lăsă din nou tăcerea peste ei, numai că de data asta nici Mary, nici Keith nu se mai străduiră s-o înlăture.

CAPITOLUL 10

Pînă atunci, Jeff nu realizase că îi este frică de întuneric. Dar pînă în ziua aceea nu mai cunoscuse niciodată beznа profundă, genul acela de întunecime care te face să te întrebi dacă vei mai vedea vreodată, care te învăluie ca un giulgiu și care te sufocă la fel de tare pe cît te orbește. Habar n-avea unde se află și nici nu știa de cît timp stătea acolo. Singurul lucru real era lumina difuză a unui singur bec care atîrna agățat de tavan și care îl împiedicase pînă acum să o ia razna.

Săvîrșise o greșeală – înțelegea perfect asta acum. Cînd bărbatul care îl conducea pe scările ce duceau în stația de metrou Bowery sărise de pe peron, repezindu-se în umbrele întunecate ale tunelului, ar fi trebuit să rămînă pe loc – ar fi trebuit să aștepte poliția, care era doar la cîteva secunde în urma lui. Dar nu gîndise atunci. N-avusese timp pentru așa ceva. Așa că dăduse frîu liber instinctelor.

Iar instinctele care se ridicaseră din cea mai primitivă parte a creierului său erau cele ale unui animal sălbatic vînat. Se răsucise pe loc și se afundase în tunelele de la metrou, fiindu-i mai puțin frică de bărbatul care îl însoțise în jos pe scări, decît de oamenii care alergau după el pe peron. Se strecurase printre șine, încercînd disperat să țină pasul cu silueta din fața lui – o formă efemeră care devenea vizibilă doar atunci cînd era luminată de razele firave ale becurilor mici din tunele. Aproape că se lovi de bărbatul care alerga, fără să-și dea seama că acesta se oprise.

În afara gîfîiturilor lui și a inimii care bătea să-i spargă pieptul, mai auzi un sunet.

Un zgomot cunoscut care se apropia din ce în ce mai tare.

În depărtare apăru o lumină.

– Ieşi de pe şine! răcni bărbatul. Acum!

Jeff dădu să treacă peste şina din stînga lui, dar bărbatul îl apucă de braţ.

– Aici!

Pe jumătate arătîndu-i, pe jumătate tîrîndu-l după el, bărbatul îl conduse pînă la o pasarelă îngustă. Îl trase pe Jeff după el într-o nişă strîmtă scobită în zidul de beton al tunelului.

Zdrăngănitul se transformă într-un muget terifiant şi punctul de lumină deveni o rază care străpungea întunericul ca o suliţă. Jeff se dădu înapoi, lipindu-se de peretele rece.

Trenul zbură pe lîngă ei atît de aproape, încît, dacă ar fi întins mîna, ar fi putut atinge monstrul de metal şi de sticlă. Norii de praf îi învăluiră în vîrtejul lor şi, cînd Jeff inspiră, începu să se înece şi să tuşească. Instinctiv îşi ridică mîna, dar bărbatul de lîngă el i-o apucă strîns înainte ca aceasta să se atingă de trenul care trecea în mare viteză. Brusc, totul se termină, iar urletul metroului se topi la fel de repede pe cît apăruse. Înecîndu-se în continuare din cauza prafului ridicat în aer şi tremurînd atît de tare încît genunchii păreau să-l lase dintr-o clipă în alta, Jeff se sprijini de perete pînă cînd, într-un final, tusea i se potoli.

– Cel mai rău e prima dată, zise bărbatul. După o vreme însă, înveţi să-ţi ţii respiraţia – aşa praful nu te mai înecă atît de tare. Haide.

Cu pas sigur de parcă s-ar fi aflat pe străzile de la suprafaţă, bărbatul sări înapoi pe şine. Jeff îl urmă şi cîteva minute mai tîrziu tovarăşul lui intră într-un pasaj care se deschidea spre stînga, apoi urcară pe o scară şi treceră din nou printr-o altă serie de pasaje, toate pline cu conducte.

Jeff n-avea nici cea mai mică idee cît de mult merseseră prin tunele şi nici cît de departe ajunseseră. Nu ştia nici cît ar putea fi ceasul şi, în plus, îşi pierduse orice simţ al direcţiei din clipa în care urcase pe prima scară. Tot ceea ce ştia era că, dacă nu se ţinea după bărbat, atunci, fără îndoială, s-ar fi pierdut definitiv.

Pierdut undeva sub oraş.

Pierdut în întuneric.

Exact cînd epuizarea pusese stăpînire pe el, întrebîndu-se cît va mai putea continua în ritmul ăsta, se trezi în fața unei uși grele de metal. Bărbatul o deschise și-l împinse înăuntru. Ușa se închise în spatele lui cu o bufnitură surdă.

La început, lumina din încăpere fusese atît de puternică, încît aproape că-l orbi pe Jeff cu strălucirea ei. După cîteva secunde, cînd ochii lui se obișnuiră, își dădu seama că nu este singur. În încăpere mai era un bărbat – un bărbat cu cîțiva ani mai mare decît el.

Mai în vîrstă și cu mult mai înalt decît el, poate chiar cu cincisprezece centimetri. Bărbatul avea și vreo douăzeci de kilograme în plus față de el, dar nu părea deloc gras.

Jeff recunoscu uniforma portocalie pe care o purtau deținuții de la Rikers Island imediat după ce își primeau condamnarea. Era exact ceea ce ar fi trebuit să îmbrace el acum, dacă dubița nu ar fi fost lovită de mașina aia.

– Ai și tu un nume? îl întrebă bărbatul.

Ezită, apoi clătină afirmativ din cap.

– Jeff.

– Jeff, repetă bărbatul încet, aproape ca o șoaptă.

Apoi acesta dădu și el din cap.

– Îmi place. Îmi place mult de tot.

Bărbatul zîmbi spre el, lăsînd să i se vadă un dinte lipsă.

– Eu sînt Jagger, spuse el.

Zîmbetul îi pieri de pe față cînd se uită la hainele lui Jeff.

Tu nu ești de la pușcărie, așa-i? întrebă el pe un ton bănuitor Că, dacă tu crezi că io mă-ntorc acolo, atunci trebe' să-ți chemi niște ajutoare. Io nu mă-ntorc înapoi.

Jeff scutură repede din cap cînd văzu pumnul încleștat și imens al lui Jagger.

– Nu te duc nicăieri Nici măcar nu știu unde sîntem.

– Sub spital, îi spuse Jagger, așezîndu-se mai bine pe saltcaua care era singurul obiect din încăpere.

– Spital? întrebă Jeff. Ce spital?

– Ăla la care m-au dus pe mine

– Cînd s-a întîmplat asta?

Jagger se încruntă, apoi dădu din cap, ridicînd din umeri.

– Habar n-am. Uneori mi-e greu să gîndesc, înțelegi?

Zîmbetul îi reveni pe chip, apoi bătu cu palma salteaua.

– Vrei să stai jos?

Jeff șovăi, apoi încuviință din cap, în timp ce strînse cu putere butonul de metal de la ușa din spatele lui.

Deși acesta se răsuci, ușa era încuiată.

Jagger se ridică de pe podea și făcu un pas spre el. Vocea lui căpătă un ton amenințător:

– Nu pleci nicăieri. Nu vreau să pleci.

Jeff crezu că știe despre ce spital vorbea Jagger. Trebuia să fie Bellevue. Auzise diverse povești despre acest loc de la oamenii din penitenciar. „Aș prefera să fiu la Rikers", spuneau marea majoritate, cutremurîndu-se. „Cel puțin acolo nu toată lumea e nebună." Dar de ce să-l aducă pe Jagger la Bellevue? Și, în definitiv, de ce fusese închis la Rikers?

– Nu plec nicăieri, repetă el cînd văzu pumnul încleștat al lui Jagger.

Se mută de lîngă ușă și Jagger se relaxă.

Asta se întîmplase cu o oră în urmă – sau poate două, ori poate chiar mai mult. Jeff nu era sigur. Într-un final se așezase pe jos, sprijinindu-se de perete. La un moment dat avu senzația că adormise pentru cîteva minute, dar nu mai era deloc sigur de asta. Însă cînd deschise ochii, Jagger stătea pe saltea, privindu-l. Pe Jeff îl dureau toate mădularele, și răceala betonului îl pătrundea pînă la os.

Apoi lumina se stinse și întunericul teribil îl înconjură din toate părțile.

Întuneric și tăcere.

O beznă atît de groasă și de grea, încît aproape că îl sufocă și o tăcere atît de profundă, încît avu impresia că nu o să mai audă nimic niciodată.

– Jagger? zise el, sunetul vocii lui răsunînd nefiresc de tare în întuneric.

– Ce-i? răspunse Jagger aproape șoptind.

Dacă aprecia corect, Jagger se afla în continuare pe saltea în cealaltă parte a camerei.

Atunci simți cum ceva i se urcă pe picior și, cînd întinse mîna să-l lovească, atinse ceva moale. Animalul chițăi cînd se izbi de perete.

Un șobolan!

Jeff își strînse picioarele, apoi se ridică.

Apoi auzi altceva.

O voce de partea cealaltă a ușii:

– Mișcă-te de lîngă ușă! Așezați-vă amîndoi pe saltea și nu faceți nici o mișcare! Încercați numai să vă mișcați și ușa se va închide, iar lumina nu se va mai aprinde. Pînă număr la zece!

Bărbatul începu să numere și pentru o clipă Jeff rămase paralizat. Unde era saltcaua? Cum naiba s-o găsească?

– Jagger, șopti el. Unde ești?

– Aici, răspunse Jagger.

Jeff făcu un pas spre locul de unde venea vocea lui Jagger, apoi încă unul.

– Spune ceva, șopti el în întuneric.

Dar în loc să vorbească, Jagger se întinse spre el prin beznă. Mîna lui uriașă atinse piciorul lui Jeff, apoi îl strînse cu putere.

– E-n regulă, spuse Jagger. Te-am prins.

Cînd bărbatul de afară termină de numărat, Jeff se lăsă pe saltea.

Ușa se deschise și o rază strălucitoare de halogen spintecă întunericul, orbindu-l pe Jeff la fel de tare ca și bezna de mai devreme.

Binc ați venit în joc, spuse vocea. Cîștigați, sînteți liberi. Dacă pierdeți, veți muri

Jeff auzi cum ceva este așezat pe podea

Raza de halogen dispăru și încăperea se cufundă din nou în beznă.

Ușa se închise cu o bufnitură înfundată

Și atunci se aprinse lumina din nou

Lîngă ușă era un vas mare emailat plin cu ceva ce părea un fel de tocană. Două linguri ieșeau din masa gelatinoasă Lîngă bol mai era și o canistră.

Jagger se ridică în picioare și aduse vasul pe saltea, așezînd-o între ei și oferindu-i o lingură lui Jeff.

Jeff scuturâ din cap.

Jagger ridică din umeri și începu să mănînce.

În timp ce-l privea pe celălalt bărbat mîncînd cu poftă, Jeff se gîndi la cuvintele pe care le auzise mai înainte: „Cîştigaţi, sînteţi liberi. Dacă pierdeţi, veţi muri."

Îşi mută privirea dinspre Jagger spre unicul bec care atîrna deasupra.

„Cîştigaţi, sînteţi liberi. Dacă pierdeţi, veţi muri."

Iar dacă se stingea lumina...

Dar Jeff ştia ce se va întîmpla dacă se stingea lumina. Întunericul sufocant îl va învălui din nou şi ceea ce se ascundea în întuneric va începe din nou să se tîrască spre el.

Îşi repetă cuvintele în gînd:

„Bine aţi venit în joc. Cîştigaţi, sînteţi liberi.

Dacă pierdeţi, veţi muri."

CAPITOLUL 11

Keith Converse se simțea de parcă n-ar fi dormit deloc. Petrecusc seara singur, ceea ce nu fusese o idee prea bună. Băuse aproape o jumătate de sticlă de scotch – și nici măcar un scotch din acela bun pe care el și Mary îl păstrau de obicei pentru musafiri. Era o băutură ieftină pe care o ținea la îndemînă pentru zilele în care simțea nevoia de ceva tare după orele grele de muncă. Whisky-ul era suficient de tare și pînă noaptea trecută nu reușisc să dea gata mai mult de două pahare și de obicei din al doilea pahar arunca aproape jumătate. Însă noaptea trecută nici un strop nu ajunsese la chiuvetă. Băuse întruna, sperînd că alcoolul va înlătura în final imaginea cadavrului pe care îl văzuse.

Cadavrul despre care toată lumea îi spusese că este al fiului său.

Toată seara o petrecusc așezat în scaun, sorbind whisky și încercînd să uite ce văzusc și ceea ce îi spusese Mary „E mort, Keith... Jeff e mort și trebuie să accepți asta".

Dar tot ce avea în fața ochilor, oricît de mult scotch își turnasc pe gît, era bucata aceea de piele ncarsă, care dimineață era intactă, dar care arăta atît de distrusă după-amiază, încît tatuajul nu se mai putea vedea chiar dacă existase înainte.

După miezul nopții a încercat să se culce, dar bucata de piele nemarcată nu-i ieșea deloc din minte. Bucata de piele unde ar fi trebuit să existe tatuajul.

Cînd răsări soarele, Keith renunță la somn și se ridică din pat în încercarea de a-și limpezi mințile cu un duș rece, dar îndoielile sale se transformaseră cu timpul în certitudine.

Cadavrul pe care i-l arătaseră nu era al lui Jeff.

Atunci ce se întîmplase?

Era o greşeală?

Era posibil să i se fi arătat cadavrul altcuiva?

Era posibil ca la morgă să mai fi existat un alt cadavru ars? În timp ce cafetiera zumzăia încet, Keith intră în micul alcov ce prelungea camera de zi şi care îi servea drept birou, apoi îşi conectă calculatorul la Internet. Căută pe toate site-urile posibile şi verifică arhivele tuturor agenţiilor de ştiri din zonă. În ultima săptămînă, doar trei oameni din New York muriseră în incendiu.

Jeff şi doi gardieni.

Deci nu-i arătaseră alt cadavru.

Atunci ce naiba se întîmpla?

Bău trei căni cu cafea, obsedat de gîndurile care nu-i dădeau pace. Probabil că Mary avea dreptate – nu făcea altceva decît să refuze realitatea celor întîmplate, agăţîndu-se de orice rază de speranţă, oricît de slabă ar fi fost aceasta. „Acceptă", îşi spusese întruna. Dar în ciuda eforturilor sale disperate, o voce din interior continua să-i repete că era în neregulă ceva, că nu văzuse corpul lui Jeff la morgă, chiar dacă aşa ceva părea imposibil.

Se urcă în furgonetă, intră pe autostradă şi porni spre oraş. De data asta nu se duse la Institutul de Medicină Legală. Se îndreptă spre secţia 5 de poliţie de pe Elizabeth Street.

Parcă într-un garaj din blocul situat la nord de clădirea poliţiei şi o luă în jos pe trotuarul aglomerat deşi era doar ora nouă dimineaţa. Două globuri verzi marcau intrarea în secţie. Cu excepţia acestora, clădirea era simplă, de un alb murdar şi avea la intrare nişte uşi duble care fuseseră vopsite într-o nuanţă de albastru atît de spălăcită, încît Keith se întrebă dacă birocratul care alesese culoarea nu era cumva daltonist sau dacă nu cumva – şi cel mai probabil asta era varianta corectă – primăria făcuse o afacere adevărată, cumpărînd o cantitate mare de vopsea pe care nimeni altcineva în mod normal nu ar fi cumpărat-o. Uşile albastre erau deschise totuşi, aşa că Keith intră în micul foaier, după care împinse uşile de sticlă din interior, cu tocuri din lemn de stejar, uitîndu-se automat în jur după detectoarele de metal ce erau plasate aproape în toate clădirile

publice prin care trecuse din dimineața în care Jeff fusese arestat. Aici nu găsi decît nişte birouri gri – din care numai două erau ocupate – şi cîţiva poliţişti care discutau adunaţi în jurul lor. În dreapta găsi tejghcaua din stejar sculptat care constituia centrul vital al oricărei secţii de poliţie.

Sergentul de serviciu îi ascultă cererea, afişînd o expresie indiferentă.

– Să recapitulăm, vă rog, spusc după ce Keith termină. Vreţi să vedeţi raportul cu privire la accidentul de ieri-dimineaţă, cel de la intersecţia Delancey cu Bowery?

După ce Keith încuviinţă din cap, sergentul se încruntă.

– De ce mai exact?

Keith era pregătit pentru o astfel de întrebare.

– Fiul meu a murit în acel accident, rosti el încet, fără să sugerezc în nici un fel bănuielile sale.Vreau să aflu şi eu mai multe amănunte, atîta tot.

Sergentul îşi mută privirea spre doi poliţişti de patrulă care tocmai se îndreptau spre uşă.

– Hei, Ryan... n-ai fost tu şi cu Hernandez la accidentul ăla de ieri-dimineaţă?

Poliţistul se apropie şi Keith se prezentă.

– Mă întrebam cum s-au petrecut lucrurile. Fiul meu...

Se opri brusc, fără să mai termine propoziţia

Fiul lui a murit în accident, completă sergentul, pe un ton plin de compasiune. Vrei să-i povesteşti tu ce s-a întîmplat?

Johnny Ryan dădu din cap.

– Nu prea sînt multe de povestit, zise el. Cînd am ajuns acolo, dubiţa luase deja foc O rablă de maşină intrase în plin în ea.

– Şi şoferul celeilalte maşini? A fost rănit? întrebă Keith.

Ryan ridică din umeri.

– Dacă a fost rănit, asta nu l-a încetinit foarte tare. A fugit înainte să-l vadă cineva ., dar nu vă faceţi griji, o să-l găsim noi.

Celălalt poliţist, a cărui legitimaţie confirma că este Enrico Hernandez, clătină din cap îngîndurat.

– Nu știu cum... rabla aia de mașină fusese furată din Queens noaptea trecută. Noi bănuim că vreun puști a șparlit-o să facă și el o tură, dar fără martori...

Ridică din umeri neajutorat.

– Dar cineva *trebuie* să fi văzut ceva, insistă Keith. Totuși, vorbim de centrul New Yorkului...

– Ați fost vreodată acolo pe la cinci jumătate dimineața? Poți să tragi cu tunu' că nu nimerești pe nimeni. Singurii oameni pe care i-am găsit în zonă au fost doar doi bețivani nenorociți care oricum n-o să deschidă gura. Primul cică scormonea prin gunoaiele dintr-un tomberon, iar celălalt dormea buștean. Zice că nu s-a trezit decît atunci cînd a sărit totul în aer.

Apoi, amintindu-și cu cine stă de vorbă, încercă să dea înapoi.

– Adică...

– Să înțeleg că nimeni n-a văzut nimic? întrebă Keith.

– Asta nu înseamnă că am oprit cercetările, adăugă Hernandez precipitat. Uite, și noi vrem să știm tot atît de mult ca și dumneata cine e vinovatul. N-a fost numai băiatul dumneavoastră implicat. Tipu' a omorît și doi gardieni de-ai noștri.

„Sigur, un amărît de deținut în drum spre Rikers Island n-ar fi contat", adăugă Keith în gînd.

– E posibil să vă amintiți numele beților?

– Unu dintre ei este Al Kelly, rosti Johnny Ryan, evident, usurat că poate în sfîrșit să-i ofere o informație concretă oricît ar fi fost ea de nesemnificativă bărbatului căruia cu o zi în urmă îi murise fiul. Kelly se învîrte tot timpul pe acolo. Are părul cărunt și foarte lung. E puțin mai înalt decît dumneata De obicei poartă trei sau patru pulovere și o haină, iar dacă nu e beat pînă la 10 dimineața, atunci înseamnă că ai greșit persoana.

Îi aruncă o privire lui Hernandez.

– Îți aduci aminte cine era tipul celălalt?

– Parcă Peterson, nu? Ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut înainte, dar asta nu înseamnă că nu-și face veacul pe-acolo.

Se întoarse spre sergentul de serviciu.

– E vreun motiv pentru care dînsu' n-ar putea vedea raportul?

Sergentul ridică din umeri.

– Din cîte știu eu, nu.

Arătă spre unul dintre birouri.

– Întrebați-l pe Sayers. Spuneți-i ce doriți și o să vă servească.

Keith se întoarse din nou spre cei doi polițiști.

– E ceva în raport ce nu mi-ați spus deja?

– Nu prea multe, oftă Ryan, dînd din cap. Aș vrea să fi avut și alte date, sincer. Mai avem doi colegi sus care se ocupă de caz, așa că poate o să-l găsim pe nenorocit, cine știe?

– Și ei sînt aici? Colegii de sus?

Sergentul de serviciu studie avizierul de pe peretele opus, apoi clătină din cap că nu.

– Poate peste vreo jumătate de oră sau cam așa ceva. Puteți aștepta acolo.

Îi făcu un semn spre banca de lîngă cuier – vopsită în același albastru urît ca și ușile de afară – apoi ridică receptorul telefonului care începuse să sune.

– Secția Cinci, sergent McCormick.

– Poate o să revin mai tîrziu, spuse Keith.

Dar cînd ieși din clădire, era convins că nu se va mai întoarce.

CAPITOLUL 12

Ziua părea mult mai caldă decît era de fapt, şi Keith îşi vîrî capul între umeri, ferindu-se de vîntul rece care bătea pe Elizabeth Street în timp ce se îndrepta spre Kenmare, pentru ca mai apoi să intre chiar pe Delancey la intersecţia cu Bowery. Deşi nu trebuia să treacă decît pe lîngă cîteva blocuri pentru a ajunge la complexul de clădiri cenuşii din piatră masivă ce adăposteau consiliul primăriei, avu senzaţia că intră într-o altă lume. Elizabeth Street era presărată de o parte şi de alta cu construcţii cu patru sau cinci etaje, la parterul cărora se aflau tot felul de magazine şi sedii de firme, în timp ce mai sus se zăreau peste tot rufe întinse pe sîrme prinse de scările de incendiu şi etajul superior. Jumătate dintre magazine erau băcănii, dar o bună parte din legumele şi fructele chinezeşti expuse îi erau necunoscute. Se văzu nevoit să-şi facă loc printr-o mulţime de oameni care nici nu zîmbeau, nici nu salutau, şi nici vorbă să se dea la o parte atunci cînd nu era loc pentru două persoane. La un moment dat, o maşină îl claxonă exact cînd coborîse de pe trotuar ca să evite un grup de adolescenţi cu inele în urechi, în buze şi în nasuri şi unul dintre băieţii pe care încerca să-i ocolească îl trase înapoi chiar în clipa în care taxiul mai avea puţin şi dădea peste el.

– Hei, omule, fereşte-te, ţi s-a urît cu zile? îl întrebă puştiul.

– Mulţumesc, spuse Keith, descoperind că vorbeşte singur; băiatul şi prietenii lui se aflau deja la cîţiva metri depărtare şi întreaga scenă i se păru ireală.

Întorcîndu-se cu spatele la ei se lovi de un bărbat care răsturna un tomberon de gunoi într-un camion. Neatent, bărbatul abia

dacă-i aruncă o privire şi-şi continuă lucrul ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pînă în dreptul blocului următor, Keith ignoră prezenţa oamenilor din jurul lui, concentrîndu-se doar asupra trotuarului. De două ori făcu greşeala să aştepte culoarea verde a semaforului la una dintre intersecţii şi aproape că se trezi călcat în picioare de mulţimea pe care el nu o mai băgase în seamă. Ceva mai încolo descoperi trucul pe care toată lumea părea să îl cunoască – dacă nu te uitai la taxiuri ca să te ferești, acestea nu te loveau. De fapt, şoferii nici măcar nu se deranjau să-l claxoneze sau să-l înjure, lăsîndu-l să traverseze cu aceeaşi mărinimie pe care o acordau cetăţenilor oraşului.

La colţul Kenmare Street, coti la dreapta spre Bowery şi Delancey – intersecţia unde avusese loc accidentul. Nu era prea sigur ce spera să afle, dar senzaţia vagă de descurajare – aproape dezamăgire –, pe care o resimţea undeva în adîncul sufletului, îi spunea că trebuie să se fi aşteptat la ceva.

Furnicarul asiatic de pe Elizabeth Street fu înlocuit brusc de magazine ce comercializau echipamente pentru restaurant şi un mic bistro care sugera că, într-o altă epocă, în zonă locuise o importantă comunitate de origine italiană. Vitrinele expuneau mixere şi aparate de bucătărie, pahare şi mobilier pentru baruri şi o diversitate inimaginabilă de accesorii şi dispozitive pentru iluminat. Porţiunea aceea de stradă era aproape pustie, iar deasupra magazinelor nu existau apartamente

Şi nici ferestre de la care unii locatari matinali să fi putut vedea accidentul ce avusese loc cu o dimineaţă în urmă

Era doar o altă intersecţie urbană impersonală prin care maşinile se îndreptau spre est pe Delancey către Podul Williamsburg, aşteptînd nepăsătoare în timp ce urmăreau un gol în traficul aproape neîntrerupt ce se desfăşura la nord şi la sud de Bowery.

Nu se mai observa nici un semn al accidentului, cu excepţia vitrinelor acoperite cu placaje de lemn ale depozitului în care se înţepenise dubiţa după ce se ciocnise cu maşina cealaltă.

Nici un semn că aici murise cineva în urmă cu ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore.

În dimineaţa aceasta, cînd soarele lumina pieziş locul în care dubiţa neagră luase foc, părea aproape imposibil să se fi întîmplat ceva atît de grav. Keith rămase o vreme nemişcat în colţul sudic al intersecţiei, încercînd să-şi imagineze scena de ieri-dimineaţă. Dubiţa probabil că venise dinspre vest, îndreptîndu-se spre pod. Maşina care o lovise era posibil să fi mers spre nord pe Bowery şi cu mare viteză. Keith ştia foarte bine cît de grea este o dubiţă Ford, dar nu putea decît să ghicească forţa necesară pentru a spulbera efectiv uşa unei dubiţe blindate şi pentru a o arunca peste stradă direct în vitrinele clădirii. După un astfel de impact cea de-a doua maşină ar fi putut fi împinsă fie spre nord, fie ar fi derapat spre est.

Traversă strada şi la vreo treizeci de metri spre nord găsi un zid care arăta ca şi cum o maşină s-ar fi frecat de el, lăsînd dîre de vopsea pe suprafaţa lui netencuită. Degetele lui pipăiră inconştient urmele lăsate de maşina carenată, apoi se uită în spate spre locul unde arsese dubiţa.

– Măi, omule, da' ştiu că a fost o izbitură zdravănă, se auzi o voce gîjîită.

Speriat, Keith privi în jos şi văzu un trup pipernicit, acoperit cu atîtea zdrenţe şi haine murdare că era aproape invizibil. Stătea încovrigat pe pragul unui magazin gol. Se uita tulburat la Keith cu nişte ochi atît de roşii, încît nu li se distingea culoarea, şi pe sub stratul gros de jeg de pe faţă se zărea o reţea deasă de vinişoare sparte şi de răni purulente

Să fi văzut, mă' omule ziceai că-s flăcările iadului

Keith simţi cum inima îi bate nebuneşte şi se aplecă repede

– Ai fost aici ieri-dimineaţă? întrebă el. Cînd a ars dubiţa?

Buzele bărbatului se întinseră, formînd un rînjet strîmb care lăsă să i se vadă dinţii ştirbi şi cariaţi.

– Păi, unde naiba să fiu?

Ochii lui urduroşi se aţintiră asupra lui Keith.

– Ai şi tu ceva parale? Io n-am mai mîncat cam dă multişor.

În oricare altă zi, Keith s-ar fi îndepărtat rapid de lîngă un astfel de personaj şi probabil că nici nu s-ar fi uitat la el, dacă ar fi putut să-l evite. În Bridgehampton, omul n-ar fi rezistat pe străzi mai mult de cinci minute şi ar fi fost săltat imediat de forţele de ordine –

dacă îl puteai considera pe Bill Chapin şi pe cei trei sergenţi ai lui nişte forţe –, urcîndu-l fără prea multe discuţii în primul autobuz spre Manhattan. În mod sigur n-ar fi fost lăsat să-şi facă veacul pe nici una din străzile în care cetăţenii mai înstăriţi ar fi putut să se împiedice de el, stricîndu-le astfel ziua.

Dar asta nu era o zi ca oricare alta şi nici nu se afla la periferiile familiare ale oraşului Bridgehampton, aşa că, în loc să se ridice în picioare şi să se îndepărteze grăbit, îşi scoase portofelul din buzunar.

Îl deschise ca de obicei, astfel încît să se vadă poza lui Jeff.

Keith simţi un gol în stomac cînd zări fotografia fiului său. Scoase o bancnotă de cinci dolari şi întoarse portofelul spre vagabondul care se sprijinea de clădire.

– L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta? întrebă el. Ieri-dimineaţă?

Beţivul se uită printre gene la poză.

– Nţ, mormăi el. Da' cine e?

– Fiul meu, spuse Keith. A fost...

Tăcu brusc şi închise portofelul. Întreaga scenă îl puse pe gînduri. Cum putea să-i explice – bărbatului a cărui mod de viaţă îl adusese în asemenea hal, încît se trezea dimineaţa pe pragul unei uşi – ce făcea el acolo? Şi de ce să-l asculte bărbatul, de ce să-i pese?

Ce naiba căuta *el* aici la urma urmei?

Se agăţa de un fir de pai, după cum spunea Mary.

Beţivanul, cu ochii lipiţi de bancnota de cinci dolari, spuse:

Singuru' tip pe care-l văzui fuse ăla din dubă

Pulsul lui Keith îşi înteţi ritmul

Şoferul?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nţ.. cine dă vr'un ban p-ăla?

Se încruntă, apoi întinse şovăitor mîna spre portofelul lui Keith

– Ia, lasă-mă să mai văd poza o dată

Keith îşi deschise portofelul din nou, dar îl ţinu departe de mîna bărbatului. Acesta se aplecă puţin înainte, holbîndu-se, şi Keith se strîmbă cînd răsuflarea lui – o combinaţie de vin acru şi tutun – ameninţă să-l copleşească cu duhoarea ei.

– Nu'ş ce să spui, rosti bărbatul în cele din urmă.

Keith apropie şi mai mult bancnota de el.

– Posibil să fi fost el, continuă beţivanul. Da' şi să nu fi fost.

Keith îi dădu banii.

– Ei erau acolo...

Scuturâ mîna vag în direcţia hidrantului pentru incendii.

– Iar io stăteam chiar p-acilea. Nu prea i-am văzut bine înainte să coboare la metrou.

– La metrou? repetă Keith. Cine s-a dus la metrou?

Bărbatul oftă ca şi cum îi explica ceva unui copil care nu-i acordă atenţie deplină.

– Păi, îţi zisei numa'. Tipu' pă care l-a scos Scratch din dubiţă.

Vagabondul păru să zărcască ceva cu coada ochiului chiar peste stradă şi se chinui să se ridice în picioare.

– Tre' să mă car, murmură el, dar Keith îl apucă de braţ cînd acesta o luă din loc.

– Scratch? Cine-i Scratch?

Ochii bărbatului se măriră speriaţi, apoi se mai uită o dată peste stradă.

– Io nu ştiu, bîigui el. Nu-ş dăspre ce tot vorbeşti.

Îşi smuci mîna din strînsoarea lui Keith şi porni împleticindu-se pe stradă, cu o mînă ţinîndu-şi gulerul de la jacheta lui împuţită, iar pe cealaltă, în care avea bancnota de cinci dolari, o băgă repede în buzunar. În timp ce se îndrepta tîrşîindu-şi picioarele spre colţul străzii, Keith cercetă cu privirea să descopere ce-l băgase în spericţi pe vagabond.

Nu văzu decît alti trei vagabonzi o femeie şi doi bărbaţi plimbîndu-se pe trotuar, femeia împingînd un cărucior de cumpărături ce părea umplut pînă la refuz cu tot felul de vechituri Micul grup înainta încet cu capetele plecate, inspirînd mai degrabă milă, decît teamă. Keith scuturâ din cap ca să scape de jalnica privelişte, dar şi ca să alunge sentimentul de vină pe care i-l dădea certitudinea că oricum nu va face nimic pentru a le îmbunătăţi soarta.

Metroul.

Bărbatul spusese că un anume „Scratch" scosese pe cineva din dubiţă – cineva care ar fi putut fi Jeff? – şi-l dusese la metrou.

Cînd ajunse la colţul intersecţiei văzu semnul metrou şi scările care duceau spre mijlocul de transport subteran.

Se îndreptă spre ele.

Al Kelly aruncă o privire peste umăr. Bărbatul care îi dăruise cinci dolari se îndrepta în direcția opusă, dar de pe partea cealaltă a străzii, Louise și Harry se apropiau. Al nu-l cunoștea pe tipul care era cu ei, dar oricum n-avea importanță – nu-i mirosea a bine. Arăta ca unul care nu iese deloc la suprafață. Al se cutremură numai gîndindu-se la felul în care trăiau unii. E adevărat că și el mai dormea din cînd în cînd pe cîte un prag de ușă sau în parcul de lîngă Chrystie Street, dar numai cînd era vreme frumoasă. Însă cînd se făcea urît afară, dormea înăuntru – se ducea la vreunul dintre adăposturi, chiar dacă acolo trebuia să asculte obișnuitele predici legate de curățenie și găsirea unei slujbe. Dar măcar trăia ca o ființă umană și nu te-miri-ce rozătoare care se furișează printre conductele de canalizare.

Desigur că Louise îi povestise că nu e așa rău, mai ales dacă știi unde să te duci, dar el n-avea nici un chef să vadă dacă vorbele ei se adeveresc sau nu. Indiferent ce s-ar fi întîmplat – oricît de rău ar fi stat lucrurile –, se hotărîse să rămînă la suprafață.

Se mai uită o dată peste umăr. Louise, Harry și celălalt tip traversau strada acum și era aproape sigur că știa ce voiau ei.

Cei cinci dolari pe care i-i dăduse turistul.

Rahat!

Ar fi trebuit să fie mai atent, ar fi trebuit să palmeze bancnota sau cel puțin să se asigure că nimeni nu-l vede cînd o ia – ultimul lucru pe care ți-l puteai dori era să ai bani în portofel.

Coti pe Rivington Street, traversă oblic apoi se înfundă pe aleea Freeman, iuțind ritmul. Poate Louise și Harry n-o să-l vadă și chiar și-așa poate reușea să găsească un loc unde să ascundă banii, cel puțin pînă cînd scăpa de ei. Înaintă și mai repede, dar bășica purulentă de la piciorul drept îl durea rău de tot astăzi, așa că nu se putea mișca în largul lui. Tocmai se pregătea să meargă ceva mai vioi cînd mîna lui Harry îl prinse zdravăn de umăr și-l întoarse cu fața la el.

– Hei, Al... care-i treaba?

Al își mută privirea de la un bărbat la altul.

– Nimic. Caut și io ceva de potol.

– Și de ce nu-ți cumperi? întrebă celălalt bărbat. Că doar ai parale, nu?

– N-am nimica, protestă Al, dar strînsoarea lui Harry îi încleştă şi mai tare umărul.

– Te-am văzut, Al, spuse Harry. Te-am văzut vorbind cu gagiu' ăla şi-am văzut şi cînd ţi-a dat banii. Aşa că ia zi, despre ce vorbeaţi voi, Al?

Al Kelly oftă din greu – n-avea nici un sens să mai pretindă că n-are bani. O să-l caute prin buzunare şi probabil că o să-i tragă şi o mamă de bătaie după aceea. Scoase bancnota de cinci dolari şi i-o dădu lui Harry.

– Na, acu' eşti mulţumit?

Dădu să plece, dar cel de-al doilea bărbat îi blocă drumul.

– Harry te-a întrebat ceva, Al. N-ai de gînd să răspunzi?

Al ridică din umeri.

– M-a întrebat dacă am văzut ceva ieri. Atîta tot.

Privirea bărbatului se îngustă.

– Şi tu ce i-ai spus?

Al ridică din nou din umeri.

– Nu mare lucru. Doar despre tipu' care a intrat la metrou.

Harry îl strînse pe Al de umăr ca într-un cleşte şi celălalt bărbat băgă mîna în buzunar. Cîteva momente mai tîrziu, Al zări sclipirea unei lame de cuţit.

– De ce ai făcut asta, Al? întrebă Harry pe un ton aproape trist.

– Mare chestie, protestă Al. Nu era caraliu – era doar un tip care-şi căuta copilu' beu.

Dar înainte de a mai apuca să rostească ceva, simţi o senzaţie stranie în pîntece, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn. Se uită în jos şi văzu că pumnul celuilalt bărbat era afundat chiar în stomacul lui. Dar unde era cuţitul?

Bărbatul începu atunci să-şi ridice mîna şi Al Kelly pricepu. Cuţitul era înfipt adînc în burta lui, iar lama se mişca în sus, sfîşiindu-i carnea şi organele.

Un sunet gutural îi ieşi din gît şi încercă să se tragă într-o parte, dar mult prea tîrziu.

Harry continuă să-l ţină strîns bine în timp ce vîrful cuţitului trecuse de plămîni şi se apropia de inimă. Apoi, după ce bărbatul

celălalt smulse cuțitul din trupul fără viață al lui Al Kelly, Harry îl așeză ușor pe pămînt și-l propti de o ușă.

O ușă care era vopsită în aceeași nuanță de roșu ca a sîngelui ce se scurgea din rănile deschise ale lui Al.

Strecurîndu-și bancnota de cinci dolari în propriul buzunar, Harry și cel de-al doilea bărbat porniră iute înapoi spre strada unde îi aștepta Louise.

Oricine s-ar fi uitat pe alee nu ar fi văzut decît picioarele lui Al și ar fi presupus că este un alt bețiv care doarme pe unde apucă.

Așa ar fi gîndit, dacă nu ar fi observat că zăcea într-o baltă de sînge.

Keith coborî treptele două cîte două pînă jos, scotocindu-se de niște mărunțiș în același timp. Habar n-avea cît mai costa o călătorie cu metroul acum – ultima oară cînd mai coborîse într-o astfel de stație se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă. Se uită în jur să dea de casa de bilete, dar nu văzu decît niște aparate care semănau cu niște ATM-uri. Încruntîndu-se, se apropie de unul dintre ele, citi instrucțiunile, apăsă cîteva butoane, apoi băgă cinci dolari prin fanta îngustă a mașinii. Cîteva secunde mai tîrziu, o cartelă de plastic sări brusc în afară. Keith luă cartela, trecu printre barierele rotitoare, apoi se opri.

Ce credea că va găsi aici pe peron?

Credea oare că o să-l găsească pe Jeff, așteptîndu-l?

Măcar de-ar fi fost Jeff cel pe care îl văzuse bătrînul bețivan de pe trotuar. Erau mari șanse ca bărbatul să fi inventat toată povestea, doar ca să se aleagă cu cei cinci dolari pe care el i-i fluturase prin fața ochilor

Se pare că totuși vagabondul văzuse pe cineva ieșind prin spatele dubiței. Și nu numai că ieșise, dar bețivanul mai spusese și altceva:

„Tipu' pă care l-a scos Scratch din dubiță".

Nici că l-a „eliberat", nici că l-a „ajutat". Ci că l-a „scos".

Însă după incendiu, mai fusese cineva înăuntru – cineva care arsese.

Cineva pe care ei i-l prezentaseră ca fiind Jeff.

Poate că se înșela și bețivul era fie confuz, fie inventase repede o poveste ca să ia banii.

Totul însă se reducea la cadavrul de la Institutul de Medicină Legală. Dacă avea dreptate şi cadavrul nu era al lui Jeff, atunci exista posibilitatea ca vagabondul să-i fi spus adevărul. Poate că îl scosese cineva pe Jeff din dubiţă înainte ca aceasta să ardă. Dar trebuia să ştie – trebuia să ştie cu certitudine dacă ceea ce văzuse era trupul lui Jeff sau nu. Şi brusc realiză că exista o cale de a afla – fusese acolo, în faţa lui, tot timpul.

Dacă ei spuneau că e corpul lui Jeff, atunci vor fi nevoiţi să îl dea părinţilor. Iar el era tatăl lui Jeff, nu? Aşa că după ce terminau cu autopsia şi toate celelalte examinări necesare, o să-l trimită acasă.

Şi-atunci, ar fi putut să facă propriile lui teste.

Testele ADN.

Răsucindu-se brusc, urcă scările la fel de repede pe cît le coborîse, strigă după un taxi care opri se la semaforul de pe Bowery şi cinci minute mai tîrziu se găsea la Institutul de Medicină Legală.

– Aş vrea să ridic un cadavru, îi spuse el femeii de la recepţie. Este vorba de trupul fiului meu.

Nici un semn de compasiune – sau de grijă – nu se zări pe chipul femeii. Indiferentă, scoase un formular şi i-l dădu peste tejghea.

Keith îl completă, se întoarse şi îl împinse înapoi spre ea.

Femeia aruncă o privire peste el, apoi se uită din nou la bărbatul din faţa ei, încruntîndu-se.

– Sînteţi aici pentru cazul Converse? întrebă ea. Jeffrey Converse?

Keith încuviinţă

– E vreo problemă? Vreau doar să aranjez să fie trimis la pompele funebre după ce se termină toate investigaţiile.

Femeia îşi îndreptă atenţia spre un computer, apăsă cîteva taste, apoi se încruntă şi mai tare.

– Mi-e teamă că fiul dumneavoastră nu mai este aici.

– Nu mai este aici? repetă Keith, de parcă i-ar fi dat cineva cu un bolovan în cap.

Cum adică nu mai era aici? Dar femeia din partea cealaltă a biroului deja îi dădea răspunsul:

– A fost preluat ieri după-amiază, spuse ea.

– Preluat? repetă surd Keith. Cum adică preluat? Despre ce naiba vorbiţi?

Ochii femeii nu se dezlipiseră nici o clipă de pe ecranul monitorului.

– Da. De doamna Mary Converse.

Keith se încruntă furios.

– Cum ați putut face asta? Sînt tatăl lui, pentru Dumnezeu. Pe mine de ce nu m-a sunat nimeni?

Femeia din spatele tejghelei ridică din umeri neajutorată.

– Doamna Converse figura drept ruda cea mai apropiată în registrele noastre, domnule. Ea sau Keith Converse.

Îi aruncă o privire aproape dezinteresată.

– Bănuiesc că acesta sînteți dumneavoastră, nu?

– Bănuiți corect, gemu Keith. Și ați face bine să-l chemați imediat aici pe cel care a autorizat porcăria asta.

Expresia femeii se înăspri și Keith realiză imediat ce greșeală făcuse.

– Uitați cum stă treaba, adăugă el pe un ton ce intenționa s-o mai îmblînzească. N-am vrut să spun asta. Dar era fiul meu! Mi se pare doar că...

Femeia se înmuie ușor.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar au fost respectate toate procedurile. Dacă vreți, vă pot spune unde a fost trimis cadavrul.

Înainte ca Keith să răspundă, degetele ei eficiente deja apăsau de zor pe tastatură.

– Ah, uitați.

Notă adresa pe o foaie de hîrtie și i-o întinse peste tejghea.

L-au dus la Vogler, adăugă ea. Firma se găsește pe 6th Street, cred. Corpul a fost ridicat la... așteptați doar puțin... aha, la ora cinci și douăzeci și trei de minute.

Zîmbi larg ca și cum faptul că-i indica ora precisă ar fi putut să-l facă pe Keith să se simtă mai bine.

Keith ieși val-vîrtej pe ușă și, îndată ce ajunse pe trotuar, formă numărul de telefon al lui Mary.

– Ce naiba faci? se răsti el. Aștept o explicație!

Mary, înțelegînd ce se petrecuse, oftă din adîncul inimii.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să te sun, dar n-am vrut să mă cert din nou cu tine. Și știind cum te simți... și ce gîndești...

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Am luat hotărîrea să mă ocup eu singură.

Vocea ei căpătă un accent superior şi Keith ştiu că ea se pregătea să se învăluie dintr-o clipă în alta în mantia protectoare a religiei, transformînd-o într-un scut de nepătruns.

– *A fost* fiul meu şi, indiferent de ce a făcut, am o obligaţie faţă de el. Slujba de pomenire va avea loc la St. Barnabas săptămîna viitoare.

Keith se încruntă. Slujbă de pomenire? Despre ce naiba vorbea? Dacă era aşa de sigură că Jeff murise, de ce să nu-i facă funeralii? Dar imediat Mary îi răspunse la întrebările lui nerostite.

– M-am gîndit că funeraliile ar fi prea greu de suportat... pentru toată lumea. Iar acum că s-a dus...

Keith simţi cum furia îi întunecă minţile. Dar chiar dacă ea nu avusese putere, el reuşi să termine propoziţia: „acum că s-a dus, nu mai trebuie să am grija lui".

– Unde e corpul lui? întrebă el. E încă la Vogler?

Urmă o pauză, după care femeia spuse:

– Nu mai e nici un corp, Keith, rosti ea răguşit. Eu... eu... l-am incinerat. După tot ce s-a întîmplat, n-am putut suporta gîndul că... ei bine...

Urmă din nou un moment de tăcere, apoi continuă:

– Mi s-a părut că e cel mai bun lucru pe care-l puteam face, atîta tot.

Dar Keith nu mai asculta.

Incinerat.

Corpul indiferent al cui o fi fost nu mai era şi odată cu el dispăruse şi posibilitatea de a dovedi că nu îi aparţinea lui Jeff

Nu-i mai rămăseseră decît cuvintele beţivanului.

Şi o staţie de metrou

Întrebîndu-se dacă nu ar fi mai bine să se ducă acasă şi să încerce să facă ceea ce voia Mary - adică să accepte tot –, porni înapoi spre garajul unde-şi parcase maşina. Dar în loc să intre acolo, îşi văzu de drum mai departe.

Şi merse pînă cînd ajunse din nou la staţia de metrou de pe Delancey Street.

CAPITOLUL 13

Cînd ceasul bătu de şapte seara, Eve Harris întîrziase aproape cu patru ore faţă de ceea ce îşi propusese. Deloc surprinzător, avînd în vedere că reuşise totuşi să participe la întrunirea a două comitete în aceeaşi zi, apoi luase prînzul cu primarul, ca să nu mai vorbim de vizita minuţios programată la biroul lui Perry Randall – şi de unde reuşise să plece cu ceeul pe care i-l promisese în noaptea banchetului. Acum îşi nota cîteva concluzii în urma întîlnirii de pe Delancey Street, chiar de la Adăpostul Montrose unde fusese extrem de încîntată să înmîneze personal ceeul primit de la Perry Randall.

– Apropo, ai auzit ce s-a întîmplat cu Al Kelly? o întrebă Sheila Hay în timp ce Eve îşi îmbrăca pardesiul.

Consiliera îşi arcui sprîncenele întrebător, iar Sheila îşi îndepărtă inconştient de pe frunte o şuviţă de păr încărunţit înainte de vreme, după care îşi scoase ochelarii susţinuţi de un lănţişor şi-i lăsă să cadă pe pieptul ei voluminos, aşa cum făcea la sfîrşitul fiecărei întîlniri.

– Louise şi Harry l-au găsit pe o alee azi-dimineaţă.

Cuvintele ei pluteau sumbru în aer: „l-au găsit".

Nici „i-au găsit cadavrul", nici „l-au găsit *mort*".

Pur şi simplu „l-au găsit".

Restul se înţelegea de la sine.

„În ce fel de lume trăim? se întrebă Eve. Ce fel de lume mai e şi asta în care presupunem automat că e mort cineva, doar pentru că spunem că a fost găsit?" Dar ea ştia bine despre ce lume este vorba – era lumea pe care se văzuse nevoită să o înfrunte toată viaţa ei.

– Au zis ce a păţit? întrebă ea.

Sheila Hay clătină din cap cu resemnare și tristețe.

– Știi foarte bine cum se petrec lucrurile astea – dacă nu e cineva prin preajmă care să facă atmosferă, cine să întrebe?

Din nou Eve pricepu exact ce voia să spună cealaltă femeie, fără să fie nevoită să rostească vorbele cu glas tare.

– Dar polițiștii s-au dus măcar să arunce o privire?

Sheila își dădu ochii peste cap.

– Normal, că doar asta e treaba lor, nu? Și pun pariu că pot să-ți redau exact ce scrie în raportul lor: „autor necunoscut". După aia o să umple paginile cu vorbărie goală de-a lor ca să arate ca un raport și cu asta-basta.

Privirile celor două femei se întîlniră și Eve văzu în ochii celeilalte numai tristețe.

– Și cine poate spune că greșesc? La urma urmei probabil că a *fost* vreun drogat în căutare de ceva bani și Dumnezeu știe că avem o grămadă din ăștia... De parcă Al ar fi avut bani. Isuse Hristoase, n-avea nici măcar un loc în care să doarmă!

– Louise și Harry n-au văzut nimic?

Sheila ridică din umeri.

– Haide, Eve. Doar știi cum sînt – chiar dacă au văzut toată întîmplarea, n-ar scoate nici o vorbă în fața polițiștilor. Și nici mie nu mi-ar spune. Nici măcar ție. N-au încredere în noi.

– De ce ar avea? întrebă Eve.

Apoi, văzînd durerea din ochii Sheilei Hay, se mai îmblînzi

– Nu mă refeream la tine, Sheila. E vorba de *noi* toți. Adică, uită-te și tu, ei sînt acolo, trăind ca animalele, iar noi le oferim doar promisiuni. Nimic nu se schimbă! Ei ..

Se opri brusc.

– Dar ce-ți spun eu toate astea? Știi cum stau lucrurile la fel de bine ca și mine.

Luîndu-și la revedere de la Sheila, se gîndi mai întîi să se întoarcă la birou, apoi se răzgîndi. Mesajele care o așteptau puteau fi rezolvate și a doua zi, iar cele două rapoarte pe care trebuia să le termine pînă dimineață – unul despre necesitatea mai multor adăposturi publice și celălalt despre eșecul adăposturilor deja existente – se aflau în faimoasa ei geantă din piele pe care o purta agățată de

umăr. Nici nu era nevoie să le citească pentru că era convinsă că ambele rapoarte conțineau mai degrabă argumente teoretice ale celor care le propuseseră, decît fapte concrete. Într-adevăr, cîntărise bine posibilitatea de a le lăsa pe biroul ei necitite, dar, în cele din urmă, conștiința profesională învinsese, așa că îndesase cele două dosare groase în geantă.

Două minute mai tîrziu cobora grăbită scările ce duceau la metrou. Trecu de barierele rotitoare fără să arunce vreo privire în jur, apoi se îndreptă spre peron. Deși ora de vîrf trecuse de mult, vreo cîteva zeci de oameni așteptau metroul. Se apropie de capătul îndepărtat al peronului, acolo unde era mai puțin aglomerat, și scoase din geantă cele două rapoarte. În timp ce le răsfoia, auzi o voce insistentă venind cam din locul de unde începea tunelul.

Nu-ți cer decît să-mi spui dacă ieri-dimineață erai aici!

Bărbatul părea furios, aproape isteric.

– Puțin după ora cinci.

– Ce naiba ai, omule? se auzi o altă voce și mai furioasă. Am dreptul să fiu unde vreau io...

Eve își ridică privirea de pe hîrtii și zări doi bărbați. Unul dintre ei – un negru care părea să aibă între patruzeci și șaizeci de ani – purta clasica uniformă a vagabonzilor: mai multe straturi de bluze, una peste alta, zdrențuite și murdare.

Celălalt – cel pe care îl auzise primul – arăta ca un provincial, deși Eve nu putea să-și explice cu exactitate de ce. Ceva din pantalonii săi kaki, din cămașa de blugi și din ghetele lui solide – sau poate siguranța inconștientă cu care le purta – îi sugera că nu locuiește în oraș. Și totuși, dintr-un motiv sau altul, i se păru că-l recunoaște.

– N-am spus că n-aveai dreptul să fii aici, îl auzi ca pe provincial rostind. Eu te întreb doar...

– N-ai nici un drept! îl întrerupse vagabondul, ridicînd vocea.

Îndesînd la loc dosarul în geantă, Eve porni grăbită pe peron spre locul în care stăteau cei doi bărbați.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Negrul se răsuci pe loc, cu ochii ca doi tăciuni, dar furia din ei se potoli repede, transformîndu-se în nesiguranță.

– Am dreptul să stau aici, spuse el. Este un loc public, corect? Aşa că am dreptul să stau aici!

– Sigur că ai tot dreptul, rosti Eve blînd. Ai tot atîtea drepturi ca oricine altcineva.

– Vezi? spuse ofuscat bărbatul, întorcîndu-se cu faţa spre celălalt. Ţi-am zis doar! Am dreptul!

– Nici n-am susţinut că n-ai avea, admise umil acesta. Nu te-am rugat decît să te uiţi la o poză.

Ridică portofelul şi Eve aruncă o privire spre fotografie.

Brusc, femeia îşi dădu seama de ce i se părea familiară figura bărbatului. Îl văzuse la jurnalul de ştiri de la televizor, cu două zile înainte, cînd se anunţase condamnarea lui Jeff Converse.

– Sînteţi tatăl lui, spuse ea. Sînteţi tatăl lui Jeff Converse.

Keith îşi arcui sprîncenele.

– Îl cunoaşteţi pe fiul meu?

– Tot ce ştiu este că aproape a omorît o femeie şi că a fost condamnat la închisoare pentru o perioadă de un an. Eve îşi schimbă tonul şi furia ei se mai domoli. Şi am mai auzit şi că a fost omorît într-un accident ieri-dimineaţă.

Ezită, apoi continuă:

– Probabil că v-a fost foarte greu.

Keith se încruntă.

– Ceea ce a fost cu adevărat greu...

Se opri, realizînd că discută cu o persoană complet necunoscută.

– Sînt doar o mulţime de aspecte pe care nu le înţeleg, atîta tot.

Eve îl privi întrebătoare

– Nu sînt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Nici eu nu sînt prea sigur, completă mohorît Keith. Dar un lucru este cert.. pînă acum am descoperit că nici măcar unei singure persoane din oraşul ăsta nenorocit, cu excepţia mea, nu-i pasă dacă fiul meu este cel care a murit în realitate ieri-dimineaţă.

Amintindu-şi de Heather Randall care insistase că Jeff Converse nu avea cum să fie vinovat de crima pentru care fusese condamnat, consiliera hotărî că rapoartele din geanta ei vor trebui să aştepte. Atunci întinse mîna spre el.

– Eu sînt Eve Harris, spuse ea. Poate ar fi mai bine să stăm de vorbă.

Deşi ştia că dormise – probabil chiar cîteva ore bune –, Jeff se simţea atît de obosit, de parcă nu ar fi pus geană pe geană zile întregi. Răcoarea umedă a zidurilor şi a podelei de beton din camera subterană îi pătrunsese pînă în măduva oaselor şi-şi simţea creierul învăluit într-o pîclă densă ce-l dezorienta complet.

Şi asta din pricină că nu ştia în ce moment al zilei se află. Trecuse atîta timp de cînd nu i se mai permisese să poarte ceas, încît deja nu îi mai simţea lipsa – în definitiv, nici nu avusese nevoie de ceas la închisoare. Ce folos să ştii ce oră era cînd totul se întîmpla după programul altcuiva şi oricum nu conta dacă păstrai ordinea zilelor?

Cineva îţi spunea cînd să te trezeşti.

Cineva îţi spunea cînd să mănînci.

Cineva îţi spunea unde să te duci şi se asigura că te conformezi întocmai.

Cineva îţi spunea cînd să te pregăteşti de culcare, asta presupunînd că poţi dormi în închisoare.

Dar de cînd fusese închis în încăperea aceea fără formă şi fără ferestre, n-a mai existat nimic care să marcheze trecerea timpului cu excepţia apariţiei ocazionale a bărbatului pe care făcuse greşeala să-l urmeze în tunelul de la metrou – bărbatul pe care se pare că-l chema Scratch. Chiar şi cu lumina aprinsă, aşa cum se întîmplase recent, orice indiciu al trecerii timpului dispăruse.

Mîncarea apărea din cînd în cînd, întotdeauna sub forma aceluiaşi amestec gelatinos pe care el şi Jagger îl primiseră prima dată. De obicei, atunci cînd aducea mîncarea, Scratch era însoţit de alţi doi bărbaţi, şi ultima oară cînd veniseră, Jeff îl întrebase pe unul dintre ei cît este ceasul

– Animalelor nu le pasă de oră, replicase bărbatul.

– Eu nu sînt animal, contracarase Jeff. Sînt o fiinţă umană.

Bărbatul chicotise – un sunet lugubru şi gîjîit care aducea mai degrabă a ameninţare decît a umor.

– Asta s-o crezi tu.

Uşa se închisese din nou, zăvorul fusese pus la loc, iar el şi Jagger împărţiseră din nou vasul cu tocana aceea infectă.

După ce mîncase – poate o oră mai tîrziu, poate două – adormise.

Acum era treaz din nou, îl durea tot trupul, iar mintea îi era înceţoşată.

Cineva îl privea.

Jagger.

Prima dată cînd se întîmplase, se trezise şi-l găsise pe bărbat ghemuit pe podea lîngă el, legănîndu-se înainte şi-napoi fără a-şi lua privirea de pe el.

Legănîndu-se şi murmurînd ceva ce părea să fie un cîntec de leagăn.

Jeff se rostogolise într-o parte şi se ridicase repede în capul oaselor, trăgîndu-şi picioarele la piept.

Jagger îşi mijise privirea.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el. Ţi-e frică de mine?

Jeff ezitase, apoi scutură din cap că nu, deşi altul era adevărul. De fapt, avînd în vedere că ochii albaştri şi reci ai lui Jagger continuau să-l ţintuiască, era tot ce putea face.

Jagger se uită spre colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi spuse:

– Un şobolan se tot învîrtea pe-aici... şi m-am gîndit că n-ai fi vrut să se urce pe tine.

Jeff simţi cum i se încreţeşte pielea numai la gîndul de a fi atins de o astfel de creatură şi teama pe care i-o provocase privirea colegului său de suferinţă se mai risipi.

– Mulţumesc, zise el. Sînt doar puţin cam nervos.

Acum Jeff auzea din nou cîntecul de leagăn şi chiar şi-aşa, cu ochii închişi, simţea că Jagger îl priveşte

Apoi, înainte de a se întoarce pe partea cealaltă, auzi cum este tras zăvorul de la uşă. Melodia veche îngînată de Jagger se topi.

O clipă mai tîrziu se deschise uşa.

În cameră intră Scratch, urmat de alţi doi bărbaţi, amîndoi îmbrăcaţi în acelaşi haine ca ale lui Scratch: pantaloni jerpeliţi şi murdari, cămăşi zdrenţuite şi jachete atît de pătate şi de unsuroase încît nici nu se mai vedea ce culoare avuseseră iniţial. Unul dintre ei purta un fular de lînă destrămată în jurul gîtului. Celălalt avea un fes atît de terfelit încît smocurile de păr îi ieşeau caraghios printre nenumăratele găuri ale materialului.

– Păi, cred că a venit timpul, scuipă Scratch. Sînteţi gata?

Jeff şi Jagger se uitară unul la altul, apoi îşi îndreptară suspicios privirea spre Scratch.

– Gata pentru ce? întrebă Jeff în cele din urmă.

Buzele lui Scratch schiţară un rînjet răutăcios.

– Gata de joacă.

Cînd văzu că Jeff şi Jagger păstrează tăcerea, Scratch pocni din degete şi unul dintre bărbaţi aruncă pe saltea o legătură.

Jagger o prinse înainte ca aceasta să cadă.

– Bune reflexe, observă Scratch. O să le placă asta.

După ce Jagger începu să desfacă legătura, Scratch zise:

– Asta-i tot ce primiţi. Şi nu uitaţi regulile – ajungeţi la suprafaţă, cîştigaţi. Altfel, pierdeţi.

Jeff îl privi bănuitor.

– Cum să cîştig? Poliţia o să mă caute.

Scratch dădu din cap.

– Nu, n-or să te caute... pentru ei eşti mort.

Se uită spre Jagger.

– Amîndoi sînteţi morţi. Aşa că, dacă ieşiţi, nimeni n-o să vă caute.

Zîmbetul lui rece se transformă într-un rînjet urît.

– *Dacă* ieşiţi.

Făcu un semn cu degetul mare spre cel de-al treilea bărbat, care făcu un pas înainte şi îşi băgă mîna dreaptă în buzunarul de la jachetă.

Scoase un pistol greu.

Este un 45, explică Scratch Iar Billy e un ţintaş foarte bun. Aşa că gîndiţi-vă că o să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea După ce plecăm, voi număraţi pînă la o sută, dar încet. Dacă vă supuneţi, puteţi merge mai departe. Dar dacă ieşiţi pe uşa aia prea devreme, Bill o să aibă grijă să bage multe gloanţe în voi.

Cîteva secunde mai tîrziu dispăruseră şi, deşi închiseseră uşa după ei, nu mai auziră zăngănitul familiar al zăvorului. După ce Jeff se duse la uşă şi-şi lipi urechea de ea, Jagger termină de desfăcut legătura. Înăuntru găsi două lanterne şi două rînduri de haine la fel de jerpelite ca ale lui Scratch şi ale celorlalţi bărbaţi, dar poate mult mai murdare. Duhoarea care se ridica din ele aproape că îl făcu pe Jeff să vomite, dar Jagger îşi dădea deja jos uniforma portocalie.

O aruncă într-un colţ şi-şi trase pe el perechea mai mare de pantaloni, împingînd-o pe cealaltă către Jeff.

– Nu contează cît de rău put, spuse el. Nu sînt portocalii, deci nu scrie Rikers Island pe ele.

Termină de îmbrăcat şi restul hainelor jegoase, apoi ridică de jos una dintre lanterne şi porni spre uşă.

– De unde ştii că nu o să ne împuşte îndată ce ieşim afară?

– Nu poate fi mai rău ca aici unde stai şi te tot întrebi ce ţi se pregăteşte, replică Jagger.

Deschise uşa, apoi păşi în întunericul de dincolo.

Nu se întîmplă nimic.

– Vii odată? întrebă el. Pentru că io n-am de gînd să aştept.

Smulgîndu-şi repede hainele de pe el, Jeff îmbrăcă pantalonii care nu i se potriveau deloc şi cămaşa care zăcea pe podea, apoi înşfăcă cea de-a doua lanternă. Se pregăti să o aprindă, apoi se răzgîndi. Dacă se terminau bateriile la una, atunci o vor folosi pe cea de-a doua.

Trecu pragul uşii şi privi prin întunericul care se întindea ca o mantie groasă în ambele direcţii.

– Încotro? întrebă el.

– În sus, răspunse Jagger. Numai că nu avem scară.

De undeva de departe, din partea dreaptă, răzbătu un sunet.

Părea să fi fost o împuşcătură, urmată de un ţipăt.

– Hai să ieşim dracului de aici, spuse Jagger.

Fără să mai aştepte răspuns, o luă iute spre stînga prin întuneric

O clipă mai tîrziu, înainte ca Jagger să dispară de tot, Jeff îl urmă

CAPITOLUL 14

Keith şi Eve Harris stăteau într-o tavernă – La Mike sau La Jimmy, ceva de genul ăsta – la o măsuţă de tablă acoperită cu o faţă de masă în carouri alb cu roşu. O faţă de masă din material textil şi nu din muşama, iar petele de pe ea o dovedeau din plin. Localul gemea de lume, iar oamenii se înghesuiau în jurul tejghelei de la bar care se întindea pe tot peretele opus. Din cauza draperiilor, nu se vedea decît parţial trotuarul de afară, dîndu-le impresia unui flux continuu de capete fără trup ce defilau prin faţa ochilor lor. Zumzetul conversaţiilor era atît de puternic, încît Keith trebuia să ciulească bine urechea pentru a o auzi pe Eve Harris, dar acelaşi zumzet le oferea un grad de intimitate pe care nu l-ar fi găsit într-un restaurant mai liniştit.

Keith se uitase la femeie şi la cartea ei de vizită de vreo şase ori în ultimele cinci minute de cînd ea îl adusese aici. Femeia comandase un pahar de merlot, iar pentru el un scotch cu gheaţă, apoi îi dăduse cartea ei de vizită.

– E adevărat ce scrie aici? întrebase el după ce citise titlul tipărit sub numele ei.

– Cît se poate de adevărat, intervenise ospătarul atunci. Mă bucur să vă revăd, doamnă Harris.

– Şi eu mă bucur să te văd din nou, Justin. Toate bune?

– Am de lucru şi acum, nu se vede? se lăudă ospătarul, apoi se întoarse spre Keith. Dacă nu era doamna Harris, probabil că eram mort de mult. Nu cred că-ţi poţi imagina cum trăiam înainte să o întîlnesc pe dînsa. Mă întorc cu băuturile într-un minut.

Ceea ce şi făcu de altfel, iar în acel minut Eve Harris îi spusese că nu făcuse mare lucru pentru ospătarul care-i servea. Îl cunoscuse pe vremea cînd el fura din buzunare prin piaţa Foley şi după ce a discutat cu el în fiecare zi timp de o lună l-a întrebat ce are de gînd cu viaţa lui.

– Şi mi-a zis că nu-şi doreşte decît să fie curat şi să-şi găsească o slujbă adevărată. Aşa că l-am luat cu mine la cumpărături. L-am îmbrăcat cu haine noi, l-am tuns şi i-am închiriat o cameră. Apoi l-am trimis aici să stea de vorbă cu Jimmy şi de atunci lucrează pentru el.

În acel moment apăru Justin cu băuturile lor, şi Eve Harris îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Desigur, dacă o dă în bară, va fi cel mai bun barman în viaţă care va trăi într-o cutie din piaţa Foley.

– Nu vă faceţi griji, n-o s-o dau în bară, o asigură Justin, rînjind.

Acum că rămaseră singuri din nou, Keith îi spuse:

– Tot nu pricep de ce sînteţi interesată de situaţia mea.

Simţea cum Eve Harris îl studiază cu aceeaşi atenţie cu care o studiase el înainte de a-i răspunde.

Eve luă o sorbitură de merlot, cu un aer hotărît, apoi se aplecă înainte.

– Ştiu foarte bine cine a fost fiul dumitale, ce a făcut şi ce s-a întîmplat cu el, spuse ea. În acelaşi timp, sînt perfect conştientă că fiica lui Parry Randall nu crede că el era vinovat şi, în plus, că ea intenţiona să se mărite cu el. Ceea ce nu înţeleg cu însă este ce făceai jos la metrou, întrebînd oamenii dacă ţi-au văzut fiul. E mort doar, nu-i aşa?

Keith îi povesti pe scurt ce văzuse în biroul medicului legist şi ce îi spusese beţivul de pe Bowery Street.

– Şi tu l-ai crezut? întrebă Eve.

– De ce nu? spuse Keith.

Eve clătină din cap cu tristeţe.

– Domnule Converse, există trei tipuri de oameni care trăiesc pe străzile acestui oraş: drogaţii, nebunii şi cei fără casă.

Femeia zîmbi uşor cînd văzu expresia uimită de pe chipul lui Keith.

– „Fără casă" e termenul folosit de ei, nu de mine. Unii oameni consideră străzile căminul lor, deci „fără casă" li se pare că se potrivește mai bine situației în care se află. O mare parte dintre ei au caracteristici comune – marea majoritate a drogaților și a nebunilor sînt și „fără casă", dar nu toți cei „fără casă" sînt drogați sau nebuni.

Își înclină capul spre Justin, care ștergea de zor o masă eliberată de curînd.

– Mulți dintre cei ca el au pur și simplu nevoie de o pauză. Însă restul...

Își întinse brațele într-o parte și-n alta mimînd un gest de neajutorare.

– Aș vrea să pot spune că oamenii ăștia sînt pe picioarele lor, dar locuiesc aici de prea multă vreme și am văzut mult prea multe la viața mea. Și am învățat că dependenții ar fi în stare să îți zică tot ce le trece prin cap, dacă știu că așa vor primi niște bănuți.

Eve îl fixă cu o privire atît de pătrunzătoare încît îi sugera că ea va ghici dacă nu-i spune adevărul adevărat.

– Deci, cît i-ați dat?

Keith se simți ca un idiot.

– Cinci dolari, recunoscu el.

– Spuneți-mi cum arăta. Și fiți cît mai explicit – haine prăpădite și păr cărunt nu sînt niște elemente decisive. Cam așa arată jumătate dintre vagabonzii pe care îi cunosc eu.

Keith rememoră dimineața în care discutase cu bețivanul acela, apoi începu să-i relateze tot ce-și amintea. După ce termină, Eve Harris clătină din cap mohorîtă.

– Al Kelly, oftă ea. Ei bine, cel puțin știu ce s-a întîmplat cu el.

Inspiră adînc.

– Domnule Converse, dați-mi voie să vă spun cîteva lucruri despre acest oraș ..

Îi vorbi încet, dar ferm și, după ce termină, mîinile lui Keith strîngeau paharul gol ca într-o menghină.

– Adică vreți să spuneți că Al Kelly a murit din cauza mea? întrebă el, făcîndu-i un semn lui Justin să mai aducă un rînd. Vreți să spuneți că, dacă nu i-aș fi dat cei cinci dolari, el n-ar mai fi mort?

Eve ridică din umeri.

– Poate da, poate nu. Dar ce ştiu eu este că nu e deloc bine să dai bani celor dependenţi de ceva. Beţivii şi drogaţii – toţi sînt la fel – te mint, te înşală şi fură ca să obţină ceea ce doresc. Din cîte văd eu, minciuna cumpărată de la Al v-a costat cinci dolari. Probabil că alţi oameni au văzut cînd s-a făcut schimbul şi, cîteva minute mai tîrziu, Al a fost găsit mort. Trageţi dumneavoastră concluziile.

Veni rîndul lui Keith să se cufunde în tăcere. Afară se lăsa deja seara şi o ploaie rece şi deasă începu să cadă din cer. Barul era atît de aglomerat, încît ospătarul de-abia reuşi să se strecoare pînă la el cu băutura. Keith îşi aminti din nou peronul şi mugetul garniturii de metrou care trecea la fiecare trei-patru minute prin staţie. Toată după-amiaza nu făcuse altceva decît să le arate oamenilor poza lui Jeff. Marea majoritate a lor – cei bine îmbrăcaţi care se îndreptau cu treburi spre locuri bine stabilite – de-abia dacă aruncau cîte o privire. Mulţi îi întorceau spatele sau refuzau pur şi simplu să-l ia în seamă.

Numai vagabonzii – bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi în zdrenţe care n-aveau oricum nimic mai bun de făcut – se arătaseră dornici să stea de vorbă cu el.

Iar acum, Eve Harris îi spunea că mare parte din ei puteau să mintă la fel de uşor pe cît să spună adevărul.

Aşa cum minţise şi Al Kelly. Iar acesta fusese căsăpit doar pentru nişte amărîţi de dolari.

Şi chiar dacă Kelly nu minţise, cum avea el să-l găsească pe Jeff? se întrebă Keith. Dacă fiul lui coborîse la metrou, ar fi putut să plece în orice direcţie

Poate că Eve Harris avea dreptate poate că ar trebui să renunţe pur şi simplu şi să se întoarcă acasă. Apoi însă îşi aminti că mai există şi o altă posibilitate

– Îi cunoaşteţi pe mulţi dintre ei? întrebă el. Mă refer la oamenii de pe stradă.

– Toată lumea din oraş îi cunoaşte, replică Eve. Numai că eu îmi fac timp şi să discut cu unii dintre ei.

Zîmbi forţat.

– Bănuiesc că mă consider un soi de voce a lor în consiliu.. Numai Dumnezeu ştie că nu au pe altcineva şi, dacă eu nu le susţin cauza, atunci nimeni n-o va face.

– Aţi stat vreodată de vorbă cu un bărbat pe nume Scratch?

Eve clătină din cap că nu.

– Nu cred. Cine e?

– Bărbatul despre care Al Kelly spunea că l-a dus pe fiul meu la metrou, zise el.

– E foarte posibil ca nici acesta să nu fie mai real decît cele văzute de Al Kelly.

Îşi privi ceasul, termină restul de merlot din pahar, apoi se ridică în picioare.

– N-am cum să aflu dacă fiul dumitale a fost sau nu vinovat, dar cred că înţeleg cît de rănit sînteţi în clipa de faţă. Daţi-mi voie să mai stau de vorbă şi cu alţii şi poate găsim pe cineva care să fi auzit vreodată de acest „Scratch". Mă sunaţi mîine?

Keith se ridică şi el în picioare.

– Vreţi să spuneţi că mă credeţi? Că Jeff ar putea fi în viaţă?

– Nu are importanţă ce cred eu, spuse Eve. Ceea ce credeţi dumneavoastră vă provoacă suferinţă. Singura modalitate de a pune capăt acestei suferinţe este certitudinea.

Apoi femeia plecă.

Nici unul dintre bărbaţi nu vorbi; de altfel, nici nu era nevoie.

Ştiau cu toţii de ce erau aici, ce aveau de făcut şi ce *urmau* să facă

În tăcere, se dezbrăcară de hainele pe care le purtaseră cînd veniseră aici, apoi, la fel de liniştiţi, îşi trasseră pe ei veşmintele pe care aveau să le poarte pentru aventura din noaptea aceea Mai întîi şosetele şi mănuşile. Şosetele erau groase pentru ca picioarele să le rămînă calde în interiorul pantofilor fini şi uşori Mănuşile erau subţiri pentru ca degetele lor să se bucure de flexibilitate maximă.

Atît şosetele, cît şi mănuşile erau negre.

Apoi urmau salopetele din nailon etanş, astfel încît bărbaţii să fie bine protejaţi împotriva frigului aspru din tunele.

Apoi pantofii şi machiajul, la fel de întunecate ca şi mănuşile şi salopetele.

De-abia după ce s-au îmbrăcat din cap pînă-n picioare, după ce fiecare centimetru de piele fusese acoperit de material negru, mat și nereflectorizant, au început să se echipeze cum trebuie.

Fiecare din ei purta un cuțit, prins cu un șnur din piele de picior, foarte aproape de șold pentru a putea fi scos repede în caz de nevoie.

Marea majoritate a armelor erau modele Steyr Mannlichers sau SSG-PI, alese pentru amestecul perfect de acuratețe, țeavă scurtă și posibilitatea de a adăuga amortizor de sunet sau de lumină. Cu tot cu muniție și lunete de ultimă generație foarte sensibile și dotate și cu propriul sistem de iluminare în infraroșu, armele nu cîntăreau mai mult de cîteva kilograme. Printre vînători se aflau și cîțiva cu arme mai puțin complicate, dar tot atît de eficiente, M-14A1-uri, puștile preferate ale lunetiștilor din infanteria marină.

Pentru comunicare, purtau la ei stații radio de emisie-recepție Ericsson-GE, deși în prezent rareori mai aveau nevoie de ele.

Fără să rostească vreun cuvînt, fiecare bărbat clătină din cap în semn că este gata.

De-abia atunci, liderul lor – care nu se deosebea cu nimic de ceilalți – descuie ușa grea de pe peretele din spate al camerei. O deschise larg și păși peste prag.

– Sînt șoimul, zise el.

Apoi toți bărbații trecură pe rînd, spunîndu-și în șoaptă numele de cod. În seara aceasta toate numele erau luate din lumea păsărilor.

Vulturul

Șoimul.

– Acvila.

Eretele.

– Uliul.

Dincolo de ușa masivă, pe care liderul o închise și o zăvorî în urma lui, se deschidea un tunel plin cu conducte din care ieșeau aburi. Becurile, protejate de o plasă metalică dură – și amplasate din zece în zece metri –, aruncau o lumină difuză, dar suficientă pentru a împrăștia întunericul.

– Nivelul Patru, sectorul doi, spuse liderul. În echipe de cîte doi. Vulturul cu Acvila. Șoimul și Eretele. Iar eu cu Uliul.

Bărbaţii porniră grăbiţi spre nord, furişîndu-se prin cercurile de lumină ca nişte gîndaci care se ascund la adăpostul întunericului. Curînd, cotiră spre vest şi intrară într-un tunel mai îngust, cu tavanul mai jos şi unde becurile erau poziţionate la distanţe mai mari. Totuşi, bărbaţii erau familiarizaţi cu tunelele de sub pămînt de parcă ar fi mers pe străzile de la suprafaţă şi nu încetiniră deloc ritmul după ce se afundară şi mai tare în labirint. Pînă acum nici unul dintre ei nu scoase o vorbă pentru că ştiau exact unde se află. Adevărata provocare veni de-abia după o jumătate de oră cînd coborîră la un nivel pe care nimeni nu îl vizitase anterior.

Doar cu mult noroc, unul dintre membri se va putea întoarce cu trofeul în noaptea aceasta.

Cel mai probabil, orele următoare vor însemna mai degrabă o muncă de recunoaştere, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd începeau să exploreze un teritoriu nou. Echipele se vor despărţi, fiecare din ele ocupîndu-se de trasarea hărţii pasajelor explorate, căutînd să marcheze scurtăturile şi nişele ascunse, familiarizîndu-se cu terenul.

Pentru cei mai mulţi, recunoaşterea era la fel de satisfăcătoare ca şi vînarea trofeului, dar, în cele din urmă, uciderea acestuia reprezenta premiul cel mare.

– Cum dracu' ieşim de aici?

Jeff simţi frica ce se ascundea în spatele cuvintelor furioase rostite de Jagger aceeaşi teamă care îi distrusese şi ultima rază de speranţă

În sus!

Asta era tot ce trebuiau să facă să iasă la suprafaţă Dar cînd încercă să-şi aducă aminte cum ajunsese în camera aceea fără aer, cînd încercă să rememoreze cotiturile şi ocolurile făcute prin tunelele de sub oraş, realiză că-i este imposibil. Habar n-avea unde ar putea fi – n-avea nici cea mai mică idee cît de mult mersese de la staţia de metrou. Jagger îi povestise că pe el îl aduseseră de sub un spital, iar Jeff bănuise că e vorba de Bellevue, dar cine ştie cît drum parcursese Jagger pînă acolo?

În plus, nici nu-şi putea da seama cît de adînc coborîseră.

De cînd împuşcătura – şi ţipătul ce urmase imediat după ea – le dictase direcţia iniţială, continuaseră să meargă drept înainte. Tunelul, suficient de înalt pentru ca Jeff să poată păşi fără să se aplece, părea să fi fost săpat direct în piatră. Conducte imense şerpuiau chiar deasupra podelei şi Jeff era convins că sînt conductele de canalizare principale. De asemenea, era convins că se îndreptau spre nord sau sud, chiar pe sub unul din marile bulevarde.

Nu Park – trenurile pentru navetişti care veneau dinspre staţia Grand Central treceau pe sub Park.

Dar dacă se aflau la sud de staţie? Trenurile spre periferii mergeau toate spre nord, nu? Îşi chinui mintea, încercînd să-şi amintească. Dar erau atîtea trenuri care ieşeau şi intrau în oraş toată ziua! Şi nu numai dinspre Grand Central, dar şi de la staţia Penn.

Apoi metroul.

Cîte garnituri erau?

Cu zecile.

Şi pe lîngă tunelele prin care trecea metroul cîte altele mai existau sub oraş?

Sute.

Îşi aminti vag unul din cursurile de la facultate din toamna trecută. Avea senzaţia unei alte vieţi – de fapt *fusese* altă viaţă. Serile cu Heather Randall din micul său apartament de pe 109th Street, chiar la vest de Broadway. O viaţă care acum i se părea atît de îndepărtată încît pînă şi amintirile parcă aparţineau altei persoane. Apoi însă imaginea cursului despre infrastructura urbană căpătă contururi clare şi aproape că auzi vocea profesorului său

„Nimeni nu mai ştie cu adevărat ce se găseşte sub străzile Manhattanului. Mulţi oameni cunosc anumite părţi din acest teritoriu, există hărţi ale sistemului de canalizare, hărţi ale conductelor de gaze şi hărţi ale metroului şi ale instalaţiilor electrice. Dar toate acestea nu reprezintă decît o bucată din tărîmul de dedesubt."

În timp ce urmăreau fasciculul de lumină din ce în ce mai slab al lanternei, Jeff încercase să-şi păstreze privirea numai în sus, în căutarea vreunui puţ care să-i ducă la suprafaţă.

Acum găsiseră unul. Chiar deasupra capului se zărea un culoar îngust şi o scară ruginită prinsă în betonul ros.

– Unul dintre noi merge sus şi verifică unde iese, spuse el.

Jagger scutură din cap.

– Io nu mă urc. Cine ştie peste ce dau acolo?

– Şi ce vrei să faci, să mergem la infinit înainte? Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să urcăm.

Jagger scrută gaura.

– Pare să nu ducă nicăieri.

– Ba trebuie să ducă undeva – dacă nu, atunci de ce ar mai fi fost făcută?

Se întinse şi apucă ultima treaptă a scării ruginite.

– Ajută-mă!

Jagger îl ridică de parcă ar fi fost un fulg.

– Stinge-ţi lanterna, spuse el după ce şi-o aprinse pe a lui. N-are sens să consumăm bateriile.

– Şi dacă nu mai vii înapoi? întrebă Jagger.

– O să vin, îi spuse Jeff. Crezi că eu vreau să mă învîrt pe aici de unul singur? Stai liniştit că mă întorc în cîteva minute.

Începu să urce, tîrîndu-se de-a lungul scării ruginite. Deşi ştia că numai imaginaţia lui e de vină, puţul părea să se îngusteze din ce în ce mai tare, strîngîndu-se în jurul lui pînă aproape nu mai putu să respire. Panica aproape că îl copleşi. Dacă se înţepeneşte...

„Nu se va întîmpla aşa", se îmbărbătă el.

Dar cu cît urca mai sus, senzaţia de claustrofobie se intensifica. Era asudat din cap pînă-n picioare, inima îi bubuia, iar pieptul şi-l simţea ca într-un cleşte

Căznindu-se să-şi înfrîngă panica, urcă mai departe.

Apoi, deasupra lui, simţi o mişcare slabă.

În întunericul de deasupra lui se afla ceva.

Îndreptă fasciculul în sus.

Doi ochi roşii străluciră.

Un şobolan îl aştepta la mai puţin de un metru de el!

Tresări violent şi se lovi cu spatele de perete, pocnindu-şi genunchiul de scară. Şobolanul îşi arătă dinţii şi îl scuipă, după care dispăru brusc. Pentru un moment, Jeff se lăsă copleşit de panica pe care o ţinuse atît de bine în frîu încă de la început.

Unde dispăruse? Unde ar fi putut să se ducă?

Jos! Venea în jos spre el! Lumină disperat cu lanterna în jurul lui, căutînd animalul, dar nici urmă de el. Apoi, după ce groaza i se mai domoli, zări un alt pasaj care se deschidea în lateral cam la un metru deasupra capului său. Speranța, aproape distrusă în urma atacului de panică îi cuprinse sufletul și se grăbi să urce pentru a cerceta mai îndeaproape noul culoar.

În depărtare văzu ceva care alungă definitiv teroarea resimțită cîteva momente mai devreme.

Lumină. La mare distanță, de-abia vizibilă, dar de neconfundat.

O cale de ieșire.

CAPITOLUL 15

– Haide, Jinx, doar ştii regulile. Plimbă ursul.

Fata de-abia catadicsi să-şi ridice privirea din revista unsuroasă pe care o pescuise dintr-un tomberon de gunoi douăzeci de minute mai devreme.

– Ce mare scofală? I-e frică lui Mickey Mouse că m-aş putea da la portofelul lui?

Se retrase mai într-o parte când poliţistul de patrulă se apropie.

– Ce naiba, Paulie... ce ţi-am făcut eu ţie?

Paul Hagen, care lucra în Times Square de aproape douăzeci de ani şi care deja începea să se gîndească la pensionare cu speranţa că nu va fi nici împuşcat, nici înjunghiat, nu-şi mai amintea cîte fete ca Jinx văzuse de-a lungul carierei sale. Iar fata avea dreptate – nu-i făcuse nimic niciodată. Acum cinci ani probabil că nu s-ar fi deranjat să o bage în seamă dacă nu o prindea cu mîna în buzunarul vreunui turist. Dar asta se întîmpla acum cinci ani, iar în prezent Times Square nu mai semăna cu ce fusese înainte. Într-un fel, lui Paul Hagen îi era dor de vremurile acelea, cînd piaţa reprezenta kilometrul zero pentru toţi oamenii care nu puteau supravieţui în nici un alt loc din oraş, un loc în care îşi puteau îngropi o viaţă a lor, înhăitîndu-se cu alţi rataţi ca şi ei. Hagen învăţase să accepte aceste aspecte încă din primii ani în care ieşise să patruleze pe străzi. Existau două tipuri de oameni pe lume: cei obişnuiţi şi vagabonzii.

El era un om obişnuit.

Jinx şi toţi ceilalţi care-şi pierdeau vremea prin Times Square, fără să aibă vreun mijloc de existenţă, fără adresă, fără trecut şi fără

viitor, alcătuiau lumea vagabonzilor. Aşa stăteau lucrurile. Vagabonzii hălăduiau prin Times Square şi toţi ştiau despre asta. Cetăţenii New Yorkului ştiau. Turiştii o ştiau. În Times Square puteai să faci rost de orice îţi poftea inima – fie că era o ţigară cu marijuana în anii şaizeci, fie un gram de cocaină în trecutul mult mai recent. Băutură ieftină, un film porno sau o partidă de sex oral cu o „regină" a străzilor – puteai găsi de toate aici douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Datoria sa, cel puţin aşa cum o vedea Hagen, nu era să le pună capăt, ci să menţină o oarecare ordine printre traficanţi. Să direcţioneze schimburile, sub toate formele lor. Poate că tot ce se întîmpla aici viola regulile oraşului, dar Times Square trăia după propriile legi.

Turiştii veneau în piaţa imensă să fie martorii unor aventuri de care nu aveau parte în oraşele lor de provincie, iar dacă erau jefuiţi sau se pricopseau cu cîte o boală venerică... la dracu', asta era viaţa în marea metropolă. Locuitorii ei ştiau, turiştii ştiau şi toată lumea era fericită.

Apoi totul s-a schimbat.

Mickey Mouse îşi făcuse apariţia şi transformase Times Square într-un Disneyland urban. Toţi spuneau că era minunat – că oraşul devenise acum mai sigur ca niciodată. Şi Paul Hagen înclina să creadă că ăsta este adevărul, cel puţin pentru marea majoritate a cetăţenilor. Dar pentru oamenii ca Jinx? Unde se putea duce femeia cînd el avea ordine să nu o lase să umble pe străzi? Răspunsul era simplu nimănui nu-i păsa unde se duce, atîta timp cît nu erau obligaţi să o vadă Cîndva, treaba lui era să se asigure că oameni ca Jinx nu provoacă prea multe probleme Astăzi trebuia să aibă grijă ca nici măcar să nu aibă cineva habar de existenţa ei Aşa că, deşi nu avea nimic împotriva lui Jinx, nu-i dădea pace.

– Haide, spuse el din nou. Valea de aici!

Jinx se conformă. Cînd sosise prima dată în oraş cu trei ani în urmă, după ce fugise din Altoona, nu procedase la fel. Pe vremea aceea încercase să scape de amantul mamei ei, care o considera mult mai sexy pe ea decît pe maică-sa, chiar dacă de-abia împlinise doisprezece ani. Şi poate că ăsta era adevărul. Oricum ea avea un chip mai frumos, îi spunea întruna Elvin – ce rahat de nume mai

era și ăsta, Elvin? – în timp ce tot încerca s-o pipăie în fiecare noapte după ce mama ei cădea beată turtă. Așa că îl pocnise pe Elvin în cap cu una din sticlele goale de băutură și-și luase tălpășița. Făcuse autostopul și mersese vreo sută șaizeci de kilometri cu un boșorog, care își scosese scula în fața ei, dar cel puțin acesta nu încercase să-i facă nimic. Scăpase de el la o stație de benzină de lîngă Milton, apoi se urcase într-un autobuz cu destinația New York. Mai întîi se pripășise pe lîngă stația de autobuz, dormind pe un scaun și mîncînd la una dintre tejghele. O femeie care servea acolo – parcă Marge o chema, nu? – îi dăduse lui Amber Janks porecla de acum.

– Sărmana copilă, spusese ea după ce Amber îi povestise de ce plecase de acasă. Pe tine trebuia să te cheme Jinx[2] și nu Janks.

De-atunci așa îi rămăsese numele, Jinx, și nu se mai gîndea la ea ca la Amber Janks.

Amber Janks murise, dar Jinx era vie și avea grijă de ea însăși foarte bine.

De fapt, nici nu-i luase prea mult timp ca să-și dea seama cum. La început, doi bărbați se oferiseră să o protejeze și Jinx i-a crezut. Cel puțin pînă cînd au încercat să abuzeze de ea.

– Haide, păpușică, îi spusese Jimmy Ramirez. O să facem o avere cu corpul ăsta al tău, da' mai întîi trebuie să știi cum să-l folosești.

Elvin deja o învățase cum să-l folosească și lui Jinx nu-i plăcuse deloc, așa că atunci cînd Jimmy începuse să-i smulgă hainele de pe ea, ea se prefăcuse că geme de plăcere pînă cînd reușise să pună mîna pe cuțitul pe care bărbatul îl ținea în buzunar. După cîteva zile, cînd auzi că Jimmy murise, se întrebase dacă ea era cea care îl omorîse, dar realiză imediat că nu îi păsa prea tare.

Celălalt bărbat, care avea în jur de patruzeci de ani, nu semăna deloc cu Jimmy. Avea un aspect plăcut, purta blugi și o cămașă curată. Și nici nu intenționa să fie peștele ei. I-a spus că nu vrea decît să-i cumpere ceva de mîncare și chiar s-a ținut de cuvînt cîteva zile. Dar într-o zi, cînd luau masa într-un restaurant McDonald's, el și-a pus mîna pe piciorul ei și fata a știut imediat ce dorește.

Atunci, s-a ridicat și a plecat. Ce putea să facă? Să-l taie cu porcăriile alea de cuțitașe din plastic?

Apoi o întîlnise pe Tillie. Tillie o dusese la ea acasă, mă rog, în locul pe care ea îl numea casa ei şi după doar cîteva săptămîni Jinx ajunsese să îl considere propriul cămin. Erau două camere mari, nu departe de Grand Central, chiar sub Linia 42 a staţiei.

– Nu da atenţie nimănui, îi spusese Tillie în timp ce mergeau prin imensa sală de aşteptare. Dacă nu te uiţi la oameni, nici ei nu se vor uita la tine. Dacă nu le vorbeşti, atunci nici ei nu-ţi vor vorbi. Şi dacă mergi fără să te opreşti, poliţiştii din tranzit nu te vor deranja.

Traversară sala de aşteptare şi coborîră o rampă, urmărind indicatoarele care arătau unde sînt liniile.

În cele din urmă, Tillie deschise uşa care ducea la Linia 42 şi începu să coboare scările spre peron.

Pe şine nu se zărea nici un tren; pe peron nu era nimeni.

Aerul era umed.

În dreapta se vedeau şi mai multe peroane, şi mai multe şine.

La stînga se ridica un zid mic şi dincolo de el un labirint de ţevi, pasarele şi scări. De deasupra, cîteva raze de lumină pătrundeau printre gratiile unei rigole.

– Ce vezi tu acolo sus e strada, explică Tillie. Unde *locuiam* şi cu odată.

La capătul peronului se găsea un panou pe care era scris „Accesul interzis", dar Tillie îl ignoră, coborînd repede pe o rampă, apoi sărind chiar pe şine. Traversă cu atenţie Linia 42, apoi Tillie se căţără pe zidul mic Cînd văzu că Jinx ezită, Tillie o zori

Nu-i aşa rău, spuse ea O să vezi

La început Jinx[1] se simţi îngrozită şi se ţinu cît mai aproape de Tillie pe măsură ce îşi făceau drum prin amestecul haotic de tunele şi pasaje.

Apoi ajunseseră la casa lui Tillie.

Cea mai mare dintre camere avea aproximativ cincisprezece metri pătraţi şi era dotată cu o sobă ruginită, o canapea uzată, cîteva scaune aşezate în jurul unei mese de tablă şi chiar şi un televizor.

– Îţi place? întrebă Tillie. Nu-i aşa rău, nu?

---

[1] Piază rea, cobe, blestem (engl , n tr)

– Televizorul merge? fu singura întrebare care-i trecu atunci prin minte lui Jinx.

Tillie ridicase din umeri.

– Nici pomeneală, dar dă bine. Şi cine ştie? adăugă ea cu un rînjet care-i expunea dintele lipsă din faţă. Într-o zi poate ne tragem şi cablu!

Şase oameni trăiau în aceeaşi încăpere şi, cînd văzu că nimeni nu încearcă să profite de ea, Jinx se hotărî să rămînă. Locuia aici de trei ani, iar Tillie şi ceilalţi o învăţaseră o mulţime de lucruri. Îi arătaseră unde se găsesc cele mai bune tomberoane de gunoi, şi anume în spatele restaurantelor, pentru că acestea se descotoroseau de o grămadă de mîncare. Unii dintre ei chiar înfăşurau în folie de plastic resturile pe care le aruncau pentru ca oameni precum Tillie – şi acum precum Jinx – să le poată lua acasă mai uşor.

Învăţase să cerşească şi să spună poveşti despre cum cineva i-a furat biletul de autobuz şi că nu avea nevoie decît de treizeci-patruzeci de dolari ca să ajungă acasă. Niciodată n-a încetat să se minuneze cît de mulţi oameni înghiţeau o asemenea gogoaşă. Desigur, trebuia să fie foarte atentă să nu cumva să abordeze de două ori aceeaşi persoană, dar şi dacă erai prins, puteai întotdeauna să dispari în mulţime şi cel care ţipa la tine devenea brusc doar un alt nebun.

Învăţase apoi să fure din buzunare şi era atît de bună, încît nici Paul Hagen nu reuşise s-o dibuie vreodată. Acum însă, nu mai putea să pierzi vremea în Times Square şi, într-o singură săptămînă, Paulie o ţuguise de cel puţin trei ori.

– Şi unde vrei să mă duc? întrebă ea.

Paul Hagen ridică din umeri.

– Hei, nu da vina pe mine..., eu doar respect nişte ordine.

Jinx ridică şi ea din umeri şi se îndreptă spre Broadway, înjurînd suficient de tare ca el s-o audă, dar să nu înţeleagă totuşi ce spune. Tocmai cotea pe 43rd Street, cînd persoana pe care o căutase îi apăru brusc în faţă din mulţimea grăbită să intre la teatru pentru spectacolul de la ora opt.

– Vînătoarea începe mîine, îi spuse persoana încet, îndesîndu-i în palmă un plic gros şi amestecîndu-se imediat printre oameni.

Abţinîndu-se să nu se uite în spate ca să verifice dacă Paulie Hagen observase ceva, Jinx traversă repede strada, coborî scările de la metrou şi dispăru.

Cînd Heather se cufundă în reverie, se revăzu stînd împreună cu Jeff în micul lui apartament din West Side. Era duminică dimineaţă şi ea purta unul din tricourile lui vechi, foarte lălîi. Dar n-avea importanţă; atîta timp cît era înfăşurată cu el se simţea mult mai aproape de Jeff. Ziarul *Times* era răsfirat pe podea, soarele inunda camera şi, dacă se hotărau în cele din urmă să se îmbrace, ieşeau în oraş să cumpere un covrig şi să meargă în parcul Morningside ca să hrănească păsărelele şi veveriţele.

Era exact ca în comedioarele acelea romantice perfecte, a căror acţiune se desfăşoară în New York, unde ploaia nu apare decît dacă eroina dorea să meargă prin ea, iar Parcul Central era la fel de bun ca oricare altul pentru plimbări sub clar de lună, şi unde nu găseai beţivi, nebuni sau cerşetori, ca să nu mai vorbim de vreo pungă murdară ce se lipea parcă electrizată de picioarele tale în adierea blîndă a vîntului ce sufla dinspre rîu.

Cînd se forţă să revină totuşi la realitate, descoperi că viaţa nu arată deloc aşa. Se găsea din nou în apartamentul tatălui ei de la ferestrele căruia se vedea Central Park, afară se lăsase noaptea şi Jeff era mort.

Îşi dori atunci să nu se fi dus la morgă. Dacă ar fi ignorat apelul acela, dacă i-ar fi închis pur şi simplu telefonul în nas lui Keith Converse şi ar fi rămas acasă

Dacă n-ar fi văzut cadavrul .

Chiar şi acum, cînd stătea pe jumătate trează în întunericul nopţii, încă mai vedea clar imaginea oribilă a trupului distrus de la morgă, care cu greu mai semăna cu corpul unei fiinţe umane. Carnea arsă, faţa diformă şi...

Locul în care fusese tatuajul lui Jeff.

De cîte ori urmărise contururile micului soare cu vîrful degetului?

„Nu era acolo, îi spusese Keith. Mă jur, azi-dimineaţă partea aia a corpului nu era arsă, şi tatuajul nu era acolo!"

De ce nu putea trece peste asta, de ce nu se putea convinge că Jeff era cu adevărat mort? N-ar fi trebuit să simtă oare un mare gol

înăuntru, un pustiu teribil acolo unde sălăşluise odată dragostea lui Jeff? Dar ea nu simţea deloc acel pustiu. Dimpotrivă, trăia exact aceeaşi senzaţie pe care o avusese de cînd aflase că Jeff fusese arestat: totul era o greşeală îngrozitoare, un coşmar care îi cuprinsese pe toţi şi din care aveau să se trezească cît de curînd. Va fi toamnă din nou şi Jeff o va aştepta ca de obicei în micul lor restaurant preferat şi...

– Termină!

Cuvintele ţîşniră din gîtul lui Heather ca un strigăt agonizant. Strîngîndu-şi umerii cu braţele ca şi cum s-ar fi apărat de frigul ce-o cuprinse, se îndreptă neliniştită spre fereastra dormitorului şi privi afară în întunericul de dincolo de sticlă. Era de-abia opt seara. Şi atunci de ce se simţea atît de epuizată de parcă ar fi fost trei dimineaţa?

Se auzi un ciocănit la uşa micului antreu care se afla în prelungirea dormitorului ei şi o secundă mai tîrziu apăru Perry Randall.

– Noi ne-am gîndit să mergem să mîncăm la Le Cirque. Vrei să vii cu noi?

Le Cirque? *Le Cirque?* Cum să-i treacă prin cap să meargă la Le Cirque sau oriunde altundeva, cînd ea nu-şi dorea decît să fie cu Jeff?

– Şi dacă *a fost* o greşeală? se auzi Heather întrebînd.

Tatăl ei rămase nedumerit, apoi expresia de pe chip i se schimbă şi clătină din cap. Se apropie de ea, întinse braţele, dar cînd Heather se feri de atingerea lui, îşi lăsă abătut mîinile să-i cadă pe lîngă corp.

Ştiu cît îţi este de greu, spuse el Dar crede-mă, o să treci peste asta. În cîteva luni

În cîteva luni o să mă simt la fel de rău ca şi-acuma, tată, spuse ea.

Apoi, cînd văzu mîhnirea din ochii lui, se mai înmuie

– Poate o să mă simt mai bine, cedă ea puţin. Dar nu acum. De ce nu vă duceţi tu şi Carolyn fără mine să luaţi cina? Eu şi-aşa n-aş putea înghiţi nimic, chiar dacă v-aş însoţi.

El ezită, apoi îşi sărută fiica pe frunte.

– Ne vedem mai tîrziu. Dacă vrei totuşi ceva de mîncare, Dessie ne-a lăsat nişte somon afumat în frigider. Încearcă să te hrăneşti, măcar puţin.

O strînse părinteşte de umeri, apoi plecă.

Singurătatea însă îi făcu şi mai rău lui Heather, ca şi cum pereţii apartamentului se strîngeau în jurul ei, sufocînd-o. Un minut mai tîrziu părăsi şi ea clădirea, mergînd pe Fifth Avenue, îndreptîndu-se spre...

Unde?

Nu ştia.

„O să ştim cînd o să ajungem acolo."

Vocea pe care o auzise şoptind era a lui Jeff. Aşa îi spunea el întotdeauna cînd se hotăra să se plimbe la întîmplare prin oraş duminica după-amiază.

„Dar unde mergem?" întreba Heather de obicei.

În viaţa ei perfect ordonată, ştia întotdeauna unde mergea şi de ce se ducea într-un anumit loc.

„Viaţa nu trebuie să fie neapărat plină de surprize, o învăţase mereu tatăl ei. Fiecare dintre noi trebuie să fie pregătit să facă faţă lucrurilor neaşteptate, dar să cauţi neprevăzutul dinadins este o pierdere de vreme."

Dar pe Jeff îl încînta necunoscutul şi oricînd era pregătit să exploreze locuri noi: o clădire, un bloc sau un întreg cartier. Cînd îl întreba unde se duce şi de ce, el se mulţumea să zîmbească ghiduş şi să ridice din umeri.

„De unde să ştiu? O să aflăm cînd o să ajungem acolo."

Acum îi spunea din nou acelaşi lucru, chiar dacă numai în amintirea ei.

Şi chiar dacă încă nu avea habar încotro se îndreaptă, Heather se simţea deja mai bine

„El o să-mi arate, se convinse ea. El o să-mi arate unde să mă duc, aşa cum a făcut întotdeauna."

CAPITOLUL 16

Privind fix raza slabă de lumină din capătul îndepărtat al tunelului, Jeff se simți cuprins de speranța că aceasta le va arăta drumul spre suprafață. Deși instinctele îl îndemnau să alerge ca să scape de întunericul gros din jurul lui, rămase neclintit pînă cînd Jagger se cățără pe scara ruginită și își scoase capul asemenea unei creaturi subterane ce se tîrăște afară din vizuina ei. După ce Jagger ieși cu totul din hruba întunecată, Jeff porni spre punctul strălucitor, cu inima bătîndu-i nebunește. Dar cînd cei doi se apropiară de sursa de lumină, speranța lui Jeff se destrămă: nu venea de deasupra, ci de dedesubt.

Se așezară de-o parte și de alta a crăpăturii și se uitară în adîncurile ei. La aproximativ douăzeci de metri în jos se zărea podeaua unui alt tunel și de acolo emana lumina ce străpungea întunericul – o rază de speranță la fel de iluzorie ca aceea a semnalelor puse de pirați noaptea pe plajele din Caraibe pentru a atrage navele în recifuri. Priviră timp îndelungat, fără să spună nimic.

Chiar dacă ar fi existat o scară, nici unul din ei nu ar fi dorit să coboare. În cele din urmă, Jagger rupse tăcerea:

– Nu putem să ieșim de aici dacă stăm și nu facem nimic.

Încuviințînd din cap, Jeff plimbă lanterna în ambele direcții.

Nu mai exista nimic, nici un indiciu care să le spună ce ar putea fi dincolo de întuneric și nici cît va mai trece pînă cînd vor găsi o altă lumină. Înfricoșați de această incertitudine, rămaseră nemișcați ca niște molii hipnotizate de strălucirea unui bec, pînă cînd Jagger se răsuci pe loc și porni prin beznă, gemînd speriat.

– Trebuie să ieșim de aici. Acum!

Jeff, care în acel moment era mai îngrozit de ideea de a rămîne singur decît de întuneric, se repezi după el. Se mişcară cît de repede putură, folosind în continuare o singură lanternă, pînă cînd ajunseră la o intersecţie cu un alt tunel plin de cabluri electrice. Jagger se opri brusc.

– Încotro? întrebă el.

Oriunde te uitai nu vedeai nimic. Jeff se întoarse spre dreapta. Fără să-i pună la îndoială hotărîrea, Jagger îl urmă orbeşte aşa cum şi el îl urmase pe Jeff cîteva minute mai devreme.

Tunelul părea să se îngusteze din ce în ce mai tare şi, deşi încerca să se convingă că este doar o iluzie, Jeff începu să se simtă iarăşi cuprins de claustrofobia oribilă pe care o trăise în interiorul puţului prin care urcase.

Avea senzaţia că tunelul îl zdrobeşte şi era pe punctul să înceapă să ţipe, dar chiar atunci, Jagger îl prinse cu putere de umăr şi strînsoarea fermă a acestuia îi mai potoli puţin spaima care îi sfîşia mintea ca o lamă de cuţit.

– E ceva acolo, sus, îi şopti Jagger la ureche, cu buzele atît de apropiate de el, încît Jeff aproape că-i simţea răsuflarea.

– Unde? întrebă Jeff, cu voce şoptită.

Jagger îi astupă gura cu mîna.

– Ş-ş-ş-ş..., îl atenţionă el, stingînd lanterna.

Inima lui Jeff bătea mai să-i spargă pieptul. Apoi Jagger şopti din nou:

N-auzi?

Jeff se chinui din răsputeri să-şi domolească bătăile inimii şi, după o vreme, sesiză şi el zgomotul.

Era un soi de schelălăit, ca de cîine rănit.

Jagger trecu în faţa lui Jeff

– Lasă-mă pe mine primul, şopti el.

Înaintară prudent, Jagger aprinzînd lanterna doar atît cît să se asigure că nu o să cadă în cine ştie ce gaură.

Scîncetul se auzea din ce în ce mai tare.

Dădură peste o altă răscruce şi acum sunetul deveni mai clar.

Nu era un cîine.

Ci o fiinţă umană.

Venea de undeva din stînga, şi Jagger aprinse din nou lanterna şi plimbă fasciculul luminos prin întuneric.

Vaietul se opri.

La început nu văzură decît un morman de gunoi şi o movilă de zdrenţe murdare. Apoi lanterna dădu la iveală o pereche de ochi şi un geamăt agonizant se ridică dintr-acolo.

Jagger se apropie, urmat îndeaproape de Jeff, şi lovi cu vîrful piciorului grămada împuţită.

Chipul schimonosit al unui bărbat se iţi dintre resturile fetide. Începu să zgîrie podeaua tunelului cu mîinile ca nişte gheare, ca şi cum ar fi vrut să se îngroape în betonul rece. Cînd Jagger îngenunche lîngă el, bărbatul se lipi strîns de zid, trăgîndu-şi în dreptul stomacului o pătură zdrenţuită.

– Fugiţi, şopti el. Ieşiţi de aici înainte să vă prindă şi pe voi!

– Cine? întrebă Jeff, lăsîndu-se pe vine şi privind spre el.

Deşi la început crezuse că bărbatul este mult mai bătrîn, observă cu uimire că nu avea mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. Părul îi era încîlcit şi murdar, iar faţa îi era pătată cu noroi şi unsoare.

– Înainte să ne prindă cine?

Bărbatul privi speriat într-o parte şi-n alta şi pentru o clipă Jeff crezu că nu îl auzise. Brusc însă, falca bărbatului se mişcă şi pe bărbie i se scurse un firicel de sînge.

Vînătorii, şopti el Am crezut că mă aflu în siguranţă Am crezut că

Vocea i se stinse şi se sprijini de perete, chinuindu-se să tragă aer în plămîni. Apoi glasul lui reveni gîjîit şi ascuţit ca sunetul de sticlă spartă:

– N-am putut să scap. Mi-au zis că e un joc..., au spus că-l pot juca. Tot ce trebuia să fac era... era...

Tăcu din nou şi Jeff auzi o altă voce, al cărei ecou răsuna între pereţii tunelului.

– Fii atent..., uită-te la asta. A luat-o pe aici

Bărbatul se holbă cînd îi ajunseră la urechi aceste cuvinte şi dădu din nou să vorbească. Corpul lui deveni rigid şi din gît îi ieşi

un bolborosit strangulat. Apoi, pe neașteptate, se relaxă. Mîinile lui, care încă mai țineau strîns pătura zdrențuită, căzură în lături.

Sîngele care i se scurgea din pîntece sclipi roșiatic în raza de lumină a lanternei.

Cînd sunetul vocilor se apropie și mai tare, Jeff și Jagger se cufundară în întuneric.

Era o seară perfectă pentru plimbare. Primăvara alungase gerul înțepător din timpul iernii și în aer plutea aroma delicată a florilor din parc. Exact genul de seară în care ea și Jeff se lăsau adeseori să rătăcească ore în șir prin oraș. Jeff urmărea cu nesaț arhitectura clădirilor, în timp ce Heather îl încînta cu povești din copilăria ei de fetiță bogată, crescută în inima carticrului Manhattan. Poate că vremea superbă de afară o îndemnă pe Heather să-și continue plimbarea în seara aceea.

Sau poate faptul că nu voia să se ducă nicăieri anume.

Și, în nici un caz, nu își dorea să fie alături de tatăl ei!

Durerea – suferință și furie la un loc – fierbea în sufletul ei cînd își amintea ce îi spusese el după ce i-a dat vestea că Jeff murise. O îmbrățișase și rostise niște vorbe, pe care, cu siguranță, tatăl său le crezuse liniștitoare: „Știu că ești supărată, draga mea, dar o să-ți treacă. O să cunoști și alți bărbați și, cu timpul, o să înțelegi că tot ce s-a întîmplat te-a scutit de multă amărăciune".

Iar în seara asta îi propusese să meargă la Le Cirque! Oare chiar își închipuise că ea este în stare să stea într-un restaurant, unde nu numai că îi cunoștea pe mulți dintre clienți, dar ar fi trebuit să se comporte cu ei de parcă totul era în regulă? În fond, aproape toți cei cu care crescuse își exprimaseră foarte clar părerea despre Jeff Converse.

„Niciodată n-o să te poată înțelege cu adevărat, îi spusese Jessica van Rensellier acum doi ani. E potrivit pentru o aventură de-o vară, dar nu pentru o relație serioasă, corect? Dacă îmi aduc eu bine aminte, tatăl lui nu face parte din categoria aceea de oameni care au grijă de casele noastre?"

În ultimul an, Heather trăise cu impresia că Jessica și cei asemenea ei încercau să o evite, dar descoperise cu surprindere că nu-i pasă – persoanele din cercul de cunoștințe al lui Jeff erau mult mai

interesante decît obişnuiţii restaurantului Le Cirque. Carolyn era chiar mai rea decît toţi oamenii care îi fuseseră cîndva prieteni. În ultimele zile reuşise chiar să evite să pomenească numele lui Jeff.

Aşa că Heather continuă să se plimbe, îndepărtîndu-se de East End, unde putea da nas în nas în orice moment cu vreun fost coleg de liceu, cu cineva din Liga Juniorilor sau cu vreun amic care se întorcea de la cine ştie ce întrunire simandicoasă. Se îndreptă spre West Side, dar de-abia cînd ajunse pe Broadway, la trei blocuri de locuinţa lui Jeff, îşi dădu seama unde se află.

Făcu imediat calc-ntoarsă şi tocmai se pregătea să strige după un taxi, cînd, brusc, se opri, amintindu-şi cuvintele lui Jeff: „O să ştim cînd o să ajungem acolo".

Oare el o îndemnase să meargă în direcţia asta? De aceea străbătuse aproape o jumătate de oraş pe jos şi trecuse pe lîngă cincizeci de străzi din partea de nord? Se scuturâ, vrînd parcă să alunge astfel de gînduri, apoi se înroşi cînd un trecător îi aruncă o privire ciudată, după care îşi întoarse capul ca să n-o mai vadă – acelaşi fel de privire pe care o avea şi ca cînd întîlnea cîte un nebun pe stradă.

„Dar aceştia chiar îşi imaginează că aud voci, încercă ca să se liniştească. Eu doar îmi amintesc ce obişnuia să-mi spună Jeff."

Dar chiar dacă se convinsese că e numai o amintire, Heather nu îndrăzni să facă semn nici unui taxi, deşi vreo şase maşini galbene trecuseră pe lîngă ea. În schimb, îşi continuă plimbarea şi parcurse şi restul distanţei pînă la casa lui Jeff, ca să privească ferestrele întunecate de la apartamentul lui.

Numai că în noaptea asta, ferestrele erau luminate şi, după ce le privi fix timp de cîteva minute – aşa cum făcea întotdeauna cînd ştia că Jeff o aşteaptă , văzu pe cineva exact acolo unde stătea el de obicei, uitîndu-se în jos după ea. Tresări şi inima începu să-i bată nebuneşte. Era imposibil! N-avea cum! Jeff murise! Confuză, ştiind că tot ce văzuse era de domeniul fantasticului, se uită în jur parcă dorind să-l descopere pe cel care îi juca o farsă.

Cînd îşi luă inima în dinţi şi privi din nou în sus, siluetele dispăruseră.

Dar fereastra era în continuare luminată.

Cine ar putea fi?

„Administratorul?" În clipa în care gîndul îi trecu prin minte, se mai liniști, crezînd că asta trebuie să fie explicația. Aproape că-l și vedea pe administratorul clădirii, Wally Crosley – sau „Crawly[1] Wally" cum îi spunea Jeff – tîrîndu-se prin apartamentul lui Jeff, însușindu-și tot felul de lucruri pe care el le considera de valoare. Își duse mîna în buzunar și căută cheile pe care nu le mai folosise de atîta vreme. Erau încă acolo. După o scurtă ezitare urcă cele cîteva trepte de la intrare și deschise ușa blocului.

Cînd ajunse la etajul al treilea, șovăi din nou. „Dar dacă nu era administratorul? se întrebă ea. Dacă era altcineva?"

Aruncă o privire pe hol, spre capătul clădirii. Pe sub pragul de la apartamentul vecin se strecura o rază de lumină, ceea ce însemna că Tommy Adams era acasă. Se gîndi să sune la el înainte de a bate la Jeff. Cel puțin, așa nu era nevoită să se confrunte singură cu Crosley.

Heather tocmai ridicase mîna spre soneria de la apartamentul lui Tommy, cînd ușa lui Jeff se deschise. Dar în prag nu stătea Wally Crosley.

Era Keith Converse și Heather avu senzația că tatăl lui Jeff băuse. Avea fața roșie și ochii tulburi.

– Deci, tu erai, spuse el.

Apoi, explicîndu-se, adăugă:

– Am vrut să zic, jos, pe stradă, acum cîteva minute.

Heather încuviință din cap.

– Eu... eu am ieșit să fac o plimbare

Keith își arcui sprîncenele întrebător

Atîta drum, pe jos?

Ceva o îndemna pe Heather să plece. Auzise că tatăl lui Jeff face urît la băutură și, dacă începea să dea vina pe ea pentru ceea ce i se întîmplase fiului său...

– Nu știu de ce m-am ridicat și m-am dus la fereastră, spuse el. Stăteam în scaunul lui Jeff, încercînd să-mi limpezesc mințile și...

Vocea îi pieri, apoi deschise ușa larg.

– Ceva m-a determinat să mă duc să mă uit. Poate că mă așteptam să-l văd pe Jeff.

---

[1] În engl., *to crawl*, „a se tîrî" (n tr.)

Heather simți cum ochii i se umplură de lacrimi.

– Vă înțeleg, șopti ea. Cînd am ieșit afară în seara asta, nu știam încotro mă îndrept. Întotdeauna îmi spunea că o să știm unde mergem atunci cînd vom ajunge acolo.

Clătină din cap și strînse și mai tare cheia pe care o ținea în mînă.

– Dar el nu e aici. El e...

Se opri brusc, fără să mai poată rosti vreun cuvînt.

– Nu e, Heather, spuse Keith încet.

Fata se uită spre el, începu să vorbească grăbit, aproape dorindu-și să se certe cu el, dar Keith își ridică o mînă în sus, reducînd-o la tăcere.

– Ascultă-mă, te rog, bine? Pentru că nimeni altcineva n-o va face. Toți sînt convinși că m-am ticnit. Dar am stat de vorbă cu un bărbat azi-dimineață. Un bărbat care l-a văzut ieri pe Jeff.

Heather se încruntă, nu spuse nimic, dar nu plecă.

– L-a văzut pe Jeff cînd a ieșit din dubiță imediat după accident.

Heather simți că i se taie răsuflarea și, cînd Keith deschise și mai mult ușa, fata intră.

Eve Harris se uită mecanic la ceasul ei de mînă, în timp ce traversa spre Circul Columbus, și zări mașina neagră cu însemne oficiale parcată chiar în fața clădirii Trump International. Chiar și cînd făceai parte din Consiliul Primăriei, oamenii se împărțeau tot în două categorii – cei care te făceau să-i aștepți și cei care nu. Carey Atkinson și Arch Cranston erau două persoane pe care nu trebuia să le aștepți niciodată. Șeful Poliției Atkinson și comisarul-șef Cranston, ale căror slujbe, mai degrabă de fațadă, fuseseră cumpărate cu o parte din cele mai consistente contribuții bănești din istoria orașului, erau cunoscuți pentru punctualitatea lor. Ceasul arătă fix ora nouă seara – exact ora stabilită de ei – cînd femeia intră pe ușa din față, coti spre stînga și ajunse în holul principal al restaurantului.

– Vă conduc, doamnă Harris, spuse șeful de sală, înclinîndu-și capul în semn de salut, suficient cît să fie respectuos, dar fără să pice în servilism. Domnii sînt deja aici.

Cu toate că nu întîrziase, Eve putea să jure că Arch Cranston va face obligatoriu o remarcă tîmpită la adresa nepunctualităţii femeilor. Zîmbind, îl urmă pe şeful de sală dincolo de uşile ce dădeau direct în restaurant – o încăpere simplă, elegantă şi, pentru că preţurile erau suficient de piperate, foarte aerisită în ceea ce priveşte aşezarea meselor. Aici găseai un soi de intimitate, aproape de neimaginat în celelalte localuri din oraş, însă şeful de sală o conduse spre o masă din fundul încăperii – departe de ferestrele pe care Atkinson le considera un factor de risc şi departe de uşile care lăsau să se strecoare înăuntru o pală de vînt de fiecare dată cînd se deschideau. Eve era mai mult decît mulţumită să scape de privelişteа Parcului Central şi, la fel ca bărbaţii, prefera mereu intimitatea zonei din spatele barului.

– De-asta îmi place mie de tine, spuse Arch Cranston, aplecîndu-se s-o sărute pe Eve pe obraz şi ignorînd gestul ei de a-şi feri capul. Întotdeauna ajungi la timp – nu ca alte femei!

Eve se felicită în gînd pentru intuiţia ei infailibilă.

– O să ajungi departe cu linguşirile tale, Arch, replică ea, ascunzîndu-şi nemulţumirea faţă de remarca lui.

Arch, de bună-credinţă, nu realiză că fusese luat peste picior, dar Carey Atkinson îi făcu cu ochiul, în timp ce se aşezară cu toţii pe scaune.

– Deci, cum procedăm? întrebă Atkinson, chemînd cu un semn ospătarul. Ne prefacem că sîntem civilizaţi şi conversăm despre nimicuri sau trecem direct la subiect?

N-am avut niciodată pretenţia că sînt civilizată, răspunse Eve Aşa mi-am păstrat funcţia. Dar mi-au ajuns la urechi tot felul de lucruri ciudate despre tînărul care a murit în accidentul de ieri-dimineaţă

Cei doi bărbaţi se priviră cu subînţeles şi, în timp ce Cranston se foi neliniştit pe scaun, Atkinson se aplecă înainte şi întrebă:

– Şi ce anume ai auzit, dragă Eve?

Din expresia de pe chipurile lor, se vedea clar că ei ştiau exact despre ce vorbea ea, dar Eve făcea politică de prea mult timp ca să nu realizeze că era un moment în care se impunea folosirea unei şarade.

– Întîmplător, am dat peste tatăl lui Jeff Converse în după-amiaza aceasta, spuse ea. Se pare că el nu este convins că fiul lui a murit.

Atkinson se relaxă vizibil.

– Din cîte ştiu eu, Keith Converse s-a învîrtit prin oraş mai toată ziua. Cum de a ajuns şi la biroul tău?

– Păi, nu a ajuns. L-am întîlnit la metrou.

Eve le relată pe scurt tot ceea se întîmplase. După ce termină, nici Arch Cranston, nici Carey Atkinson nu scoaseră o vorbă şi, pentru că tăcerea se prelungea nefiresc, Eve continuă:

– Am mai auzit şi că bărbatul cu care a discutat – şi pe care îl chema Al Kelly – e mort. Înjunghiat într-o alee, aparent pentru a fi uşurat de cei cinci dolari primiţi de la domnul Converse drept recompensă pentru că îi povestise despre accident.

– Aha, aşadar, Al Kelly era beţivanul? spuse Arch Cranston.

– E adevărat, Al Kelly avea o problemă cu băutura, răspunse Eve. Mulţi dintre vagabonzi sînt alcoolici.

Se uită fix în ochii lui Carey Atkinson.

– Presupun că departamentul tău n-o să fie în stare să descopere cine l-a ucis pe Al Kelly, nu?

Atkinson ridică din umeri, întinzîndu-şi mîinile într-un gest de neajutorare.

– Ştii la fel de bine ca mine că nu dispunem de suficient personal pentru a investiga moartea fiecărui boschetar din oraşul ăsta.

– Aţi putea găsi personalul necesar, dacă v-ar păsa de problemele oamenilor care trăiesc pe stradă.

Eve îşi mută privirea spre Arch Cranston

Şi astfel ne apropiem de celălalt motiv pentru care ne-am adunat în seara asta aici, nu? Nu te-am văzut ieri la gala de binefacere pentru Adăpostul Montrose.

Se uită din nou spre şeful poliţiei.

– Pe tine *nu mă aşteptam* să te văd oricum.

Cranston îşi băgă mîna în buzunarul interior al sacoului şi scoase un plic gros, pe care Eve îl privi obosită.

– Este pentru monseniorul McGuire.

– Atunci, de ce să nu i-l dai lui direct? propuse Eve, fără să-şi manifeste nici cea mai mică intenţie de a lua plicul. Acum sînt mult mai îngrijorată de felul în care departamentul vostru se ia la harţă cu oamenii mei.

Privirea ei se îndreptă iarăşi spre şeful poliţiei.

– Cum se face că nu aveţi oameni destui ca să descopere cine omoară vagabonzi, dar găsiţi întotdeauna forţe de ordine care să-i alunge de pe străzi?

Atkinson clătină din cap nervos.

– Află că nu sînt aşa mulţi... începu el, dar Eve nu-l lăsă să termine.

– Probabil că există peste cincizeci de mii de oameni care trăiesc, fie pe străzi, fie prin tunelele de sub oraş, iar lucrul ăsta îl cunoşti foarte bine.

Atkinson încuviinţă din cap spăşit.

– Eu zic că nu sînt mai mult de cinci mii.

Eve nu se mai deranjă să-i răspundă. Amîndoi ştiau care este adevărul. Ospătarul se apropie să le ia comanda şi, după ce plecă, femeia reveni la subiectul legat de Jeff Converse.

– I-am promis tatălui lui că o să mă interesez, spuse ea. Evident că n-am cum să mai stau de vorbă cu Al Kelly ca să aflu ce a văzut, aşa că o să vă întreb pe voi doi – e posibil ca tot ce i-a povestit Al Kelly domnului Converse să se fi întîmplat? Dacă o să-i spun că sînteţi absolut siguri că fiul lui e mort, are cum să dovedească în cele din urmă că mă înşel?

Atkinson clătină din cap că nu.

– Converse a făcut destule valuri şi în biroul medicului legist, din cîte am auzit eu, şi şi-a băgat nasul şi pe la Secţia Cinci, din spusele căpitanului Wilkerson. Domnul Converse a fost acolo azi-dimineaţă şi a cerut să vadă raportul despre accident.

- Şi l-a văzut? întrebă Eve.

Atkinson negă.

– În final, a considerat că nu e nevoie. A stat de vorbă direct cu ofiţerii care s-au ocupat de caz.

– Atunci, asta-i tot? întrebă Eve.

– Da, o asigură Arch Cranston. În cazul în care Converse mai vine la tine, poţi să-i spui liniştită că nu e nici o greşeală – fiul lui a murit în incendiu.

Dădu din cap cu o tristeţe exagerată, care pentru politicieni devenise o atitudine cît se poate de naturală.

– O întîmplare oribilă, indiferent de ce a făcut băiatul, nu i-aş fi dorit o astfel de moarte.

Eve Harris îşi ridică o sprînceană, dar nu făcu nici un comentariu legat de lipsa evidentă de sinceritate a lui Arch Cranston. Dimpotrivă, reveni asupra problemei şi a numelui menţionat de Keith Converse.

– Converse mi-a mai spus şi despre un bărbat pe nume Scratch. Din relatările sale, a reieşit că acest Scratch l-a dus pe fiul său la metrou.

Aproape că-l ţintui de scaun pe Atkinson cu privirea ei întunecată.

– Am senzaţia că, dacă el există, atunci cineva ar trebui să-l ia la întrebări. E nevoie să discut cu Wilkerson chiar eu?

Atkinson oftă din greu.

– Nu, Eve. O să pun pe cineva să sune mîine-dimineaţă la Secţia Cinci... la dracu', poate chiar în noaptea asta. Dar dacă tipul trăieşte în tunele, să nu te bazezi pe oamenii mei, pentru că n-au cum să dea de el.

De data asta Eve nu mai încercă să-şi ascundă licărul batjocoritor din ochi.

– Oh, Doamne, nu, Carey! Nici nu mă aşteptam ca poliţiştii cei mai grozavi din New York să-şi rişte viaţa, căutînd ceva prin tunelele acelea îngrozitoare. La urma urmei, ar putea să fie bătuţi la sînge de vreo gaşcă de mame vagaboande care-şi apără copilaşii din flori! Şi doar nu vrem ca forţele de elită ale poliţiei să-şi pună vieţile în primejdie pentru aşa ceva, corect?

Carey Atkinson preferă să-i ignore cuvintele acide, dar Arch Cranston se uită în jur agitat să vadă cîţi dintre oamenii din restaurant ar fi putut auzi izbucnirea lui Eve.

– Haide, Eve, spuse el, suficient de tare pentru ca femeia care asculta atentă la masa de lîngă ei să-i prindă cuvintele. Nu te mai lua de Carey! Cunoşti foarte bine ce fel de oameni trăiesc în tunele. Pe toţi dracii, tu probabil că ştii mai bine decît oricare dintre noi. Ca să nu mai vorbesc despre viaţa care se duce acolo jos.

Eve zîmbi, dar ochii continuară să-i rămînă reci.

– Cu toţii ştim cum este acolo jos, spuse ea. Şi mai ştim şi ce se întîmplă. Dar uneori, am senzaţia că sînt singura din oraşul ăsta care chiar doreşte să facă ceva pentru ei. Toţi ceilalţi nu vor decît să...

Se opri brusc, conştientă că vorbele ei sună ca o placă stricată. În plus, toţi trei ştiau perfect ce voiau ceilalţi.

Şi mai ştiau că oameni cu funcţii ca ale lor nu-şi expuneau niciodată în public adevăratele dorinţe.

Adevărul, ca întotdeauna, era rezervat doar conversaţiilor intime, în locuri mult mai ascunse.

Iar aceasta era o regulă pe care pînă şi Eve Harris o respecta.

CAPITOLUL 17

Heather Randall stătea la fereastra din apartamentul lui Jeff, acolo unde îl văzuse şi pe Keith cu o jumătate de oră în urmă. În colţul străzii, chiar lîngă farmacie, zări restaurantul chinezesc preferat al lui Jeff, unde îl găsise adesea ghemuit într-un separeu, cufundat în lectura vreunei cărţi. Se chinui să alunge această amintire şi se întoarse de la fereastră.

Camera arăta exact ca în noaptea arestării lui Jeff. Ultimul proiect la care lucrase – şi anume acela pentru un mic birou de primire a oaspeţilor, comandat de unul dintre vecinii tatălui său din Hampton – era încă prins în piuneze de panoul de plută ce acoperea singura masă din încăpere. Mîngîie absentă liniile graţioase ale schiţei neterminate – un contur care reuşea să redea arhitectura sediului principal, fără însă a o imita

Desenul, ca şi camera însăşi, părea suspendat în timp, aşteptîndu-l pe Jeff să se întoarcă.

Dar asta era absurd Jeff nu se mai întorcea, în ciuda poveştii ciudate pe care i-o spusese tatăl lui. Totuşi, pe măsură ce încerca să respingă fantasmagoriile lui Keith Converse, şi-l imagină pe Jeff rostind: „O să ştim cînd vom ajunge acolo".

Ochii îi rătăciră prin cameră. Ficcare obiect de acolo, de la afişele de pe pereţi care surprindeau clădirile preferate de Jeff şi pînă la rafturile pline cu cărţi – lucrări despre arhitectură, volume de poezie, compendii zoologice – îi era la fel de familiar ca şi lucrurile din propriul dormitor de pe Fifth Avenue. Chiar mai familiare, pentru că, în ciuda dimensiunilor reduse şi a mobilierului vechi

din cameră, ea se simţise întotdeauna aici ca acasă, spre deosebire de apartamentul uriaş în care crescuse.

– Iubesc locul ăsta, spuse ea, parcă numai pentru sine.

Keith încălecase un scaun de lemn ponosit pe care ea şi Jeff îl cumpăraseră de la un tîrg de vechituri într-una din plimbările lor de duminica. Preţul de cinci dolari li se păruse o adevărată ocazie pentru a nu profita de ea. Jeff tocmai se apucase să-l repare cînd fusese arestat. Acum braţele tatălui său se odihneau pe spătarul din lemn de stejar şi bărbatul o privea într-un fel care îi amintea de Jeff.

– Cît timp intenţionaţi să-l mai ţineţi? întrebă ea, uitîndu-se încă o dată prin cameră.

– Nu depinde de mine, replică Keith. Este al lui Jeff. O să plătesc în continuare chiria pînă cînd se întoarce acasă.

Heather se îndreptă din nou spre fereastră, cuprinzîndu-şi trupul cu mîinile ca şi cum ar fi vrut să se apere inconştient de frigul ce pusese stăpînire pe ea.

– Sînteţi sigur că se va întoarce?

– Dacă ar fi mort, aş şti. E fiul meu. Dacă i s-ar întîmpla ceva, aş simţi. Iar eu sînt gol pe dinăuntru.

Deşi stătea cu spatele la el, Heather percepea aproape dureros privirea lui pătrunzătoare.

– Nici tu nu simţi, continuă el. De-aia ai venit aici în seara asta.

Heather se întoarse spre el şi-l privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi

Nu ştiu de ce am venit, începu ea Eu doar eu eram..

Dar apoi adevărul din cuvintele lui o izbi cu putere şi lacrimile îi secară

– Aveţi dreptate, spuse ea pe un ton mai calm. Nu simt că ar fi murit. Aşadar, ce-o să facem?

Aflăm adevărul, replică Keith. Şi îl găsim şi pe el.

Heather se prăbuşi pe un scaun chiar în faţa lui Keith.

– Vă daţi seama ce spuneţi?

Keith se încruntă şi-şi încleştă maxilarele, exact cum făcea Jeff cînd lua o hotărîre.

– Ce se petrece cu voi, oameni buni? se răsti el. De ce naiba toată lumea din oraşul ăsta are senzaţia că e atoateştiutoare, iar

ceilalți sînt doar niște tîmpiți? Scuză-mi limbajul, dar dacă ai de gînd să mă privești de sus...

– Să vă privesc de sus! îl întrerupse Heather. Cînd v-am privit eu de sus, pe dumneavoastră sau pe altcineva?

– Voi toți...

– Noi toți? Ce legătură au toate astea cu „noi toți"? Vorbim despre Jeff, ați uitat? Și nici nu încerc să mă comport de parcă le-aș ști eu pe toate! Pur și simplu, e o nebunie să crezi că poți ieși așa pe stradă și să găsești pe cineva în New York. Mai ales dacă acel cineva nu vrea să fie găsit.

Un licăr de nesiguranță se aprinse în ochii lui Keith și expresia de mînie îi dispăru de pe chip.

– Cum adică „nu vrea să fie găsit"? De ce să nu...

Heather sări în picioare.

– Se îndrepta spre închisoare sau nu vă mai amintiți? Așadar, chiar dacă aveți dreptate și a scăpat din dubița în flăcări, unde ați fi vrut să se ducă? La poliție? L-ar fi trimis înapoi la pușcărie cît ai bate din palme.

– Dar n-a făcut nimic, fir-ar-a dracu' de treabă!

Acum Heather era la fel de furioasă ca și Keith.

– Și cui îi pasă de asta, cu excepția mea și a dumitale? Nimănui. Așa că, spuneți-mi... să presupunem că-l găsim pe Jeff, ce-o să facem după aceea?

Se întoarse la fereastră și privi afară în noapte. La colțul străzii, o femeie îmbrăcată în zdrențe împingea un cărucior de cumpărături din sîrmă chiar pe scările care duceau la intrarea în stația de metrou de pe 110th Street. Mișcările ei erau atît de delicate, de parcă ar fi cărat cutii pline cu cristaluri și porțelanuri, și nu un amestec de haine murdare și pături vechi. Bătrîna se opri o clipă, se întoarse și se uită în sus ca și cînd ar fi simțit că Heather o urmărește. Părea că privește chiar spre fereastra lui Jeff, așa cum făcuse Heather cu puțin timp în urmă, cînd îl privise pe Keith de jos. Apoi femeia își văzu de drum și dispăru în stația de metrou.

Fixînd în continuare intrarea de la metrou, Heather își aminti brusc ceva – ceva ce spusese Keith mai devreme, cînd îi povestise ce se întîmplase dimineață. Fără să-și mute privirea, gîndul prinse contur.

Se răsuci pe loc şi spuse:

– Pun pariu că nimeni nu i-a interogat!

Keith se uită la ea zăpăcit. Despre ce naiba vorbea?

– Vagabonzii! spuse Heather, din ce în ce mai entuziasmată. Cu oamenii care trăiesc prin staţiile de metrou şi prin gări. Dacă vreunul din ei a văzut cine a atacat-o cu adevărat pe Cindy Allen în noaptea aceea?

– Dar poliţia trebuie să fi discutat cu ei... începu Keith, însă cuvintele i se opriră pe buze cînd îşi aminti ce auzise chiar dimineaţă la Secţia Cinci de Poliţie: „Nu sînt decît nişte drogaţi sau nebuni de-a binelea... nu poţi să crezi o iotă din ce spun".

Vocea lui Heather tremura de emoţie.

– Poliţia... întregul oraş... nici măcar nu recunosc existenţa lor! Tata spune că poliţiştii nici nu intră în tunelele unde trăiesc cei mai mulţi dintre ei. Zice că e mult prea periculos. Keith, dar dacă nimeni nu i-a *întrebat* niciodată? Hai să încercăm!

Avea să moară.

Jeff nu-şi mai amintea clipa în care moartea devenise o certitudine – nici măcar nu era sigur de momentul în care această teribilă perspectivă se insinuase în mintea sa, prinsese rădăcini şi apoi începuse să capete contur. Era aproape ca o boală, un cancer care a încercuit într-un văl invizibil o singură celulă, apoi s-a reprodus încet, s-a împrăştiat şi, cînd a crescut suficient de mare ca să fie observată, tumoarea nu mai putea fi înlăturată din trup. Sfîrşitul era inevitabil.

Bateriile din lanterna lui Jagger se consumaseră deja, dar continua să o ţină strîns în mînă, de parcă ar fi putut să transfere cumva o parte din energia sa în bateriile inutile. Lanterna lui Jeff era acum singura armă pe care o mai aveau împotriva întunericului. De fiecare dată cînd o aprindea, raza de lumină devenea tot mai slabă. În curînd, şi ea avea să se stingă definitiv.

Jeff încercă să alunge astfel de gînduri, dar ele continuau să-i revină în minte şi de fiecare dată îi era tot mai greu să le ignore. Ştia ce avea să urmeze cînd lumina se va stinge în final: vor fi nevoiţi să meargă pe bîjbîite, pipăind tot timpul zidurile, atenţi să nu se dezechilibreze. Dar cît timp vor putea face asta? Cît timp va trece

pînă cînd vor cădea într-una din hrubele ce duceau spre adîncuri şi mai întunecate?

Poate că, atunci cînd lumina va dispărea în final, îi va fi mai simplu să se aşeze, să se sprijine de perete şi să aştepte pînă cînd sufletul lui va trece din bezna tunelurilor în uitarea binefăcătoare a neantului. Începu să-şi imagineze că lumina despre care citise – lumina pe care oamenii o vedeau la capătul unui tunel lung care-i ducea spre moarte, lumina strălucitoare care se năştea din eternitate – devine tot mai vizibilă, oferindu-i un soi de eliberare din ghearele întunericului în care îşi petrecuse ultimele ore.

– Apare din nou, îl auzi pe Jagger şoptind.

Cuvintele pătrunseră lent în mintea lui Jeff, sfîşiind pînza de epuizare, foame şi disperare.

De cît timp mergea Jagger în faţă? De-o oră? De două? De zece minute?

Cînd Jagger îl apucase prima dată de mînă prin beznă, obligîndu-l să se oprească şi murmurînd ceva despre un licăr ce se zărea undeva sus, în faţa lor, Jeff se străduise cît putuse să-l vadă. Dar nu deslusise nimic şi, cînd Jagger mări pasul, convins că pîlpîia ceva chiar deasupra lor, Jeff fusese nevoit să depună eforturi uriaşe ca să se poată ţine după el.

– Simţi? şopti Jagger ceva mai tîrziu. Ne apropiem de ceva.

Apoi, o secundă mai tîrziu:

Acolo! Sus! Vezi?

Dar în ciuda siguranţei din vocea lui Jagger, Jeff tot nu observă nimic. Îl urmase însă, lăsîndu-l pe Jagger să-l conducă spre semnalul luminos. Ce importanţă avea unde mergeau? Erau oricum pierduţi în labirint şi era aproape sigur că toate pasajele duceau în acelaşi loc.

Acolo unde era moartea.

Acum, remarcînd el însuşi luminiţa, se întrebă dacă licărul din întuneric era adevărat sau reprezenta însăşi pîlpîirea finală a propriei morţi, strălucind în negura din sufletul său.

„Nu, îşi spuse el. N-o să mor. Nu încă. O să trăiesc. O să trăiesc şi o să ies afară, şi o să fiu liber."

Luîndu-şi inima în dinţi, îşi fixă privirea pe lumina slabă...

Creeper urmări cu atenţie prin lunetă cele două siluete care se mişcau prin ceaţa obscură şi verzuie care umplea obiectivul îngust al lunetei. Mulţumit, dădu drumul armei, care atîrna acum, agăţată de cureaua de piele ce-i înconjura gîtul. Această parte a tunelelor îi era la fel de familiară, ca şi grădina din spatele casei în care crescuse.

Hăitaşii îşi făcuseră treaba bine în noaptea asta – cei doi bărbaţi erau exact acolo unde trebuiau să fie. Peste cîteva minute, Creeper ştia că va intra chiar el în acţiune.

Deşi îi privise doar prin obiectivul lunetei, bărbatul putea să jure că într-adevăr cei doi erau diferiţi de toţi ceilalţi.

Poate pentru că erau doi de data asta. Înainte avuseseră întotdeauna de-a face numai cu o singură pradă şi cînd Creeper „îl găsea", omul se afla într-o stare atît de jalnică, încît aproape mai mereu trebuia să-l care chiar el pînă în tabără. De obicei vorbeau singuri. Odată, băiaşii lăsaseră pe cineva să stea în întuneric atît de mult timp, încît atunci cînd l-a găsit Creeper, acesta înnebunise de-a binelea, bălmăjind întruna poveşti despre demoni şi monştri. Creeper îşi făcuse datoria şi-l tîrîse după el pînă la locul stabilit, dar bărbatul ţipase neîncetat în noaptea aceea şi Willie, care nu mai suportase, îl împuşcase ca să-i închidă gura.

În dimineaţa următoare, Creeper fusese nevoit să găsească doi băiaşi care să urce cadavrul la suprafaţă înainte să înceapă să miroasă. Îl aruncaseră pe şinele ce treceau pe deasupra Parcului Riverside şi, după trecerea primului tren, n-a mai avut nimeni cum să îşi dea seama ce se întîmplase în realitate cu el.

Dar aceştia doi păreau încă puternici

Prea puternici?

Pentru prima dată, Creeper se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să aducă un alt vînat Dar o astfel de metodă era întotdeauna periculoasă – ultima dată cînd procedase astfel, prada o tulise imediat ce îi văzuse pe cei doi bărbaţi, dispărînd în întuneric şi obligîndu-i pe băiaşi să ia totul de la capăt.

Aprinse lanterna pentru ultima dată, doar o fracţiune de secundă, apoi intră în următoarea fază a operaţiunii.

Trecu printr-un tunel de tranzit – un vechi tunel de metrou de mult abandonat şi luminat doar de o strălucire portocalie slabă ce

venea de undeva de jos – şi alergă de-a lungul şinelor, pînă cînd ajunse la o mică nişă. Într-un colţ se zărea un butoi fără capac, chiar sub gura unui puţ de vreo 10–12 metri ce făcea legătura cu tunelul de deasupra. În butoi strălucea jarul unui foc pe care Creeper îl întreţinuse constant în ultimele patru ore. Acum îl aţîţă cu nişte reviste vechi aduse de unul dintre hăitaşi, folosindu-se de un băţ. Tăciunii înghiţiră combustibilul proaspăt în doar cîteva secunde, apoi flăcările se înteţiră şi căldura începu să se răspîndească în nişă, luminînd în acelaşi timp întregul tunel.

Creeper se aşeză pe jos, îşi încrucişă picioarele şi se puse pe aşteptat.

Îi auzi venind, înainte să-i vadă.

Paşii lor răsunau pe podeaua de beton. Şuşoteau între ei, întrebîndu-se ce anume putea să se afle înaintea lor.

Îi auzi apoi încercînd să se decidă dacă e bine sau nu să meargă spre lumină.

Creeper se ridică în picioare, ieşi din nişă şi-şi aprinse lanterna. O rază strălucitoare de halogen sfîşie întunericul, orbindu-i pe ceilalţi doi bărbaţi.

– Opriţi-vă chiar acolo! urlă Creeper. Încă un pas şi sînteţi morţi.

CAPITOLUL 18

De-abia în lumina rece și strălucitoare a stației de metrou, Heather Randall văzu cu adevărat cît de rău arăta Keith Converse. Părea că îmbătrînise cu zece ani într-o singură zi. Lumina mai blîndă din apartamentul lui Jeff îi mai atenua din ridurile ce se adînciseră nu numai pe frunte, dar și pe obraji și maxilare. Cutele fine din jurul ochilor se transformaseră în niște labe de gîscă urîte, ca și cum toată grija, mînia și frustrarea pe care reușise să le stăpînească de-a lungul lunilor de proces ieșiseră la suprafață în toată splendoarea lor.

Peronul era pustiu cu excepția unui singur bărbat care aparent tocmai se dăduse jos din trenul ce se îndepărta acum cu zgomot spre periferia orașului. Nici urmă de femeia pe care Heather o zărise de la fereastra apartamentului lui Jeff. Singurul pasager dispăru în sus pe scări, sunetul pașilor săi stingîndu-se odată cu vuietul garniturii de metrou. Se lăsă o tăcere deplină.

- Probabil că tocmai s-a urcat în el, murmură Keith.

Dar chiar cînd rostea cuvintele, Heather îi arătă cu degetul spre capătul îndepărtat al stației.

– Acolo jos!

Pentru o secundă, Keith nu văzu nimic, apoi surprinse o mișcare ușoară cu coada ochiului. Era femeia.

Nu se mai găsea pe peron, ci chiar pe șine, îndepărtîndu-se încet și trăgînd din greu după ea căruciorul plin.

– Ce face? întrebă Keith. Unde se duce?

Heather deja alerga spre ea.

– Doamnă? strigă ea, vocea reverberînd în plăcile de gresie şi răsunînd în sala imensă atît de tare, încît aproape că îi acoperi următoarele cuvinte:

– Vrem să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră!

Ochii femeii se făcură mari, dar, în loc să se oprească, se mişcă şi mai repede, împiedicîndu-se şi aproape căzînd pe pietrişul de sub şine.

Keith o luă la goană şi el şi, cu vreo zece metri înainte ca Heather să ajungă la capătul peronului, o depăşi.

– Aşteptaţi! strigă el. Opriţi-vă!

Dar pînă s-o ajungă, femeia dispăruse deja în întuneric.

Brusc, toate sentimentele ce mocneau în sufletul lui Keith se întrupară într-un singur urlet disperat.

– JEFF!

Apoi încă o dată şi mai tare:

– JEFF...

Numele fiului său, chinuit şi contorsionat de frustrarea şi disperarea ce-l măcinau, se izbi cu putere de pereţii de beton ai tunelului, ecoul ducîndu-l şi mai departe, transformîndu-l în ceva ce semăna mai degrabă cu un rîs, care îl tachina şi-şi bătea joc de el. Sunetul oribil răsună slab pentru ultima dată şi se pierdu la fel ca femeia, în beznа adîncă a tunelului.

Întorcîndu-se cu spatele spre gura întunecată, Keith se îndreptă spre Heather, cu umerii lăsaţi, cu mersul împleticit. Apoi, după ce strigătul lui disperat pieri definitiv în hăul negru, auzi ceva

Firav atît de firav, încît de-abia putea fi perceput un singur cuvînt răzbătu din umbrele necunoscutului:

– Tată ..

Fusese o şoaptă care se stinse atît de repede, încît Keith nu putea să bage mîna în foc că o auzise, dar cînd se uită spre Heather, văzu că fata holbase ochii şi pălise îngrozitor.

– Ai auzit şi tu, nu-i aşa? rosti el gîtuit şi speriat în acelaşi timp.

Timpul se opri în loc în aşteptarea unei reacţii din partea lui Heather. Exact cînd nu credea că mai poate suporta tăcerea îngrozitoare, fata spuse:

– Am auzit... ceva, dar nu sînt sigură ce anume.

Keith mai strigă numele lui Jeff încă de trei ori, aşteptînd de fiecare dată să audă vreun răspuns.

Din păcate, dinspre tunel nu mai răzbi nici un sunet.

Deşi părea aproape imposibil, lumina era chiar mai cumplită decît întunericul.

Simţi raza strălucitoare de halogen pătrunzîndu-i în creier ca un cuţit înfipt în cap. Durerea deveni insuportabilă. Cînd ieşiseră din beznă, înlemnise din cauza şocului. Ca un animal sălbatic care se trezeşte faţă în faţă cu un prădător. Totuşi, o secundă mai tîrziu, după ce se dezmetici, se pregăti sufleteşte pentru împuşcătura care urma să îl doboare. Cînd văzu că nu se întîmplă nimic şi un glas le porunci să nu se mişte, îşi ridică mîna să-şi apere ochii de lumină.

– Am zis să nu te mişti, nenorocitule!

Ecoul lovi zidurile tunelului, răsunînd din toate direcţiile.

Împuşcătura nu veni nici de data asta, dar de undeva deasupra lor, răzbătu huruitul înăbuşit al unei garnituri de metrou ce pătrundea într-un alt tunel.

– Cine sînteţi? întrebă vocea, de îndată ce zgomotul puternic al metroului se stinse.

Jeff îi aruncă o privire lui Jagger, care stătea chiar lîngă el, strîngînd tare din ochi, în încercarea de a vedea dincolo de lumină, cu pumnii pregătiţi de atac.

Noi nu vrem altceva decît să găsim drumul spre suprafaţă, strigă Jeff, ocolind un răspuns direct

Lumina se apropie din ce în ce mai tare de ei, strălucirea razei ţintuindu-i cu puterea şi eficienţa unei arme.

Apoi, la fel de brusc pe cum se aprinse, lumina se stinse şi Jeff îndură un nou gen de orbire. Acum, chiar în faţa ochilor, atîrna un cerc negru, care se mişca oriunde îşi îndrepta privirea, blocînd orice se găsea în spatele lui. Raza de halogen îi arsese retina, lăsînd în urma ei imaginea negativă a luminii care nu mai exista.

– Nu prea mai vedeţi mare lucru, nu? îi tachină vocea, atît de aproape încît Jeff făcu un pas înapoi. Doar o mişcare greşită şi mă jur că n-o să mai vedeţi nimic niciodată. E clar?

Jeff deschise gura, gata să accepte orice condiție impusă, numai să alunge vălul de întuneric ce îi acoperise din nou. Dar înainte de a apuca să zică ceva, deslușI un sunet, plutind prin beznă, care dispăru la fel de repede, încît avu senzația că imaginația îi joacă feste.

Dar nu! Sunetul reveni.

Atunci, în mintea lui se insinuă o amintire din copilărie, cînd nu avea mai mult de patru-cinci ani. Într-o seară, ieșise afară după cină ca să alerge după licurici, fără să fie foarte atent încotro se îndreaptă. Cînd și ultimul licurici a dispărut, luîndu-și zborul din mîinile lui, și-a dat seama că se rătăcise. Un val de spaimă îl cuprinsese și se uitase în jur disperat, încercînd să ghicească unde se afla. Atunci, exact cînd era pe punctul de a izbucni în lacrimi, auzise o voce.

Vocea tatălui său.

Strigîndu-l prin întuneric.

Vocea tatălui său îi arătase drumul înapoi spre casă în noaptea aceea.

Acum, în bezna îngrozitoare a tunelului, auzea din nou același glas.

– TATĂ!

Cuvîntul îi ieși de pe buze fără să se gîndească.

O lumină tăioasă îi străpunse ochii și o secundă mai tîrziu simți o lovitură puternică în pîntece.

Lanterna se stinse din nou.

– Am spus să nu vă puneți cu mine, se răsti bărbatul invizibil, iar Jeff căzu în genunchi, ținîndu-se cu mîinile de burtă. Așa că, vă mai avertizez o singură dată, ai priceput, măi, secătură?

– Am... am priceput, reuși Jeff să îngaime.

Pînă atunci, Jagger nu scosese nici o vorbă. Bărbatul i se adresă și lui:

– Hotărăște-te și tu, voinicule... îți vezi de treabă, că de nu, o să rătăcești singur-singurel prin beznă. Pînă și tipilor ca tine li se face frică de întuneric. Așa că, te întreb și pe tine pentru ultima oară – ai băgat la cap?

– Am băgat, replică Jagger, dar Jeff simți clar și furia din glasul lui.

– Așa că uite cum o să procedăm, spuse vocea. O să aprind lumina din nou, iar voi doi o s-o luați frumușel înaintea mea. N-o să

mergeți prea departe... cam vreo cincizeci de metri. Am un cuibușor acolo jos. Cînd o s-ajungem la locul cu pricina mai vedem ce-om face.

Bărbatul invizibil îi ocoli pînă cînd ajunse în spatele lor și aprinse lanterna. Cînd întunericul din tunele se mai împăștie și ochii lui Jeff se obișnuiră iarăși cu lumina, tînărul își dădu seama unde se afla, pentru prima dată de cînd sărise de pe peronul metroului.

Tunelul era căptușit cu un strat de beton crăpat și erodat atît de vechi, încît din finisarea originală nu mai rămăsese aproape nimic. Suprafața neuniformă era pătată cu o mîzgă neagră. Acolo unde picăturile de apă topiseră varul de pe pereți se formaseră mici stalactite. Pe podeaua tunelului se întindeau resturile unor șine ruginite, dar bucăți bune de fier dispăruseră complet, iar în unele părți nu mai exista nici un crampon. Bolțurile de legătură erau atît de ruginite, încît cele cîteva crampoane rămase păreau că pot fi îndepărtate cu o simplă smucitură. Ici și colo, pe tavan, se zăreau urmele unor duze rudimentare, dar nu mai exista nici un bec și pînă și suporturile lor fuseseră sparte. Singurul semn că acolo fusese odată electricitate erau niște cabluri ce atîrnau în jos și ale căror capete rămăseseră neizolate.

– Acolo sus, spuse bărbatul din spatele lor cînd se apropiară de un fel de alcov.

Jeff, urmat de Jagger, se cățără pe mica platformă. Deși în tomberonul de gunoi focul aproape se stinsese, jăraticul roșu i se păru lui Jeff la fel de încîntător ca bușteanul tradițional din New England ce arde în șemineu în Ajunul Crăciunului.

Raza de halogen dispăru brusc, orbindu-l o clipă pe Jeff. Cînd i se mai limpezi vederea, bărbatul care îl amenințase doar cu cîteva clipe înainte că-l omoară îi apăru chiar în față, și-l putu vedea la lumina flăcărilor. Era numai piele și os, cu ochii adînc băgați în orbite și tenul pămîntiu, de o culoare aproape cadaverică. Deși nu avea mai mult de un metru șaptezeci înălțime și nu cîntărea mai mult de șaizeci și ceva de kilograme, bărbatul nu părea deloc intimidat de Jagger, ca să nu mai vorbim de Jeff.

Și nici nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Dacă mă omorîți, n-o să mai ieșiți în veci de aici, spuse el.

Jagger păru că timp de cîteva momente analizează variantele posibile, apoi își plimbă privirea prin micul adăpost.

– Ai ceva de mîncare?

Bărbatul costeliv încuviință din cap.

– Vă plac iepurii de șine?

– Îmi place orice ai avea, mormăi Jagger. Zi mai bine unde e.

Bărbatul făcu un semn spre colț.

– În spatele tomberonului.

Zîmbi, arătîndu-le un șir de dinți sparți.

– Am prins trei astăzi... am bănuit c-o să am musafiri.

Trecu pe lîngă tomberon, ridică un ibric mare de cafea ciobit și înnegrit și i-l întinse lui Jagger.

– Vrei să-i cureți?

Jagger privi în ibric și icni, scăpînd vasul din mîini. Ibricul se rostogoli pînă pe șine și conținutul se vărsă.

Trei șobolani morți, cu capetele zdrobite și pline de sînge închegat, zăceau pe betonul murdar.

Rînjetul de pe chipul sfrijitului se lărgi și mai mult cînd Jeff se dădu înapoi, scîrbit.

– Ce-i? Nu vă plac iepurii?

Scoase un briceag din buzunar, îi desfăcu lama, se lăsă pe vine și ridică unul dintre șobolani. Vîrful cuțitului se înfipse în stomacul animalului. Cu o mișcare agilă din încheietură, bărbatul îi spintecă burta pînă sub bot. Dădu drumul cuțitului și degetele de la mînă îi dispărură sub pielea creaturii. Un moment mai tîrziu, întoarse pielea pe dos și folosindu-se de cuțit îi tăie picioarele și coada. După ce termină de jupuit aruncă pielea pe șine.

Imediat, un alt șobolan se iți din umbră, înșfăcă resturile însîngerate și dispăru.

Bărbatul curăță carcasa de intestine, îi dădu drumul în ibric, apoi se apucă de următorul. În doar cîteva minute termină toată treaba – cei trei șobolani fuseseră jupuiți și curățați, iar pielea și intestinele dispărură aproape în clipa în care ajunseră pe jos.

– Nu sînt așa scîrboși, odată ce te obișnuiești cu ei, spuse bărbatul, în timp ce așeza un grătar de fier peste tomberon.

Deasupra lui aranjă ibricul.

– Au gust de pui.

Îi aruncă o privire lui Jeff, apoi lui Jagger, după care se uită din nou la Jeff.

– Nu te obligă nimeni să mănînci. În fond, nimeni nu se atinge de ei cînd ajunge aici prima dată. Dar aşa cum am mai spus, o să te obişnuieşti.

Pe chipul lui rece apăru încă o dată rînjetul ştirb.

– După o vreme, te obişnuieşti cu tot ce-i p-aici.

CAPITOLUL 19

Noaptea părea şi mai întunecată după ce Heather şi Keith ieşiră din staţia de metrou. Cîteva taxiuri se plimbau în sus şi-n jos pe Broadway, iar trotuarele erau pline de oameni care se îmbulzeau, însă după ce intrară pe strada unde era situat apartamentul lui Jeff, zgomotul traficului de pe Broadway se stinse şi locul deveni neobişnuit de pustiu.

În faţa blocului lui Jeff, Keith se întoarse spre Heather.

– E o nebunie, nu? Adică, ce naiba facem noi, ne apucăm să urmărim prin staţiile de metrou femei bătrîne care şi-au pierdut minţile?

Heather îşi ridică privirea spre el. Deşi nu văzuse niciodată o asemănare puternică între Jeff şi tatăl lui pînă în seara aceea, acum, în lumina strălucitoare de pe stradă, recunoscu foarte clar chipul lui Jeff în trăsăturile tatălui său. Poate că era ceva în vocea lui sau în ţinuta sa, sau chiar în linia maxilarului .. în orice caz avea senzaţia că stă chiar lîngă Jeff cel din clipele în care vorbea cu nesiguranţă despre viitor, despre durerea pe care avea să i-o provoace tatălui său cînd îl va anunţa că nu intenţionează să se întoarcă în Bridgchampton după ce va termina şcoala.

Durerea aceea însă nu s-ar fi putut compara nici pe departe cu suferinţa pe care o vedea acum în ochii lui Keith.

– Mai bine m-aş duce acasă, iar dumneata ar trebui să te odihneşti, spuse ea.

Se întoarse cu spatele la el, dar Keith se întinse spre ea şi o apucă de braţ.

– Spune-mi că nu sînt nebun, rosti el blînd. Spune-mi că am dreptate.

– Nu știu dacă aveți dreptate, zise Heather. Dar știu că am auzit ceva. Nu sînt prea sigură ce anume – mi se pare absolut imposibil să fi fost Jeff, dar...

Se trase cu delicatețe din strînsoarea lui.

– Iar dacă dumneavoastră sînteți nebun, atunci înseamnă că și eu sînt la fel.

Porni grăbită înapoi spre Broadway, dar brusc se răsuci cu fața spre el, uitîndu-se direct în ochii lui.

– Mîine, mai spuse ea. O să mai căutăm și mîine.

– Te aștept, adăugă Keith încet.

De data asta, Heather nu mai privi înapoi, dar simți privirea lui Keith urmărind-o în timp ce ea aproape că alerga spre luminile și zgomotul de pe bulevardul Broadway.

– Îmi dați și mie un bănuț?

Cuvintele îi erau atît de familiare lui Heather, încît aproape că nu le auzi deloc, dar după ce ridică mîna să cheme un taxi ce se zărea la două blocuri mai încolo, întrebarea se repetă.

– Fii bună, domniță, nu-mi dai și mie ceva de pomană?

Încă făcînd semn după taxi, Heather trase cu coada ochiului spre cel care se milogea. Un băiat, nu mai mare de zece ani. Era îmbrăcat ca toți cerșetorii: pantaloni zdrențuiți și o cămașă soioasă, care-i atîrna neglijent Avea tenul palid și părul blond ciufulit și nespălat.

Ochii lui însă o șocară. Nu aveau privirea unui copil de zece ani.

Păreau mai degrabă ochii unui animal.

Se uita cînd la ea, cînd dintr-o parte în alta a străzii, cercetînd pericolele ce stăteau la pîndă.

Heather își privi ceasul. Era aproape miezul nopții. Ce făcea băiatul aici? Fugise de acasă?

Se gîndi atunci la bătrîna pe care o văzuse dispărînd în tunelele întunecate.

Femeia aceea, care probabil nu avea familie, la fel ca și băiețandrul din fața ei.

Femeia care era atît de înspăimîntată, că nu mai îndrăznea să stea de vorbă cu nimeni, preferînd să se afunde în întunericul şi mocirla ce zăcea sub străzi.

Se gîndi atunci că şi băiatul, peste doi-trei ani sau poate chiar peste cîteva luni, va ajunge la fel.

Cînd taxiul opri lîngă ea, Heather îşi îndesă adînc mîna în buzunarul de la geantă. Scoase o bancnotă şi, fără măcar să se uite la ea, i-o dădu băiatului. După ce băiatul îi smulse banii cu viteza unei veveriţe care ia o nucă din mîna unui bătrînel din Parcul Central, Heather se urcă în maşină. Trase uşa cu putere şi îi spuse şoferului adresa.

„De ce am făcut asta? se întrebă ea cînd taxiul se puse în mişcare. Dacă le dai bani, nu faci altceva decît să-i încurajezi să continue."

Se răsuci să mai arunce o privire pe geamul din spate, dar băiatul parcă intrase în pămînt.

Pînă acasă, şi-a dat perfect seama de ce îi oferise bani băiatului.

Acesta nu mai era un simplu vagabond, cum erau toţi cei care trăiau pe străzi.

Acum era cineva – dacă l-ar mai întîlni vreodată – care ar fi putut-o ajuta.

Pe ea şi pe Keith.

I-ar putea ajuta să-l găsească pe Jeff.

– A venit vremea să ne cărăbănim, spuse Creeper.

Jeff moţăise în răstimpuri, sprijinindu-se cu spatele de betonul dur. I se întorsese stomacul pe dos văzînd mîncarea pregătită de Creeper şi de-abia acum începuse să se mai liniştească, însă puţinele minute de somn nu reuşiseră să-i mai domolească durerea pe care o resimţea în muşchi. Îi scăpă un geamăt slab cînd îşi întinse picioarele.

Mîna uriaşă a lui Jagger se apropie de a lui.

– O să fie bine, amice, spuse el, ajutîndu-l pe Jeff să se ridice.

Focul din tomberon se stinsese şi colţurile nişei dispăruseră în întuneric. Jagger îl căută din ochi pe Creeper, care se găsea deja pe şinele abandonate, apoi înclină uşor din cap spre mînă. În strălucirea palidă a tăciunilor, Jeff văzu în pumnul lui un crampon cu vîrful ca un cîrlig. Mînuit cum trebuie, devenea o adevărată bîtă. Jagger mai făcu un semn spre Creeper.

– În curînd o să găsim noi o cale de ieşire...

Vorbi cît putu el de încet, dar în zadar.

– O să ai nevoie de chestia aia pentru iepurii de șină, spuse Creeper, fără să se deranjeze să privească în direcția lor. Îndrăznește să mă lovești cu ea și o să vă putrezească oasele p-aci.

Porni de-a lungul șinei, îndreptîndu-se în direcția opusă celei de unde veniseră.

Jagger se uită după el suspicios.

– Poate că nici n-avem nevoie de el, la urma urmei.

Jeff încercă să zărească totuși ceva în tunelul pe unde fuseseră aduși. Deși era ciudat să susții una ca asta, întunericul părea a se fi adîncit și mai tare. Probabil că mintea i-o luase razna – cele cîteva ore petrecute la lumina flăcărilor îi sporiseră și mai tare spaima de a se întoarce în tunelele negre ca smoala.

Își aprinse lanterna, dar becul abia dacă pîlpîi, raza lui transformîndu-se rapid într-un punct mic și vag strălucitor.

Își aminti vocea – vocea tatălui său – plutind prin întuneric. „Nimic altceva decît o halucinație."

Apoi se gîndi la vocile reale pe care le auziseră și la împușcătura care urmase după aceea.

– Mai bine mergem cu Creeper, spuse el într-un final. Cel puțin el are lumină.

Jagger se încruntă.

– Dar aș putea să i-o iau.

– Chiar și-așa, ce-o să ne facem după ce se termină bateriile?

Poate găsim o ieșire pînă atunci

Sau poate nu, replică Jeff.

Sări pe șine.

– Vii?

Jagger șovăi, apoi încuviință din cap.

Creeper se afla la vreo zece metri în fața lor și, cînd se luară după el, acesta le aruncă o privire peste umăr.

– O să sting lumina, spuse el. Țineți-vă după mine.

Raza strălucitoare de halogen dispăru și, cînd întunericul îl înconjură din toate părțile, Jeff se simți din nou cuprins de panică. Încercă să se familiarizeze cu bezna, se împiedică de o șină și icni de durere cînd glezna i se răsuci, apoi întinse instinctiv mîna după un

punct de sprijin. Avu noroc şi nimeri chiar zidul, reuşind astfel să nu cadă. Lanterna se aprinse brusc.

– Dobitoc' dracu', ţipă Creeper la el. Ţine-te de perete şi n-o să păţeşti nimic.

Lumina se stinse şi Jeff îl auzi iarăşi mişcîndu-se.

Cîteva secunde mai tîrziu, lumina apăru din nou, dar se stinse aproape instantaneu. Jeff auzea ecoul paşilor lui Creeper şi chiar înainte ca acesta să-şi fi aprins lanterna, îşi dădu seama că bărbatul mergea mult mai repde decît el şi Jagger.

– Cretinu' ăsta încearcă să scape de noi, murmură Jagger imediat după aceea, cînd descoperiră că erau cu cîteva zeci de metri în urma lui Creeper.

– N-are cum, dacă noi nu-l lăsăm, spuse Jeff.

Întinse mîna dreaptă şi simţi textura aspră a zidului de beton. Fără să înţeleagă de ce, simpla atingere a lui reuşi să alunge vertijul pe care i-l provoca întunericul şi-l făcu mai sigur pe picioare, reuşind totodată să-şi ignore durerea arzătoare din gleznа rănită.

Cînd aprinse din nou lanterna, Creeper avea doar un avans de cîţiva metri.

Ceva mai încolo, Creeper se opri şi-i aşteptă.

– Mai mergem mult? întrebă Jeff.

– Nu foarte mult, îi spuse Creeper. Dar acum o să urcăm.

Lumină zidul tunelului cu lanterna. Zăriră o altă nişă – mult mai mică decît cea în care mîncaseră şi se odihniseră – numai că aici fuseseră montate în beton nişte trepte de fier care formau o scară ce ducea în sus.

Deasupra e un alt tunel. Pe acolo trec conductele de canalizare

Fără să mai adauge vreun cuvînt, începu să se caţere

Pentru că perspectiva de a rămîne în întuneric nu le surîdea deloc, Jeff şi Jagger fură nevoiţi să-l urmeze.

După alte zece minute de mers – sau poate o jumătate de oră, sau poate chiar o oră – urcară alte două scări şi, într-un final, pătrunseră în al treilea tunel.

În depărtare, Jeff zări o lumină.

Nu mişcările amăgitoare şi slabe ale unor lanterne, ci strălucirea permanentă a becurilor electrice montate pe zid.

Creeper, stingîndu-şi lanterna pentru ultima oară, grăbi pasul. Zvîcnetele din glezna umflată a lui Jeff părură că se mai potolesc acum că ţinta finală era atît de aproape. Se aflau într-un tunel de serviciu – cabluri, conducte şi ţevi se întindeau de-a lungul pereţilor sau atîrnau de tavanul înalt. Deasupra, Jeff observă prima serie de becuri, protejate cu plasă de fier prinsă chiar de tavan.

Cînd ajunse la primul dintre ele, Creeper se opri şi se întoarse cu faţa spre ei.

– Bine aţi venit în complexul nostru, rosti el cu acelaşi rînjet pe care îl afişase cu cîteva ore în urmă, cînd le arătase ce urmau să mănînce. Cele mai ieftine camere din Manhattan, cu toate dotările incluse.

Păşi peste pragul unei uşi.

Jeff şi Jagger ezitară. Jagger aruncă o privire spre uşă, apoi spre lumina difuză din tunelul care se întindea în faţa lor.

– Io zic că e mai bine să ne continuăm drumu'.

Jeff, de asemenea, era hipnotizat de luminile din tunel, aliniate ca nişte felinare pe bulevard. Vocea lui Creeper se auzi din spatele uşii:

– Avem musafiri.

– Îi cunoaştem?

Era vocea unei femei şi Jeff avu senzaţia că simte o notă de umor în tonul ei.

– Io în nici un caz. I-am găsit două niveluri mai jos.

– Păi, atunci, adu-i înăuntru – au avut un noroc chior că n-au murit acolo. Şi avem suficientă mîncare – mîncare adevărată, nu ie-puri de şine cum mănîncă unii

Creeper reveni în uşă şi odată cu el aduse şi un miros pe care Jeff îl inspiră cu nesaţ. Începu să salivezе şi să-i ghiorăie maţele de foame.

Tocană.

Nu tocană din aceea subţire, fără gust, cu care se hrăniseră cît timp fuseseră închişi în camera din inima întunericului. Aceasta mi-rosea ca tocana făcută de mama lui, plină de verdeţuri şi condimente.

– Ce faceţi, intraţi sau nu? îi întrebă Creeper.

Aroma mîncării învinse toate îndoielile lui Jeff. Cînd intră în încăpere, tînărul dădu cu ochii de ceva peste care nu s-ar fi aşteptat să dea într-un astfel de loc nici în o mie de ani.

CAPITOLUL 20

Jeff era uimit. Dar nu pentru că descoperi ceva ieşit din comun – în fond, obiectele care umpleau camera erau chiar banale.

Un aragaz – pe el se afla oala din care venea mirosul acela de tocăniţă ce-ţi lăsa gura apă.

Un frigider – finisajul său de culoare verde avocado era sărit pe ici pe colo, iar din manşonul uzat de cauciuc lipseau cîteva părţi. Parcă pentru a dovedi că nu este un miraj, aparatul reveni la viaţă cu o smucitură, compresorul zăngănind înfundat înainte de a începe să bîzîie constant.

O masă – o masă adevărată cu muşama pe deasupra şi picioare din metal, aproape la fel cu masa din propria bucătărie. În jurul ei erau aşezate vreo şase scaune desperecheate. Două dintre ele erau confecţionate din lemn de stejar cu suprafaţa foarte tocită. Celelalte, care fuseseră iniţial tapiţate cu diverse tipuri de vinil, erau acum în mare parte acoperite cu benzi late de scotch.

Pe peretele opus aragazului se zărea o canapea, asemănătoare celor pe care Jeff le văzuse adesea pe străzile din cartierul lui, lîngă tomberoane, pentru a fi ridicate de gunoieri. Cea de aici părea la fel de veche ca şi frigiderul. Cadrul din lemn ieftin de pin era sculptat într-un stil mediteranean urît şi, deşi tapiţeria din catifea era pătată şi ruptă, mai păstra încă ceva din culoarea aurie originală.

În încăpere se mai găseau şi două şezlonguri. Unul din ele era întins cît îi permitea piciorul rupt, fapt ce părea că nu-l deranjează deloc pe bărbatul care dormea sforăind pe el.

Pe pereţii fără ferestre erau agăţate tablouri, dar la fel ca toate celelalte lucruri din cameră, îţi dădeau senzaţia că nu fac parte din peisaj – unele din cauza ramelor sparte, iar altele pentru că imaginile redate arătau bine doar în buticurile pentru turişti unde se vindeau. Un tablou reprezenta o pajişte primăvara, cu cerbi care se hrăneau cu iarbă grasă. Un altul înfăţişa un codru bogat, al cărui frunziş strălucea în soarele de toamnă, lumina nefirească strecurîndu-se printre crengi, ca şi cum Dumnezeu Însuşi zîmbea pămîntenilor din cerul invizibil.

În contrast cu tablourile fantezistc, realitatea crudă a camerei era accentuată şi de prezenţa a două lămpi cu picior, vechi şi ruginite, cărora le lipseau abajururile.

Cel mai surprinzător obiect însă era un televizor, zumzăind monoton într-un colţ, pe canalul CNN.

– Vă place cuibuşorul meu?

Jeff îşi smulse privirea de pe ecranul televizorului.

Femeia care îi zîmbea avea în jur de şaizeci de ani. Măsurînd cam un metru şi cincizeci, corpul ei părea şi mai masiv din cauza hainelor. Purta o fustă din lînă cu model scoţian, în nuanţe vii de stacojiu, violet şi verde. Pentru că era prea lungă, o tîra pe podea şi tivul se franjurase şi se murdărise de mîzgă neagră. Bluza de catifea grena avea inserate nişte dungi cărămizii, iar în dreptul pieptului se zărea o pată imensă de unsoare. Cel puţin douăsprezece brăţări în stiluri diferite îi zăngăneau în jurul încheieturilor, iar la gît avea agăţate nenumărate lanţuri şi şiraguri cu mărgele

Chipul îi era acoperit cu un strat gros de fond de ten care se crăpase în zonele foarte ridate ale obrajilor, iar buzele şi le dăduse cu un ruj roşu strălucitor. Peruca roşcată nu ascundea întru totul şuviţele de păr gri de pe frunte

Peste umeri îşi prinsese un şal negru ponosit ce nu mai avea decît vreo doi ciucuri şi care îi atîrna pînă în talie.

– Nu-i aşa că nu-i rău deloc? întrebă ea cu gesturi largi.

Scrumul lung al ţigării îi căzu pe podea în timp ce trase un fum adînc în plămîni.

– Dacă tutunul n-o să mă dea gata, atunci cancerul sigur o va face, cotcodoci ea cu ochi strălucitori, oferindu-i lui Jeff un zîmbet ştirb.

Își mută privirea de la Jeff spre Jagger și zîmbetul – alături de licărul fericit din ochi – îi păli de pe chip. Întinse degetul în direcția lui.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat.

Jagger strînse în pumn cramponul ruginit.

– E în regulă, Tillie, spuse Creeper repede. N-o să stea mult.

– N-o să mai stea deloc, dacă vreau eu, se răți femeia, fixîndu-l cu privirea pe Jagger.

– Haide, Tillie, o linguși Creeper. N-ai zis tu că pot să mănînce și ei ceva?

– Asta a fost înainte să-i văz, se răsti Tillie.

Întinse din nou degetul spre Jagger.

– Iar p-ăsta nu-l vreau aici. Așa că fă bine și dă-l afară.

Jeff simți cum Jagger se enervează din ce în ce mai tare.

– Da' poate că nu vreau să plec, mormăi uriașul.

Tillie se încruntă și-și țuguie buzele rujate.

– În fine, puteți să mîncați, spuse ea. După aia, mai vedem.

Se întoarse spre Jeff și îi făcu un semn cu capul spre o deschizătură din perete.

– Acolo, în spate, e un loc unde poți să te speli. Ai grijă însă să pui capacul la loc dacă folosești găleata. Nu-mi place să pută.

Urmat îndeaproape de Jagger, Jeff se îndreptă spre nișa din perete.

– Ce-o mai fi și locul ăsta? murmură Jagger, privind în jur.

Pe o masă șubredă erau așezate o oală cu smalțul sărit – exact ca aceea pe care familia lui Jeff o folosea în excursiile cu cortul din vremea copilăriei lui și o cană mai mare Un prosop, nu foarte murdar, atîrna de o bară montată destul de precar în zidul de beton.

Un bec agățat de un cablu electric prins de-a lungul tavanului umplea cu lumină mica încăpere.

Pe peretele de deasupra mesei era o oglindă crăpată și, pentru prima dată de cînd părăsise închisoarea de la tribunal, Jeff, privindu-și imaginea reflectată de sticlă, abia dacă se recunoscu.

Avea pielea murdară, iar părul îi atîrna în șuvițe încurcate și unsuros.

Cearcănele negre îi accentuau ochii înroșiți și adînciți în orbite.

Pe frunte îi ieșiseră coșuri, iar o tăietură din barbă – de care nici nu știa – părea că începe să se infecteze.

Continuînd să-şi studieze propria figură, Jeff răspunse în cele din urmă la întrebarea lui Jagger:

– E casa lor, spuse el. Aici stau ei.

În oglindă, Jeff îl văzu pe Jagger cercetînd curios locul. În spatele camerei în care stăteau se mai zărea o altă încăpere în care zări cîteva saltele împrăştiate pe podea – una dintre ele părea să aibă chiar şi arcuri dedesubt şi toate erau acoperite cu pături.

Pături şi cearşafuri.

Epuizarea pe care Jeff o înfruntase cu tărie de-a lungul călătoriei lor prin întunericul din tunele îl copleşi brusc şi nu-şi mai dori altceva decît să dispară în camera alăturată şi să se arunce pe una dintre saltele.

– Iar acum e şi locuinţa noastră, spuse Jagger, făcîndu-i cu ochiul lui Jeff. Pun pariu că e mai bine decît la Rikers, nu?

Jeff nu zise nimic, uitîndu-se încă o dată în oglindă.

Dar ceea ce văzu nu mai era deloc reflexia propriei persoane.

Se transformase într-un boschetar.

Genul acela de persoană pe care el învăţase de mult timp să o ignore.

Sau chiar să-i întoarcă spatele, ca şi cum i-ar fi negat existenţa.

Malcolm Baldridge, căruia toată lumea îi spunea de ani de zile doar Baldridge, încît aproape nimeni, în afară de el, nu-şi mai amintea că are şi un nume mic, băgă adînc mîna în buzunar să scoată cheia pe care nu o ţinea niciodată prinsă de inelul mare atîrnat în biroul lui privat

Obsesia lui aparte faţă de detalii, un aspect care îl făcea perfect pentru slujba sa, îl determină să verifice uşa să descopere vreun semn cît de mic de violare. Ca întotdeauna, nu găsi nimic Strecură cheia în broască, o învîrti, deschise uşa, apoi o închise în spatele lui, înainte de a apăsa întrerupătorul. Unul dintre neoane pîlpîi de cîteva ori, apoi fluxul constant şi rece se alătură celorlalte şi invadă camera cu lumină ca de gheaţă – despre care Baldridge susţinea că este similară luminii soarelui.

Era o chestiune de estetică, iar estetica reprezenta un lucru important pentru el.

Şi această trăsătură îl făcea extrem de potrivit pentru meseria sa.

Mai întîi îşi trase pe mîini o pereche de mănuşi din cauciuc pe care le purta întotdeauna cînd lucra aici, apoi se îndreptă spre dulapurile cu materiale, scoase un tub nou din stiva de pe raftul de sus şi înlocui imediat neonul cu probleme.

N-avea sens să fie distras de la munca lui, în caz că neonul respectiv s-ar fi apucat din nou să pîlpîie.

Apoi se apucă de treabă.

Ca întotdeauna, cadavrul se afla exact acolo unde îl lăsa echipa în nopţile în care vînătoarea se finaliza cu un succes: aşezat pe o targă în camera frigorifică. Instalaţia fusese scumpă, la fel şi renovările necesare pentru asamblarea ei, dar Baldridge insistase asupra acestui aspect.

– Mirosul poate deveni uneori supărător, explicase el, şi mult mai repede decît v-aţi putea imagina.

Şi tot în conformitate cu instrucţiunile sale, cadavrul trebuia păstrat intact.

– Restaurarea este meseria mea, se justificase el. Mai bine să o lăsăm pe mîna experţilor.

Iar iscusinţa lui Baldridge era dincolo de orice îndoială. Ucenicise pe lîngă unchiul său, care încă mai lucra ca antreprenor în New Hampshire şi cîştigase deprinderi noi într-una din firmele de pompe funebre din California. Se mutase la New York după ce fostul său patron fugise în Arizona în speranţa că va scăpa de o condamnare nedorită pentru anumite nereguli pe care i le tolerase lui Baldridge.

Baldridge ocupa poziţia actuală de aproape cinci ani şi, deşi puţini oameni puteau admira rezultatele muncii sale, el era mulţumit. În noaptea asta fluieră încetişor în timp ce îndepărta păturile în care fusese înfăşurat cadavrul pentru a fi mai uşor de transportat de la locul omorului pînă în camera frigorifică.

Scoase targa din încăperea rece, dînd la o parte toate straturile de pături unul după altul, cu un sentiment de apreciere – şi nu pentru prima dată – faţă de cauciucul de calitate al mănuşilor care îl împiedica să-şi murdărească degetele cu materialul infect care acoperea întotdeauna cadavrul. Aranjă cu grijă păturile într-o geantă ce

urma să fie aruncată într-un incinerator înainte de a pleca, apoi își îndreptă atenția spre obiectul muncii sale.

Un mascul, de vreo douăzeci și cinci de ani – în nici un caz mai în vîrstă de treizeci.

Cadavrul părea să fie în stare bună. Majoritatea dinților erau intacți, deși pielea fusese stricată cu trei tatuaje. Unul înfățișa un șarpe, ce se încolăcea în jurul bicepsului stîng, iar un altul proslăvea dragostea pentru Fecioara Maria în litere ornate în vechiul stil englezesc chiar pe sub mamelonul stîng. Cel de-al treilea, care arăta ca o ștampilă ce se pune pe carne, fusese modelat pe toată fesa dreaptă.

Părul blond era moale și unsuros, dar cel puțin nu avea de-a face cu codițele acelea împletite în stil african, pe care Baldridge le considera nu doar îngrozitoare, dar și aproape imposibil de descurcat.

Trupul era îmbrăcat în haine obișnuite și, deși instinctele estetice îi spuneau lui Baldridge să le taie și să scape de ele ca și de pături, le îndepărtă cu atenție, una cîte una, și le puse într-o altă geantă, destinată spălătoriei. După ce aveau să fie spălate și călcate, Baldridge însuși va lua decizia dacă le va putea folosi pentru prezentarea finală. Dacă era vorba doar de înlocuirea cîtorva nasturi sau cusutul unui tiv, va face chiar el aceste operațiuni. Însă, dacă stricăciunile se dovedeau prea mari, le va duce unei lenjerese discrete de pe Seventh Avenue și o va ruga să-i facă niște haine asemănătoare.

În cele din urmă, cadavrul rămase gol pușcă pe targă, așa că veni vremea să-l transfere pe masa de operații. De-abia acum urma să înceapă adevărata muncă.

Cuțitele sale, cu lamele perfect ascuțite, erau păstrate într-un sertar căptușit cu catifea, aflat chiar sub tăblia de granit a mesei de lucru.

Așeză cîteva cartoane mari – fabricate pentru comerțul cu înghețată, dar minunat de utile pentru Baldridge – în jgheabul special construit ce înconjura întreaga suprafață a mesei.

Folosind o cameră digitală, Baldridge fotografie cadavrul din toate unghiurile posibile, apoi își notă meticulos măsurile lui: nu numai circumferința pieptului, a taliei și a coapselor, deși acestea constituiau baza, dar și pe cea a membrelor superioare, a celor inferioare, a șoldurilor și a gambelor.

Mulțumit de rezultate, bărbatul răsturnă cadavrul cu fața în jos și făcu o incizie perfectă ce porni de la ceafă pînă la baza coloanei vertebrale. Apoi, folosind tot felul de cuțite – din care majoritatea fuseseră proiectate chiar de el – începu să jupoaie pielea de pe corp, degetele lui manevrînd bisturiele rapid, dar expert, fără să străpungă pielea și fără să lase nici o urmă de țesut gras sau mușchi ce separau pielea de oase și de țesuturile moi.

Spatele se dovedi o muncă relativ simplă – suprafețe plane, o cantitate mare de piele și suficient spațiu de lucru. Jupuirea pielii de pe craniu merse la fel de ușor, deși Baldridge avusese nevoie de cîteva luni bune de practică pentru a stăpîni zona urechilor, unde trucul era să tai suficient de adînc, astfel încît nici o incizie să nu se vadă în produsul final. După aceea totul decurgea cît se poate de simplu, cu excepția buzelor și a nărilor. Pleoapele se desprindeau de la sine odată ce membranele din jurul orbitelor erau îndepărtate. Pentru nări și buze însă trebuia repetată metoda de la urechi – tăiai cît se poate de adînc în interiorul acestor orificii, astfel încît marginile moi să dispară complet cînd procesul de restaurare era finalizat.

Îndată ce termină cu pielea de pe craniu și față, nu-i mai rămînea decît să respecte cu grijă procesul de jupuire, care nu era mai dificil decît scoaterea unor mănuși lungi pînă la cot sau a colanților de pe picioare. În zona anusului trebuia să fie iarăși ceva mai atent – iar în zona organelor genitale cît mai precaut –, dar asta doar pentru respectul și mîndria pe care o manifesta Baldridge față de munca sa, și nu din necesitate, pentru că oricum locurile acelea nu urmau să fie expuse în produsul finit.

Cînd pielea, alcătuită dintr-o singură bucată, impecabilă, fu în sfîrșit separată de corp, Baldridge o inspectă pentru ultima oară, observînd cu un oarecare grad de satisfacție că singura reparație necesară era mica gaură din frunte pe unde intrase glontul. El își făcuse munca perfect: nici o tăietură, nici o ciupire. Transferă pielea în primul recipient din șirul de containere pentru tăbăcit care erau așezate pe peretele opus și-și întoarse atenția spre resturile cadavrului.

Baldridge lucră și mai rapid de data asta, pentru că tot ce rămăsese pe masă nu era altceva decît gunoi. În mai puțin de douăzeci de minute toți mușchii, toate organele, ligamentele și alte țesuturi

moi fură jupuite de pe schelet şi depozitate în cartoanele mari de îngheţată. În cele din urmă, separă capul de vertebre, folosind unul dintre cuţitele sale preferate.

Abandonînd scheletul pentru un moment, deschise capacul de sticlă al unei lăzi mari – doi metri şi ceva lungime şi o jumătate de metru lăţime – care părea să fie aşezată direct pe podea lîngă peretele din spate. Fundul cutiei era acoperit cu o folie aspră, deasupra căreia Baldridge plasă scheletul. Închise capacul şi privi cu atenţie prin sticlă pînă cînd zări primele furnici ce alergară grăbite printre resturile cadavrului, apoi dispărură dedesubt unde probabil urmau să anunţe descoperirea lor coloniei uriaşe ce trăia chiar sub podeaua laboratorului. Mulţumit că furnicile îşi începuseră harnice munca şi că pînă dimineaţă vor devora toate cartilajele, lăsînd oasele intacte, se îndreptă din nou spre craniu.

Chiar dacă ştia că e perfect posibil să tai craniul cu un ferăstrău chirurgical, din nou principiile sale estetice îl opriră. Deşi nici o urmă a acestei intervenţii nu se va vedea în final, el personal ar fi fost conştient de imperfecţiune şi s-ar fi simţit deranjat. Astfel, acceptînd o oră de muncă în plus, se puse pe lucru, îndepărtînd creierul prin gaura occipitală, cu ajutorul cuţitelor, lingurilor şi a racletelor pentru a curăţa cît mai mult ţesut de pe os.

Limba şi globii oculari ajunseră într-unul din cartoanele de îngheţată, alături de creier.

După ce Baldridge examină gaura făcută de glonţ în frunte şi văzu că distrugerile osului sînt minime, craniul fu aşezat într-o altă cutie cu furnici. Şi aceasta avea să fie gata pînă dimineaţă.

Pielea însă va avea nevoie de cîteva zile, pentru a fi pregătită cum trebuie.

De-abia atunci, după ce atît scheletul, cît şi pielea vor fi bine preparate, îşi va începe Baldridge adevărata operă de maestru. În final, omul care murise în tunele în noaptea aceea va arăta cu siguranţă mai bine ca oricînd în timpul vieţii.

Cînd Baldridge părăsi sala de lucru o oră mai tîrziu, toate urmele incriminatorii dispăruseră: cartoanele de îngheţată arseseră în incinerator şi chiar şi reziduurile rămase după stingerea focului fuseseră aruncate la canal.

Suprafața mesei de granit era imaculată, la fel și scobitura pentru drenaj din jurul ei.

Targa fusese frecată și dezinfectată, mănușile de cauciuc distruse de foc, la fel ca țesuturile nefolositoare.

Ridicînd geanta care conținea tubul de neon stricat, Baldridge inspectă încă o dată încăperea.

Totul era la locul lui.

Peste doar cîteva zile, trofeul din noaptea asta va fi pregătit pentru spectacol.

Iar mîine, va începe o nouă vînătoare.

CAPITOLUL 21

Nu plăcerea, ci absența durerii îl impresionă cel mai mult pe Jeff cînd se trezi.

Nu-i era frig.

Întunericul negru ca smoala dispăruse.

Nu-l mai durea absolut nimic.

La început, crezu că finețea saltelei de sub el și căldura păturii care îl acoperea nu aveau cum să fie reale. Preț de o clipă îndrăzni să-și imagineze că atunci cînd va deschide ochii va fi din nou în apartamentul său de pe 109th Street. Heather va prepara omletă pe aragazul din chicinetă, iar soarele de dimineață va lumina blînd dormitorul lui. Peste doar cîteva minute va pleca să alerge în parcul Riverside.

Apoi deschise ochii.

Stătea nemișcat, privind becul ce atîrna din tavan Nu, strălucirea lui nu avea nimic de-a face cu nuanțele delicate ale zorilor ce pătrundeau prin fereastra dormitorului său. În cele din urmă, își ridică mîna să-și acopere ochii.

Imediat deveni conștient de zgomotul unui huruit înfundat - un huruit care spori în intensitate pînă cînd întreaga încăpere începu să vibreze în jurul lui. După ce sunetul asurzitor dispăru și tăcerea invadă din nou camera, se ridică în capul oaselor, dînd la o parte pătura și cearșaful. De-abia atunci îl observă pe Jagger, care stătea pe partea cealaltă a patului, privindu-l. Cînd ochii bărbatului alunecară în jos pe pieptul lui, Jeff se întinse după cearșaf și dădu să se acopere.

– Ce credeai... că sînt vreun soi de zînă? mormăi Jagger.

Jeff clătină din cap.

– Nu, doar că m-ai luat prin surprindere.

Privi în jur şi îşi văzu hainele – care fuseseră spălate şi împăturite frumos – aranjate una peste alta chiar pe podea, lîngă pat. Îl privi din nou pe Jagger.

– Tu ai făcut asta?

– Să ştii că nici menajeră nu sînt, spuse Jagger.

– Atunci cine...

– Cui îi pasă? întrebă Jagger. Tot ceea ce ştiu este că mi-e foame şi simt miros de mîncare. Te îmbraci sau ai de gînd să te învîrţi pe-aici în pielea goală?

Jagger se urni greoi din pat şi se îndreptă spre baia improvizată din spate.

Rămas singur, Jeff se lăsă din nou pe salteaua moale. După o vreme îşi dădu seama că partea de fantezie ce implica omleta era ceva mai mult decît un vis, pentru că aroma ei îi umplea nările. De asemenea, se simţea şi miros de şuncă prăjită. Aruncînd într-o parte aşternuturile, se îmbrăcă şi plecă după Jagger la baie. Se spălă pe faţă cu apă, apoi folosi unul din containerele mari pentru a se uşura, înainte de a intra pe uşa ce ducea în camera principală.

Aici erau şase oameni. Tillie stătea lîngă aragaz cu o paletă mare în mînă. O femeie tînără, nu mai mare de optsprezece ani, era aşezată pe canapeaua ponosită, îngrijind un bebeluş. În jurul mesei se mai aflau trei bărbaţi cu vîrste între treizeci şi cincizeci de ani. Unul dintre ei, care stătea pe scaun, părea beat, iar ceilalţi doi aveau privirea aceea pierdută, specifică drogaţilor Cînd îl văzură pe Jagger cu cramponul de şină în mîna dreaptă, îşi apucară instinctiv cuţitele

Ghemuită într-un colţ, lîngă uşa ce dădea spre tunel, se găsea o fetiţă speriată, care, după părerea lui Jeff, nu avea mai mult de cincisprezece ani.

– Poate că nu-i el, îl auzi Jeff pe bărbatul care părea beat, rostind cuvintele îmbîcit. Poate Jinx se înşală.

– Nu mă înşel, spuse fata de lîngă uşă.

Ţinea strîns în mînă o bucată de hîrtie.

– De ce nu te uiţi şi singur?

Chiar atunci dădu cu ochii de Jeff.

– Rahat! Sînt amîndoi aici!

În timp ce Jeff continua să privească scena, Jagger făcu un pas spre unul dintre bărbaţii înarmaţi, dar aceştia se încordară imediat şi Jagger se opri brusc, uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul.

Jinx îşi holbă ochii.

– O să te omoare!

– Jag? întrebă Jeff. Ce se întîmplă?

Jagger nu-şi dezlipi privirea de la cei doi bărbaţi cu cuţite cît vorbi.

– Fata zice că are nu ştiu ce hîrtie cu poza mea pe ea, iar tipii ăştia de aici zic că trc' să ne cărăm.

Jeff se uită spre Jinx.

– O poză? Ce fel de poză?

Porni spre ea, dar se opri cînd Jinx se chirci lîngă perete şi unul dintre drogaţi deschise gura.

– Dacă o atingi, o să te trezeşti cu maţele pe podea cît ai zice peşte.

Jeff îşi ridică mîinile cu un gest împăciuitor.

– Hei, hai s-o luăm uşurel, bine? Nimeni n-o să răncască pe nimeni. Nu încerc decît să înţeleg ce se întîmplă, asta-i tot.

– Trebuie să-i scoţi de aici, Tillie, spuse Jinx. Ştii şi tu...

– Ce ştiu eu este că locul ăsta îmi aparţine şi io hotărăsc ce se petrece aici, i-o reteză femeia.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Jinx, ca şi cum ar fi vrut s-o provoace pe faţă.

– Şi nu uita că şi pe tine te pot scoate afară în şuturi, fetiţo.

Pentru o clipă, Jinx dădu senzaţia că vrea să se ia la hartă cu Tillie, dar apoi se dezumflă ca un balon.

Nu vreau decît să te uiţi şi tu, spuse ea, pe un ton linguşitor.

Tillie îşi ţuguie buzele şi păru că va refuza, dar apoi lăsă paleta jos şi luă hîrtia din mîna lui Jinx. O desfăcu, o studie un moment, mutîndu-şi privirea dinspre hîrtie spre Jeff şi Jagger.

– Voi, băieţi, nu vreţi să-mi povestiţi şi mie de ce aţi fost închişi la mititica? întrebă ea.

Jagger se încruntă.

– N-am făcut nimica.

Tillie se uită spre Jeff şi tînărul văzu că ea nu-l crezuse pe Jagger.

– Eu am fost condamnat pentru tentativă de omor, spuse el.

Tillie îşi miji privirea.

– Ai făcut-o sau nu?

Jeff ridică din umeri.

– Nu mai are importanță. Am fost acuzat, condamnat și trimis la închisoare pentru chestia asta.

– Cît ți-au dat?

– Un an.

Tillie își arcui neîncrezătoare sprîncenele, apoi se întoarse spre Jagger.

– Și ție?

– Pe viață, spuse Jagger.

– Pentru ce?

Tillie nu-l scăpă nici o clipă din ochi pe Jagger cîtă vreme întrebarea pluti în aer. Bărbatul păru că rumegă răspunsul, apoi se încruntă.

– Ei zic că am ucis doi oameni. Și mai zic că l-am omorît și pe un tip de la închisoare. Dar eu nu-mi amintesc. Nu-mi aduc aminte să fi omorît pe cineva.

Tillie privi din nou hîrtia pe care o luase de la Jinx, apoi i-o dădu lui Jeff. Deși era mototolită rău și murdară de noroi, conținutul se vedea destul de clar.

Erau două fotografii, una a lui Jagger și cealaltă a lui. Deasupra lor era tipărit un text ce descria pe scurt acuzațiile pentru care fuseseră condamnați. Iar sub poze mai apăreau trei cuvinte:

VÎNĂTOAREA A ÎNCEPUT

Puteți să luați micul dejun, spuse Tillie. După aceea, va trebui să plecați.

– Cum au tupeul să se mai numească și „Elita New Yorkului"? întrebă Heather Randall, scuipînd ultimele trei cuvinte, de parcă tocmai ar fi pus gura pe ceva cu gust amar. Dacă le este atît de frică de oamenii care trăiesc în tunele, încît n-au nici măcar curajul să intre acolo, de ce își mai spun polițiști, și încă „de elită"?

Eve Harris se sprijini de spătarul scaunului, își scoase ochelarii pe care îi folosea la citit și-și apăsă tîmplele cu degetele în încercarea zadarnică de a mai domoli durerea ce începea să-i urce spre sinusuri. Aproape că-și dori să fi refuzat vizita celor doi oameni care

stăteau acum furioşi pe scaunele din faţa biroului său. Heather Randall abia dacă atingea marginea scaunului, în timp ce Keith Converse se aplecase înainte, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinită în pumni, privind-o drept în ochi. Ştia că bărbatul se străduia în tăcere să o determine să acţioneze cumva în privinţa poveştii pe care i-o spusese ieri şi care luase o turnură şi mai ciudată în dimineaţa asta. Intenţionase pur şi simplu s-o pună pe asistenta ei să-i transmită lui Keith Converse că nu reuşise să găsească pe nimeni cu numele de Scratch şi cu asta basta. Dar cînd se trezise cu el la birou neanunţat – şi o mai adusese şi pe Heather Randall – se răzgîndise. Cît era ea de Eve Harris, tot nu putea să-i întoarcă spatele fiicei procurorului districtual, avînd în vedere că poate odată o să aibă nevoie de o favoare din partea lui.

Oftînd, renunţă să-şi mai maseze tîmplele şi se uită mai întîi la Heather, apoi la Keith.

– Vă înţeleg frustrarea. Chiar mai mult decît credeţi. Numai Dumnezeu ştie că de-a lungul anilor poliţiştii nu au fost întotdeauna cei mai buni prieteni ai mei. Dar pe de altă parte nu sînt foarte sigură că înţelegeţi pe deplin lucrurile cu care se confruntă.

– Mda, o grămadă de boschetari, îi spuse Keith, care, din punctul lor de vedere, sînt cu toţii nişte beţivani, drogaţi sau săriţi de pe fix. Zîmbi amar. N-am făcut altceva decît să-l citez pe unul dintre poliţiştii de la Secţia Cinci pe care-l cheamă...

– Nici măcar nu vreau să ştiu, îl întrerupse consiliera. Oricum n-are importanţă, de vreme ce aproape toţi sînt de acord cu o astfel de părere

Ceea ce înseamnă că nu s-au deranjat să discute cu nici unul dintre ei în timp ce investigau cele întîmplate cu Cynthia Allen, corect?

Expresia de pe chipul lui Eve Harris deveni prevăzătoare.

– Eu credeam că îţi cauţi fiul, domnule Converse. Dacă scopul dumneavoastră real este însă o redeschidere a procesului .

– Încercăm doar să aflăm adevărul, interveni Heather, sesizînd că sînt pe punctul de a pierde cooperarea lui Eve Harris. Ştim că ascară am auzit ceva în staţia de metrou. Nu pot să jur că era vorba de Jeff..., presupun că putea fi oricine. Însă Keith este sigur că trupul pe care i l-au arătat nu era al lui Jeff şi, orice ar spune Cindy Allen, eu n-o să cred niciodată altceva decît că Jeff încerca s-o

ajute în noaptea aceea. Clătină din cap posomorîtă. Poate ne înşelăm... şi cel mai probabil aşa e..., dar trebuie să descoperim adevărul. Singurul lucru pe care-l ştim este ceea ce i-a spus Al Kelly lui Keith.

Eve îşi arcui sprîncenele şi se uită spre Keith.

– V-aţi amintit numele lui.

– De ce nu? întrebă el nervos.

– Majoritatea oamenilor nu o fac, răspunse Eve. Pentru cei mai mulţi, vagabonzii nu au nici un fel de identitate... e mult mai simplu să îi ignori pe cei din jur dacă nu ştii nimic despre ei. Atîta timp cît nu cunoşti faptele, poţi presupune tot ce doreşti..., indiferent de circumstanţe, se subînţelege vina lor.

Îşi mută privirea spre Heather.

– De aceea oamenii nici măcar nu-i privesc în ochii... pentru că, dacă procedezi astfel, ai putea vedea lucruri de care nu vrei să ştii. Aşa că, e mult mai simplu să nu te uiţi.

Cînd văzu că Heather nu o contrazice, Eve schimbă brusc subiectul:

– De ce ai venit la mine? De ce nu vorbeşti cu tatăl tău?

Chipul lui Heather se întunecă.

– În opinia tatălui meu, Jeff este...

Se opri, pentru că vorbele nu voiau să-i iasă din gît. Apoi o luă de la capăt.

– Tatăl meu nu crede în redeschiderea cazurilor. El consideră că este o pierdere de vreme. Şi cînd l-am sunat dimineaţă pe avocatul lui Jeff, acesta mi-a spus că a încercat să discute cu cîţiva oameni în staţia de metrou, dar ei nu au vrut să-i spună nimic. Şi el crede tot aşa, că ne pierdem vremea.

Keith, care o urmărise cu atenţie pe Eve în timp ce Heather vorbea, se ridică în picioare.

– Eu zic că ne pierdem vremea şi aici, spuse el, întorcîndu-se spre Eve. Uite cum stă treaba, doamnă Harris, fie că ne ajutaţi, fie că nu, noi mergem să stăm de vorbă cu oamenii care locuiesc în tunele. Dacă e nevoie, o să intru singur acolo după ei. Ieri mi-aţi dat senzaţia că sînteţi o persoană care vrea să mă ajute. Dacă m-am înşelat, spuneţi-mi verde-n faţă.

Cînd Heather se ridică şi ea, Eve se hotărîse deja.

– N-am spus că n-o să vă ajut, zise ea, uitîndu-se într-o agendă. Mă întîlnesc cu cineva chiar în după-amiaza asta la ora unu. Veniți la unu jumătate în parcul Riverside și vedem ce se poate face. Nu vă promit nimic..., oamenii ăștia pot fi uneori..., hai să zicem că se sperie repede. Un lucru de înțeles, de altfel. Dar cel puțin o să vă fac cunoștință cu o persoană care știe multe despre ce se întîmplă în tunele.

Ridică mîna în semn de avertizare cînd văzu entuziasmul din ochii lui Keith.

– Dar asta este tot ce pot să fac. Mă găsiți în partea de sud a pontonului și o să încerc să vă prezint. După aceea, totul depinde numai de voi. E bine așa?

– E perfect, replică Keith.

– Atunci ne vedem la unu și jumătate.

Jagger aruncă spre Tillie o privire malițioasă.

– Dacă noi nu vrem să plecăm, nu văd cum ai putea să ne obligi.

Mușchii de la gît, umeri și brațe i se încordaseră într-atît, încît deveniseră o masă dură de carne și, deși continua să șadă la masa unde el și Jeff se așezaseră să mănînce, părea pregătit să sară la bătaie în orice clipă. Tillie însă, care stătea în picioare lîngă aragaz ca un general în postul de comandă, părea total indiferentă față de comportamentul și cuvintele lui.

– Acesta este locul meu, spuse ea. Eu hotărăsc cine rămîne și cine nu.

– Cum adică, locul tău? întrebă Jagger răutăcios. Ăsta nu e locul nimănui. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e altceva decît o hazna nenorocită! Nu ești proprietară, așa că, dacă noi vrem să rămînem, așa o să se întîmple.

– Poate c-ar fi mai bine să-ți explic cum merg lucrurile pe aici, replică Tillie, afișînd în continuare aceeași indiferență față de amenințarea din vocea lui Jagger. Știi ce-i aia o familie?

Făcu o pauză, așteptînd răspunsul lui Jagger, dar cuvintele ei fură întîmpinate cu o tăcere de gheață. Își mijì ochii cu pungi adînci în jurul lor.

– Ți-am pus o întrebare. Sau ești surd?

Jagger se ridică pe jumătate de pe scaun.

– Du-te dracului, babă nebună!

– Potoleşte-te! îl avertiză Jeff, punînd o mînă pe braţul lui Jagger.

Fata pe care o chema Jinx se afla în continuare lîngă uşa ce dădea spre şine, gata s-o şteargă în orice moment. Cei doi drogaţi se uitau la Jagger furioşi, jucîndu-se întruna cu cuţitele ale căror lame semănau cu limbile unor şerpi gata de atac.

– Iar voi faceţi bine de vă potoliţi, spuse Tillie, mutîndu-şi privirea dinspre Jagger spre cei doi bărbaţi. Lester, nu v-am explicat regulile şi ţie, şi lui Edie înainte să vă primesc aici?

Unul din bărbaţi lăsă cuţitul în jos, dar nu-l puse pe masă.

– Ştiu foarte bine regulile, bălmăji el. Şi Edie la fel. Dar tipul ăsta îmi dă fiori.

– Atunci taie-l în altă parte, spuse Tillie.

Se uită spre Edie.

– Iar tu, Edie, mai ai doar două secunde.

Preţ de o clipă, Jeff nu fu foarte sigur că bărbatul pe nume Edie o auzise măcar pe Tillie, dar acesta, brusc, plie lama înapoi şi îşi băgă cuţitul în buzunar.

– Haide, Lester, spuse Edie. Să mergem să vedem dacă-l putem găsi pe Gonzales.

– Numai să nu-l aduceţi înapoi aici, le porunci Tillie. Aţi înţeles?

Deşi nici unul din ei nu vorbi, Lester încuviinţă din cap şi, un moment mai tîrziu, dispărură pe uşă fără să mai spună nimic.

– Acuma că au plecat namilele, cine o să te mai apere? întrebă Jagger, trîntindu-se la loc pe scaun.

Se vor întoarce, îi spuse Tillie. Şi chiar dacă nu se întorc, pe-aici se învîrt mulţi oameni.

Buzele lui Jagger se schimonosiră într-un surîs batjocoritor, dar Tillie se mulţumi să ridice din umeri.

– Te crezi un dur, nu-i aşa?

Veni rîndul lui Jagger să ridice din umeri. Nu zise nimic, dar îşi înclină capul puţin într-o parte, ca şi cum întrebarea nu merita un răspuns.

Cu o expresie aproape tristă, de parcă i-ar fi fost sincer milă de Jagger, Tillie scoase din tigaie o porţie enormă de ouă prăjite, le aşeză pe o farfurie, adăugă şi şase felii de şuncă şi apoi puse mîncarea în faţa lui Jagger.

Acesta o privi suspicios.

– Credeam că vrei să ne dai afară de aici.

– Am spus că puteți să mîncați mai întîi, zise Tillie. Nu dau pe nimeni afară flămînd. O să faceți suficient foamea pe acolo.

Pregăti o altă farfurie pentru Jeff, apoi umplu o cană ciobită cu cafea dintr-un ibric mare de pe aragaz. Cînd Jeff și Jagger se puseră pe mîncat, Tillie se trînti pe un scaun lîngă bărbatul beat și îi puse cana în mîini.

– Mă jur pe Dumnezeu, Fritz, că nu e mai rea decît porcăria aia pe care o bei tu.

– Haide, Tillie, se văicări Fritz. Chestia asta are gust de rahat!

– Așa o fi, dar măcar nu te omoară, îl dădăci Tillie.

Femeia se uită la Jinx, care nu se mișcase de pe locul ei de lîngă ușă.

– Pune mîna și mănîncă și tu ceva. Tipii ăștia n-o să-ți facă nici un rău. Am dreptate? adăugă ea, uitîndu-se la Jeff și Jagger.

Jagger își ridică privirea din farfurie și dădu să deschidă gura, dar Jeff i-o luă înainte.

– N-o să facem nimănui nici un rău, confirmă el, zîmbindu-i lui Jinx.

Pentru că teama se mai risipise, Jinx se duse la aragaz, își puse pe farfurie restul de ouă cu șuncă și se așeză obosită lîngă Tillie.

– Robby se duce la școală așa cum trebuie? întrebă Tillie.

Jinx încuviință din cap.

Da' zice că nu mai vrea să meargă Cică niște copii se tot ia de el

De ce ar vrea cineva să-l necăjească pe Robbie? întrebă Tillie E un băiat bun

Din cauza hainelor, spuse Jinx. Ceilalți copii strigă după el că arată ca un boschetar.

– Niște tîmpiți, rosti amar femeia de pe canapea.

Bebelușul îi adormise în brațe, așa că îl așeză încetișor lîngă ea, apoi se ridică și-și turnă ultima porție de cafea într-o cană de tablă.

– De ce nu l-or lăsa în pace?

– Cine e Robby? întrebă Jeff.

Nimeni nu vorbi și toată lumea din încăpere, cu excepția lui Jagger și a bebelușului care dormea, se uită spre Tillie.

– Un puşti, spuse ea. Are aproape opt ani. Şi locuieşte de ceva vreme pe aici.

– Locuieşte aici? repetă Jeff. Un băieţel?

Tillie îşi dădu ochii peste cap.

– Aolcu, dar bătut în cap mai eşti! De ce n-ar locui un băiat mic aici?

– Şi părinţii lui tot aici stau?

Jinx şi mama bebeluşului schimbară o privire rapidă.

– Nu cred că ar trebui să le spui. Pentru că, dacă ies de aici...

– N-o să iasă, spuse Tillie. Ai auzit tu să fi reuşit vreodată cineva să iasă la suprafaţă?

– Nu, dar...

– Nici un dar, i-o reteză Tillie şi se uită drept în ochii lui Jeff. V-au spus, nu? Despre joc?

Jagger termină de mîncat şi împinse farfuria într-o parte. Jeff îl simţi cum devine tot mai agitat, aşa că îl prinse iarăşi de braţ.

– Ne-au spus că, dacă ieşim de aici, sîntem liberi. Nu trebuie decît să ajungem la suprafaţă...

– N-are importanţă ce v-au spus, îl întrerupse Tillie. O să vă omoare. De-aia sînteţi aici jos.

Jeff simţi cum i se strînge stomacul.

– Dar de ce? întrebă el. De ce ar vrea cineva să ne omoare? Cine sînt ei?

Tillie se uită fix în ochii lui.

De unde să ştiu eu? Nimeni nu-i vede. Nimeni nu-i aude. Dar cu toţii ştim de ei. Şi odată ce s-au hotărît, totul s-a isprăvit.

Dar dacă ieşim la suprafaţă, ne vor lăsa în pace?

Tillie ridică din umeri.

- Aşa spun ei. Dar eu n-am auzit să iasă cineva după ce a început vînătoarea.

Femeia îşi îndreptă privirea spre Jagger.

– Desigur, nici nu-mi amintesc să fi vînat doi în acelaşi timp. Poate că, dacă rămîneţi împreună, o să izbutiţi.

Jagger se aplecă brusc şi degetele lui prinseră cu putere încheietura lui Tillie.

– Dar dacă nu plecăm nicăieri? întrebă el, pe o voce joasă şi ameninţătoare. Dacă nu ne mişcăm pur şi simplu de aici?

Tillie nu le dădu nici o clipă senzația că i-ar fi frică.

– Ți-am mai spus și înainte – eu hotărăsc cine locuiește aici. Am stabilit niște reguli și toată lumea trebuie să le respecte. Robby trebuie să meargă la școală, Lorena trebuie să aibă grijă de bebelușul ei și toată lumea trebuie să se îngrijească de toți ceilalți. N-am ajuns încă așa rău și sper că Robby, Lorena și Jinx mai au totuși șanse bunicele să se mute la suprafață într-o zi. De aceea nu las pe nimeni aici care ar putea strica ordinea lucrurilor – copiii mei o să urce, nu o să coboare.

Îl privi furioasă pe Jagger.

– Oamenii ca tine nu merg în sus, spuse ea. Merg doar în jos.

Se uită din nou spre Jeff.

– Așa se întîmplă în tunele. Cînd oamenii vin prima dată aici, cred că vor sta doar o vreme – poate cîteva ore, poate o noapte. Așa am pățit și eu. Obosisem să tot alerg prin Grand Central și să dorm pe bănci – asta era pe vremea cînd dușcseră toate băncile afară. Văzusem oamenii care dispăreau pe-acolo pe unde treceau șinele, așa că într-o seară mi-am zis să încerc și eu. Am avut și cu prima noapte de somn adevărat după luni de zile. Și uite-așa am început să mă întorc aici din ce în ce mai des. Mai întîi mi-am făcut un cuibușor, sus printre conducte. Și ieșeam afară în fiecare zi. Apoi însă s-au pornit să ne alunge din stație. Atunci m-am apucat să caut prin jur și, după un timp, am găsit locul ăsta.

Ochii ei cuprinseră dintr-o privire pereții fără ferestre și, brusc, rîse.

Chiria îmi convenea și era suficient de adînc pentru ca polițiștii să nu mă deranjeze.

Cu un deget îl împinse pe Fritz, care părea că aţipise.

– Și-apoi l-am găsit pe el și a fost mult mai bine. Să știi că atunci cînd Fritz e treaz poate să facă orice. El a aranjat să avem electricitate, cablu și chiar apă curentă. Presupun că într-una din zile o să descopere și cum să ne pună canalizare.

– Asta dacă n-o să-i explodeze ficatul mai întîi, murmură Jinx.

Tillie îi aruncă o uitătură urîtă fetei, care tăcu imediat. Se întoarse din nou spre Jeff.

– Toată lumea crede că aici jos trăiesc numai scursuri, spuse ea. Iar eu n-am de gînd să vă spun că nu sînt și mulți din ăștia. Dar

printre ei se găsesc și oameni cumsecade. Uite-așa ca Jinx, care a trebuit să fugă de acasă ca să se apere de tatăl ei vitreg.

Înclină capul spre Lorena, care își alăpta din nou bebelușul.

– Ea era gravidă și bărba'su o snopea în bătaie. Iar pe Robby, ai lui l-au părăsit pur și simplu.

– L-au părăsit? se miră Jeff, terminînd de mîncat.

Tillie încuviință din cap.

– S-au urcat într-un autobuz și i-au spus să aștepte în stație. Dar nu s-au mai întors. Jinx l-a găsit pe o bancă și l-a adus aici.

– Dar de ce nu l-a dus la un.... ăăăă... la un adăpost sau ceva de genul ăsta?

– Ai fost vreodată într-un astfel de loc? Dacă Robby intra pe mîna statului, numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întîmplat cu el. Cel puțin aici are o familie care îl iubește. Acolo sus...

Scuturâ din cap.

– Dar la ce naiba îmi bat eu gura de pomană? Toată lumea crede că e atît de minunat acolo sus și, dacă ai bani, probabil, așa și e. Dar dacă n-ai...

Vocea i se stinse.

– Lucrurile nu sînt așa rele jos, cel puțin nu aici la mine. Imediat ce copilul va mai crește puțintel, Lorena o să-și ia o slujbă și sper ca după cîțiva ani să iasă din nou la suprafață. Iar într-una din zilele astea, Jinx se va întoarce la școală...

– Liceul e o porcărie, spuse Jinx.

Să fii proastă e o porcărie și mai mare, o informă Tillie.

Apoi își îndreptă din nou atenția spre Jeff și Jagger.

Eu nu știu ce ați făcut și ce nu. Știu doar ce scrie pe bucata aia de hîrtie. Așa că, nu mă deranjează să vă dau să mîncați, dar asta-i tot. . nu vreau să vă încurcați cu familia mea și, cu siguranță, nu veți fi aici cînd o să vă găsească vînătorii.

Și cum ar trebui să ne descurcăm noi? se răsti Jagger.

Tillie se ridică în picioare și începu să strîngă de pe masă farfuriile goale.

– Asta nu-i problema mea. E problema voastră.

– Ba poate că *e* și a ta, mormăi Jagger. Poate că am să fac în așa fel încît să fie problema ta.

Tillie dădu din cap descurajată.

– Blacky? strigă ea.

Aproape în acelaşi moment, uşa se deschise şi un bărbat chiar mai voinic decît Jagger păşi înăuntru. În spatele lui se zăreau alţi doi bărbaţi la fel de înalţi ca Blacky.

Toţi purtau cuţite şi păreau că ştiu la perfecţie cum să le mînuiască.

– Ăştia doi tocmai se pregătesc să plece, spuse Tillie, arătîndu-i pe Jeff şi Jagger. Vreţi să-i conduceţi voi pînă la colţ?

Blacky rînji.

– Nici o grijă. Cu plăcere.

Înainte ca Jeff şi Jagger să realizeze ce se întîmplă, cei doi bărbaţi apărură în spatele lor şi Jeff simţi vîrful unui cuţit la baza gîtului. Ridicîndu-şi mîinile şi săltîndu-se din scaun, porni spre uşă. Apoi se opri şi, cu toate că Blacky îl împunse din nou cu vîrful cuţitului, se întoarse cu faţa spre Tillie.

– Dar lucrurile noastre? întrebă el. Lanternele şi cramponul lui Jagger?

Tillie cugetă o clipă.

– Ce-i drept e drept... aţi venit cu ele, le puteţi lua cu voi.

O trimise pe Jinx să le aducă lucrurile din cealaltă cameră şi se întoarse spre Jeff. Părea că se gîndeşte la ceva anume, apoi că ia o hotărîre în această privinţă.

– Un lucru ar trebui să reţineţi – în tunele, cu cît te afunzi mai jos, cu atît oamenii sînt mai nebuni. Aşa că, dacă aveţi de ales, mergeţi în sus. Dar să nu vă amăgiţi că ieşiţi. Odată ce vînătorii pornesc pe urmele voastre, nu mai există cale de scăpare.

Jinx reveni în încăpere şi îi dădu fără o vorbă lui Jeff lanterna şi cramponul ruginit. Un moment mai tîrziu ieşiră din cameră, uşa se închise în spatele lor şi lumina dispăru.

Nu le mai rămăsese decît întunericul din tunele.

CAPITOLUL 22

Keith şi Heather îşi petrecură toată dimineaţa în centrul oraşului, mutîndu-se de la o clădire publică la alta, arătîndu-şi actele de identitate şi trecînd prin detectoarele de metale atît de des, încît procesul deveni un automatism. Oriunde se duceau, primeau acelaşi răspuns – sau, mai precis, nu primeau nici unul.

Pentru birocraţii primăriei, problema oamenilor fără locuinţă era ca şi rezolvată.

– Oh, da, mai există doar cîţiva, îi asigurau întruna chipurile amabile – bărbaţi şi femei – din spatele geamurilor blindate, concepute special pentru a-i proteja împotriva publicului pe care fuseseră angajaţi să îl servească.

„Acum, că economia noastră este atît de puternică, toată lumea care vrea să muncească îşi poate găsi o slujbă Nu mai sînt aşa mulţi ca altădată."

Sau auzeau:

„Tunelele de sub oraş? Vorbiţi serios? Trebuie să fii nebun ca să trăieşti astfel! Să ne înţelegem, acolo nu e nici lumină, nici apă, nu?"

În cele din urmă renunţară, îşi cumpărară nişte hotdog de la unul din chioşcurile dintre Primăria Municipală şi sediul central al poliţiei şi coborîră la metrou pentru a se îndrepta spre periferie.

– Ştii, cred că au dreptate, spuse Heather, privind în jur pe peronul unde aşteptau metroul.

O singură persoană zdrăngănea încet la chitară, dar restul oamenilor părea să meargă undeva anume, cu treburi.

– Nu mai sînt aşa de mulţi ca altădată – acum cîţiva ani cerşetorii împînzeau locul ăsta. Cu greu scăpai de ei.

Metroul intră în staţie şi cei doi se urcară într-un vagon pe jumătate gol. După ce se aşezară pe scaune, Keith spuse:

– Cred că îţi datorez nişte scuze.

Heather îşi ridică sprîncenele mirată.

– Mie? De ce?

– Ştii foarte bine că nu prea eram încîntat că Jeff ieşea cu tine...

– Noi nu ieşeam şi atît, îl întrerupse Heather. Urma să ne căsătorim.

Keith oftă.

– Şi părerea mea oricum nu conta, nu?

Heather clătină din cap.

– Deja luasem o hotărîre.

– Păi, după cum s-a dovedit, Jeff a avut dreptate, iar eu m-am înşelat.

Se îmbujoră brusc.

– Cred că de aceea am vrut să-ţi cer scuze – eu nu te consideram decît o fată bogată şi răsfăţată. Şi bănuiam că e posibil să te foloseşti de Jeff doar ca să-ţi enervezi tatăl... un fel de mică răzvrătire înainte să te măriţi cu vreun avocat din Park Avenue pe nume Skip. Dar nu e deloc aşa, nu?

Pentru prima dată de cînd Jeff dispăruse, Heather zîmbi.

– Tata te-ar urî dacă te-ar auzi spunînd asta. Să afle că a dat greş după atîtia ani în care a tot încercat să mă răsfeţe

Aproape că izbucni în rîs, dar zîmbetul îi pieri de pe chip cînd îşi aduse aminte unde se duceau şi de ce.

– Dar dacă nu-l găsim? întrebă ea aproape şoptit.

Keith nu-i răspunse. Tăcerea îi copleşi pe amîndoi pînă cînd ieşiră din staţia de la Piaţa Sherman şi porniră pe 72nd Street spre Hudson. Vîntul care bătea dinspre rîu răcorise aerul şi, în timp ce traversau West End Avenue, Heather îşi încheie nasturii de la pardesiul ei subţire, marca Burberry. Două blocuri mai încolo ajunseră pe strada Riverside. În faţa lor era intrarea spre autostrada West Side şi dincolo de banda de accelerare se vedea chiar autostrada însăşi, pe care maşinile alergau înnebunite în ambele direcţii. La sud se ridica noul complex Trump ce se întindea pe aproape un kilometru

de-a lungul rîului. La nord, parcul Riverside se pierdea în zare, acoperind aproximativ doi kilometri pînă pe strada 125th Street.

– A zis că o să fie lîngă pontonul de închiriat bărci, zise Heather, ignorînd semaforul şi traversînd Riverside. Veniţi cu mine!

Keith o urmă în parc. Merseră de-a lungul unei alei ce şerpuia pe sub autostrada West Side şi, cînd ajunseră în vîrful unei pante abrupte ce ducea spre rîu, Keith surprinse cu coada ochiului o mişcare pe şinele de tren, ce se întindeau pe sub autostradă şi parc, şi crau vizibile doar parţial printre coloanele ce susţineau şoseaua imensă. Dincolo de gardul ce le separa de parc şi de rîu, zidul din spatele şinelor era acoperit cu graffiti.

– Astea sînt şinele care duc la staţia Penn, îi spuse Heather.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe stăteau la baza uneia dintre coloane şi se uitară în sus spre ei.

– Iar tipii ăia doi par a fi oameni care trăiesc în tunele.

Confirmîndu-le parcă bănuielile, cei doi bărbaţi săriră în picioare şi porniră de-a lungul şinelor spre gura tunelului. Chiar înainte de a dispărea, unul din ei îşi ridică mîna stîngă şi le arătă degetul mijlociu.

Gestul era suficient de elocvent pentru a sublinia comportamentul la care să se aştepte din partea localnicilor.

Coborîră pe o pantă abruptă în dreapta. Pe la jumătatea drumului, Heather se opri şi îi arătă un cort mic ce fusese ridicat la doar cîţiva metri de alee, separată de zona respectivă printr-un gard de metal. În faţa cortului se găsea o masă subredă pe care era aşezată o mică plită Coleman şi o oală cu smalţul sărit.

O femeie îmbrăcată cu o fustă lungă, murdară de noroi şi cu un flanel bărbătesc lălîu dădea foarte serioasă cu mătura prin faţa cortului.

Keith se simţi stînjenit că e martor la încercările ei de a se ocupa de treburile casei. Femeia se uită în sus cînd treceră, dar cînd o văzu pe Heather că zîmbeşte, îşi întoarse repede capul, prefăcîndu-se că nu i-a zărit.

La vreo cincizeci de metri mai în faţă se afla Eve Harris. Stătea pe o bancă, discutînd cu o femeie ce purta o fustă cu multe culori, o bluză violet şi o jachetă de marinar tocită. Cînd Keith şi Heather se apropiară, consiliera se ridică în picioare, dar femeia de lîngă ea le aruncă o privire suspicioasă.

– Aceştia sînt oamenii despre care ţi-am povestit, îi spuse Eve, întinzînd mîna după Heather şi trăgînd-o mai aproape. Heather Randall şi Keith Converse. Iar dînsa, continuă ea, întorcîndu-se spre tovarăşa ei, este buna mea prietenă, Tillie.

Se uită la ceasul ei de mînă.

– I-am spus lui Tillie despre ceea ce doriţi să discutaţi cu ea şi mi-a promis că o să vă asculte. Dar nu există nici o garanţie că vă poate ajuta. Ne-am înţeles?

– Da, aprobă Keith.

Aparent mulţumită, Eve Harris se aplecă în faţă, o îmbrăţişă pe Tillie şi o sărută pe obraz.

– Să ai grijă de tine, m-ai auzit?

Tillie îi făcu semn să plece.

– Nici o problemă, spuse ea. Mă descurc singură de atîţia ani, că nici nu le mai ştiu numărul.

Dar în ciuda tonului morocănos, zîmbi, arătîndu-le o gură ştirbă.

– Tu să te fereşti de necazuri, bine?

– Nu-ţi face griji pentru mine, o asigură Eve. Şi eu mă descurc la fel de bine ca şi tine.

– Păi, dacă numa' atîta poţi să faci, atunci ai dat de naiba. Acuma, gata, pleacă de-aci şi lasă-mă să mă ocup de oamenii ăştia doi.

Zîmbetul lui Tillie dispăru odată cu plecarea lui Eve Harris şi, cînd se întoarse ca să-i cerceteze din nou pe Keith şi Heather, ochii ei erau plini de îndoială.

– Ea zice că aţi pornit să căutaţi pe cineva. Cine e?

Fiul meu, spuse Keith, aşezîndu-se alături de ea pe bancă. Numele lui este Jeff Converse.

Tillie îşi ţuguie buzele, apoi dădu din cap.

– Ce te face să crezi că se află în tunele?

– Un om pe nume Al Kelly mi-a spus, o lămuri Keith, că l-a văzut intrînd la metrou împreună cu un alt bărbat, Scratch.

Tillie dădu din cap din nou.

– Nu cred, spuse ea. Nu cred că ştiu ceva despre vreunul din ei.

O fată îmbrăcată în blugi şi un tricou cu mînecă lungă apăru lîngă Tillie. Se uită atentă la Heather şi la Keith.

– Ăştia-ţi fac probleme, Tillie?

Tillie negă din cap.

– Nu s-a întîmplat nimic..., doar caută pe cineva.

Apoi scoase din buzunarul adînc al jachetei un pumn plin de bani pe care îi îndesă în mîna fetei.

– Să-l duci pe Robby la cumpărături după orele de şcoală, da? Cumpără-i tot ce trebuie pentru ca puştii ceilalţi să nu se mai ia de el.

Fata luă bancnotele, îi mai privi o dată pe Keith şi pe Heather, apoi se îndepărtă.

– Jinx? o strigă Tillie.

Fata se opri şi întoarse capul.

– Să aduci bonurile şi restul. Aşa că, bagă de seamă cum îi cheltuieşti.

Dîndu-şi ochii peste cap, Jinx îşi văzu de drum, iar Tillie se ridică în picioare.

– Io plec acuma.

– Dar de-abia am..., începu Heather, însă Tillie n-o lăsă să termine.

– V-am spus tot ce am avut de spus. Dom'şoara Harris a vrut să stau de vorbă cu voi şi aşa am făcut. În locul vostru m-aş întoarce acolo de unde aţi venit. Sînt nişte lucruri pă lumea asta despre care oamenii ca voi nu ştiu mare lucru şi nici nu vor şti. Aşa e viaţa.

Se răsuci şi o apucă pe alee.

În timp ce Heather o urmărea cu privirea, raza firavă de speranţă care se aprinsese în ea în ultimele ore aproape că dispăru. Dar cînd se uită la Keith, văzu că ochii lui strălucesc de emoţie.

Femeia ştie ceva, spuse el cu voce joasă şi gravă. Ştie ceva, dar nu vrea să ne spună.

– De ce nu ne-ar spune? protestă Heather. Dacă ştie. .

E la fel ca toţi ceilalţi, replică Keith. Ca bărbaţii de pe şine şi ca femeia din faţa cortului. N-ai auzit-o? A spus „oamenii ca voi" Despre asta este vorba... ei nu vor discuta cu noi pentru că nu sîntem ca ei.

– Şi-atunci ce-ar trebui să facem? întrebă Heather.

– *Tu* nu faci nimic, spuse Keith. Dar eu o să-mi schimb adresa o vreme.

Împingîndu-şi căruciorul de sîrmă, Tillie păşea alene de-a lungul aleilor din parcul Riverside. Nu se grăbea – în fond, nu se grăbise

niciodată cu adevărat. Doar în tinereţe. Atunci, da, se grăbise. Chiar prea tare. Îşi dorea să devină actriţă, aşa că venise la New York cînd împlinise optsprezece ani, imediat după ce terminase şcoala. Şi-a luat o slujbă ca ospătăriţă şi a început să meargă la audiţii, dar nimeni nu i-a dat prea multă atenţie. Ea însă a continuat să încerce, fiind convinsă că mai devreme sau mai tîrziu va străluci şi steaua ei. La început fusese amuzant – avea prieteni care voiau să fie actori şi actriţe, iar cîţiva dintre ei chiar obţinuseră roluri minore.

Unul dintre ei juca acum într-un serial – de fapt, Tillie îl mai vedea uneori atunci cînd el şi prietenii lui din film ieşeau la un picnic în parc. Desigur, nu i se adresa niciodată, iar el nu o recunoscuse, aşa că totul era în regulă.

Necazurile apăruseră cu treizeci de ani în urmă, cînd ea împlinise douăzeci şi cinci de ani. Atunci nu i s-a părut deloc că se confrunta cu un necaz: se îndrăgostise de un bărbat – nu numai că se întîlnea cu el, dar chiar începuse să-l iubească din toată inima.

Însă el era căsătorit şi, deşi îi promitea mereu că o să divorţeze de soţia lui, în fiecare lună îi servea o altă scuză pentru a motiva de ce nu poate s-o facă. Se revanşa faţă de ea în alte moduri. Îi plătea chiria şi îi dădea bani în fiecare săptămînă – suficienţi cît să renunţe la slujba ei de chelneriţă.

Încă se mai ducea la audiţii, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea acasă, în caz că Tony ar fi sunat-o ca să treacă pe la ea.

Stătea acasă şi bea.

Votcă, de cele mai multe ori, pentru că nu avea nici un fel de gust şi mirosul respiraţiei nu o dădea de gol faţă de Tony. După o vreme, nu mai ieşi în oraş aproape deloc şi toţi ceilalţi prieteni ai ei renunţară să o mai caute. Dar ea îl avea pe Tony, aşadar, ce mai conta?

Apoi, într-o zi, Tony nu i-a mai dat nici un telefon şi, cînd nici în ziua următoare nu a mai sunat-o, l-a căutat ea pe el. Probabil că a sunat de o sută de ori la el la serviciu, dar pentru că secretara lui nu o lăsa să vorbească cu Tony, a început să-i telefoneze acasă.

După o vreme, soţia lui a schimbat numărul de telefon. Atunci, Tillie a început să se postească în faţa clădirii unde lucra el, aşteptîndu-l să iasă. Tony îi spunea întruna că nu vrea s-o mai vadă, dar ea ştia că nu era adevărat – nu avea cum să fie adevărat, pentru că el o asigurase întotdeauna că într-o zi se vor căsători.

Cînd soţia lui Tony – Angela o chema – l-a convins să nu-i mai plătească nici chiria şi nici să nu-i mai dea bani, Tillie s-a dus s-o vadă. Voia să discute cu ea, să-i explice că Tony o iubeşte pe ea, şi nu pe Angela. A luat un cuţit doar ca s-o sperie pe rivala ei, dar, cu cît vorbea mai mult cu ea, cu atît se enerva mai tare şi, cînd a sosit poliţia, apartamentul lui Tony era plin de sînge, iar mobila făcută praf şi Angela a susţinut că e vina lui Tillie.

Angela nu era rănită rău – Tillie sîngera chiar mai tare decît ea şi plîngea de parcă ar fi venit sfîrşitul lumii, aşa că au trimis-o să stea într-un spital pentru o vreme. După ce i-au dat drumul, a înţeles că nu are unde să locuiască, dar, pentru că era în plină vară, în noaptea aia a dormit în Parcul Central.

În ziua următoare a rămas tot în parc şi a început să stea de vorbă cu oamenii. Foarte curînd şi-a făcut cîţiva prieteni – chiar mai mulţi decît avea înainte, pe vremea cînd era cu Tony – care au învăţat-o cum să se descurce fără prea mulţi bani. Cînd a venit iarna, ca şi prietenii ei s-au mutat în Staţia Grand Central. La început, Tillie se hotărîse să-şi ia din nou o slujbă, chelneriţă sau ceva de genul ăsta, dar pe măsură ce lunile se scurgeau, a renunţat la o astfel de idee. La un moment dat – oricum nu prea conta cînd – s-a mutat din Grand Central în tunele şi, cu cît trăia mai mult timp aici, cu atît îi plăcea mai tare. Bineînţeles că se bucura să mai iasă şi la suprafaţă din cînd în cînd, dar nu se mai simţea în siguranţă; oraşul se schimbase mult în ultimii treizeci de ani. Cînd ieşea într-o zi ca asta, încerca să nu se îndepărteze prea tare de prietenii ei. În plus, astăzi mai avea şi alte treburi de rezolvat, aşa că, în timp ce-şi tîrşîia picioarele prin parc, se uita atent să vadă chipuri familiare.

Cînd ajunse la cortul lui Liz Hodges, lăsă căruciorul pe alee, se aplecă pentru a trece pe sub gard şi porni spre locul în care locuia Liz şi pe care femeia îl ţinea întotdeauna perfect măturat. Liz, mereu nervoasă, sări ca arsă cînd Tillie o salută.

– Io sînt, adăugă Tillie repede şi mîna tremurîndă pe care Liz şi-o dusese la gît căzu pe fustă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Tillie, apoi îi oferi o cană de cafea.

– Nu prea mai am, dar Burt mi-a promis că-mi mai aduce mîine.

– Nu, mulțumesc, replică Tillie, știind foarte bine că Burt, soțul Lizei, n-o să mai aducă nimic niciodată, de vreme ce murise de mai bine de trei ani.

Își îndesă mîna în buzunarul de la haină și scoase niște bani din cei pe care i-i dăruise Eve Harris.

– Poate că ăștia o să te-ajute o vreme, spuse ea.

Aproape imediat, scotoci în buzunarul celălalt și trase afară unul din afișele aduse de Jinx noaptea trecută.

– Ai face bine să fii atentă la ăstia doi. Dacă-i vezi, anunță-i pe băieți. Deși nu cred că o să ajungă atît de departe.

Liz apucă agitată fluturașul și studie cu atenție cele două chipuri, după care îi dădu înapoi lui Tillie bucata de hîrtie.

– Nu știu, vorbi ea precipitat. O să încerc, dar tu mă cunoști pe mine – cînd Burt nu e aici, mă sperii și de umbra mea.

Tillie luă înapoi hîrtia, știind că, dacă i-ar lăsa-o, Liz își va face griji ore întregi, încercînd să găsească o metodă prin care să scape de ea. N-ar fi îndrăznit să o pună pe masă, de frică să nu o ia vîntul și nici în cort nu ar fi dus-o. Liz avea o obsesie cu gunoiul, iar prezența afișului aceluia în micul ei cămin ar fi scos-o din minți și mai tare.

– Bine, Liz, nu-ți face griji pentru asta, spuse Tillie, bătînd-o ușor pe umăr ca s-o liniștească.

Cînd văzu că Liz se ferește de atingere, Tillie se întoarse spre alee ca să-și recupereze căruciorul. Iar Liz deja se apucă să dea cu mătura pentru a șterge urmele lăsate de musafira ei în praful din jurul cortului

O nebună, murmură Tillie, clătinînd din cap cu tristețe

Părăsind parcul, se îndreptă spre Broadway. Recunoscu șase oameni care-și făceau loatul în jurul intrării de la stația de metrou Eddie cînta la clarinet, iar la picioare avea cutia deschisă a instrumentului Tillie puse și ea douăzeci de dolari înăuntru și îi îndesă unul din fluturași în buzunar. Eddie îi făcu șmecher cu ochiul, fără să falsezc, iar Tillie își văzu de drum.

Orbul Jimmy – a cărui vedere nu era mai proastă decît a lui Tillie – tocmai traversa strada, pocnind cu bastonul său în asfalt și ținîndu-se de brațul unei persoane pe care Tillie n-o cunoștea. Femeia își mută căruciorul mai aproape de curbă, chiar lîngă un tomberon de gunoi, ascultîndu-l pe Jimmy turnîndu-și povestea:

– Mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea şi poate chiar un fursec. Cred că e o cafenea chiar la parterul următorului bloc. Dacă aţi putea...

Dar victima – un bărbat în jur de treizeci de ani, îmbrăcat în costum – deja plecase de lîngă el şi o secundă mai tîrziu Jimmy Orbul porni în căutarea următoarei posibilităţi. De data asta alese o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-un pardesiu kaki, şi se apropie de ea încetişor.

– Nu vă supăraţi, pe-aici e 72nd Street? întrebă el.

Tillie n-auzi răspunsul femeii, dar o clipă mai tîrziu Jimmy vorbi din nou:

– Dacă aţi putea să mă ajutaţi să traversez, v-aş rămîne recunoscător.

De data asta Jimmy avu mai mult noroc – femeia îi dădu un dolar înainte de a-şi vedea de drum. Orbul nu aşteptă lumina verde de la semafor şi traversă înapoi pe partea cealaltă, fapt care îi confirmă lui Tillie că bărbatul pescuise suficienţi bani pentru o mică oprire pe la magazinul cu băuturi. O observă chiar înainte de a ajunge pe trotuar şi veni spre ea.

– Bună, Tillie? Care-i treaba?

– A început vînătoarea, spuse ea.

Îi dădu unul dintre afişe împreună cu cîteva bancnote.

– Nu l-am văzut pă niciunu' pînă acuşi, răspunse bărbatul.

– Atunci, fii cu ochii-n patru!

– Ca întotdeauna, chicoti Jimmy. Hă, hă... ca... în... tot... deauna!

În următoarele două ore, Tillie parcurse tot bulevardul Broadway, împărţind bani şi fluturaşi tuturor celor pe care îi cunoştea şi, cînd termină, porni înapoi spre casă. Mare parte din banii de la Eve Harris erau încă în buzunarul ei şi nu avea de gînd să-i cheltuiască fără chibzuială. În săptămîna care urma, familia ei va mînca bine Bebeluşul va fi îngrijit cum se cuvine, iar Robby va avea haine noi pentru şcoală. Mulţi oameni din tunele vor beneficia de ei; se va îngriji personal de asta.

Acolo unde lăsasc bani, dăduse şi un afiş.

Dacă vînătoarea era la fel ca oricare alta, totul se va termina într-o zi sau două.

Trei în cel mai rău caz.

Nimeni nu rezistase mai mult de atît.

– Ce-i asta? întrebă Jagger.

Mergeau de-a lungul şinelor şi, deşi Jeff nu-şi putea explica de ce, era aproape sigur că se îndreptau spre sud. Începuse să-şi numere paşii, aşa încît calculase că parcurseseră cam o jumătate de kilometru de cînd plecaseră de la Tillie. Aleseseră pasajul pe care veniseră iniţial pentru că era suficient de bine luminat. Puţin mai tîrziu, dăduseră peste tunelul în care se aflau acum, care părea să fie mai degrabă un tunel pentru tren decît pentru metrou, de vreme ce nu exista şi o a treia şină, cea electrificată. Tăcerea era totală şi doar sunetul paşilor şi respiraţia lor se auzea.

Şi totuşi, acum, percepeau un huruit uşor.

Un huruit care se intensifică după ce se opriră ca să asculte.

– Trenul, spuse Jeff.

Se uită în jur, în căutarea unei ieşiri afară din tunel, dar nu descoperi nimic. În ambele direcţii, şina se întindea la nesfîrşit, iar pe lîngă pereţi nu se zărea nici o pasarelă. Se chinui să-şi aducă aminte cînd văzuse ultima oară una dintre nişele acelea săpate în zid la intervale regulate.

La o sută de metri?

La trei sute?

Huruitul se apropia din ce în ce mai tare. În depărtare, lui Jeff i se păru că zăreşte o strălucire slabă.

Jagger o văzuse şi el şi, pentru că vuietul se transformase acum într-un urlet şi intensitatea luminii sporea, se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care veniseră

Nu! strigă Jeff În ecealaltă direcţie! Trebuie să mergem spre el!

Jagger ezită, neputîndu-se hotărî.

Eşti nebun? N-avem de unde să ştim ce-i acolo!

N-am mai văzut o nişă de ceva vreme, aşa că trebuie să găsim una nu prea departe.

Vuietul se apropia şi, brusc, peretele din dreapta se lumină. Chiar înainte ca monstrul mecanizat să coteaască şi să-şi îndrepte capul spre ei, lui Jeff i se păru că vede ceea ce căuta.

– Vino! ţipă el, începînd să alerge spre fasciculul de lumină albă ce se scurgea din farurile cu halogen.

Se repezi direct spre trenul care circula cu mare viteză. Zgomotul devenise atît de asurzitor, încît nu ştia dacă Jagger îi răspunsese,

dar nici nu-şi permitea să se uite în spate de frică să nu se împiedice de terasament. Deşi era convins că nu poate fi decît o iluzie, trenul părea că vine şi mai repede acum. Încercă să-şi ţină privirea îndreptată înainte şi să-şi menţină echilibrul perfect. Instinctele îi strigau să alerge din toate puterile, să-şi folosească fiecare strop de energie pentru a scăpa de forţa teribilă ce-i ameninţa viaţa, dar nu îndrăzni. Dacă mărea ritmul fie chiar şi numai puţin, avea toate şansele să se împiedice, să-şi prindă piciorul între şine şi să cadă exact între şine.

Unde era nişa? Dacă trecuse de ea?

Trebuia să se uite în sus, trebuia s-o caute.

Vîjîitul devenise de nesuportat şi podeaua începuse să trepideze sub greutatea locomotivei. Apărîndu-şi ochii cu mîna dreaptă, îşi ridică privirea.

Acolo! Doar la cîţiva paşi depărtare...

Şi-atunci, cînd îşi lăsă mîna într-o parte, ochii lui întîlniră fasciculul de lumină strălucitoare şi totul în jurul lui se înecă într-un val alb, imens. Aproape orbit, se clătină şi lucrul de care se temuse pînă atunci deveni realitate, căci îşi prinse piciorul într-una dintre traverse. Îşi întinse mîinile pentru a amortiza căderea, lovindu-se mai întîi de terasamentul dur de lemn, apoi de pietrişul ascuţit. Simţi o arsură bruscă în obraz, acolo unde pielea fusese sfîşiată.

Încercă să se ridice în picioare, dar pentru că era încă orbit de raza tăioasă a locomotivei, se împiedică şi aproape că se rostogoli din nou

Ce stupid!

Cum putuse fi atît de tîmpit? Ar fi trebuit să se îndrepte în cealaltă direcţie aşa cum spusese Jagger. Poate că se înşelase Poate că nişa din spate nici nu se afla aşa departe.

Oricum nu mai conta, pentru că trenul era la doar cîţiva metri de el. Claxonul se puse în funcţiune şi cînd mecanicul încercă să frîneze, scrîşnetul ascuţit al metalului ce se freca de metal aproape că îi sparse timpanele.

Atunci, exact cînd era pe punctul de a cădea, simţi cum cineva îl trage din spate. Se trezi ridicat în picioare şi smuls dintre şine, după care ateriză direct în nişa pe care o căutase. Un moment mai tîrziu fu strivit de perete, cînd Jagger se strecură la rîndul lui înăuntru.

Lăsat fără răsuflare de impactul cu trupul celuilalt, se chinui să tragă aer în piept, în timp ce trenul – care continua să claxoneze, dar fără să mai frîneze – trecu vuind pe lîngă ei.

Cînd reuşi să-şi recapete suflul, totul se terminase. Ultimele vagoane dispărură şi huruitul locomotivei, deja înfundat, începu să se stingă încetul cu încetul. Lumina de la ultimul vagon se topi rapid şi liniştea cuprinse din nou tunelul.

Încă lipit de el, Jagger vorbi, în sfîrşit:

– Eşti bine?

Jeff reuşi să clatine uşor din cap şi uriaşul făcu un pas înapoi, suficient cît să-i lase puţin spaţiu, dar nu foarte mult pentru a nu aluneca în spate. Jagger continuă să-şi ţină mîinile pe umerii lui Jeff, care începu să-şi pipăie încet corpul. Cu toate că părea să nu fi păţit nimic la picioare, genunchiul drept îl durea atît de tare, încît îl uimi pentru că nu-şi amintea să se fi lovit în ceva atunci cînd a căzut. Palmele îl usturau, iar obrazul drept îl ardea îngrozitor pentru că se julise. Dar era încă în viaţă şi trenul dispăruse.

– Sînt bine, bălmăji el.

Jagger sări din nou pe şine. Jeff îl urmă, cu picioarele tremurîndu-i atît de tare, încît se văzu nevoit să se sprijine de zid.

– Am crezut că ai plecat în direcţia cealaltă, spuse el cu voce tremurătoare.

– Aşa aveam de gînd, dar după aia am zis că poate ştii tu ceva, replică Jagger. Se pare că, dacă n-aş fi făcut aşa..

Se opri, dar Jeff ştia exact care vor fi următoarele lui cuvinte

Îţi rămîn dator, spuse el Şi încă tare mult.

În întunericul adînc din tunel, Jagger rînji.

Păi, atunci, fă bine şi găseşte o cale să ne scoţi de aici, că tu eşti ăla cu facultate, spuse el Şi dacă reuşeşti, sîntem chit.

Se uită înspre direcţia de unde venise trenul, apoi în partea opusă.

– Ai vreo idee încotro să o apucăm?

Jeff încuviinţă din cap.

– Cred că da. Dar mai întîi, spune-mi dacă am dreptate că trenul prinsese viteză înainte de a frîna.

Jagger se încruntă, apoi dădu din cap că da.

– Şi ce-i cu asta?

– Dacă amîndoi am crezut că mărise vitcza, asta înseamnă că venea dinspre una din staţii, corect?

Jagger ridică din umeri.

– Probabil.

– Păi nu se îndreaptă spre nord toate trenurile care ies din oraş?

– De unde dracu' să ştiu eu? mormăi Jagger.

Jeff îi ignoră întrebarea.

– Pentru că, dacă aşa stă treaba, atunci măcar ştim încotro ne îndreptăm.

Arătă în direcţia spre care mergea trenul. Nici urmă de huruit.

– Dacă trenul pleca din oraş, atunci înseamnă că se îndrepta spre nord. Foarte curînd va trece pe lîngă rîu. Şinele ies la suprafaţă în jurul străzii 72nd Street – s-ar putea să avem toate şansele să ieşim direct afară prin tunelul ăsta.

Plecară în direcţia în care Jeff credea că e nordul şi de data asta numără cu atenţie cîţi paşi făcură înainte de ajunge la următoarea firidă.

– O sută optzeci şi patru.

– Eu, unul, n-aş fi reuşit niciodată să fiu atît de precis, spuse Jagger încet şi Jeff realiză că amîndoi încercaseră să măsoare distanţa. Asta înseamnă că poate şi cu îţi sînt dator.

Continuară să înainteze, mergînd în acelaşi ritm, pînă cînd au ajuns la pasajul pe care îl folosiseră mai devreme.

Nici unul din ei nu se simţi tentat s-o mai apuce pe-acolo.

După alte cîteva sute de metri, Jagger îl apucă pe Jeff cu putere de umăr.

- Sfinte Sisoe, şopti el. Uită-te şi tu!

Pentru o clipă, lui Jeff nu-i veni să-şi creadă ochilor trebuia să fie o halucinaţie. Dar după ce mai făcură cîţiva paşi, îşi dădu seama că nu se înşală.

Deasupra se zărea lumină.

Lumina zilei

CAPITOLUL 23

Bipul familiar al robotului telefonic din apartamentul lui Jeff semnaliza un apel în așteptare. Era un lucru atît de neobișnuit, încît Keith și Heather se opriră ca paralizați în ușă. Cu ochii fixați pe aparat, îi fulgeră pe amîndoi același gînd.

„Jeff!"

Ieșise afară din tunele și sunase după ajutor...

Cei doi șovăiră înainte de a face un pas mai departe. Dar de ce ar suna Jeff aici? El n-avea cum să știe că îl căutau ori că tatăl său stătea în apartamentul lui. Lumina roșie continua să clipească și bipul se auzi din nou.

– Nimeni nu știe că sînt aici, spuse Keith.

De unde cu un moment în urmă amîndoi erau nerăbdători să asculte mesajul, acum deveniseră reticenți. De ce să sune cineva aici?

Probabil că e maistrul meu, spuse Keith, dar lipsa de convingere din vocea lui o făcu pe Heather să considere că nici el nu prea crede în vorbele lui. În cele din urmă, fata se apropie de aparat și apăsă pe buton.

„Aveți un mesaj nou", intonă vocea impersonală a robotului:

„Keith? Ești acolo? Dacă da, ridică receptorul imediat!"

Era vocea lui Mary și după tonul ei, Keith înțelese că soția lui era pe punctul de a face o criză de isterie. Urmă o pauză aproape imperceptibilă, apoi femeia continuă:

„Știu că stai acolo...Vic DiMarco zice că nu te-a mai văzut de alaltăieri. Așa că trebuie să fii la Jeff acasă. Nu înțeleg cum poți să suporți, cu toate lucrurile alea în jurul tău..."

Se opri brusc şi Keith parcă o şi vedea cum se chinuie să-şi recapete stăpînirea de sine. Apoi Mary începu din nou:

„Mîine o să fie slujba de pomenire pentru Jeff. Iniţial, am vrut s-o ţin aici, la St. Barnabas, dar apoi... ei bine, m-am tot gîndit la cît de mult iubea Jeff oraşul şi că toţi prietenii lui sînt acolo, şi că îi plăcea tare mult Biserica St. Patrick. Aşa că slujba o să aibă loc acolo. Mîine după-amiază, la ora unu. Am sunat-o şi pe Heather, dar nu era acasă. O să mai încerc..."

Vocea i se stinse şi Keith avu impresia că se pregăteşte să mai adauge ceva, numai ca să nu închidă telefonul. Într-un final vorbi din nou şi vocea ei căpătă o notă tristă, de om înfrînt:

„Dacă asculţi mesajul ăsta, Keith, te rog să îmi dai un telefon".

Se auzi un declic, apoi glasul generat de computer croncăni din nou: „1.52 după-amiază".

Cînd robotul telefonic se opri, nici Keith, nici Heather nu comentară. Keith se întinse şi apăsă butonul care activa mesageria vocală şi vocea lui Jeff ţîşni prin micul speaker:

„Bună! Ştiţi ce aveţi de făcut, aşa că, daţi-i drumul! Vă sun înapoi imediat ce am să pot!"

Ascultară amîndoi mesajul, apoi Keith clătină din cap, abătut.

– Nu pot să-l şterg. L-am păstrat de-a lungul procesului pentru că eram sigur că se va întoarce acasă. Şi-acum am aceeaşi convingere.

Heather îşi muşcă buza de jos.

Şi cu slujba de mîine cum rămîne?

Adică? întrebă Keith şi nota de încăpăţînare ce se strecura în vocea lui o făcea pe Heather să înţeleagă cît se poate de limpede care este părerea lui în această privinţă.

– Trebuie să mergem, spuse Heather.

– Dar nu e mort! strigă Keith, ridicînd tonul. Ce-ar trebui să facem, să ne comportăm de parcă ar fi mort şi să ne prefacem?

– Eu cred că trebuie totuşi să fim prezenţi, replică Heather. Dacă nici unul din noi nu va merge, ce vor spune oamenii? Toţi ceilalţi cred că Jeff este mort, iar dacă noi nu ne ducem la slujbă...

– Nu mă interesează ce cred ceilalţi, o întrerupse Keith. Dacă merg la slujbă este ca şi cum aş accepta că e mort. Şi să fiu al naibii dacă...

Brusc, toată tensiunea acumulată de Heather se transformă într-o izbucnire de furie.

– De ce nu contează nimeni, cu excepția dumitale? țipă ea. Chiar nu vă pasă de ceea ce simt ceilalți? Iar asta n-are nici o legătură cu faptul că nu admiteți că e mort!

– La dracu' nu are! ripostă Keith. Nu e o slujbă oarecare... este o slujbă de pomenire. În care te rogi pentru sufletul celui mort.

Heather de-abia se abținuse să nu îl întrerupă.

– Atunci nu spuneți rugăciuni pentru morți! Rugați-vă să-l găsim... rugați-vă să fie bine... rugați-vă pentru tot ce vă trece prin cap! Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Și dați-i telefon lui Mary. Nu vă comportați ca un măgar, așa cum face tata cu mama!

Șocată de propria izbucnire, Heather își acoperi gura cu mîna pentru o secundă, apoi scutură din cap violent.

– Îmi pare rău, șopti ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Adică...

Veni rîndul lui Keith să clatine din cap.

– Nu-i nimic, rosti el, furia lui domolindu-se la fel de repede ca a fetei.

– Ai dreptate, indiferent de problemele pe care le avem cu și Mary, n-ar trebui să treacă prin asta de una singură.

Pentru prima dată de cînd veniseră în apartamentul lui Jeff, bărbatul zîmbi.

– De fapt, unul din motivele noastre principale de ceartă erai tu... Mary întotdeauna a susținut că ești cel mai bun lucru care i se putea întîmpla lui Jeff și, așa cum bine știi, eu nu eram de acord în privința asta Se pare însă că m-am înșelat teribil.

Ridică receptorul și formă numărul lui Mary.

Sînt eu, zise el cînd Mary răspunse. Ai dreptate... sînt la Jeff. Eu... păi, dacă ți-aș spune ce fac, ai zice că sînt mai nebun decît mă credeai.

– Perfect adevărat, replică Mary. Nici nu vreau să știu.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Tu vino la slujbă mîine, da?

Înainte ca Keith să mai adauge ceva, apelul se întrerupse.

– Eu tot susțin că nu poate fi așa ușor, spuse Jeff.

Peticul de lumină creștea constant și acum părea să îi atragă dinspre umbrele întunecate ale tunelului ca un magnet.

– De ce nu? întrebă Jagger cu ochii ațintiți pe bucata de cer albastru. Ei spuneau că tot ce trebuie să facem este să ieșim afară – și-atunci am fi liberi.

Mai făcu un pas spre punctul strălucitor de lumină, dar degetele lui Jeff se înfipseră în brațul lui, trăgîndu-l înapoi.

– E imposibil, spuse el. N-o să ne lase să ieșim așa pur și simplu.

Avea senzația ciudată că, de fapt, nu erau singuri printre umbre, că undeva în întuneric, cineva îi urmărea. Se uită în jur, dar ochii îi fuseseră deja orbiți de lumina strălucitoare a zilei și, prin contrast, umbrele din spate se transformaseră într-o beznă neagră ca smoala.

Dacă în urma lor se aflau oameni – iar el credea că le simte prezența – atunci, el și cu Jagger se găseau perfect încadrați în spotul sclipitor. Părăsi mijlocul șinelor asemenea unei creaturi a nopții ce reacționează ca arsă la pericolele aduse de lumina zilei.

Însă Jagger deja se îndrepta înainte. Pentru că nu voia să se piardă de tovarășul lui, Jeff se luă după el. După alți optzeci de pași zăriră gura tunelului. Deși încă mai exista un acoperiș deasupra șinelor și un zid de beton la est, partea dinspre vest era deschisă spre rîul Hudson. La nord se vedea podul George Washington și peste rîu se ridicau colinele din New Jersey.

– Isuse Hristoase, șopti Jagger. Vezi? Am reușit, omule! Sîntem afară!

Jeff recunoscu locul în care erau. Partea cea mai de sud a parcului Riverside se afla chiar deasupra lor. Dacă-și amintea bine din plimbările lungi pe care el și Heather le făceau prin parc, șinele erau separate de spațiul verde printr-un gard înalt. Fusese proiectat special pentru a-i împiedica pe oameni să se apropie de tunele. Dar gardul nu era deloc de netrecut. Să ne înțelegem, doar nu erau închiși la Rikers Island unde două garduri și un teren viran plin cu sîrma ghimpată înconjurau clădirile penitenciarului! Aici exista un singur obstacol, care nu avea mai mult de patru, cinci metri înălțime. În vîrful lui se găseau înfășurate cîteva rînduri de sîrmă ghimpată, dar își aminti că într-o zi urmărise doi băieți cum se cațără peste gard pentru a-și recupera aeroplanul ce-și pierduse din putere în momentul cel mai nepotrivit. Deși una din mamele care-i supraveghea strigase cît o țineau plămînii după ei, băiatul o ignorase, escaladînd gardul cu agilitatea unui cimpanzeu care se cațără pe

cușca lui de fier de la Grădina Zoologică. Dacă băieții au reușit să treacă peste el, de ce n-ar putea și ei doi?

Totuși, chiar în timp ce-și spunea că scăparea este posibilă, intuiția îl avertiza că totuși ceva nu miroase a bine, că nu poate să fie atît de simplu cum părea la prima vedere. Din clipa în care încercase să o ajute pe Cynthia Allen pe peronul de la metrou, nimic din viața lui nu se mai dovedise ușor.

Mai înaintară puțin, dar Jagger dădea semne că este copleșit la rîndul lui de aceeași neliniște și, în loc să se repeadă spre lumină, se mișca foarte precaut.

Perspectiva rîului Hudson se lărgi și un val de aer proaspăt le înfioră nările. Jeff inspiră adînc, bucurîndu-se de dulceața neobișnuită. Simțind cum duhoarea din tunele se risipește încetul cu încetul, senzația de primejdie se mai diminuă.

Poate că, la urma urmei, erau pe punctul de a se salva.

Dar scăpau de una și dădeau de alta. Chiar dacă ieșeau din tunele, poliția îi va căuta peste tot. Pe el, cel puțin. Gardienii care îl însoțeau la Rikers au fost cu siguranță martorii evadării sale...

Dar dacă...

Dar dacă atît șoferul, cît și gardianul înarmat muriseră în timpul explozici?

Chiar și-așa, probabil poliția a descoperit ușa din spate a dubiței deschisă. Iar cadavrul lui nu era acolo. Deci, cu siguranță, știau că e viu și se aflau pe urmele lui

La suprafață, departe de întunericul terbil și de claustrofobia provocată de labirintul ce se întindea sub oraș, mai avea totuși o șansă

– Poate c-o să reușim, șopti el, pentru că nu voia încă să vorbească tare.

– Sigur c-o să reușim, replică Jagger

Își aruncă brațul în jurul umerilor lui Jeff.

– Trecem peste gardul ăla și sîntem liberi. Haide!

Înaintînd, se apropiară din ce în ce mai mult de punctul în care zidul din dreapta al tunelului se termina. Cu vreo cinci metri înainte de a ajunge la capătul călătoriei lor, Jeff mai aruncă o privire înapoi spre întunericul pe care spera să nu-l mai vadă niciodată.

– Bine, spuse el. Să mergem.

Mărind pasul, lăsară umbrele în spate şi ieşiră în lumina apusului de soare. Gardul se înălţa exact acolo unde şi-l amintea. Iar pe partea cealaltă, văzu terenul de fotbal, unde se jucase şi el de atîtea ori cu mingea.

Treizeci de metri pînă la gard – maximum patruzeci.

Şi atunci auziră o voce joasă şi ameninţătoare.

Batjocoritoare.

– Îmi pare rău, băieţi. Ieşirea interzisă.

Jeff se răsuci şi dădu cu ochii de cinci boschetari care îi priveau indolent. Aveau părul numai laţe, nespălat de zile întregi. Purtau cămăşi şi pantaloni pătaţi de grăsime, iar pe cap aveau fesuri tricotate, mîncate pe ici, pe colo de molii.

Unul stătea pe pămînt, sprijinindu-se de un bolovan. Doi dintre ei erau lipiţi chiar de peretele tunelului. Alţi doi se tolăniseră pe două scaune directoriale cu piclea tocită, unuia din ele lipsindu-i un braţ.

Bărbatul care vorbise ţinea în mînă o armă – un pistol turtit foarte urît – aţintită spre Jeff. Ceilalţi patru aveau mîinile ascunse în buzunarele hainelor şi Jeff era convins că fiecare dintre ei purta o armă.

Instinctiv, se uită în direcţia opusă unde zări alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi la fel de zdrenţăros şi cu acelaşi aspect ameninţător.

Terenul de fotbal era gol, iar el şi Jagger nu puteau fi văzuţi de vreun trecător întîmplător. În afara celor opt vagabonzi nu se mai zărea nimeni.

Tăcuţi, Jeff şi Jagger se îndepărtară de gard şi o luară înapoi pe drumul pe care veniseră.

Cîteva secunde mai tîrziu, întunericul din tunel îi înconjură iarăşi din toate părţile.

CAPITOLUL 24

Ceva nu era în regulă cu Jinx. Tillie simţea asta aşa cum ştia întotdeauna când cineva din clanul ei avea o problemă. Dar n-o să-i spună nimic – nu încă. De aceea ajungeau majoritatea copiilor în tuncle – prea multă cicăleală din partea părinţilor cărora nu le păsau deloc de ei şi care erau principalii vinovaţi pentru faptul că odraslele lor alegeau o astfel de soluţie. În plus, pe mulţi dintre ei – şi Tillie ştia prea bine că Jinx intră în această categorie – nu doar cicăleala îi determina să fugă de acasă. Nu, erau lucruri mult mai rele. Ea nu-i lua niciodată la întrebări – mai bine îi lăsa în voia lor, îi asculta atunci când aveau chef de vorbă şi nu îi forţa să-şi mărturisească păsurile. Aşa că, în loc să-i ceară lui Jinx să-i spună ce se petrece, îşi văzu de treburile ei, adăugînd conţinutul pungii cu cumpărături, pe care o găsise pe masă după ce discutase cu Eve Harris, în oala cu supă ce clocotea pe aragaz. Habar n-avea cine făcuse tîrguielile – putea fi oricare dintre oamenii care treceseră pe la ea în ultimele săptămîni pentru o porţie de mîncare. Nu erau de cea mai bună calitate – asta se întîmpla doar la ocazii, de vreme ce aproape toate pieţele de angro se găseau în centrul oraşului şi mare parte din produsele comercializate acolo de-abia ajungeau în nord. Nu, acestea păreau să vină de la unul dintre restaurantele din apropiere – nici de la vreo cîrciumă amărîtă, dar nici de la vreunul de lux. Poate de la unul din localurile acelea de pe Bulevardul Amsterdam. Erau cîţiva cartofi – puţin cam moi – şi o legătură de morcovi care începuseră să se veştejească. Şi mai era şi nişte carne – de bună calitate – o bucată de muşchi file pe jumătate mîncată, învelită în

hîrtie lucioasă de aluminiu şi Tillie bănuia că aceasta fusese recuperată din vreun coş de gunoi de pe strada de unde fusese luată şi carnea. În pungă mai găsi şi cîteva felii crude de carne de vită şi de miel, care începuseră să miroasă. Mirosul oricum nu constituia o problemă pentru ei, aşa că Tillie tăie carnea în bucăţele şi le aruncă în supă. După ce legumele fierseră bine, supa subţire se transformă într-o tocăniţă cu aromă suportabilă. Nimeni nu avea să-şi mai amintească iepurele de şină care fusese singura carne din oală dinainte de sosirea toamnei. Mai amestecă puţin, după care puse capacul, întorcîndu-se către Jinx care stătea la masa din bucătărie, frunzărind îngîndurată un exemplar cu paginile îndoite ale unei reviste cu vedete de cinema.

– Ai de gînd să ajungi o stea?

Jinx îşi dădu ochii peste cap.

– Mda, sigur. Chiar a doua zi după ce termin Universitatea Columbia.

– Ai putea face asta, spuse Tillie trîntindu-se pe un scaun de partea cealaltă a mesei.

– Normal. Intru pe uşă şi gata, nu?

– Probabil că va fi nevoie să dai vreun test... ăla de primeşti diplomă că ai terminat liceul.

– Daaaa, şi după aia o să fie alte milioane de teste, cum e SAT-ul, şi apoi o să-mi storc creierii cum să plătesc. Păi tu ştii cît costă?

Tillie ridică din umeri.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– E cam în jur de treizeci de mii de dolari. Şi asta doar pe un an. De unde naiba să fac eu rost de atîţia bani?

– De la muncă?

Jinx ridică şi ea din umeri.

– Cum să găsesc eu o slujbă atît de bine plătită?

Tillie îşi strînse buzele nemulţumită.

– De-asta te tot frămînţi tu?

Jinx clătină din cap că nu, dar nu se ridică în picioare ca să plece. Tillie înţelese că fata avea nevoie de un stimulent.

– Ia zi-mi, care-i problema? Un băiat?

Jinx scuturâ repede din cap, dar îmbujorarea de pe chipul ei o dădu de gol imediat.

– Aha! rînji Tillie, expunîndu-şi dinţii lipsă. Hai, spune-mi cine e.

Dar chiar cînd rosti cuvintele, Tillie îşi aminti felul în care Jinx se uitase la Jeff Converse în dimineaţa asta şi zîmbetul îi pieri de pe faţă.

– Sper că nu tipul ăla pe care îl vînează.

Jinx îşi încleştă maxilarele.

– De ce nu?

– Ştii al dracu' de bine de ce nu – ei îi vînează doar pe cei răi.

– Aşa o fi, dar el nu semăna a băiat rău, spuse Jinx. Tipul ăla mare te băga în speriaţi, dar celălalt... Jeff... părea chiar drăguţ.

– Şi Attila Hunul probabil că arăta bine.

– Cine?

– Isuse, oftă Tillie. Tu chiar te-ai lăsat de şcoală, nu?

Cu ochii plini de mînie, Jinx sări în picioare.

– Şi dacă am chef pot să mă car şi de aici! Nu sînt obligată să rămîn. Dacă ai de gînd să mă baţi la cap...

– Gura! i-o reteză Tillie. Eşti o fată prea isteaţă ca să vorbeşti aşa, iar eu nu fac altceva decît să-ţi spun nişte lucruri pe care tu oricum le cunoşti. Dacă el n-ar fi făcut ceva rău de tot, n-ar mai fi ajuns aici, jos. Nu e ca noi şi tu ştii asta!

– Eu nu ştiu nimic! se răţoi Jinx. Eu sînt doar o fugară idioată, nu?

Înainte ca Tillie să-i răspundă, Jinx îşi înşfăcă geaca pe care i-o găsise Tillie la Armata Salvării cu două săptămîni în urmă – şi se repezi afară pe uşă.

Jinx se strecură cu uşurinţă prin tunele, urmînd o rută pe care o parcurgea şi cu ochii închişi. Douăzeci de minute mai tîrziu, ieşi în parcul Riverside şi porni spre 72nd Street. Liz Hodges stătea pe un scăunel chiar în faţa cortului ei, dar în clipa aceea Jinx nu avea chef să discute cu nimeni şi în nici un caz cu Liz. Părăsi parcul şi o apucă în stînga străzii, apoi intră într-una din staţiile de metrou de pe Broadway. Ignorîndu-l pe ofiţerul de tranzit ce stătea sprijinit de un perete, sări peste baricra rotitoare şi coborî scările ce duceau pe peron, făcîndu-se că nu aude ţipetele poliţistului. În staţie era un tren care mergea la periferie şi, cînd uşile acestuia începură să se închidă, se strecură printre ele şi se trînti nervoasă pe un scaun pînă la staţia următoare. „Nesuferita asta de Tillie! Cum naiba de-şi dădea întotdeauna seama cînd era ceva în neregulă? Uneori, parcă îmi citeşte gîndurile!" Numai că de data asta Tillie avea doar parţial

dreptate – Jinx nu se gîndea doar că Jeff Converse e drăguț. Mai era și altceva.

Pur și simplu, băiatul nu părea genul pe care îl urmăresc vînătorii de obicei.

El nu era ca tipul celălalt – ca Jagger ăla. P-ăsta chiar că nu-l plăcea. Exista ceva în înfățișarea lui care îi dădea fiori. El omorîse pe cineva, o femeie.

Dar nu și Jeff. Jinx văzuse blîndețea din ochii lui. Și totuși, toată lumea știa că bărbații pe care îi hăituiau vînătorii meritau să moară – că doar ăsta era scopul vînătorii, nu? Vînătorii îi eliminau pe oamenii care oricum ar fi trebuit executați.

Metroul încetini, oprindu-se în stația de pe 110th Street și Jinx se pomeni holbîndu-se chiar la locul în care Bobby Gomez o atacase pe femeia aia toamna trecută. Și-acum își mai dorea să nu-l fi însoțit pe Bobby în noaptea aceea și, după ce văzuse ce îi făcuse femeii, se străduise să-l evite. El zicea că nu a vrut decît să-i smulgă geanta. Dar Jinx era de altă părere.

Ei i se păruse că bărbatul chiar încercase să o omoare pe femeie și încetase s-o mai lovească doar atunci cînd ea îl strigase, spunîndu-i că se apropie cineva. Apoi dispăruseră amîndoi rapid în tunel, așa că nu putea să știe dacă cel care apăruse pe peron era un polițist. Oricum nu mai conta – principalul lucru era că scăpaseră ca prin urechile acului și că Bobby n-o omorîse pe femeie.

Din clipa aceea, Jinx se ferise de el și, cînd auzi acum cîteva zile că nu se mai știe nimic despre el, se simți ușurată o grijă în minus. Totuși, continua să ocolească din instinct stația de pe 110th Street.

Se dădu jos cîteva stații mai încolo și ieși pe 116th Street, traversă și o luă spre campusul Universității Columbia. Campusul devenise unul din locurile ei preferate din oraș, din clipa în care îl descoperise cu doi ani în urmă. Obișnuia să rătăcească ore întregi pe aleile de aici, imaginîndu-și cum ar fi să participe la cursurile care se țineau în clădirile acelea din cărămizi ornate. Odată, chiar se furișase în spatele unei săli de curs, dar se pierdu cu firea chiar în ultima clipă, convinsă că toată lumea își va da imediat seama că nu aparține acelui loc și că va fi dată afară. Din curtea campusului însă nu aveau cum s-o alunge.

Tocmai se pregătea să treacă prin poarta uriaşă, cînd se opri brusc. La cîţiva metri mai încolo, pe trotuar, un bărbat împingea un scaun cu rotile în care stătea o femeie tînără.

Femeia i se părea ciudat de cunoscută.

În plus, avu senzaţia că se uită chiar spre ea.

Cînd bărbatul împinse căruciorul şi mai aproape, Jinx o recunoscu. Femeia de la metrou – femeia pe care o atacase Bobby Gomez toamna trecută!

Făcînd stînga-mprejur, Jinx intră grăbită pe poartă şi se îndreptă spre clădirea uriaşă din mijlocul campusului, fără să îndrăznească să se uite înapoi. Dacă femeia o recunoştea şi suna la poliţie...

Dorindu-şi să ajungă cît mai departe de locurile acestea, Jinx coti spre sud şi o rupse la fugă spre ieşirea ce dădea în 114th Street. Continuă să meargă spre sud, atît de speriată de figura femeii, încît trecu pe lîngă staţia de pe 110th Street. Se văzu nevoită să dispară pe la staţia următoare, cea de pe 103rd Street.

De-abia cînd trenul apăru vuind din întunericul tunelelor se simţi din nou în siguranţă.

Ghiorăitul din stomac îi spuse lui Jeff că mai trecuse o zi. Chiar dacă găsceau un loc în care să vadă ce este afară, lumina zilei ce îl entuziasmase atît de mult puţin mai devreme se transformase în semiîntunericul nopţii oraşului New York. Cînd foamea începuse să-l chinuie cu cîteva ore în urmă, pur şi simplu o ignorase – pentru el, prînzul nu constituise niciodată ceva obligatoriu şi, înainte să fie arestat, chiar renunţase la această masă principală. La închisoare însă, mîncatul devenise singurul element care mai întrerupea monotonia insuportabilă a zilelor şi, deşi simţurile sale nu erau îmbunătăţite deloc după bucătăria de penitenciar, stomacul său avea o părere diferită. Micile pusculiţe de foame pe care le experimentase cîteva ore mai devreme deveniseră şi mai insistente.

După ce el şi Jagger se retrăseseră în întuneric – cu ochii încă atraşi de lumina tentantă a soarelui ce rămînea de neatins pentru moment – fusese aproape sigur că vor găsi rapid o altă cale de ieşire.

Probabil că existau sute de căi de acces – negreşit vor nimeri peste gura unei conducte de canalizare sau peste un tunel vertical ce dădea chiar într-o stradă.

Din cîte își amintea el, existau zeci de capace de canal pe străzi, pe trotuare, în parcuri, toate reprezentînd potențiale guri de ieșire din labirintul de pasaje de sub oraș. Vor găsi repede ceva. Era imposibil să fie păzite toate.

Sau nu?

Înainte de a lăsa în urmă și ultimul strop de lumină, încercară să pună cap la cap o strategie. În acel moment i se păru simplu: vînătorii – cine-or fi fost ei – știau că sînt în West Side. Așa că, vor începe prin a se îndrepta în direcția opusă, adică spre est. Undeva, vor descoperi o rută nesupravegheată ce ducea la suprafață.

Așadar, porniseră spre est, respectînd planul, dar după o oră sau două, se dezorientară cu totul, nemaiștiind unde se află.

La început, nu le fusese foarte greu să ghicească direcția – pasajele păreau să fie împărțite la fel ca și străzile de deasupra. Se țineră departe de zonele cele mai întunecate, încercînd să rămînă la nivelurile superioare, amintindu-și cuvintele lui Tillie despre nebunia crescîndă a oamenilor care trăiau mai jos. La anumite răspîntii însă, drumul era blocat de grupuri de bărbați cu priviri dure care îl intimidau pînă și pe Jagger. A cincea oară cînd întîlniră o astfel de gașcă, Jeff înțelese că bărbații nu le blocau trecerea pur și simplu, ci încercau cumva să-i direcționeze spre un anumit loc. Erau împinși de colo-colo ca niște vite.

Pentru că toate ieșirile de sus se dovediră imposibil de escaladat, se văzură nevoiți să coboare tot mai mult și trecuseră deja cîteva ore bune de cînd Jeff nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau și nici nu mai putea face vreun alt plan de evadare.

Tunelele începură să semene între ele ca două picături de apă - cel în care se găseau acum era plin de conducte și luminat din o sută în o sută de metri de cîte un bec chior, suficient pentru a putea înainta relativ ușor, dar rămînînd la adăpostul întunericului cea mai mare parte din timp.

Brusc, degetele puternice ale lui Jagger i se înfipseră în mușchii brațului.

– E ceva în față, șopti uriașul, pentru ca ecoul vorbelor lui să nu le trădeze prezența.

Jeff se uită prin întuneric și văzu la ce se referă Jagger.

O strălucire slabă, portocalie.

Un foc de tabără, poate.

Rămaseră pe loc, neclintiți, cercetînd cu atenție punctul luminos, încercînd să surprindă și cel mai mic zgomot.

Tăcerea era deplină.

– Stai aici, șopti Jagger. Mă duc să văd ce e.

– Mergem amîndoi, îi răspunse Jeff tot în șoaptă.

Înainte ca Jagger să mai poată spune ceva, se smulse din strînsoarea tovarășului său și începu să se tîrască spre luminița din față. Aceasta ieșea dintr-un fel de scobitură făcută în peretele tunelului care ducea în camerele unde locuia Tillie împreună cu familia ei.

Dar cîte camere mai puteau fi acolo?

Și ce fel de oameni se adăpostea aici?

Cînd nu mai rămăseseră decît vreo trei metri pînă la deschizătură, se opriră din nou, ascultînd trosnetele ușoare ale lemnului ce ardea.

Nu se auzea nici o voce.

Se apropiară și mai mult, apoi Jagger se repezi înainte, trecînd prin fața pasajului și lipindu-se de peretele opus.

Jeff dădu să îl urmeze pe Jagger, dar acesta ridică mîna pentru a-i face semn să rămînă pe loc. Exact atunci, o umbră apăru în prag și o voce gîjîită strigă:

– Lester? Tu ești?

Jeff se lipi și el de zid, dar prea tîrziu. O siluetă păși în afara tunelului și raza unei lanterne îl orbi pe Jeff.

– Cine ești t..., începu vocea, dar vorbele bărbatului se transformară într-un icnet scurt, în vreme ce Jagger îl apucă de gît și-l trase înapoi. După ce lanterna căzu din mîna bărbatului și se lovi de podeaua de beton a tunelului, Jagger îl împinse pe acesta în interiorul scobiturii de unde ieșise. Jeff ridică lanterna și îl urmă pe Jagger.

Intrară în mica încăpere, luminată doar de licărirea focului care ardea într-un tomberon de gunoi ruginit, plin de găuri cu marginile corodate. În tavan se zărea un fel de gaură ce ținea loc de coș, iar curentul care intra pe ușă era suficient pentru a împiedica fumul negru să devină sufocant. O lădiță de plastic uzată era singura piesă de mobilier. Într-un colț, un maldăr de pături soioase alcătuiau probabil patul bărbatului și un ceaun vechi atîrna de cîrligul unei plite

improvizate. Din oală ieşeau aburi şi Jeff bănui că bărbatul tocmai o luase de pe foc. Mirosul care plutea nu semăna nici pe departe cu aroma mîncării făcute de Tillie.

Jagger îl eliberă pe vagabond cu o îmbrîncitură şi acesta se învîrti pînă se lovi de perete. Căzu pe podea, unde se şi ghemui. Strîngîndu-şi genunchii la piept, se uită la ei plin de teamă. Privirea i se muta pe furiş de la unul la altul, apoi se opri cîteva secunde hipnotizată pe un loc anume din spatele lor. Jeff se întoarse să vadă ce îi atrăgea atenţia bărbatului. Într-un ungher se zărea o pungă mare şi neagră de plastic plină cu ţoale zdrenţuite, care constituiau adesea averea cea mai de preţ a oamenilor fără casă.

– E-a mea, spuse bărbatul cu vocea tremurînd de frică. Nu-i nimic acolo. Dar e a mea – nu poţi s-o iei.

Jagger se încruntă.

– Vezi ce e în ea, îi zise lui Jeff.

– Nu! ţipă bărbatul.

Dintr-un salt, se strecură printre ei şi-şi înfăşură mîinile protector în jurul genţii.

– N-ai voie s-o atingi. E comoara mea!

– Trebuie să fie ceva acolo, după cum se văicăreşte, rosti Jagger nerăbdător.

Aplecîndu-se, îl apucă de mîini pe bărbat şi-l împinse cît colo.

- Hai, uită-te! îi porunci Jagger lui Jeff.

Jeff ezită, dar licărul din ochii celuilalt îl avertiză că ar fi inutil să-l contrazică. Se lăsă pe vine şi începu să scotocească prin pungă. Cîteva haine căzură pe podea şi bărbatul, ţintuit la perete de mîna dreaptă a lui Jagger, se jelui de parcă ar fi fost înjunghiat cu un cuţit. Şi mai multe haine se împrăştiară în jur, iar dedesubtul lor zăcea „comoara" nefericitului.

Genţi.

Erau şase cu totul, genul de poşete mici cu toarte scurte pe care le poartă femeile în vîrstă cînd ies seara la plimbare. Genţi fără curele pentru ca proprietarele lor să fie ceva mai protejate în cazul în care răufăcătorii ar încerca să le smulgă din mîinile lor.

– Ale mele! urlă bărbatul cînd acestea se rostogoliră pe podea. Io le-am găsit!

Ochii i se umplură de lacrimi şi un hohot de plîns i se ridică în gît, cînd Jeff se apucă să umble prin ele.

În cea de-a treia geantă, Jeff găsi un telefon celular. Timp de cîteva secunde rămase ca hipnotizat, dar cînd realiză minunea pe care o descoperise, mîna începu să-i tremure. Îl scoase încet ca şi cum acesta s-ar fi putut evapora într-o clipită, aşa cum se topeşte mirajul unei oaze în deşert.

„E moartă, se gîndi el. Probabil că bateria e moartă."

Îi desfăcu clapeta şi apăsă butonul pentru pornire. Spre uimirea lui, ecranul se lumină.

Indicatorul bateriei arăta o singură liniuţă.

În schimb, semnalul era nul.

Închise telefonul, dar în loc să-l pună în buzunar, continuă să îl privească fix.

Cu el, ar putea găsi o cale să ceară ajutor. Dacă ar da peste vreun loc în care să aibă şi semnal...

Dacă bateria nu se termina...

O parte din el dorea să plece imediat de acolo, să înceapă să se tîrască din nou prin labirintul de tunele, în căutarea unui loc unde să prindă şi semnal...

Dar chiar cînd pornirea de a alerga într-un suflet spre libertate deveni aproape de nesuportat, o altă parte din el îl sfătui să nu se pripească.

Erau obosiţi şi înfometaţi, şi, în plus, habar n-avea cît este ceasul. Dacă încerca să folosească telefonul şi nu-i răspundea nimeni, ar fi putut consuma puţina baterie pe care o mai avea aparatul

Mai bine să aştepte

După ce se odihnea, se hrănea cu ceva, iar gîndurile i se limpezeau, o să descopere el o modalitate prin care să beneficieze la maximum de şansa oferită de telefon Bărbatul scînci cînd Jeff băgă telefonul în buzunar, dar nu-i dădu atenţie. Era evident că îl furase de pe undeva şi că nu-l folosise deloc. Probabil că era atît de nebun, încît nici nu ştia exact la ce foloseşte obiectul.

Se uită în ochii bărbatului.

– O să rămînem aici în seara asta, spuse el încet. O să mîncăm împreună cu tine, o să dormim puţin, apoi o să plecăm. Nu-ţi facem nimic rău.

Vocea lui Jeff păru să-l mai liniştească pe bărbat, care-şi şterse nasul cu mîneca.

– Lasă-l în pace, Jagger, spuse Jeff. N-o să ne creezc nici un fel dc probleme.

Trecură cîteva ore bune.

Îşi mîncaseră partea lor din fiertura preparată în ceaun – o zeamă fără gust, dar după părerea lui Jagger, mai bună decît mîncarea de la Rikers.

Jagger dormisc aproape o oră în timp ce Jeff rămăsesc de veghe, apoi făcură schimb. Vagabondul care locuia în cameră adormisc şi el. Nu le spusesc cum îl cheamă – sc comportase de parcă ar fi fost cine ştie ce secret dc stat –, dar lui Jagger nu-i păsase. Nu-i plăcea tipul.

Din cauza felului în carc sc uita la Jeff.

Putea să jure că arc bucurii la Jeff.

Voia ca Jeff să stea cu el.

Îşi dorea ca Jeff să fie prietenul lui, aşa cum era el prietenul lui Jeff.

Dar nu va permitc să se întîmple aşa ceva. Imediat ce Jeff sc va trezi, vor pleca şi atunci vor fi din nou doar ei doi.

Jagger nu ştia dacă aveau sorţi de izbîndă cu telefonul. Dar dacă Jeff dorea să încercc, el nu voia să se împotrivească – Jeff era deştept şi, dacă el credea că va funcţiona, atunci probabil că aşa se va întîmpla. La urma urmei, datorită lui ieşiseră aproape de rîul Riverside. Dacă n-ar fi fost tipii ăia, pînă acum ar fi fost liberi.

Liberi şi în căutarea unui loc undc să locuiască.

Imediat ce urmau să-şi facă un colţ numai al lor, va găsi el o calc prin care să aducă suficienţi bani pentru a sc întreţine amîndoi. Aşa cum avusesc grijă dc Jimmy înainte să fie aruncat în închisoarc.

Se întinsc şi piciorul lui stîng atinse trupul nebunului care trăia acolo. Bărbatul sc rostogoli într-o parte şi una din mîinile lui îl înconjură pe Jeff instinctiv.

În timp cc Jagger continua să privească, bărbatul se apropie şi mai mult de Jeff, cuibărindu-se lîngă el ca...

Jagger scutură din cap, dar nu reuşi să-şi ia ochii de pe silueta bărbatului şi, un moment mai tîrziu, cînd crezu că tipul îl trage pe Jeff mai aproape de el, simţi prima împunsătură de mînie.

Tipul chiar încerca să i-l fure pe Jeff!

Dar el nu va permite o astfel de nenorocire.

Își bagă mîna după cramponul greu din fier care se afla în buzunarul larg al hainei lui.

În timp ce bărbatul se ghemui și mai tare la pieptul lui Jeff, mîna lui Jagger se strînse și mai mult pe armă.

După aceea, Jagger nu-și mai aminti nimic. Tot ce știa era că Jeff se trezise brusc, iar tipul celălalt gemea și sîngera.

Sîngele se scurgea dintr-o gaură imensă ce se căsca în spate.

Jeff îl privea ca și cum ar fi comis ceva îngrozitor.

– Voia să-ți facă rău, spuse Jagger. Și nu puteam să-l las, nu?

– Isuse, șopti Jeff. El nu... El...

Trupul bărbatului fu cuprins de un spasm și din gură i se prelinse un fir de sînge. Apoi convulsiile se domoliră și, cîteva secunde mai tîrziu, omul rămase nemișcat.

Ca o stană de piatră.

Jeff întinse mîna, șovăi, apoi își puse degetele pe artera de la gîtul bărbatului.

Nimic.

Se uită în sus spre Jagger.

– E mort.

Jagger se holbă la el. Nu intenționase să-l omoare – era aproape sigur de asta.

– Avea de gînd să-ți facă ceva rău, începu el, dar Jeff se ridicase deja în picioare

Hai să ne cărăm de aici, rosti el, încet.

Își strînseră lucrurile repede și se îndreptară spre ieșire, dar chiar înainte de a părăsi încăperea, Jeff se întoarse și privi înapoi Ochii deschiși ai bărbatului păreau că se uită fix la el, strălucind în lumina difuză a focului

CAPITOLUL 25

– Mai bine te-ai mișca mai repede, că altfel o să întîrzii la școală.

Robby, aplecîndu-se cu grijă în față pentru a nu vărsa nimic pe noua lui cămașă – o cămașă adevărată, cumpărată de la magazin, și nu de la vreun tîrg de vechituri – își termină castronul cu cereale și își lipi ochii de cana ciobită cu cafea a lui Tillie.

– Nici prin gînd să nu-ți treacă, spuse Tillie, fără să-și ridice privirea din ziarul vechi de două zile pe care-l citea. Vrei să nu mai crești?

– Haide, Tillie, o rugă Robby. Mulți copii beau cafea. O aduc în termos la școală și...

– Tu nu ești ca ei, interveni Tillie, încercînd să-i arunce o privire furioasă, dar pentru că nu rezistă, îi făcu veselă cu ochiul. Uite, ca să nu zici că sînt rea – îți dau voie o singură înghițitură, de acord? Și după aia te duci direct la școală, bine?

Ochii lui Robby se umplură de uimire

Serios? șopti el, neîncrezător.

Băiatul se uită la cană respectuos, aproape convins că femeia fie o să-i smulgă cana din față în ultima secundă, fie o să-i ardă o palmă.

Sau chiar amîndouă.

Tillie își amintì ziua în care Jinx apăruse cu el în ușă. Era atît de înspăimîntat, încît nu dormise toată noaptea și rămăsese lîngă el, ținîndu-l de mînă. Multă vreme, convins că într-o bună zi va fi din nou abandonat pe străzi, Robby refuzase să iasă afară și, cînd cineva se apropia de el, tresărea ca și cum ar fi așteptat dintr-o clipă în alta să fie lovit. Tillie începu să creadă că părinții lui îi făcuseră un serviciu, atunci cînd îl părăsiseră. Cînd veni vremea să meargă

la şcoală, băiatul se împotrivise. Singurul mod în care Tillie reuşise să-l convingă a fost să-i promită că cineva din „familia" lor – cineva pe care el îl cunoştea – o să stea întotdeauna pe trotuar, vizavi de clădirea şcolii. În ziua aceea, făcuseră cu schimbul şase oameni, pînă cînd un profesor sunase la poliţie ca să se plîngă de numărul mare de vagabonzi care se învîrteau prin zonă. Însă Robby supravieţuise încercării şi se întorsese nevătămat acasă, şi foarte curînd a fost suficient ca doar unul dintre ei să-l conducă pînă la colţul străzii, apoi să-l aştepte în acelaşi loc. Toţi cei care locuiau la Tillie ştiau că riscă să şi-o pună în cap pe femeie dacă Robby era lăsat singur, fie şi pentru un minut.

Greu, extrem de greu, Robby începuse să capete din nou încredere în oameni. Acum, cînd îl văzu cum priveşte agitat spre aburul ce ieşea din cana cu cafea, Tillie o împinse mai aproape de el.

– E-n regulă..., n-o să te muşte. Dar e fierbinte şi s-ar putea să nu-ţi placă.

Robby luă cana şi o duse la buze. Cînd lichidul îi atinse limba, făcu ochii mari şi puse cana jos pe masă atît de repede, încît era cît pe ce să verse cafeaua pe el.

– Brrr! Cine poate să bea chestia asta?

– În nici un caz tu, după cum vezi, observă Tillie, aducînd cana spre ea. Acuma, gata, a venit vremea să o iei din loc... o să întîrzii. Jinx, fă ceva cu băiatul ăsta!

Însă Jinx, care stătea în faţa lui Robby, era căzută pe gînduri. Avea privirea pironită pe ziarul rupt şi pătat ce acoperea parţial masa. Ochii ei erau atraşi în mod special de o poză care pînă cu un minut în urmă fusese ascunsă sub cana lui Tillie.

Era o poză a lui Jeff Converse.

– Pot să mă uit şi eu la aia? întrebă fata, trăgînd ziarul mai aproape înainte ca Tillie să răspundă.

– „Îmi dai voie" să văd şi eu aia, o corectă Tillie, dar Jinx de-abia o auzi în timp ce citi rapid rîndurile din articol:

A MURIT DUPĂ CE O MAŞINĂ FURATĂ S-A CIOCNIT CU DUBIŢA DEPARTAMENTULUI DE CORECŢIE ÎN CARE ERA TRANSPORTAT..

... A FOST CONDAMNAT IERI DUPĂ CE FUSESE ACUZAT DE TENTATIVĂ DE VIOL ŞI CRIMĂ...

... VICTIMA, CYNTHIA ALLEN, OBLIGATĂ SĂ-ŞI PETREACĂ ZILELE ÎNTR-UN SCAUN CU ROTILE DE LA ATACUL LUI CONVERSE ASUPRA EI, NU A FĂCUT NICI UN COMENTARIU...

... INCIDENTUL NEFERICIT A AVUT LOC ÎN STAŢIA DE METROU DE PE 110th STREET...

Amintirea femeii pe care o văzuse seara trecută îi reveni brusc în minte.

Femeia din scaunul cu rotile.

Femeia pe care o jefuia Bobby Gomez cînd ea a auzit pe cineva alergînd spre ei.

Se întîmplase chiar în staţia de metrou de pe 110th Street!

– Nu e corect, spuse ea, realizînd brusc că vorbise cu voce tare. N-a făcut-o el...

– Cum adică n-a făcut-o el? se răsti Tillie. Normal c-a făcut-o! Dacă n-ar fi aşa, atunci de ce l-au condamnat?

– Dar am fost acolo, protestă Jinx. Bobby Gomez e de vină!

Îi povesti lui Tillie tot ce-şi amintea din noaptea aceea, dar după ce termină, Tillie clătină din cap.

– Doar pentru că Bobby Gomez a încercat să jefuiască pe cineva, nu înseamnă şi că tipul e nevinovat, insistă ea, lovind cu degetul poza lui Jeff. Oamenii sînt atacaţi tot timpul în metrou..., am văzut asta de sute de ori.

– Dar e vorba de staţia 110, insistă Jinx. Şi aseară am văzut-o pe femeia pe care a bătut-o Bobby – era într-un scaun cu rotile!

Chipul lui Tillie se înăspri.

– Auzi, fetiţo, fă bine şi bagă la cap! Ai numai cincisprezece ani şi, chiar dacă ai avea dreptate – şi nu ai –, tot nu te-aş lăsa să te încurci cu bărbatul ăla.

Ignorînd furtuna ce se înteţea în ochii lui Jinx, Tillie se avîntă şi mai tare.

– Pînă mîine-dimineaţă o să fie mort şi tu nu poţi să împiedici chestia asta. De îndată ce vînătorii pleacă în căutarea cuiva, s-a

terminat! Vrei să fii acolo cînd o să dea peste el? Aşa că ia-l pe Robby, du-l la şcoală şi uită de tipul ăla – n-ar fi trebuit să-l las din capul locului să intre aici.

Ştiind că nu are rost să se ia la harţă cu Tillie, Jinx smulse ziarul şi-l îndesă în buzunar. O jumătate de oră mai tîrziu, în timp ce-l privea pe Robby trecînd pe lîngă cele trei blocuri de pe 78th Street şi îndreptîndu-se spre şcoală, încă se mai gîndea la lucrurile citite în ziar. Se asigură că băiatul intrase în curte. De aici înainte ştia ce are de făcut.

Jeff nu izbutea să-şi scoată din cap imaginea bărbatului mort. Mort, cu ochii lui goi, privindu-l fix.

Ce se întîmplase în micuţa încăpere îngropată adînc în tunele? Ce făcuse bărbatul aşa de grav, încît îl determinase pe Jagger să-l atace în timp ce dormea?

Cînd Jeff se trezise, camera era luminată doar de strălucirea uşor portocalie a focului ce se stingea în tomberon, dar ochii lui – acum mult mai obişnuiţi cu întunericul de sub oraş decît cu lumina de la suprafaţă – dădură imediat de Jagger, care îl fixa cu o privire plină de atîta ură, încît primul lui instinct fu să o ia la sănătoasa. Dar chiar cînd se lipi de zid şi mai tare, îşi dădu seama că bărbatul celălalt – omul care nu le spusese nici măcar cum îl cheamă - este obiectul urii lui Jagger.

Tovarăşul lui de chin părea să fie cuprins de un soi de transă. Cînd Jeff îi vorbise, Jagger de-abia dacă reacţionă. Rămăsese aşezat pe vine, legănîndu-se încet înainte şi înapoi pe călcîie, uitîndu-se la bărbatul care murea. Numai atunci cînd îşi dădu ultima suflare şi trupul deveni rigid, Jagger îşi ridică privirea spre el.

Furia din ochi i se topise şi Jeff văzu altceva.

Dorinţă

Jagger îşi săltă mîna încetişor o mînă încă acoperită cu sîngele bărbatului pe care îl omorîse – şi o întinse spre el. Chiar înainte ca degetele lui să atingă obrazul lui Jeff, Jagger îşi lăsă braţul în jos

Apoi, privirea i se limpezi şi Jagger se uită năuc în jur, ca şi cum atunci ar fi aterizat în mica încăpere. Cînd descoperi cadavrul de la picioarele lui, pe chip i se aşternu uimirea, de parcă n-ar fi ştiut ce se întîmplase.

„Voia să-ţi facă ceva rău."

Dar ce? Bărbatul era nebun, dar păruse de-a dreptul îngrozit din cauza lor. Ce crezuse Jagger că avea de gînd să facă? Stăteau întinşi pe pămînt şi...

Brusc, ceva îi străfulgeră gîndurile.

Ceva ce îl *deranjase* în timpul somnului. Visa şi se făcea că e din nou în apartamentul lui, în pat, cu Heather alături, lipită de spatele lui, cuibărită lîngă el ca două boabe într-o păstaie. Braţul ei îl înconjurase şi se trăsese mai aproape de el, şi...

... şi se trezise cînd bărbatul în al cărui adăpost îşi odihnea oasele gemu agonizant în clipa în care cramponul de fier se înfipsese în el.

Poate că braţul lui Heather fusese mai mult decît un vis... poate bărbatul chiar îl îmbrăţişase în realitate. Şi dacă era aşa...

Îşi aminti din nou privirea ciudată pe care o zărise în ochii lui Jagger şi modul în care se aplecase spre el ca să-l atingă.

Se trezi din reverie din cauza unei lumini ce venea de sus. Nu tremurul portocaliu al focurilor ce ardeau pretutindeni în tunele şi nici strălucirea becurilor ce iluminau unele pasaje aproape de suprafaţă.

Nu, de data asta era chiar lumina vie de afară.

Mări pasul şi inima începu să-i bată tot mai repede, pe măsură ce raza devenea mai puternică. Descoperiră că lumina se strecura printr-o gaură din tavan ce dădea în tunelul utilitar pe care îl luaseră ca punct de reper încă de cînd părăsiseră trupul bărbatului ucis de Jagger. Jeff crezuse că se găsesc la cel puţin cîteva niveluri sub stradă, dar acum, cînd privi în sus şi văzu un grilaj mare, dreptunghiular prin care se întrezărea un petic de cer, îşi dădu seama că se înşelase. Nu se aflau atît de jos pe cît se aşteptase. Se simţi din ce în ce mai dezorientat.

– Cum ajungem acolo sus? întrebă Jagger.

Jeff cercetă pereţii tunelului îngust şi vertical, în căutarea unor trepte metalice afundate în beton, cum întîlniseră în alte locuri sau a crăpăturilor în care îţi puteai sprijini mîinile şi picioarele ca să te caţeri. Acesta însă se dovedi a fi un tub nefisurat de beton armat, care se întindea pînă la grilajul ademenitor de deasupra. Pînă sus erau cel puţin cinci metri – oricum nu mai conta, puteau să fie şi o sută.

– Trebuie să găsim o scară, spuse Jagger.

Jeff nu catadicsi să-i răspundă. În schimb, studie ecranul telefonului mobil pe care îl găsise. Ţinîndu-şi respiraţia, apăsă butonul de pornire.

Indicatorul bateriei încă mai arăta o liniuţă, dar cel care indica recepţia semnalului prezenta chiar două liniuţe. Îl privi mai de aproape şi una dintre liniuţe dispăru.

Apoi se făcură iar două.

Cu degetele tremurînd, formă numărul de telefon al lui Heather Randall şi apăsă pe tasta de confirmare a apelului.

Duse aparatul la ureche şi auzi un ţîrîit.

Şi încă unul.

Al treilea.

– Te implor să fii acasă, şopti el cînd telefonul sună şi a patra oară. Te rog să fii...

Însă cuvintele îi muriră pe buze cînd auzi un declic şi imediat vocea lui Heather: „Bună. Îmi pare că nu am putut să răspund, dar dacă..."

Robotul telefonic! Nenorocitul ăla de robot! Aşteptă ca mesajul să ajungă la sfîrşit şi cînd auzi semnalul final, începu să vorbească:

– Heather? Sînt eu! Jeff! Heather, ascultă-mă cu atenţie. Sun de pe un mobil şi bateria e pe terminate. Sînt în tunelele de sub străzi şi nişte oameni mă vînează. Nu pot să ies afară şi...

Se întrerupse brusc, realizînd cît de nebuneşti păreau cuvintele lui. Apoi, cînd bateria scoase un bip de avertizare că este pe punctul de a se termina, mai rosti singurele două cuvinte care îi treceră prin minte

Te iubesc!

Închide convorbirea şi mai privi o dată indicatorul bateriei

Poate ar mai putea totuşi să dea un telefon.

CAPITOLUL 26

Mary Converse privi spre bătrîna care se uita la ea din oglindă. Mary avea doar patruzeci şi unu de ani, dar femeia aceea părea de cincizeci şi cinci. Şuviţe albe îi împodobeau părul, care, peste noapte, parcă se mai subţiase. Sub ochi, cearcănele se adînciseră mult din cauza lipsei de somn şi ridurile se întindeau ca într-o pînză de păianjen pe la colţuri. Tenul avea un aspect total nesănătos, ca al unui fumător înrăit, deşi ea fumase ultima ţigară în ziua în care descoperise că e însărcinată cu Jeff.

„Jeff."

Imaginea din oglindă tremură cînd ochii i se umplură de lacrimi.

Cum va duce totul la bun sfîrşit? Cum va suporta ziua asta pînă la capăt? Cum va reuşi ea să stea în Catedrala St. Patrick şi să-şi ia la revedere de la singurul ei fiu?

„Fii puternică, îşi spuse ea. Domnul nu-ţi dă niciodată mai mult decît poţi duce " Îşi petrecuse întreaga noapte în genunchi, rugîndu-se pentru nemurirea sufletului lui Jeff, implorînd fiecare sfînt pe care îl ştia să se roage pentru mîntuirea sufletului băiatului ei. Degetele îi înţepeniseră tot numărînd întruna mătăniile de pe rozariu, iar articulaţiile o dureau atît de tare, încît pentru o clipă se temu că nu va fi în stare să îngenuncheze la intrarea în catedrală.

Totuşi, continuase să se roage, cerînd să primească un semn că păcatele lui Jeff au fost iertate şi că Sfîntul Duh se pogorîse asupra lui.

Nu se întîmplă nimic.

Inspirînd adînc, învîrti robinetul de la chiuvetă, înmuie o cîrpă în apă rece şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. „Dumnezeu îi ajută pe

cei care se ajută singuri", își aminti ea. Își dădu jos halatul și cămașa de noapte și fixă dușul la puterea maximă și cu apă rece ca ghcața apoi trase aer în piept și păși sub el. Stropii o făcură să-și piardă răsuflarea, dar femeia rezistă tentației de a da drumul la apa caldă, încercînd să alunge epuizarea de după noaptea în care nu dormise defel. După două minute nu mai suportă. Tremurînd, închise apa, ieși din cabina de duș și se înfășură în prosopul mare de baie.

Chipul care se zărea acum în oglindă arăta puțin mai bine: cel puțin tenul ei nu mai era atît de cenușiu. O jumătate de oră mai tîrziu, își uscă părul și-l aranjă într-o coadă strîns împletită. Îmbrăcă aceeași rochie neagră pe care o purtase la înmormîntarea mamei sale cu cinci ani în urmă și se uită încă o dată în oglindă. Poate – cu ajutorul lui Dumnezeu – va depăși cu bine ziua.

Atunci telefonul începu să sune.

Țîrîitul lui o sperie atît de tare, încît aproape scăpă ceașca din mînă, evitînd în ultima clipă să nu verse cafeaua pe ea. Așeză ceașca pe masă, în timp ce telefonul continua să sune, întinse mîna după receptor, aruncînd o privire spre micul ecran care afișa numărul de telefon al apelantului.

Numărul de pe ecran nu însemna nimic pentru ea.

Se uită la ceas; nici măcar nu era șapte și jumătate. De ce i-ar da cineva telefon la o astfel de oră?

Aparatul țîrîi din nou. Știa că nu ar trebui să răspundă – în timpul procesului își instalase telefonul cu afișarea identității apelantului, tocmai pentru a preveni un șir de apeluri de la tot felul de ciudați

Telefonul sună iar, numai că acum intră și robotul După ce-și auzi propria voce spunînd că nu poate răspunde, o altă voce, înfundată, parcă de pe altă lume, începu să vorbească.

Un glas agitat, car striga din toate puterile.

. . Ma .. ești sînt cu. Ma

Mary își retrase repede mîna de parcă s-ar fi înțepat. Dar pe măsură ce cuvintele pătrunseră dincolo de bariera conștientului, un urlet incoerent i se ridică în gît și smulse receptorul.

– Cine e acolo? întrebă ea.

Vocea i se pițigăie.

– Cine e?

De la capătul celălalt al firului se insinuă un şir de pîrîituri, apoi cîteva secunde de tăcere şi după aceea o voce:

– Mamă, sînt... eu... eu... mort.

– Jeff? şopti Mary. Jeff? Tu eşti?

Telefonul mai pîrîi o vreme, după care i se păru că aude din nou vocea. Apoi se lăsă tăcerea.

Timp de un minut, Mary ţinu receptorul lipit de ureche, dorindu-şi ca vocea de la capătul firului să vorbească iar, dar tăcerea se prelungi aşa că, în cele din urmă, îl puse în furcă. Pe măsură ce nefirescul lucrurilor auzite o copleşi, încercă să se convingă că nu se întîmplase nimic, că doar îşi închipuise acele cuvinte, că recunoscuse vocea doar în imaginaţia ei.

Aproape împotriva voinţei ei, ridică receptorul şi formă *69. Îşi lipi urechea de telefon, ascultînd.

Se auzi un declic, apoi o voce.

O voce ca de robot. „Aţi apelat serviciul de identificare..."

Aşteptă ca mesajul înregistrat să se termine, apoi apăsă pe tasta 1 pentru a vedea numărul celui care o sunase.

O altă voce de robot intră pe fir: „Abonatul apelat nu se află în raza de acoperire sau are..."

Întrerupse legătura şi mai încercă de două ori; de fiecare dată mesajul se repetă.

La ora opt, cînd deja nu mai putea amîna plecarea în oraş, Mary încercă să formeze pentru ultima dată numărul.

Nimic

„Nu era el, îşi spuse ea, cînd părăsi apartamentul N-avea cum "

Dar chiar cînd îşi repeta în gînd aceste cuvinte, îşi aminti sunetul vocii lui Jeff.

Carolyn Randall se trezi mai devreme decît de obicei în dimineaţa aceea şi primul ei impuls fu să se întoarcă pe partea cealaltă şi să mai doarmă puţin. Ea şi Perry fuseseră la o petrecere noaptea trecută – o petrecere la care întîlnise trei vedete de film, precum şi pe creatorul ei de modă preferat – şi capul îi plesnea de durere, iar mahmureala o supăra mai rău decît merita. În fine, să zicem că a băut cîteva pahare în plus, dar nu se îmbătase, indiferent ce susţinea Perry. Chiar dacă tîmplele îi bubuiau de parcă ar fi fost lovite

cu ciocanul, tot își mai amintea cuvintele lui Perry cînd se băgaseră în pat pe la două jumătate dimineața: „N-am nevoie de o nevastă care are o reputație de beţivă, Carolyn. Eu pot face față unui nou divorț – dar dacă înclinația ta pentru băutură o să mă coste numirea în funcția lui Morgenthau, cînd acesta o să iasă la pensie, nu numai c-am să scap de tine, dar o să am grijă să nu primești un șfanț. Așa că, hotărăște-te: fie continui cursa și renunți să mai tragi la măsea, fie îți iei banii și te cari acum". În clipa aceea îi venise să-l scuipe între ochi. Acum cinci ani, cînd el descoperise ce înseamnă să facă sex cu cineva ca ea, și nu cu pruna aia uscată din înalta societate cu care era însurat pe atunci, n-ar fi avut tupeul să-i vorbească așa. Dar nici n-avea de gînd să dispară din peisaj tocmai acum. Așadar, nu se luase la harță cu el – dimpotrivă, îi oferise o partidă de sex oral cum numai ea știa, făcîndu-l să uite de ceartă și convingîndu-se singură că nu se îmbătase. Ceea ce însemna că în dimineața asta, oricît de tare ar fi dorit, nu se putea culca la loc. Pentru că Perry nu se trezise încă, o putea pune pe servitoarea lor inutilă să pregătească micul dejun pentru el, prefăcîndu-se în același timp că se simte bine, așa cum se prefăcuse întotdeauna că se bucură atunci cînd făcea sex cu el. Prin urmare, în loc să se întoarcă pe partea cealaltă, se dădu jos din pat, intră în baie și învîrti robinetul dușului. Înainte să pășească în cabină, se privi în oglindă.

Și nu-i plăcu deloc ceea ce văzu.

Primele riduri începuseră să-și facă apariția în jurul ochilor și i se păru că zărește și cutele acelea îngrozitoare pe care le fac femeile fumătoare în zona buzelor. Ar face bine să discute cu soțiile prietenilor lui Perry – Dumnezeu știe, la cîte operații își făcuseră, probabil că erau la curent cu topul celor mai buni chirurgi plasticieni din Manhattan. Cincisprezece minute mai tîrziu, exact cînd Perry dădea semne de trezire în stilul lui specific, pe care ea îl considera absolut dezgustător, porni spre bucătărie unde era filtrul de cafea. Se hotărî ca, de îndată ce Perry va scuipa flegma ce i se acumula mereu în gît de-a lungul nopții, să îi ducă o ceașcă de cafea. Va fi atît de fericit să vadă că se gîndise la el, încît va uita de noaptea trecută.

Tocmai trecea pragul ușii de la bibliotecă, cînd observă lumina ce clipea intermitent la telefonul de pe biroul lui Perry. Ezită, încruntîndu-se. Cînd se întorseseră dimineață lumina nu clipise, ceea

ce însemna că le telefonase cineva foarte, foarte devreme. Şi pentru că nimeni nu o căuta pe ea sau pe Heather la astfel de ore, înţelese că mesajul este pentru Perry şi că e foarte urgent. Dacă ar prelua şi i-ar transmite imediat un mesaj important, probabil că el ar uita despre mica lor discuţie de azi-noapte. Se apropie de telefon şi apăsă pe butonul Replay, fără să observe că lumina care clipea era pe linia lui Heather, şi nu pe a lui Perry.

Vocea pe care o auzi îi topi şi ultima picătură de alcool din sînge şi îi alungă durerea de cap.

– Heather?

Vocea lui Jeff Converse se insinua printr-un şir de pîrîituri statice.

– Sînt eu... Heather ascultă... mobil... pe terminate... sub străzi... mă vînează. Nu pot să ies şi...

Urmă o tăcere lungă, apoi auzi alte două cuvinte:

– Te iubesc.

Mesajul se termină cu vocea impersonală a aparatului care anunţa ora la care fusese primit: 7.18 dimineaţă.

Un moment Carolyn ezită, neştiind dacă ar trebui să-i spună lui Perry despre mesaj – el avea nişte *reguli* foarte stricte în ceea ce priveşte ascultarea mesajelor altor oameni. Şi, în plus, nici n-avea cum să fie Jeff Converse. El era mort – auzise la ştiri şi chiar citise şi în ziare. Probabil că voia cineva să-i joace lui Heather o farsă sinistră.

Ştia că Heather va fi supărată şi, dacă Heather făcea bot, atunci şi Perry îşi va ieşi din pepeni. Iar dacă lui îi sărea ţandăra, ar fi putut să-şi amintească şi de cearta lor de noaptea trecută Mai bine să-i spună şi să-l lase pe el să hotărască ce şi cum

Cinci minute mai tîrziu Perry stătea lîngă ea, îmbrăcat în halatul lung Charvet pe care i-l făcuse cadou de Crăciun, ascultînd mesajul. Îl văzu cum se încruntă cînd vocea rosti numele fiicei lui Pe măsură ce mesajul se derula, tenul lui – care nu fusese niciodată ca al lui George Hamilton şi pe care ea îl considera sexy la un bărbat – căpătă o nuanţă lividă. Apoi chipul i se coloră brusc şi vena de pe frunte începu să-i pulseze, ca atunci cînd se enerva teribil.

Era chiar mai furios decît îşi imaginase că va fi, aşa că se îmbărbătă pentru tirada ce urma să cadă asupra ei. Dar după ce înregistrarea se termină, soţul ei nu scoase o vorbă. În schimb, apăsă butonul Replay şi-l ascultă de mai multe ori.

– Deci? întrebă Carolyn în cele din urmă, incapabilă să-şi mai controleze neliniştea. Crezi că ar putea fi el?

– Normal că nu, se răsti Perry, cu voce mînioasă. Converse e mort, aşa că n-are cum să fie el. Doar cineva care face o glumă proastă. Întrebarea e cine ar face aşa ceva? Pentru că, atunci cînd o să aflu...

– Păi, dacă nu e Jeff, atunci ce mai contează? îl întrerupse Carolyn, sperînd să găsească rapid o modalitate de a-şi linişti bărbatul înainte ca furia lui să se reverse asupra ei. Ce-ar fi să-l ştergem pur şi simplu? Nu există nici un motiv pentru care Heather să fie nevoită să asculte aşa ceva!

Perry nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Tu pregăteşte-mi o cafea, spuse el. O să am eu grijă de asta... şi o să aflu şi cine a făcut-o.

Carolyn nu avea deloc chef să îl contrazică, pentru că învăţase de multă vreme că Perry nu era dispus niciodată să cedeze într-o dicuţie, chiar şi atunci cînd se înşela profund asupra vreunui aspect.

– De-aia sînt un bun procuror districtual, îi spusese el odată. Mi se rupe dacă nenorociţii ăia sînt vinovaţi sau nevinovaţi. Datoria mea este să cîştig cazurile mele, şi de cele mai multe ori reuşesc.

– Dar dacă persoana respectivă n-a făcut nimic? întrebase atunci Carolyn.

Disprețul din ochii lui Perry o făcuse să se simtă ruşinată că pusese din capul locului o astfel de întrebare.

– Dacă n-ar fi făcut nimic, atunci nu ar fi fost arestată, subliniase el. Ştii, poliţiştii nu sînt atît de tîmpiţi.

Şi cu asta, conversaţia lor se încheiase. Iar acum, în timp ce Perry continua să se uite cu ochi strălucind de furie la aparatul telefonic, Carolyn se furişă încet afară din cameră, închizînd uşa după ea, grăbită să iasă din gura lupului.

Imediat ce ea părăsi încăperea, Perry Randall ridică receptorul şi formă un număr introdus deja în memoria aparatului.

– Avem o problemă, spuse el. Şi trebuie s-o rezolvăm astăzi.

Apoi puse receptorul la loc şi şterse mesajul pentru fiica lui.

Noaptea lungă se sfîrşi în cele din urmă, dar Keith se simţea de parcă nu ar fi dormit nici o secundă. După plecarea lui Heather, îşi petrecuse timpul fie stînd lungit în patul lui Jeff, fie uitîndu-se pe

fereastră la viața de noapte a New Yorkului. Traficul se liniști pe măsură ce orele treceau, dar taxiurile nu încetară să defileze încolo și-ncoace pe Broadway, pentru a-i culege pe cei cîțiva rătăciți care ieșeau din baruri și cluburi.

De două ori, cînd pereții apartamentului îi dădură senzația că se strîng în jurul lui sufocîndu-l, aproape că-i venise și lui chef să iasă afară.

Pe la patru și jumătate căzu, în sfîrșit, într-un somn agitat, iar acum, cîteva ore mai tîrziu, știa că nu o să doarmă în noaptea următoare.

Și mai știa și ce avea de făcut.

Se apucă să scotocească prin toată casa pînă cînd găsi o carte de telefon. O răsfoi pînă dădu de anunțurile unor magazine de vechituri și își notă adresele a trei dintre cele ce nu păreau să fie foarte departe. Apoi ridică receptorul și formă numărul lui Vic DiMarco.

– Sînt eu, spuse el. Am nevoie de o mare favoare, dar o să te rog să nu-mi pui întrebări.

– Nici nu trebuie să îmi ceri așa ceva, replică DiMarco.

– Vreau să te duci acasă la mine. În birou o să găsești un dulap încuiat – cheia se află în sertarul al doilea din dreapta, într-o cutiuță ascunsă chiar în spate.

– Am priceput, spuse DiMarco. Ce iau din dulap?

– O armă, spuse Keith Converse. Este un pistol 38, automat. Vreau să mi-l aduci.

CAPITOLUL 27

Jinx privi furioasă la uşa închisă. Abţinîndu-se să nu-i ardă una cu piciorul, se întoarse cu spatele la ea şi se retrase spre scările pe care le coborîse şi le urcase de nu ştiu cîte ori în ultimele două ore. Ar fi rămas ea acolo tot timpul, dacă Paul Hagen nu ar fi fugărit-o întruna.

Un motiv de supărare în plus. Prima dată cînd apăruse poliţistul, încercase să-i explice că nu face altceva decît să aştepte deschiderea bibliotecii.

– Ei, nu mă înnebuni?! Şi porcii zboară, nu? o ironiză Hagen, dîndu-şi ochii peste cap. Hai, zi mai bine ce pui la cale? O să te-apuci să şparleşti de pe la bătrîneii mocofani din sala de lectură? Scuteşte-mă!

Jinx nu se pierduse cu firea. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Paulie Hagen să înceapă să o cicălească Pentru că, dacă poliţistului îi sărea ţandăra, atunci putea s-o înhaţe şi s-o ţină la secţie toată ziua, unde ar fi trebuit să completeze o grămadă de formulare şi să discute cu cei de la Protecţia Copilului. Aşa că se mulţumi să ridice din umeri, prefăcîndu-se că nu o deranjează înţepăturile lui, şi-şi luă tălpăşiţa, îndreptîndu-se spre Bulevardul Madison. Ştia că Paulie n-are cum s-o urmărească atît de departe şi pentru că rareori călcase prin East Side, majoritatea poliţiştilor de acolo nu o cunoşteau. Pentru că Paulie o enervase rău de tot, hotărî să se răzbune. Îşi alese o victimă, se lovi de el şi-i săltă portofelul cu atîta fineţe, încît fraierul bălmăji nişte scuze şi continuă să meargă vorbind la mobil. Probabil că nu va observa lipsa portofelului decît atunci cînd va trebui să-şi achite prînzul şi oricum pînă la ora aia va

uita că se lovise cineva de el. Asta era chestia mişto cu telefoanele celulare – le distrăgea atenţia oamenilor aşa de mult, încît aceştia aveau senzaţia că ei fuseseră neatenţi şi dăduseră peste cineva, şi nu invers.

Se întoarse de mai multe ori la biblioteca din colţul 42nd Street, sperînd că poate în dimineaţa asta vor deschide mai devreme, deşi ştia foarte bine că aşa ceva nu se va întîmpla. Îşi omorîse timpul privindu-i pe turiştii care-şi făceau fotografii cu leii din piatră ce străjuiau intrarea în clădire. Apoi, răsfoi un *Daily News* pe care cineva îl aruncase într-un coş de gunoi. De două ori se văzu nevoită să traverseze strada cînd îl văzuse pe Hagen venind dinspre blocul de lîngă parcul Bryant. De ce naiba nu se mulţumea să rămînă în Times Square, unde era locul lui?

Dar măcar acum nu mai era singura care aştepta – în jurul ei se strînseseră vreo şase oameni. Lîngă ea, un bătrînel cu părul alb, îmbrăcat într-un costum, ce părea chiar mai bătrîn decît el, îşi verifica ceasul din minut în minut, iar un alt tip, libidinos, se plimba de colo-colo, uitîndu-se nervos în josul străzii spre parcul Bryant.

„Un labagiu", gîndi Jinx.

Iar cînd bărbatul sări ca un iepure în clipa în care Paulie Haggen îşi făcu apariţia din nou, Jinx îşi dădu seama că avusese dreptate.

Haggen o zări în mulţime şi clătină din cap, semn că ar trebui s-o şteargă de acolo, dar chiar atunci în spatele ei se auzi un declic şi uşa masivă de metal se deschise larg Cedînd unui impuls copilăresc, Jinx scoase limba spre el, apoi se întoarse şi se repezi în holul imens al bibliotecii. În stînga ei, două femei stăteau la ghişeul de informaţii Cînd Jinx se îndreptă şi ea într-acolo, una din femei îşi ridică privirea Zîmbetul îi pieri de pe chip cînd văzu hainele vechi şi zdrenţăroase ale lui Jinx şi, pentru o secundă, fata se temu că va fi aruncată în şuturi afară din biblioteca publică.

– Unde trebuie să mă duc dacă vreau să caut ceva într-un număr mai vechi din *New York Times?* întrebă ea.

– Cît de vechi? se răţoi femeia la ea. Colecţia începe din 1897.

– Toamna trecută, răspunse Jinx. Poate prin octombrie.

– Camera 100, spuse femeia.

Îi arătă direcţia cu degetul, undeva spre dreapta.

– Acolo în fund, o iei pe primul culoar la stînga şi e ultima cameră pe partea dreaptă. Le găseşti în dulapurile cu microfilme.

Nefiind prea sigură la ce anume se referea femeia, Jinx porni totuşi pe coridor, găsi sala şi intră. Cîteva dulapuri masive ocupau aproape întreaga suprafaţă pînă lîngă uşă, iar dincolo de ele Jinx zări o serie de mese pe care erau aşezate nişte aparate cu ecrane mari. Bărbatul cu părul alb, în costumul lui scos de la naftalină, stătea în faţa unuia dintre aparate şi Jinx îl urmări cu atenţie cum scoate o rolă de film dintr-o cutie, cum o aşază pe tija metalică, apoi cum prinde capătul filmului sub un fel de cilindru rotativ.

Dacă el putea s-o facă, atunci şi ea se va descurca.

Se îndreptă spre sertarele cu fişete şi văzu că toate au etichete cu datele aferente. Le găsi pe cele din toamna trecută în dulapul 41, deschise sertarul şi începu să studieze şirul de filme aranjate în ordinea zilelor. Ridică trei role, închise sertarul şi porni spre mesele cu aparate.

Scoase prima rolă din cutia ei, o băgă pe tijă, se chinui cîteva momente cu capătul filmului, apoi reuşi să-l introducă sub cilindrul şi sticla care mărea literele. Cînd capătul celălalt ieşi prin partea dreaptă, trase de el pentru a-l potrivi în ceea ce părea a fi o bobină, apoi se pregăti să umble la butoanele de control. În dreapta se găsea un buton şi, cînd Jinx îl răsuci, bobina se derulă instantaneu înapoi şi banda microfilmului ieşi din locaşul ei, atîrnînd ca la început. Fata înjură printre dinţi, introduse din nou capătul filmului în bobină şi răsuci cu grijă butonul în partea opusă. Banda se derulă înainte şi se opri, aşa că Jinx se concentră asupra rotiţei de focalizare pînă cînd pagina tipărită deveni suficient de clară pentru a putea fi citită cu uşurinţă. Din păcate, foaia era afişată pe orizontală, aşa că trebuia să-şi aplece capul suficient de tare pentru a putea vedea ceva. În momentul cînd începu să simtă junghiuri tot mai dureroase în ceafă, o mînă apăru peste umărul ei stîng, învîrti o rotiţă pe care ea nu o văzuse şi pagina se răsturnă pe ecran în poziţie dreaptă.

– Mulţumesc! spuse Jinx, întorcîndu-se.

Lîngă ea, bătrînelul îmbrăcat în costumul vechi îi zîmbea blînd

– Mi-am imaginat eu că trebuie să fie şi o cale mai simplă...

Se opri brusc cînd aruncă o privire spre bărbatul din spatele unui birou, care nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă

nemulțumirea că cineva ca ea ar putea îndrăzni să intre în camera lui prețioasă cu microfilme.

– Nu-l băga în seamă, spuse domnul în vîrstă. Lui oricum nu-i place de nimeni.

Își mută privirea spre ecranul din fața lui Jinx.

– Ce cauți? Poate te ajut eu să găsești mai repede.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce bătrînul se întorsese la aparatul său, tîrșîindu-și picioarele, Jinx reciti raportul despre atacul asupra Cynthici Allen și arestarea lui Jeff Converse. Recunoscuse fotografia victimei din prima. Era femeia pe care o văzuse în stația de metrou în noaptea în care Bobby Gomez aproape că o omorîse și, apoi, în fața Universității Columbia.

Și nu mai avea nici o îndoială că bărbatul arestat, Jeff Converse, era unul și același cu acela pe care îl întîlnise în casa lui Tillie.

Asta însemna că fiecare cuvînt pe care îl citise – de cel puțin patru ori – era greșit.

Nu Jeff Converse o atacase pe Cynthia Allen.

Iar el nu era mort.

Cel puțin nu încă.

Lăsînd ultima parte a articolului strălucind încă pe ecran, Jinx se ridică și părăsi în grabă biblioteca.

CAPITOLUL 28

„N-a fost Jeff, își repetă Mary Converse pentru a nu știu cîta oară, în timp ce ieșea din stația Grand Central în dimineața aceea incredibil de luminoasă.

N-avea cum să fie Jeff.

Jeff e mort!"

Cuvintele deveniseră un fel de mantră recitată inconștient de buzele ei, asemănîndu-se cu una din rugăciunile pe care le murmura zilnic de atîția ani. Totuși, mantra se dovedi a nu fi o rugăciune, pentru că, atunci cînd se adresa Domnului, găsea întotdeauna speranță și împăcare.

Deși cuvintele auzite la telefon cu cîteva ore în urmă ar fi trebuit să-i umple inima de bucurie și să-i redea speranța, realitatea ultimelor două zile încă îi stăruia în minte. De fiecare dată cînd își amintea frazele acelea întrerupte, rostite de o voce care îi sfîșia inima, durerea devenea și mai intensă.

„.. Ma. ești . sînt cu Ma..

Mamă, sînt... cu.' cu.. mort..."

Dar îi văzuse trupul, îl văzuse pe fiul ei întins într-un sertar la morgă.

De asemenea, îl auzise și pe soțul ei refuzînd să accepte că trupul îi aparține lui Jeff. Nu-l crezuse pe Keith, desigur – nici măcar nu voia să ia în considerație posibilitatea că se făcuse o greșeală. Se aflase într-o dubiță păzită ce se îndrepta spre Rikers Island – cum să fie o greșeală?

Dar în timp ce traversa 46th Street, îndreptîndu-se spre Fifth Avenue, urmărită de vocea pierită care-i răsuna întruna în cap, se opri brusc.

Dacă Keith avea dreptate şi *totul* fusese o greşeală?

Dacă arestarea lui Jeff fusese o greşeală?

Dacă întregul proces fusese o greşeală?

Dacă aruncarea lui în închisoare fusese o greşeală?

Dar era imposibil... Dumnezeu nu ar fi permis o astfel de nedreptate.

„... Sînt eu, ma..."

Cînd intră pe Fifth Avenue, amalgamul din mintea ei – un amestec tulbure de cuvinte şi sentimente contradictorii – ameninţă să o copleşească. În clipa în care trecu printre uşile masive ale Catedralei St. Patrick, avea nervii întinşi la maximum. Se opri la intrare, îşi înmuie degetele în apă sfinţită, îngenunche şi, în spaţiul imens, tăcut al catedralei începu să se liniştească. Deşi erau oameni peste tot – turişti care făceau fotografii, cîţiva credincioşi care stăteau în genunchi în stranele din faţa altarelor – structura imensă a clădirii transforma vocile lor într-un murmur blînd. Pacea pe care o găsise întotdeauna la biserică îi calmă nervii şi alungă haosul din mintea ei.

Capela Doamnei.

Aici îi comunicase părintele Benjamin că se va ţine slujba de pomenire.

„Este la capătul îndepărtat al catedralei – intimă, foarte frumoasă."

După ce porni pe culoarul lung din stînga, trecu pe lîngă vitrinele ce expuneau dovezi ale istoriei catedralei, apoi pe lîngă nişele în care se găseau statuile minunate ale sfinţilor Senzaţia interioară de pace, la început fragilă, deveni din ce în ce mai puternică, pînă cînd vocea pe care o auzise la telefon – vocea care nu avea cum să fie a lui Jeff – fu redusă la tăcere. Cînd ajunse în dreptul altarului, acordurile grave ale *Tocatei în Re Minor* a lui Bach rezonară brusc în imensa catedrală.

În cele din urmă culoarul se termină, aşa că o luă la stînga şi găsi intrarea de la Capela Doamnei, deschizîndu-se în faţa ei ca o cutie mică de bijuterii.

Erau doar douăsprezece rînduri de bănci, despărţite de un singur culoar pe mijloc. Capela era dominată de o statuie uriaşă a Fecioarei

Maria, cu fața ușor înclinată, astfel încît ochii ei păreau să privească direct spre strane. Statuia era sculptată din piatră albă, iar altarul de dedesubt avea aceeași culoare.

Stranele erau goale și, pentru o clipă, Mary trăi sentimentul teribil că totuși ceva nu era în regulă – că le spusese oamenilor o oră greșită sau poate că nimerise în altă parte. Apoi se uită la ceas și înțelese.

Ajunsese cu două ore mai devreme.

Oare ar trebui să plece? Și unde să se ducă?

Mai îngenunche o dată, apoi se așeză într-o strană unde se lăsă în genunchi, în ciuda protestelor dureroase ale acestora.

Nu băgă în seamă vocile băieților din cor, ce răsunau în vasta încăpere a catedralei. Își împreună mîinile pentru rugăciune și privi direct în ochii Sfintei Fecioare.

„Așa te-ai simțit și tu? întrebă ea încet. La fel te-a cuprins și pe tine durerea cînd ți-ai privit Fiul murind pe cruce?"

Ochii i se umplură de lacrimi și contururile statuii se încețoșară. Continuă însă să se uite la chipul Maicii Domnului și imaginea păru să-i zîmbească. Era un zîmbet blînd, delicat, care reuși să îi alunge în sfîrșit din suflet chinul care pusese stăpînire pe ea de cînd sunase telefonul dimineață. Vocile din fundal ale băieților care cîntau fură acoperite de o șoaptă.

„Crede..."

Mary îngheță, iar degetele i se încleștară atît de tare, încît pielea de pe ele deveni la fel de albă ca piatra statuii care veghea asupra ei. Privirea i se limpezi și chipul Sfintei Fecioare îi apăru din nou clar în față. Acum, ochii ei păreau că se uită direct spre Mary. Converse și zîmbetul ei avea o nuanță misterioasă.

„Crede, șopti din nou vocea din mintea ei. Crede..."

Cînd glasul nu se mai auzi, ultimele note ale corului se topiră și ele, și Mary trăi o senzație de liniște pe care nu o mai încercase niciodată.

Apoi, parcă venind de undeva de departe, de foarte departe, auzi o altă voce:

„Sînt eu, mamă", șopti glasul.

Glasul lui Jeff, inconfundabil.

„Nu sînt mort, mamă.

Sînt încă viu. Trăiesc..."

Se aşternu din nou tăcerea şi Mary se ridică în picioare, apoi se aşeză pe băncuţă. Se uită în sus, spre chipul încremenit al Fecioarei, studiind piatra perfect sculptată. Ochii acesteia nu mai priveau direct spre ea şi zîmbetul îşi pierduse din mister, dar cuvintele îi răsunau în continuare în minte. În cele din urmă, le răspunse cu propriile vorbe:

– Este semnul pe care l-am aşteptat, îşi spuse. Acum cred...

Se ridică din nou în picioare, uitînd de durerea de la genunchi şi de epuizarea care îi chinuia trupul. Mary Converse străbătu în grabă drumul pe care venise şi se repezi ca o furtună prin uşile catedralei. Coborî agitată scările şi deschise uşa primului taxi care îi ieşi în cale.

– Pe Broadway, spuse ea. La colţ cu 109th Street.

Tillie începea să se întrebe dacă nu cumva ceva mergea prost. Se afla în parc de aproape o oră şi jumătate – întrebase o grămadă de oameni cît este ceasul, şi chiar dacă trei dintre ei nici nu o băgară în seamă, darămite să-i mai şi răspundă, ceilalţi trei îi spuseseră că este aproape ora unsprezece. Putea să bage mîna în foc că e sîmbătă şi nu doar pentru că în parc se plimbau mai mulţi oameni decît de obicei, dar şi pentru că verificase data pe un ziar pe care îl citea un bărbat ce stătea lîngă ea pe bancă.

Atunci, dacă ziua era corectă, ora era corectă, de ce nu mai apărea dom'soara Harris?

Tillie era convinsă că nu greşise – nu-şi pierduse mintile ca Liz Hodges. În plus, se întîlnise chiar ieri cu dom'şoara Harris şi îi spusese că azi se vor vedea din nou aici – pe aceeaşi bancă – la nouă şi jumătate. Tillie se asigurase că nu întîrziase. Şi nu pentru că dom'şoara Harris s-ar supăra pe ea – ea părea că nu se enervează niciodată – şi nici din cauza banilor. Tillie obişnuia să nu întîrzie pentru că ştia că dom'şoara Harris era o femeie ocupată – chiar mai ocupată decît mulţi oameni de la suprafaţă – ca să nu mai vorbim că o şi plăcea foarte mult. Măcar atîta putea să facă şi ea – să vină la timp.

Pînă în dimineaţa aceasta, dom'şoara Harris nu întîrziase niciodată.

Totuşi, Tillie era pregătită să aştepte toată ziua dacă trebuia. Oricum n-avea nimic altceva de făcut. Pe deasupra, era prima zi

frumoasă, de cînd venise anotimpul rece, şi fusese mai tot timpul nevoită să stea retrasă în tunele din cauza frigului de afară.

„Ca un urs care intră în hibernare", îşi zise în sinea ei. Poate că în asta se transformase – într-un urs bătrîn ce se pregăteşte să ierneze. Gîndul o făcu să chicotească cu glas tare, însă tînărul cuplu care trecea prin faţa ei împingînd un cărucior pentru copii îi aruncă o asemenea privire, încît zîmbetul îi pieri pe dată de pe buze. Ăsta era singurul lucru pe care îl ura la stilul ei de viaţă – faptul că majoritatea oamenilor o credeau nebună. Se întrebă dacă nu i-ar prinde bine să se amuze pe seama tinerilor şi să se comporte ca şi cum ar fi sărită de pe fix, dar chiar atunci o zări pe Jinx mergînd cu paşi iuţi pe alee şi cu o expresie aspră pe faţă.

– Mi-ai spus că vînătorii urmăresc numai criminalii, zise Jinx, pe un ton înţepat şi cu ochii licărind de furie.

Tillie se încruntă. Despre ce naiba vorbea fata?

– Păi, aşa şi e.

– Nu şi de data asta, rosti Jinx, ridicînd vocea.

– Vrei să-mi spui odată despre ce tot vorbeşti acolo sau o să continui să te răţoieşti la mine?

– Jeff Converse, spuse Jinx.

Tonul ei era în continuare ridicat şi, cînd Tillie recunoscu numele, se uită repede în jur. Nimeni nu părea să o fi auzit pe Jinx, cel puţin nu încă. Dar, pentru Dumnezeu, nu se vorbeşte de vînători la suprafaţă – de fapt, nimeni nu vorbea aproape deloc despre ei. Tillie o apucă pe Jinx de braţ

Potoleşte-te, scrîşni ea printre dinţi, cercetînd pentru ultima oară zona în căutarea lui Eve Harris.

Pentru că nu văzu nici urmă de ea, Tillie hotărî să nu mai aştepte şi o porni spre rîu, ţinînd-o cu putere pe Jinx de mînă şi trăgînd-o în urma ei.

– Dă-mi drumul, se văicări Jinx, încercînd să scape din strînsoare.

Dar Tillie o apucă şi mai zdravăn şi cîteva minute mai tîrziu ocoliră terenul de baseball şi se strecurară printr-o gaură aproape invizibilă din gardul ce separa parcul de şinele de tren. Vreo douăzeci de vagabonzi erau împrăştiaţi pe un teren viran plin de buruieni, îmbrăcaţi cu mai multe straturi de haine. Cei mai mulţi dintre ei stăteau în grupuri de cîte doi, trei, dar erau şi cîţiva care supravegheau

ca niște santinele, cu spatele lipit de coloanele roase din beton, ca într-o parodie de prost gust a gărzilor de la Palatul Buckingam.

Tillie îi salută pe majoritatea, iar celor de pază le adresă chiar cîteva cuvinte. De-abia cînd negura tunelului le înghiți complet se întoarse spre Jinx.

– Acum poți să vorbești, zise ea, pironind-o pe fată cu privirea. Care-i treaba?

– N-a făcut-o el! strigă Jinx, cu vocea tremurîndu-i de furie.

– Cine n-a făcut ce? se răsti Tillie. Ce tot bălmăjești acolo?

– Tipii care au fost la tine – ăia pe care i-ai dat afară azi-dimineață, ți-amintești?

Expresia de pe chipul lui Tillie se întunecă.

– Ce-i cu ei?

– Nu știu de ăla mare, dar celălalt – Jeff Converse? – n-a făcut nimic.

– Mi-ai mai spus asta și dimineață, dar în afiș nu scria deloc așa.

– Știu foarte bine ce scria în afiș. La fel de bine știu și ce s-a scris în toate ziarele, pentru că m-am dus la bibliotecă mai devreme și le-am citit. Și ghici ce? S-au înșelat! Ți-am explicat doar că am fost acolo. Am văzut tot ce s-a întîmplat în noaptea aia. Tipul ăsta încerca s-o ajute pe femeie. Bobby Gomez e vinovatul. El o jefuia, iar celălalt tip tocmai se dăduse jos din metrou.

Tillie ridică din umeri.

– Chiar dacă ai dreptate, oricum nu mai are importanță acum – vînătorii se află deja pe urmele lui. E ca și mort.

– Nu și dacă iese la suprafață.

– N-are cum, o repezi Tillie. Nici unul nu iese la suprafață.

Jinx făcu un pas înapoi.

– Pentru că nici unul dintre ei nu a primit vreodată ajutor.

– Ce vrei să...

Dar înainte de a-și termina propoziția, Tillie înțelese ce are de gînd Jinx să facă. Întinse mîna să o înhațe pe fată, dar Jinx era prea iute pentru ea. Ferindu-se de atingerea lui Tillie, se adînci și mai tare în tunel, dispărînd rapid în întuneric.

– Jinx! strigă Tillie după ea.

Nu primi nici un răspuns şi cîteva secunde mai tîrziu zări umbra întunecată a fetei proiectîndu-se pe perete, chiar cînd trecea prin dreptul unui bec ce lumina tunelul.

– Întoarce-te imediat! şuieră Tillie. Chiar dacă o să-i găseşti, nu vei putea face nimic, iar vînătorii o să te omoare şi pe tine!

Jinx o luă la goană. Tillie auzea duduitul paşilor fetei care se amesteca într-un mod ciudat cu ecoul tot mai slab al propriilor vorbe.

Un moment mai tîrziu, zgomotul dispăru şi tunelul se cufundă în tăcere.

Perry Randall stătea la biroul din biblioteca lui plină cu mobilă din lemn de nuc şi a cărui vedere dădea chiar spre Parcul Central. Masa era aşezată în dreptul ferestrei şi draperiile erau trase la maximum, lăsînd lumina soarelui de dimineaţă să pătrundă în voie în cameră. Dacă s-ar fi oprit o clipă să admire privelişteа, ar fi văzut bogăţia culorilor ce învăluia parcul, acum cînd florile de primăvară îşi trăiau scurta, dar minunata lor glorie.

Însă Perry Randall nu privi pe fereastră – de cînd ascultase mesajul pentru Heather, nu se mai dezlipise de telefon. Sunase vreo şase oameni şi, pentru că niciunul nu fusese în stare să-i răspundă la întrebări, convocase o întrunire pentru ora unsprezece.

– La club, le spusese el.

Deşi era membru în vreo patru cluburi din Manhattan, printre care se număra Bar Association, Metropolitan şi Yale, toţi cei pe care-i sunase ştiau că se referă la Clubul 100. Cu o existenţă de peste un secol, membrii îl numeau simplu „clubul", iar pentru aspiranţii care-şi doreau intrarea în el acesta era cunoscut ca „O Sută".

Pentru restul nici nu exista.

Clubul fusese format cu un singur scop: să ofere un loc retras şi intim pentru cei mai puternici o sută de oameni din oraş, indiferent de sex, rasă sau religie. Snobismul şi bigotismul meschin afişate de cele mai cunoscute cluburi răspîndite în întregul oraş erau renegate de toţi membrii acestui club, cel puţin cînd venea vorba de cei ca ei. Mult mai mic decît celelalte cluburi din care făcea parte Perry Randall, O Sută încă mai era găzduit de vechea clădire din piatră maronie de pe 53rd Street şi care, de-a lungul anilor, suferise foarte puţine modificări. Pentru că numărul membrilor nu avea să se

mărească niciodată, nu apăruse nevoia unei mutări. Admiţînd că valurile puterii se mişcă totuşi pe măsură ce trec anii, regulamentul clubului impunea ca, la fiecare cinci ani, cinci procente din membri să fie înlocuiţi cu alţii noi. Strategia clubului presupunea evitarea alegerii unor senili sau a unor oameni în vîrstă care să moţăie prin saloane. Pe deasupra, indiferent ce s-ar întîmpla, cele mai mari puteri ale oraşului – oricare ar fi fost originea lor – trebuiau să aibă un loc anume de întîlnire unde să beneficieze de o intimitate deplină.

Astăzi, dacă prin cine ştie ce minune vocea pe care o auzise la telefon aparţinea lui Jeff Converse, Perry Randall avea nevoie de acest ultim privilegiu pentru a face faţă situaţiei neprevăzute care apăruse. Era evident că făcuse cineva o greşeală îngrozitoare şi că acea greşeală se cerea reparată. Cînd pendula frumos ornamentată, moştenire de familie, anunţă delicat că mai trecuse o jumătate de oră, Randall închise dosarul de pe biroul său – o mapă cu toate informaţiile referitoare la cazul lui Jeff Converse şi alte cărci pagini le studiase cu cea mai mare atenţie în dimineaţa asta – şi-l băgă în servietă. Deşi nu conţinea nimic relevant care ar fi putut avea legătură cu problema ivită din senin, nu strica să fie prevăzător.

După ce se ridică de la birou, nu se putu abţine să nu arunce o privire pe fereastră spre parcul ce se întindea pînă la linia orizontului. Un parc ce devenise, mulţumită lui şi prietenilor săi din club, un loc în care te puteai plimba în siguranţă. Rata criminalităţii şi a jafurilor scăzuse pînă aproape de zero, spre deosebire de acum un deceniu.

Staţiile de metrou – deşi el nu folosise niciodată acest mijloc de transport – fuseseră curăţate.

Cerşetorii care umpleau trotuarele şi gările dispăruseră.

Mare parte dintre aceste lucruri se întîmplaseră, şi Perry Randall ştia foarte bine asta datorită politicii pe care el şi ceilalţi membri ai clubului o dezvoltaseră la adăpostul clădirii. Instituiseră anumite reguli nescrise de care, chiar dacă marele public nu fusese implicat în formularea lor, toată lumea beneficiase. Oraşul se schimbase în bine mult mai repede decît speraseră ei. Dar în cazul lui Jeff Converse era foarte clar că totuşi ceva mersese foarte prost.

Tocmai se apropia de dulapul de pe hol pentru a-şi alege o haină, cînd uşa din aripa îndepărtată a casei se deschise şi apăru Heather.

Amîndoi părură surprinşi şi Perry căută să spună cît mai repede ceva, dar Heather fu aceea care sparse tăcerea stînjenitoare.

– Nu pot să cred, spuse ea cu voce încordată. Tu chiar pleci?

Întrebarea îl nedumeri, dar anii petrecuţi în sala de tribunal şi la masa negocierilor îl ajută să-şi ascundă sentimentele. Auzise mesajul de pe robotul telefonic? Era imposibil – dacă s-ar fi întîmplat aşa, ar fi venit direct la el, insistînd să-şi folosească toate cunoştinţele pentru a afla dacă Jeff trăieşte. Pe de altă parte Carolyn îi spusese că ledul pentru mesaje noi clipea cînd ascultase ea însăşi mesajul, iar el îl şterse imediat după aceea.

– Oare e o crimă atît de mare dacă tatăl tău se duce la club? întrebă el, înclinîndu-şi capul în felul acela care o făcea întotdeauna pe fiica sa, atunci cînd era mică, să alerge direct în braţele lui.

Astăzi însă Heather nu făcu nici cea mai mică tentativă de apropiere.

Apoi, în timp ce observă rochia neagră şi simplă pe care o purta, înţelese brusc despre ce era vorba.

– Înmormîntarea lui Jeff? întrebă el, nuanţîndu-şi tonul cu o doză potrivită de compasiune. Eu... ei bine, mi-e teamă că nu ştiam.

Şovăi, apoi îşi mai îmblînzi vocea.

– Nu mi-a spus nimeni, adăugă el.

Fata nu dădu vreun semn că se simte vinovată, aşa cum sperase el, şi îi trecu prin cap – nu pentru prima dată – că ar fi putut fi o avocată la fel de bună ca el.

– Nu mi-am imaginat că vrei să vii şi tu, replică Heather Judecînd după modul în care te-ai purtat cu Jeff...

– Nu m-am *purtat* cu Jeff în nici un fel, i-o reteză el, lăsînd la o parte atitudinea prefăcută. Eu mi-am făcut datoria. Şi, în ciuda opiniilor personale, am făcut tot posibilul să nu mă implic deloc în cazul lui Jeff. Am construit un zid între mine şi caz, Heather, şi tu ştii asta. N-am cum să schimb ceea ce simt, dar vreau să înţelegi că n-am făcut nimic – dar absolut nimic – pentru a influenţa procesul. Juriul a decis că Jeff este vinovat, şi nu eu. Şi mai trebuie să-ţi spun că ranchiuna pe care mi-o porţi...

– Eu nu vorbesc numai de proces, tată, îl întrerupse Heather. Ci despre tot. Întotdeauna l-ai tratat ca pe un servitor şi...

Brusc, se opri şi aruncă o privire spre ceasul de mînă.

– Oricum, ce importanță mai are acum? întrebă ea. Nu vreau să mai discut despre asta și, dacă nu plec, o să întîrzii.

Perry îi ținu ușa deschisă și, după ce ezită un moment, Heather trecu pragul.

– Unde are loc ceremonia? întrebă Perry în drum spre lift.

– La St. Patrick. Era biserica preferată a lui Jeff. Iubea modul surprinzător în care aceasta se înălța chiar în centrul orașului. Spunea că are una din cele mai bune arhitecturi.

– Dacă-ți plac lucrurile de genul ăsta, presupun că, într-adevăr, e o construcție reușită. Mă tem însă că eu am găsit-o întotdeauna ca fiind puțin prea...

Se opri, apoi ridică din umeri.

– Dar presupun că tot ce cred eu oricum nu contează, nu-i așa?

Heather nu-i răspunse și nici unul din ei nu mai scoase o vorbă pînă ieșiră afară pe trotuar.

– Vrei să te duc eu? întrebă el, înclinînd capul spre Lincolnul negru care era parcat chiar în curbă și al cărui șofer deschisese deja ușa din spate.

Heather dădu din cap că nu.

– E o zi atît de frumoasă, încît cred că am să merg pe jos.

În timp ce mașina se urni încet, Perry Randall își dădu seama că, deși Jeff Converse nu mai făcea parte din viața fiicei lui și nici nu va mai face parte vreodată, ea tot nu-l iertase pentru că nu sărise în ajutorul băiatului. Cînd mașina intră în traficul de pe bulevard, încercă să se relaxeze, știind că, mai devreme sau mai tîrziu, Heather va fi nevoită să-l ierte și între ei se va reface relația perfectă pe care o avuseseră înainte ca fata lui să se îndrăgostească de Jeff Converse.

La urma urmei, tînărul fusese găsit vinovat și, într-un final, Heather va accepta și lucrul acesta. În plus, din punctul lui de vedere, Jeff era deja mort.

Și peste cîteva ore va fi mort fără nici cea mai mică urmă de îndoială.

CAPITOLUL 29

– Ce-ar fi să-mi zici aşa, pur şi simplu? spuse Jinx, luptîndu-se din toate puterile să reziste privirii sfredelitoare pe care i-o arunca bărbatul cu faţă aspră.

N-avusese niciodată probleme să se uite direct în ochii oamenilor, dar bărbatul acesta, pe care nu-l mai văzuse înainte şi nădăjduia să nu-l mai întîlnească vreodată, era diferit. Nu putea spune cu certitudine cîţi ani avea; poate douăzeci, poate patruzeci. Îl găsise în staţia de metrou de pe 72nd Street, sprijinit de peretele de la capătul peronului. Intuise imediat că este unul dintre hăitaşi, deşi el se străduia pe cît posibil să dea senzaţia că n-are nimic mai bun de făcut decît să piardă vremea pe la metrou. În caz contrar, probabil că s-ar fi lungit undeva pe peron, cu punga aceea maron strînsă între picioare Jinx nu mai văzuse nici un boschetar care să lase sticla cu băutură din mînă, mai ales pe jos, nepăzită. Dar cel mai tare îl dăduse de gol cuţitul. Jinx îl observase imediat, în mîna lui dreaptă, ascuns pe jumătate de vesta de blugi jerpelită pe care o purta peste un pulover murdar, cu mînecile rupte. În clipa în care înţelese scopul prezenţei lui acolo, se îndreptă direct spre el şi-l întrebă dacă îi văzuse pe cei doi tipi care erau vînaţi.

El o privise rece, ca şi cum nu ştia despre ce vorbeşte fata. Nu-şi dăduse seama cîta huiduma era decît în clipa în care ajunse chiar în faţa lui. Muşchii groşi ai bicepşilor bogat tatuaţi îi săltau la fiecare mişcare. Ştia că face aşa doar ca s-o impresioneze. Ei bine, să-l ia dracu' – se afla pe străzi de prea multă vreme ca să se lase

influențată de niște pachete de mușchi mari și de un creier cît o nucă. Își înfipse bine picioarele în pămînt și îi susținu privirea.

– Haide, ce te codești atîta?

Buzele bărbatului se întinseră, dezvelindu-i dinții cariați, iar strălucirea nefirească din ochii lui o atenționă pe Jinx că tipul se drogase de puțin timp. Se întrebă dacă nu cumva Lester și Eddie se apucaseră din nou de traficul cu droguri, și, dacă se dovedea că are dreptate, atunci cu siguranță Tillie o să-i arunce în șuturi afară. Dacă bărbatul era drogat, reprezenta un pericol mai mare decît dacă ar fi fost treaz sau doar beat. În cele din urmă, acesta își mută privirea și ochii începură să-i alunece pe formele fetei.

O măsura din cap pînă-n picioare.

Îl văzu apoi cum se uită de-a lungul peronului, verificînd mulțimea, așa că se îmbărbătă cît putu, știind că, dacă era într-adevăr drogat, atunci ar putea să o violeze chiar acolo, pe loc. Pregătită să o rupă la fugă la cea mai mică mișcare a lui, mai încercă o dată să scoată ceva de la el.

– Uite..., tot ce trebuie să fac eu este să aflu dacă au încercat să iasă pe aici. Așadar, ce le spun? Că erai prea drogat ca să vezi?

Bărbatul se încruntă și, timp de o secundă, Jinx crezu că întinsese prea mult coarda. Dar imediat îndrăzneala îi fu răsplătită.

– O țigară, mîrîi bărbatul. Am tras și io un rahat de țigară, atîta tot.

Dar, chiar în timp ce rosti cuvintele, își acoperi cu mîna dreaptă urmele vizibile din interiorul brațului stîng.

Bine, atunci care-i răspunsul? întrebă ea. I-ai văzut sau nu?

Da' de ce dracu' e treaba ta? se răsti bărbatul, însă agresivitatea din tonul lui se transformă repede într-o văicăreală jalnică.

– Auzi, bă, eu am treaba mea, și tu p-a ta. Ce faci atîta gură?

Din ce în ce mai sigură pe sine, Jinx îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu i-am văzut, spuse el, uitîndu-se spre tunel ca și cum s-ar fi așteptat să-i zărească pe cei doi ieșind din întuneric.

Jinx se pregătea să-l lase în plata Domnului, cînd bărbatul vorbi din nou:

– Dar am auzit că au încercat să iasă ieri pe la rîu.

Văicăreala din vocea lui devenise și mai patetică și atunci Jinx înțelese. Îi era frică de ea. Nu știa cine e sau pentru cine lucrează.

În schimb, intuia perfect ce s-ar întîmpla cu el dacă ar da-o în bară – vînătorii s-ar lua după el şi, în loc să obţină nişte bani frumoşi ca să-şi cumpere porcăria aia cu care se injecta, s-ar fi preschimbat într-o victimă şi ar fi alergat de nebun prin tunele. Se întoarse ca să-l înfrunte încă o dată. Brusc, fetei nu i se mai păru atît de uriaş ca în urmă cu cîteva clipe şi, în plus, privirea dură şi goală din ochii lui fusese înlocuită de o anume nervozitate care îi spuse lui Jinx că efectul substanţei albe începea să-şi piardă din putere. Broboanele de sudoare de pe fruntea lui îi confirmară bănuiala.

– Parcă mie-mi pasă de ce s-a întîmplat ieri, spuse ea, profitînd de ocazie. Ceea ce vor ei să ştie este unde se află acum.

Bărbatul îşi pierdu şi dramul de încredere pe care îl mai avea.

– Nu ştiu... pă cuvîntu' meu că nu ştiu nimica.

Apoi, ca şi cum ar fi căutat ceva, orice care ar putea s-o determine pe Jinx să-l vorbească de bine în faţa oamenilor pentru care lucra, adăugă:

– L-au găsit pe Nebunu' Harry în dimineaţa asta.

Nebunu' Harry? Cine-o mai fi fost şi ăsta? N-auzise în veci de el, dar nu scoase o vorbă, convinsă că tăcerea ei va fi suficientă pentru ca bărbatul să continue să verse tot ce ştia. Apoi, sigură pe ea, dădu să plece.

– Chiar în camera lui, acolo jos, unde se învîrte gaşca lui Shine. Cineva l-a tăiat azi-noapte.

Vocea lui se înmuie şi mai tare:

– Tipu' mi-a zis că arăta de parcă ar fi fost înjunghiat cu un crampon din ăla de şină.

Vagabondul îşi clătină capul dintr-o parte în alta, ca şi cum i-ar fi venit tare greu să creadă ce i se povestise.

– Cine ar face aşa ceva? Rahat, Harry era într-o dungă, da' n-a făcut la nimenea nici un rău. De ce să-l taie cineva în halul ăla?

Jinx însă nu-l mai asculta.

„Un crampon de şină." Tipul care îl însoţea pe Jeff Converse – Jagger, da, ăsta era numele lui – purta cu el un crampon.

– Unde-şi făcea veacul? întrebă ea.

– Cine? întrebă nedumerit bărbatul.

– Nebunu' Harry! replică Jinx enervată. Ziceai că trăia undeva pe lîngă Shine. Unde vine asta?

Bărbatul clătină din cap.

– Păi, de un' să ştiu io? Undeva pe jos – în adîncuri, pă unde trăiesc nebunii.

– Şi cum ajung acolo? întrebă Jinx.

Atitudinea bărbatului se schimbă, devenind suspicios.

– Io credeam că nu vrei să ştii decît de ăia doi de-i aleargă vînătorii.

Întinse mîna spre ea, dar pentru că anii petrecuţi pe străzi îi ascuţiseră instinctele foarte tare, Jinx se răsuci ca o zvîrlugă înainte ca mîna uriaşă să o prindă. Lăsîndu-l cu buza umflată, o luă la goană spre scări şi ajunse deja la jumătatea lor fără ca omul să apuce să facă vreun pas. Cînd ieşi la suprafaţă, ştia exact unde trebuie să se ducă.

La Sledge.

Îl cunoştea pe Sledge cam din aceeaşi perioadă în care se întîlnise cu Tillie şi, dacă exista cineva pe lumea asta care să cunoască locul unde trăia tipul ăla Shine, atunci el era persoana cea mai potrivită. Sledge vorbea cu toată lumea şi toată lumea vorbea cu el.

Învăluită în lumina soarelui de amiază, se îndreptă spre nord, abandonînd tunelele cel puţin pentru o vreme.

Sledge avea în jur de şaptezeci de ani. Nu-şi cunoscuse niciodată vîrsta şi oricum nu-i păsa. Îl chema Charles Price, dar nu-şi mai folosise numele real de atît de mult timp, că, dacă l-ar fi strigat cineva aşa, probabil, nu ar fi răspuns. Crescuse în West Virginia şi, după un an de lucrat în minele de cărbuni, ajunsese la concluzia că viaţa trebuie să însemne ceva mai mult decît să respire praf şi să moară de tînăr.

Din păcate, viaţa lui nu devenise mai roz.

Vreme îndelungată schimbase slujbele una după alta, cheltuindu-şi banii pe băutură. În cele din urmă, veni şi ziua în care nu mai găsi nimic de muncă şi se trezi pe străzi. Nu că ar fi fost o nenorocire foarte mare, de vreme ce adăposturile şi pensiunile patronate de biserici nu erau cu mult mai rele decît camerele pentru care el plătea. Apoi, într-o noapte, cineva încercase să-i facă de petrecanie în timp ce se odihnea – era a treia oară – şi paharul se umplu. Sledge hotărî să-şi caute un loc mai bun unde să trăiască şi aşa descoperise tunelele.

La început, își încropi un cuibușor pe una din pasarelele de deasupra șinelor din Grand Central. Folosea toaletele ca să se spele și obișnuia să cerșească în sala imensă de așteptare. Dar pentru că patrulele de polițiști îi făceau mereu zile fripte, se mută mai la nord. O vreme, trăi într-un loc de-a dreptul ciudat – o stație de metrou micuță și neutilizată peste care dăduse într-o seară cînd era beat mort. Pereții păreau din lemn și nu arăta ca nici o altă stație. Leșinase într-un final, dar cînd se trezise a doua zi de dimineață, văzuse că nu avusese deloc halucinații. Într-adevăr, pereții erau acoperiți cu panouri mari de lemn, iar pe peron se găsea un pian uriaș, deasupra căruia atîrna din tavan un candelabru. Dacă și-ar fi ținut gura, poate că și astăzi ar mai fi trăit acolo, dar le povestise mult prea multor oameni, așa că, într-o noapte, oamenii de la suprafață apăruseră pe neașteptate și, data următoare cînd încercase să intre, descoperi că accesul e blocat din toate părțile. Auzise că acum face parte din nu știu ce muzeu, dar nu era foarte sigur și nu-i prea păsa.

Continuase să meargă tot spre nord.

Acum locuia sub parc, într-un tunel care era arareori folosit. La început, își făcuse culcușul într-un ungher tihnit săpat în ziduri, dar cînd cineva părăsi unul dintre buncărele de lucru se mută acolo. Așternuse pe jos un covor ponosit, decorase încăperea cu niște piese de mobilier găsite pe trotuare – aruncate la gunoi, deși nu arătau prea rău – și pe pereți atîrnase cîteva tablouri. Pentru gătit meșterise un fel de grătar pus într-un butoi de metal și pe care îl așezase sub unul din grilajele mari ce acopereau șinele chiar în fața buncărului astfel încît se putea bucura și de lumina cerului, și de ventilație. Avînd în vedere situația lui, se descurcase binișor. După ce se dusese vestea că gătește bine – lumea zicea că prepară iepurele de șină de nici nu știi ce mănînci, atît îi ieșea de gustos – se pomeni cu tot mai mulți musafiri. Unii aduceau și alimente, dacă aveau posibilități. Sledge îi primea pe toți și nimeni nu plecă de la el neospătat. Acum, în jurul grătarului, se strînseseră șapte scaune și vînzoleala părea să nu se termine niciodată. La un moment dat, nici el nu-și mai amintea cînd anume, renunțase la băutură.

Venise vremea să plece în căutarea unui nou butoi, pentru că acela vechi era aproape distrus. Într-o zi ca asta, în care soarele strălucea vesel pe un cer atît de albastru – cum nu văzuse nici în

copilăria lui în West Virginia –, iar lumina te învăluia cu o tăcere plină de pace, Sledge cugetă că viaţa poate fi teribil de frumoasă uneori. Avea o mulţime de prieteni şi aceştia ştiau că se pot bizui pe el. Îl găseau întotdeauna acasă, focul era mereu aprins şi aproape toată lumea era invitată să se aşeze şi să ia un dumicat. Cînd o văzu pe Jinx apărînd pe şine, chipul i se lumină într-un zîmbet larg.

– Hei, domnişorico, ce face o fetişcană drăguţă ca tine într-un loc ca ăsta?

Întoarse o bucată de pui ce părea friptă exact cît trebuie, o aşeză pe una din farfuriile ciobite pe care cineva tocmai le spălase şi i-o întinse fetei.

– Ai venit la fix pentru un prînz cald.

Jinx luă farfuria şi cînd îi povesti că vrea să afle unde trăieşte Shine, zîmbetul lui păli.

– Nu cred că e bine să te apropii de tipii ăia.

– Caut pe cineva, răspunse Jinx.

– Te mănîncă spinarea, bag seama. Ce treburi ai tu cu Shine?

– Nu cu el, ci cu unul din tipii pe care îi aleargă vînătorii.

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

– Sper că nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Aruncă o privire în jur şi, deşi păreau să fie singuri, bărbatul îşi coborî vocea:

– Tipii ăştia de au intrat în colimatoru' vînătorilor sînt chiar mai răi decît băieţii din gaşca lu' Shine.

Dar unul din ei nu a făcut nimic, protestă Jinx.

Sledge îşi arcui sprîncenele. Nu întîlnise nici măcar un singur om aici în tunele care să nu îi înşire aceeaşi istorie cu ghinionul ce căzuse pe capul lui şi nici unul dintre ei n-avusese curaj să admită că vinovăţia îi aparţine întru totul. În fine, poate că în poveştile copiilor exista ceva adevăr, dar el bănuia că restul erau doar baliverne.

– Pun pariu că aşa ţi-a spus el, nu?

Jinx negă din cap şi îi relată toată întîmplarea.

– Şi ce s-a ales de tipul ăsta, Bobby Gomez? întrebă el la sfîrşit.

Jinx îşi desfăcu larg braţele, dîndu-i de înţeles că nu prea avea habar.

– A dispărut.

– Păi atunci, dacă aş fi în locul tău, asta aş face şi eu. M-aş căra dracului de aici, mi-aş lua o slujbă şi m-aş întoarce la şcoală. Şi în nici un caz nu m-aş amesteca în treburile altora şi mai ales ale vînătorilor.

– Nu ţi-am cerut decît să-mi spui unde e Shine şi...

– Auzi, fetiţo, tu să nu mă baţi pe mine la cap, spuse Sledge. N-am de gînd să-ţi zic nimic, pricepi?

– Eu doar..., începu Jinx din nou, dar, înainte de a mai apuca să adauge ceva, se auzi o voce:

– Hei, Sledge! Ai aflat de Nebunu' Harry?

Jinx se întoarse şi zări doi bărbaţi venind pe şine. Unul din ei era schilodul ăla de portorican care-şi petrecea timpul desenînd cu sprayul pe zidurile tunelelor. Pe celălalt nu-l recunoscu.

– Ce să aflu? întrebă Sledge în timp ce slăbănogul trînti o pungă pe scaun şi începu să scoată tot felul de alimente.

– I-au luat gîtul azi-noapte sub Circ.

Bărbatul continuă să vorbească, dar Jinx deja nu-l mai asculta. Circul! Probabil că se referea la Circul Columbus. Toate metrourile se retrăgeau în zona aia, ceea ce presupunea şi prezenţa multora dintre hăitaşi. Dacă era atentă şi punea întrebările cele mai nimerite...

În timp ce Sledge şi ceilalţi doi bărbaţi trăncăneau întruna, Jinx îşi termină bucata de pui, puse farfuria goală pe masă şi îşi luă tălpăşiţa. O luă spre sud, apoi străbătu un şir de tunele utilitare şi pasaje pînă dădu de puţul descoperit de Robby în spatele unei clădiri din parc, ieşi la suprafaţă şi se îndreptă spre Catedrala Parkway şi staţia MTA

Cîteva minute mai tîrziu, urcase deja într-unul dintre vagoane şi aruncă o privire în jur prin mulţime în căutarea unei prade uşoare Însă nu nimerise cea mai bună perioadă a zilei – orele de vîrf erau de preferat, cînd metroul se aglomera atît de tare, încît dacă cineva ar fi simţit-o că încearcă să-i salte portofelul, tot n-ar fi putut spune cu certitudine cine a făcut-o. Urcarea unui poliţist de tranzit în vagon puse capăt misiunii ei de recunoaştere, aşa că se aşeză cuminte pe un scaun.

Poliţistul, recunoscînd-o pe Jinx, se hotărî să rămînă şi el acolo.

După ce trenul trase la următoarea staţie de pe 103rd Street, Jinx aşteptă ca poliţistul să se îndrepte spre uşă.

Dar nu se întîmplă aşa.

La staţia următoare, Jinx se ridică în picioare şi caraliul naibii o imită.

Nici unul nu coborî.

La staţia de pe 72nd Street, Jinx coborî, apoi urcă din nou.

La fel şi poliţistul.

Jinx se mută în următorul vagon, fără să scape însă de urmăritor.

În drum spre slujba de pomenire de la St. Patrick, Keith Converse, care stătea la cîteva scaune mai încolo, urmări cu atenţie jocul de-a şoarecele şi pisica dintre poliţist şi fată. După părerea lui, fata nu era vinovată de absolut nimic.

Nu arăta ca o prostituată şi nici ca o delincventă. Părea doar...

„O vagaboandă."

Cu un chip ce îi era familiar.

Sau se înşela, avînd în vedere numărul mare de tinere la care se uitase nu numai în oraş, la metrou, dar şi pe la periferii? Întîlnise cel puţin douăzeci de adolescente ca ea de-a lungul lunilor în care fusese să-l vadă pe Jeff la închisoare. Multe dintre ele se aflau acolo din acelaşi motiv ca şi el: vizitau pe cineva.

Uneori, dar rar, se întîmpla să fie vorba de fratele sau de tatăl lor.

De cele mai multe ori era prietenul sau peştele lor.

Cele care nu purtau minijupe şi bluze strîmte – uniforma femeilor uşoare – se îmbrăcau în acelaşi tip de cămăşi jerpelite şi blugi tociţi ca ai fetei de astăzi. Dacă nu i-ar fi atras atenţia ciudatul joc dintre cei doi, probabil că nici nu ar fi băgat-o în seamă.

Iniţial, crezuse că poliţistul are de gînd să o aresteze. Dar cînd văzu că nu se întîmplă nimic şi poliţistul se mulţumea doar să copieze mişcările fetei, Keith începu să creadă că fata n-a săvîrşit nimic rău.

Poliţistul o hărţuia pur şi simplu.

De ce? Doar pentru că puţea?

Deveni şi mai atent şi, cînd ajunse în dreptul 72nd Street, era deja convins că are dreptate. Dacă poliţistul ar fi intenţionat s-o aresteze, n-ar mai fi amînat pînă atunci.

Se uită în jur şi observînd că nimeni nu părea să fie interesat de ce se petrece chiar în faţa lor, îşi spuse că oamenii ceilalţi procedau corect şi că mai bine îşi vedea de treaba lui. Probabil că se înşela – poate fata era o infractoare şi poliţistul o cunoştea.

„O infractoare? repetă el în sinea lui. La ce prostii mă tot gîndesc? N-a împlinit nici măcar cincisprezece ani, pentru Dumnezeu!“ O privi mai bine şi realiză că nu prea seamănă cu zecile de adolescente rebele pe care le întîlnise. Un lucru era cert, ochii ei nu aveau privirea unei drogate şi nimic din atitudinea fetei nu-i sugera că ar practica prostituţia.

Pe deasupra, putea să jure că o mai văzuse înainte.

Deodată îi pică fisa.

Se urcase la aceeaşi staţie cu el.

La numai un bloc de parcul Riverside, unde Eve Harris i-o prezentase ieri pe femeia aceea nevoiaşă de pe bancă.

Mai era şi o fată acolo. O fată care purta un pulover şi blugi, şi care o întrebase pe Tillie dacă el şi Heather îi fac probleme. Femeia îi dăduse nişte bani şi îi spusese să plece.

Preocupat de Tillie, nu-i acordase atunci prea mare atenţie. Dar acum, studiindu-i chipul, putea să jure că e vorba de aceeaşi persoană.

Cînd fata se mută în vagonul de alături, urmată îndeaproape de poliţist, Keith rămase pe loc şi se mulţumi să-i privească prin geam. Deşi intenţionase să meargă pînă la staţia de pe 52nd Street, coborî la Circul Columbus fără să-i scape din ochi pe cei doi.

Porni spre scări, convins că fetişcana va părăsi staţia ca din puşcă, dar, în mod neaşteptat, ea zăbovi pe peron, plimbîndu-se de colo-colo şi uitîndu-se spre şine, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă metroul venind. Poliţistul se rezemă de un stîlp gros de susţinere, cercetînd pe furiş fiecare mişcare a ei

Curînd, peronul forfoti de oameni, unii coborînd şi alţii urcînd scările spre suprafaţă

Adolescentei părea să nu-i pese de nimic altceva decît de şinele de tren. Cîteva minute mai tîrziu, sosi în sfîrşit şi metroul. Uşile se deschiseră şi Jinx păşi înăuntru.

La fel şi poliţistul

Keith se uită la ceas. Încă mai avea o oră pînă începea slujba. Acum era mult mai important să discute cu fata. Se repezi spre tren, dar mai avea cîţiva metri buni de parcurs cînd uşile începură să se închidă. O rupse la fugă şi tocmai se pregătea să îşi bage mîna între ele ca să le blocheze, cînd fata sări brusc pe peron.

Uşile se închiseră complet şi trenul părăsi staţia.

Jinx îi arătă polițistului degetul mijlociu ridicat în sus, care acum o privea furios, în timp ce comunica ceva prin stația lui radio. Atunci ea se răsuci și se lovi de Keith.

– Isuse! spuse ea. Nu poți să te uiți pe unde mergi?

Dădu să-l ocolească, dar Keith o apucă de braț. Privirile li se întîlniră.

– Nu te pune cu mine, nene! îl avertiză ea.

– Vreau să stăm de vorbă puțin, rosti Keith precipitat. Te-am văzut ieri în parc. Cu o femeie, pe care o cheamă Tillie.

Fata se încruntă și încuviință din cap.

– Îhî. Și tu erai cu o fată. Cam tinerică pentru tine, nu crezi?

– Ea nu e..., începu Keith, dar apoi ridică din umeri. Mult prea tînără, recunoscu el.

Bărbatul băgă mîna în buzunar, scoase portofelul și-l desfăcu. Fata făcu un pas înapoi.

– La dracu'! Nu ești polițist, nu?

– Oh, nu! Eu sînt... uite, privește, te rog, fotografia asta și spune-mi doar dacă l-ai văzut vreodată pe băiatul din ea, bine?

– Și de ce aș face-o?

Keith îi arătă o bancnotă de cinci dolari.

– Crezi că asta ajută?

Fata șovăi, luă cei cinci dolari și aruncă o privire spre poză. Făcu ochii mari.

– De unde-l cunoști? întrebă ea. Nu semeni cu vreunul din ei.

Cu cine?

Fata ezită din nou

– Spune-mi de unde îl știi

Keith inspiră adînc

– Sînt tatăl lui, zise el. Poliția susține că e mort, dar eu nu cred. Am auzit că ar fi în tunele.

Vocea i se gîtui și aproape că o imploră:

– Nu-ți cer altceva decît să-mi spui dacă l-ai văzut.

Jinx se uită drept în ochii lui plini de durere și îngrijorare.

Recunoscu trăsăturile lui Jeff în liniile puternice ale maxilarelor bărbatului. Cercetă peronul și, pentru că nu văzu pe nimeni suspect, dădu din cap că da.

– L-am văzut, șopti ea. E acolo jos. Și sînt pe urmele lui.

Keith se holbă la ea.

– Pe urmele lui? Te referi la poliție?

Jinx clătină din cap că nu.

– Vînătorii. Ei...

Brusc, se opri. Polițiștii de tranzit coborau scările, cîte două trepte odată.

– Rahat, murmură ea. Tîmpitul ăla și-a chemat colegii.

Răsucindu-se pe călcîie, se repezi pe scările ce duceau un nivel mai jos. Keith se luă după ea și cînd ajunse la peronul cel mai de jos, fata părea că a dispărut, dar o clipă mai tîrziu o zări. Sărise direct pe șine și Keith o văzu cum se îndreaptă spre gura tunelului. Din depărtare vuietul puternic anunța sosirea unei noi garnituri.

– Așteaptă! strigă el. Cum te cheamă?

Timp de o secundă, tatăl lui Jeff nu fu prea sigur dacă ea îl auzise, dar fata se întoarse brusc.

– Jinx! urlă ea.

Cînd huruitul trenului deveni asurzitor, fata se cufundă în întunericul tunelului. Polițiștii apărură și ei exact cînd monstrul de fier trăgea în stație. Cîțiva oameni coborîră, în timp ce alții urcară. Ușile se închiseră din nou și trenul se puse în mișcare, mărind viteza pînă cînd dispăru în tunelul care o înghițise și pe Jinx ceva mai devreme.

– În ce parte s-a dus? îl întrebă dur unul dintre polițiști. Puștoaica în blugi și pulover?

Fără să stea prea mult pe gînduri, Keith ridică din umeri.

Habar n-am, spuse el. Cînd am ajuns aici, n-am mai găsit-o.

Polițiștii mormăiră nemulțumiți și porniră spre scări, dar Keith rămase pe loc, privind fix tunelul. Se lăsase liniștea.

Ce s-o fi întîmplat cu Jinx? se întrebă Keith. Fusese zdrobită de tren? Nu, în nici un caz, pentru că atunci cu siguranță acesta s-ar fi oprit. Probabil că se ferise de el și supraviețuise. Simți un impuls nebunesc să sară și el pe șine și s-o apuce pe urmele ei în întuneric. Dar își aminti cum e îmbrăcat.

Și că arma pe care i-o adusese Vic DiMarco din Bridgehampton încă îl aștepta pe masa de desen din apartamentul lui Jeff.

Blestemînd în sinea lui clipa în care se învoise să meargă la slujbă, urcă scările înapoi spre peronul de sus, formînd din mers numărul de mobil al lui Heather.

– Spune-i lui Mary că nu pot să ajung la slujbă, îi comunică el cînd Heather răspunse. Eu...

Ezită, apoi hotărî că Heather are dreptul să ştie ce planuri are el:

– Eu mă duc acasă să-mi schimb hainele. Apoi plec să-l caut pe Jeff.

Fără să-i dea ocazia să comenteze, întrerupse convorbirea şi sări într-unul din trenurile ce duceau spre partea de nord a oraşului.

Heather se găsea pe 59nd Street cînd primise telefonul lui Keith. În loc să traverseze, se întoarse şi trecu în goană pe lîngă şapte blocuri cochete, îndreptîndu-se înapoi spre casa ei. În mai puţin de cinci minute, după ce îl rugase pe portar să-i cheme un taxi, se afla din nou în hol, ţinînd în mînă un sac de hîrtie plin cu lucruri de care credea că o să aibă nevoie – sau măcar tot ce reuşise să adune în două minute cît rămase în apartament. Se instală pe bancheta din spate a taxiului şi îi spuse şoferului adresa lui Jeff, rugîndu-se în tăcere să nu fie prea tîrziu.

Ca de obicei, Perry Randall se opri o clipă pe partea cealaltă a străzii unde se afla Clubul 100, admirînd clădirea. De afară, nu se vedea nimic care să sugereze puterea membrilor săi şi care depăşise de mult marginile oraşului New York. Directorii uriaşelor conglomerate financiare care înghiţeau întotdeauna băncile mai mici – baza sistemului bancar al ţării – nu făceau nici o mişcare fără acordul lor Tot ei erau cei care se ascundeau în spatele mogulilor care conduceau cartelul petrolului Astfel puteau controla industria energetică Nici giganţii mass-media care aveau în stăpînire imperiile comunicaţiilor nu scăpaseră de influenţa lor

Clubul era alcătuit din oameni care poate nu apăreau întotdeauna în ziare sau la televizor, dar puterea lor o depăşea pe cea a senatorilor sau a preşedinţilor.

Aceştia erau oamenii ale căror instrucţiuni subtile şi politicoase erau ascultate de politicieni.

Perry Randall îşi aminti ziua în care stătuse pentru prima dată în acelaşi loc din faţa clubului, înainte să traverseze 53rd Street, să urce treptele scunde din calcar şi să treacă de uşa principală. La intrare nu veghea nici un portar care să-i întîmpine pe oaspeţi, să le deschidă

uşa sau să le cheme un taxi. Şi nu se vedea nici o sonerie unde să suni, şi nici un ciocănel cu care să baţi, pentru că uşa de la 100 – cel puţin cea exterioară – nu era încuiată niciodată.

Aşa spunea legenda şi în ziua aceea nu se îndoise de ea. În ciuda cîtorva scurte momente de slăbiciune, reuşise să-şi păstreze calmul la fel ca şi cu o săptămînă în urmă, cînd un plic greu, de culoare crem, ateriză pe biroul lui. Numele şi adresa lui erau scrise pe plic cu litere frumos caligrafiate. La început crezuse că e vorba de o invitaţie de nuntă, dar cînd întoarse plicul invers zări adresa expeditorului gravată discret:

100 VEST, 53RD STREET

Oraşul nu era trecut, ca să nu mai vorbim de cod poştal, dar Perry Randall ştia că aceste informaţii nu-şi aveau rostul.

Nici unul dintre aceste plicuri deosebite, colorate în crem, nu fusese vreodată expediat dincolo de limitele Manhattanului şi, în nici un caz, folosindu-se serviciile poştei. Regula se păstrase.

În săptămîna următoare, într-o seară de joi, sosi la Clubul 100 în calitate de membru deplin.

Clădirea nu ieşea în evidenţă prin ceva anume. Putea să fie orice – o casă particulară, un consulat sau chiar sediul unei mici firme de avocatură. Faţada de la parter era dominată de două ferestre uriaşe, acoperite cu storuri discrete. Între ele se contura o uşă masivă, construită dintr-un singur panou din lemn de mahon

Fără ciocănel.

Fără soneric.

Doar o mică plăcuţă argintie, perfect netedă, pe care era gravat numărul 100.

Clubul nu-şi dorea şi nu-şi făcuse niciodată publicitate.

Trecătorii de pe stradă rareori îşi ridicau privirea ca s-o studieze.

Astăzi arăta ca întotdeauna şi înfăţişarea ei îi stîrnea lui Perry Randall acelaşi sentiment pe care-l trăise atunci, cu mulţi ani în urmă, cînd se lăsase copleşit de un sentiment cu neputinţă de redat în cuvinte.

Oamenii cei mai potriviţi deţineau controlul; astfel, lumea era condusă aşa cum trebuie.

Sau fusese, cel puțin pînă cînd Jeff Converse lăsase un mesaj pe robotul lui telefonic de dimineață.

Trăgînd adînc în piept aerul proaspăt de primăvară, urcă scările și împinse ușa masivă de mahon. Se opri în micul antreu ce despărțea cele două uși, cea din afară și cea dinăuntru, așteptă ca prima să se închidă și de-abia după aceea deschise ușa de sticlă care ducea în holul principal al clubului.

În ton cu fațada, holul ar fi putut constitui salonul de primire al oricărei case înstărite din perioada edwardiană. Nu avea nimic din pretențiile monstruozităților de tip Vanderbilt sau Rockefeller din partea de nord a orașului, unde holurile de la intrare afișau niște dimensiuni de o vulgaritate atît de crasă, încît numai proprietarii aveau îndrăzneala să se laude cu ele. Aici, la Clubul 100, holul principal conținea o recepție discretă unde stătea de obicei managerul clubului, o garderobă spațioasă unde membrii își puteau lăsa hainele, un avizier pe care apărea numele fiecărui membru, însoțit de o plăcuță ce indica prezența sau absența lui, și nu în ultimul rînd un panou comemorativ în onoarea cîtorva membri de excepție care muriseră înainte de a avea neșansa de-a nu fi realeși.

Una din dorințele cele mai ascunse ale lui Perry Randall era ca într-o zi numele lui să fie adăugat la lista aceea.

Își agăță haina în cuier și se îndreptă direct spre sala de lectură. Bărbații pe care îi contactase azi-dimineață erau cu toții acolo.

Arch Cranston se sprijinea de polița de deasupra șemineului cu un pahar de coniac fin în mînă, care, după cum Perry știa foarte bine, va fi abandonat undeva prin club fără să fi fost gustat. Mintea lui Cranston putea fi anesteziată de orice, dar nu de alcool. Descoperise cu mult timp în urmă avantajul de a-i face pe alții să bea un pahar sau două, în timp ce el rămînea perfect lucid.

Carey Atkinson, a cărui muncă excepțională în fruntea departamentului de poliție părea să fie apreciată de toată lumea, discuta cu monseniorul Terrence McGuire, care nu numai că se ocupa de Adăpostul Montrose, dar alcătuise dosare pentru mai bine de jumătate din prelații ce făceau parte din Colegiul Cardinalilor de la Vatican. În ultimii ani, dată fiind sănătatea din ce în ce mai precară a pontifului actual, își devotase un timp considerabil discuțiilor cu privire la ce cardinal ar putea servi mai bine în calitate de cap al Bisericii Catolice.

Ceilalţi din încăpere se bucurau de o influenţă mai puţin vizibilă decît a lui Cranston, Atkinson şi McGuire, dar erau la fel de importanţi pentru buna funcţionare a clubului.

Cînd Parry Randall intră în cameră, murmurul se opri încetul cu încetul. Apropiindu-se de grup, sări peste saluturi şi preambulul obişnuit.

– Jeff Converse a pus mîna pe un telefon mobil, spuse el, privindu-l furios pe Cranston, care deţinea controlul absolut asupra uneia dintre cele mai mari reţele de comunicaţii.

Arch Cranston nu catadicsi să-i răspundă direct. De-abia dacă îşi arcui sprîncenele întrebător.

– Poate ar fi mai bine să mergem jos.

În mai puţin de două minute întregul grup coborîse două scări, la capătul cărora se găsea o altă uşă, făcută din acelaşi tip de lemn de mahon ca al uşii de la intrare. Aici însă, cele trei numere gravate de la intrarea principală fuseseră înlocuite cu trei litere:

C V M

Perry Randall ciocăni de trei ori şi imediat uşa se deschise larg. Malcolm Baldridge se trase un pas înapoi şi făcu o plecăciune.

Pe măsură ce intrară în cameră, fiecare membru al elitei clubului admiră noul trofeu pe care Baldridge îl montase pe perete.

Ochii erau strălucitori – mult mai strălucitori decît fuseseră vreodată atunci cînd erau vii

Obrajii erau rumeni semnul unei sănătăţi bune

Zîmbetul era mult mai real decît fusese vreodată înainte de a-i întîlni pe oamenii care se strînseseră acum în jurul lui

Perry Randall admiră exemplarul perfect împăiat, expus în vitrina cu ultimele cuceriri.

– O treabă excelentă, Baldridge, spuse el cu căldură

Clubul de Vînătoare Manhattan intrase într-o nouă sesiune de afaceri.

CAPITOLUL 30

– Cît o fi ceasul?

Jeff bănui că întrebarea lui Jagger era motivată doar de dorința acestuia de a sparge tăcerea care se instalase între ei, de vreme ce ora nu mai avea vreo relevanță pentru niciunul. Jeff încetase de multă vreme să mai facă vreo estimare privitoare la timp. Lui nu-i mai păsa dacă era noapte sau zi. Stomacul îi spunea cînd trebuia să mănînce, gura și gîtul cînd avea nevoie de apă, iar mușchii și creierul cînd era cazul să se odihnească. Tot trupul îl durea de mai bine de... cît? De o oră? Poate două? Cinci?

Făcînd eforturi uriașe, Jeff își alungă din minte speculațiile, convins că se chinuia în zadar. Acum conta doar golul din pîntece care se transformase într-o senzație de foame atît de intensă, că simțea cum îl ia cu leșin. Gîtul și gura i se uscaseră așa de rău, că de-abia mai reușea să înghită, iar mușchii – lipsiți de hrană și apă – aveau să-i cedeze cît de curînd.

Nu știa unde se află. După ce mobilul pierduse semnalul, încercase să memoreze locurile pe unde trecea, luîndu-și ca punct de reper puțul prin care pătrundeau razele tentante ale soarelui. După ce și ultima liniuță a bateriei telefonului dispăru și ecranul se stinse, porniră în căutarea unui obiect pe care să-l folosească pe post de scară. Cînd descoperiră unul din tunelele utilitare, Jagger se aștepta să dea și peste o cameră de depozitare.

– Dacă lucrează aici, atunci ar trebui să aibă și ceva unelte. Altfel, nu se poate. Că doar n-or căra de fiecare dată cu ei o scară atunci cînd coboară, nu?

Jagger strînse cu putere cramponul de fier – încă pătat cu sînge – pregătindu-se să îl folosească la deschiderea vreunei uşi peste care Jeff nu credea că au vreo şansă să dea.

Nu se mai chinui să-i explice lui Jagger că puţul pe care îl întîlniseră mai înainte exista tocmai pentru a oferi acces în tunel şi că orice echipă de muncitori probabil că folosea o scară pe care o lăsau în jos de la suprafaţă. Singura lui speranţă era să găsească altceva – o prăjină sau o bucată spartă de şină – orice i-ar fi putut ajuta să ridice grilajul şi pe care să se cţţere pînă sus. Mai bine să facă ceva constructiv decît să rătăcească fără ţintă prin întuneric.

La un moment dat, ajunseră la un tunel pe podeaua căruia se întindea o pereche de şine, foarte largi, de care Jeff era aproape sigur că treceau pe sub Park Avenue. În capătul îndepărtat se deschidea marele depou al staţiei Grand Central. Acolo găsiră şi scările. Prinse de ziduri, acestea duceau spre un labirint de pasarele, deasupra cărora, prin găurile capacelor de canal, se vedea lumina strălucitoare a soarelui.

La început, spaţiul imens părea să fie pustiu şi cei doi tovarăşi simţiră prima rază de speranţă, aşa că se îndreptară spre una din scări. Dar chiar cînd atinse prima treaptă, Jeff realiză că se înşelase. Două chipuri erau aţintite spre ei. Nebărbierite şi dure – acelaşi gen de feţe pe care le văzuse la bărbaţii ce tîndăleau lîngă rîu, unde el şi Jagger aproape că reuşiseră să iasă afară. Jeff rămase neclintit şi cînd unul din bărbaţi îi zîmbi, simţi din nou cum i se aprinde nădejdea în suflet.

Apoi bărbatul se desfăcu la şliţ şi un jet fierbinte, galben şi înţepător îi arse ochii. Dacă Jagger nu l-ar fi prins, ar fi căzut pe pămîntul acoperit cu pietre ascuţite. Un hohot de rîs batjocoritor îi răni urechile şi Jagger îl trase repede într-o parte.

– Ticăloşii dracu', mormăi Jagger în timp ce Jeff îşi ştergea cu mînecа murdară ochii care începură să-i lăcrimeze.

Deşi Jagger nu ridicase tonul, se vedea cît colo că se făcuse foc şi pară.

– Să vezi numa' ce-o să păţească atunci cînd oi pune mîna pe ei...

Se opri, cercetînd pasarelele, apoi clătină din cap.

– Nenorociţii ăştia sînt peste tot – ce dracu' vor? Dacă tot o să ne omoare, de ce n-o fac chiar acum?

Jeff ştia deja răspunsul.

– Pentru că e un joc.

Se uită în sus spre chipurile ce-i aruncară o căutătură răutăcioasă.

– Ei nu se află aici ca să ne omoare – treaba lor este să ne împiedice să scăpăm.

Simți mîna lui Jagger cum îl strînge de umăr și propriul pumn se încleștă cînd furia celuilalt bărbat i se transmise.

– Dar n-au cum să fie peste tot. Undeva, trebuie să existe o cale de ieșire... Trebuie. Așa că, hai s-o găsim!

Sunetul hohotelor de rîs îi urmări pe drumul pe care veniseră. Aleseră un pasaj ce ducea spre dreapta. Jeff avea dreptate, se îndreptau spre East River. Foarte curînd însă le ieși în cale o răscruce, apoi alta și din nou alta, pentru ca la un moment dat să nu-și mai dea seama în ce direcție mergeau de fapt.

Puteau nimeri fie la cîțiva metri de stația de metrou Lexington Avenue, fie înapoi pe șinele de sub Park Avenue. Cînd trupurile lor consumară pe de-a-ntregul micile rezerve de hrană și apă, dispăru și ultima rază de speranță. În cele din urmă, dibuiră o nișă în tunel, suficient de încăpătoare pentru ca amîndoi să se întindă și să se odihnească.

Jeff adormi și, cînd se trezi, simți brațul lui Jeff înconjurîndu-l protector. Rămase neclintit timp de o secundă, dar durerea din spate provocată de betonul dur îl obligă să-și schimbe poziția. Mișcarea aceea îl făcu să tresară pe Jagger, al cărui braț se strînse și mai tare în jurul lui. Cîteva clipe mai tîrziu însă, cînd uriașul se trezi și el, se ridică în capul oaselor și se trase mai într-o parte, ca și cum s-ar fi simțit stînjenit că trupurile lor se atinseseră, fie și numai în somn. Se săltară amîndoi în picioare și începură să se întindă pentru a se dezmorți. Aproape telepatic, cei doi se gîndiră instantaneu la același lucru, dar Jagger fu acela care își exprimă temerile cu voce tare.

– Dacă nu găsim repede ceva de mîncare, o să murim de foame.

Apoi, fără să se uite la Jeff, zise.

– Încotro?

– La stînga, răspunse Jeff. Că pe-acolo n-am fost încă.

Porniră de-a lungul unui tunel și, după vreo sută de pași, ajunseră la o intersecție. În dreapta lor, se zărea o sclipire difuză și se îndreptară într-acolo.

Cînd se apropiară şi strălucirea deveni şi mai puternică, auziră nişte zgomote venind de deasupra.

Sunete reale, sunetele oraşului, şi nu picuratul de apă sau huruitul trenurilor care alcătuiau fundalul sonor obişnuit al tunelelor. Acum auzeau clar claxoanele maşinilor şi zumzăitul motoarelor. Ajunseră la cercul luminos şi priviră în sus.

O rigolă şi dincolo de ea o bucată de cer albastru senin.

Şi o scară! O scară de fier, încastrată în zidul de beton al canalului, şi avînd capătul inferior cam la un metru de podea. Nu-i mai despărţea nimic de libertate decît un grilaj de fier.

Se uitară la scară de parcă ar fi dat peste Potirul Sfînt ce putea dispărea în clipa în care ar fi fost atins. În cele din urmă, Jagger se întinse şi apucă barele verticale de fier.

Trase cu putere de ele, testînd rezistenţa scării.

Era pe cît de solidă, pe atît de reală.

În timp ce Jeff aşteptă cuminte, Jagger începu să urce spre lumină.

Fritz Wyskowski nu se aştepta la nimic deosebit. Cînd Blacky venise la el dimineaţă devreme şi îi îndesase cîteva bancnote în mînă, spunîndu-i că tot ce are de făcut este să supravegheze gura aia de canal ca să nu iasă nimeni pe acolo, Fritz se gîndi că banii o să-i ajungă să se îmbete cel puţin o săptămînă întreagă. Şi aşa s-ar fi întîmplat, dacă nu ar fi fost nevoit să cheltuiască o mare parte din ei în următoarele cîteva minute. O clipă îi trecu prin cap să-l aştepte pe Blacky să plece, apoi să se apuce de băut imediat. Şi aşa ar fi făcut dacă Blacky nu i-ar fi explicat ce i se va întîmpla în cazul în care o dă în bară. Prin urmare, acceptase cu supunere toate indicaţiile, se sprijini de perete şi se aşeză pe trotuar, aranjîndu-şi pălăria în faţa lui, sperînd că vreun fraier de trecător s-ar fi milostivit să-i arunce vreun bănuţ.

Pe la prînz, cheltui cîţiva dolari ca să-şi cumpere un hotdog de la vînzătorul din colţ şi în timp ce tipul – care insistase să fie plătit înainte de a scoate crenvurştul din oala mare aburindă – ungea sandvişul cu muştar, punîndu-i şi nişte ceapă tocată, Fritz nu scăpă din ochi canalul.

Desigur că nimic nu se întîmplase şi, după ce se trînti la loc, molfăindu-şi mîncarea, se întrebă cît de mult va fi nevoit oare să mai aştepte.

– Stai aici pînă îţi spun eu că poţi să pleci, îi ordonase Blacky, dar cu stomacul sătul şi buzunarul plin cu bani, Fritz începea să se simtă mai sigur decît de dimineaţă. Cîntecul de sirenă al celor două sute cincizeci de grame de Black Lebel – sau poate chiar cinci sute – îi surîdea şi deja se gîndea să mai dea o fugă pînă la magazinul din colţ. Exact în clipa în care se hotărîse, auzi ceva.

Ceva care venea de sub grilaj.

Ridicîndu-se în picioare, păşi peste marginea canalului şi privi în jos.

Cineva urca. Fritz nu vedea cum arăta tipul, pentru că acesta îşi ferea faţa, dar oricum n-avea importanţă – ştia de la Blacky ce trebuie să facă şi, în ciuda faptului că urma să-l coste aproape jumătate din banii din buzunar, era conştient că nu are încotro.

Scoase cincizeci de dolari din buzunar, se duse la vînzătorul de hotdog, trînti bancnotele pe tejgheaua căruţului, apoi ridică oala din care ieşeau aburi.

– Măi, ticălosule, ce crezi că..., începu vînzătorul, dar Fritz îl ignoră.

Întorcîndu-se, păşi peste rigola de fier, privi în jos la bărbatul care era doar la un metru şi ceva dedesubt, şi răsturnă oala.

Un jet de apă fiartă, presărată cu vreo douăzeci de crenvurşti, începu să curgă printre barele de fier.

Cînd urletul agonizant de sub picioarele lui deveni de nesuportat, Fritz dădu drumul oalei şi îşi luă tălpăşiţa de pe stradă cu viteza luminii.

Vînzătorul abia dacă apucase să-l vadă pe Fritz cum dispare, aşa că se duse să-şi recupereze oala, gîndindu-se că acei cincizeci de dolari pe care îi lăsase vagabondul pe masă erau o recompensă bunicică şi nu merita să se ducă la poliţie să raporteze ce se petrecuse. Lăsă pe jos cei cîţiva hotdogi care nu căzuseră în canal, băgă oala în căruţ şi apoi plecă împingîndu-l.

Era imposibil de spus dacă vreunul din trecătorii de pe trotuar observase ceva în neregulă, pentru că nimeni nu dăduse vreun semn în acest sens.

„Mai bine să nu te implici..."

Ţipătul sfîşietor se transformă într-un icnet înfundat cînd se lovi cu spatele de pietrişul dur de la capătul scării. Jagger începu să geamă şi să se zvîrcolească, încercînd să-şi mai aline durerea provocată de apa clocotită. Dacă s-ar fi uitat în sus şi lichidul l-ar fi izbit direct în faţă, probabil că ar fi orbit instantaneu. Chiar şi-aşa, pielea capului şi a gîtului se umpluse deja de băşici, iar faţa căpătase o culoare nefiresc de roşie. Lăsîndu-se în genunchi, Jeff îi trase mîinile lui Jagger de pe cap.

– Nu te freca – o să te jupoi de tot!

Jagger se luptă să se smulgă din strînsoare, dar Jeff îl ţinu cu forţa şi încet, încet, pe măsură ce arsurile se mai potoliră, renunţă să se mai zbată.

– Ce... ce s-a întîmplat? se bîlbîi el într-un final, privindu-l pe Jeff cu ochii strălucind de durere şi confuzie.

– Cineva a aruncat o oală cu apă fierbinte peste tine, îi spuse Jeff.

Văzînd crenvurştii care căzuseră printre spaţiile grilajului, adăugă:

– Probabil că undeva sus, prin apropiere, era un căruţ din ăla unde se vinde hotdog.

Jagger părea încă ameţit, aşa că Jeff se strădui să-l ridice în picioare.

– Crezi că poţi să mergi?

Sprijinindu-se de el, Jagger reveni în poziţie verticală. Pentru o clipă avu senzaţia că i se înmoaie genunchii, dar îşi recăpătă echilibrul imediat. Îl urmă pe Jeff, îndepărtîndu-se de locul periculos, dar brusc se opri, înfigîndu-şi degetele în braţul tovarăşului său

– Crenvurştii, spuse el Adună-i!

Cînd văzu că Jeff se codeşte, Jagger insistă:

– La dracu', omule. . o s-avem ce mînca!

Jeff privi cîrnăciorii acoperiţi cu mîzga ce făcea ca podeaua să alunece. Numai la gîndul că ar putea băga aşa ceva în gură simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Dar pentru că foamea îşi arătă colţii din nou, îi dădu dreptate lui Jagger. Aşa soioşi cum erau, cel puţin aveau ceva de mîncare şi cu puţin noroc, dacă găseau vreo conductă spartă, i-ar fi putut spăla de stratul gros de noroi. În timp ce Jagger se sprijini de perete, Jeff începu să adune crenvurştii şi

să-i îndese în buzunarele de la geacă, care era tot atît de murdară ca şi hrana neaşteptată.

– Cum îţi mai e? întrebă Jeff, pornind înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Îmi arde tot capul, murmură Jagger. Unde mergem acum?

– Să găsim nişte apă, răspunse Jeff posomorît.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la firida în care se adăpostiseră pînă atunci.

– Rămîi aici, îi spuse Jeff lui Jagger, care se aşezase uşor binişor să se odihnească. Mă întorc într-o clipită.

Jagger îl apucă de încheietura mîinii, strîngîndu-l atît de tare, încît pe Jeff îl podidiră lacrimile de durere.

– Nu... se văicări Jagger pe un ton care aducea mai degrabă a implorare decît a poruncă.

Jeff îi îndepărtă degetele uşor, unul cîte unul.

– Trebuie să găsesc nişte apă, spuse el. Dacă nu găsesc, atunci n-o să reuşim niciodată.

– Oricum n-o să reuşim, rosti Jagger înfrînt, renunţînd la atitudinea sa războinică. Jegoşii ăştia n-o să ne lase în pace. Ce naiba au cu noi?

– Nu contează, răspunse Jeff. Nu pricepi? E doar un joc, Jagger. Întreaga nebunie este doar un joc.

Uriaşul, cu pielea arzîndu-i în toate locurile unde apa clocotită îl atinsese, se lăsă pe spate încetişor, rezemîndu-se de zidul de beton.

Şi ce-o să facem atunci?

O să cîştigăm, îl asigură Jeff.

Ochii celor doi bărbaţi se întîlniră pentru un moment, apoi Jagger îşi coborî privirea alene, cercetînd corpul celuilalt cu o asemenea intensitate, că Jeff avu senzaţia că este pur şi simplu pipăit.

Ochii lui Jagger îl atingeau, îi mîngîiau pielea, îi explorau fiecare contur.

Întorcîndu-se cu spatele la el, tînărul se afundă în beznă atît de bine-venită acum, dar chiar şi după ce se îndepărtă binişor tot se mai simţea urmărit de celălalt. Îl treceră nişte fiori pe şira spinării şi se cutremură. Mări pasul în speranţa că întunericul îl va scăpa de privirea arzătoare a lui Jagger.

CAPITOLUL 31

Mary Converse coborî dintr-un taxi la intersecţia Bulevardului Broadway cu 109th Street, traversă şi se îndreptă cu paşi repezi spre blocul lui Jeff, privind structura de cărămidă a faţadei mohorîte. Nu-i plăcuse niciodată clădirea, chiar dacă Jeff o tot bătuse la cap că e perfectă – aproape de Columbia şi într-un cartier liniştit, cel puţin pentru standardele unui oraş ca New York. Însă treptele ei înalte şi înguste, alături de holurile luminate slab, o nelinişteau. Mereu îi ceruse lui Jeff să vină să o ia de jos şi să o însoţească pînă la apartament.

Dar acum Jeff nu mai era şi...

„Şi nimic, îşi spuse Mary. Ai venit aici cu un motiv, aşa că termină cu prostiile!" Îndreptîndu-şi inconştient spatele, urcă scările, intră în vestibul şi apăsă butonul din dreptul numelui lui Jeff

După o pauză lungă, interfonul bîzîi şi Mary împinse uşa interioară. Nimic nu se schimbase – lumina aruncată de becurile chioare era aceeaşi, holul strîmt, mocheta tocită şi peste tot plutea un miros de mucegai. Urcă la etajul al treilea, ajunse la capătul holului şi ciocăni tare la uşa lui Jeff.

– Dacă ai de gînd să... se repezi Keith cînd deschise uşa, dar cuvintele i se opriră pe buze cînd realiză că nu e Heather Randall.

Se trase un pas înapoi, privind-o pe Mary cu ochi obosiţi.

– Eu... credeam că eşti deja la biserică, începu el.

Mary scutură din cap.

– N-o să mai fie nici o slujbă, spuse ea.

Deslușind expresia de mirare de pe chipul soțului ei, întinse mîna spre ușă.

– Pot să intru?

După ce șovăi o clipă, Keith încuviință din cap, deschise ușa larg și o pofti înăuntru. Văzîndu-l pe Keith în lumina strălucitoare ce pătrundea prin ferestrele mari, Mary rămase șocată.

Era nebărbierit și părul nepieptănat părea că nu mai fusese spălat cu zilele. Apoi, observîndu-i ochii înroșiți, înțelese imediat ce se petrece: băuse.

– Știu că arăt rău, rosti el, parcă ghicindu-i gîndurile. Și știu că ai senzația că sînt nebun.

Femeia își aminti cuvintele pe care i le transmisese Fecioara Maria. „Crede..."

– Poate că nu, șopti ea. Sau poate că și eu sînt nebună.

Keith se încruntă și pe chipul lui se așternu o expresie bănuitoare.

– Ce e, Mary? întrebă el. S-a întîmplat ceva?

– Păi... ăăă... nu sînt sigură, se bîlbîi Mary. Mă rugam și...

Mai bîigui ceva, apoi își lăsă capul în jos ca și cum s-ar fi rușinat și îi povesti totul, începînd cu telefonul acela ciudat de dimineață și terminînd cu experiența stranie pe care o trăise în capelă.

– Brusc, n-am mai putut, termină ea. Nu m-am mai simțit în stare să particip la slujba lui de pomenire.

– Ai dreptate, spuse el.

Keith o apucă blînd de bărbie și îi ridică fața astfel încît ea să-l poată privi drept în ochi

Știu unde e, Mary, spuse el În tunele În tunelele de sub oraș

Mary căscă gura uluită, dar înainte de a mai apuca să rostească vreo vorbă, Heather Randall năvăli pe ușă ca o furtună.

– Mai sînteți .. începu ea, apoi, o observă pe Mary, al cărei chip devenise livid. Ce e? întrebă ea. Ce se întîmplă? De ce nu sînteți la...

– A sunat-o Jeff, îi spuse Keith. Nu se auzea foarte bine și la început nu a crezut cu adevărat că poate fi el.

– Dar era adevărat, suspină Mary, cu voce slabă. Trăiește, Heather. E încă în viață.

Dintr-un impuls de nestăpînit, Heather se aruncă în brațele femeii, dar chiar atunci zări privirea lui Keith.

– Merg cu tine, spuse ea.

Keith se pregăti să obiecteze, dar ea clătină din cap şi, desfăcîndu-se din îmbrăţişare, făcu un pas înapoi, pregătindu-se pentru o dispută serioasă.

– Nu încerca să mă convingi de contrariu, Keith. Ori mă iei cu tine, ori mă duc singură.

Mary se uită cînd la Keith, cînd la Heather. Pînă acum, cei doi nu schimbaseră niciodată mai mult de cîteva cuvinte de complezenţă şi doar de dragul aparenţelor.

– Unde să mergeţi? întrebă ea, exact în clipa în care realiză cum e îmbrăcat soţul ei şi cînd îşi aminti ce-i spusese el despre tunele.

Cuvintele repezite ale lui lui Heather îi confirmară bănuiala.

– Avem motive serioase să credem că Jeff se află în tunelele de sub oraş, spuse ea. Ştiu că pare o nebunie, dar am auzit ceva şi am mai discutat cu nişte oameni, şi...

– Mai e ceva, Heather, spuse Keith.

În timp ce asculta povestea discuţiei lui cu Jinx, inima începu să-i bată nebuneşte.

– Eşti sigur că e vorba de aceeaşi fată pe care am văzut-o cu Tillie?

– Sînt sigur, răspunse Keith, privindu-şi ceasul de la mînă. Şi mai ştiu şi unde am întîlnit-o acum douăzeci de minute. Dacă aş putea s-o găsesc din nou...

Mary se simţi cuprinsă de o răceală ciudată de-a lungul conversaţiei dintre Heather şi Keith, însă nu-şi putea scoate din cap aceleaşi cuvinte care-i reveneau întruna: „Nu e mort... Jeff nu e mort " Apoi şi mai multe cuvinte cuvintele lui Keith şi ale lui Heather îi răsunau în urechi fragmentate.

– ... Tunele... vînători .

– ... Fata pe care am văzut-o cu Tillie...

Fiorul de gheaţă se întoţi şi un val de ameţeală o ameninţă. „Nu! îşi spuse ea. Nu acum! Vino-ţi în fire şi dă şi tu o mînă de ajutor!"

– Vînători, rosti ea în cele din urmă, hotărîtă să nu se lase copleşită de furtuna sentimentelor contradictorii. Despre ce naiba vorbiţi?

– Nu ştim precis, spuse Keith posomorît. Dar singurul mijloc prin care pot să aflu – sau să dau de Jeff – este să mă duc acolo chiar eu.

Primul impuls al lui Mary fu să se certe cu el. Trebuia să existe şi o altă cale mai bună! Deschise gura să vorbească, dar se abţinu. Oare nu se tot sfădise cu Keith în ultimele trei luni? Se îmbărbătă şi

își propuse să nu scoată o vorbă, pînă nu va fi convinsă că temerile din suflet nu o vor trăda.

– Eu ce pot să fac? întrebă ea.

Keith se uită la Heather, care trăgea de hainele pe care le adusese cu ea în geantă și își dădu seama că n-are sorți de izbîndă dacă-i interzicea să-l însoțească. După ce Heather plecă la baie să se schimbe de rochia pe care intenționase să o poarte pentru slujba de pomenire, Keith ridică din umeri spre Mary.

– Nu sînt sigur, începu el.

– De mîncare, întrebă Mary, v-ați cumpărat ceva?

Cînd văzu că Keith nu răspunde, se întoarse spre ușă.

– Mă duc să iau niște sandviciuri, spuse ea.

Privirile li se încrucișară.

– Dacă plecați înainte să vin înapoi, îți jur că o să intru și eu în tunele.

După care plecă, fără să mai aștepte vreun răspuns.

Zece minute mai tîrziu erau pregătiți. Heather purta o pereche de blugi jerpeliți și un pulovăr lălîu care o făcea să arate mai tînără decît era și care acoperea pistolul îndesat pe lîngă betelia de la pantaloni. Era un pistol de 9mm HS 200, o armă croată cu patru dispozitive diferite de siguranță. În buzunare își îndesase trei reviste. Keith își verifică pistolul lui Colt.38 pe care Vic DiMarco i-l adusese de la Bridgehampton, iar Mary îi ascunse sandviciurile cumpărate de la un bufet de pe Broadway în buzunarele de la geacă. Keith își unsese haina cu suficientă grăsime și noroi ca să pară mai degrabă ca scoasă din tomberonul de gunoi decît cumpărată de la unul din magazinele de vechituri chiar în dimineața aceea.

– Cît timp o să fiți plecați? întrebă Mary, după ce Heather ieși din cameră și Keith ajunse lîngă ușă.

– Cît o să fie necesar, replică el.

Porni spre scări, apoi se întoarse, o luă în brațe pe Mary și o sărută

– Te iubesc, îi șopti el la ureche.

– Și eu te iubesc, îi răspunse ea.

Așteptă pînă cînd cei doi dispărură în jos pe scări și, după ce închise ușa, o izbi sinceritatea cuvintelor pe care tocmai le rostise.

– Și eu te iubesc, repetă femeia, deși nu mai era nimeni care să o audă.

Peste alte cinci minute, Keith şi Heather se aflau deja pe peronul de la metrou şi puţin mai tîrziu se dădură jos la Circul Columbus. În capătul îndepărtat al peronului, Keith îl zări pe bărbatul pe care-l întîlnise ceva mai devreme – bărbatul căruia îi arătase fotografia lui Jeff. Urmat îndeaproape de Heather, se întoarse şi porni în direcţie opusă. Coborîră două şiruri de scări, un nivel mai jos. Doi vagabonzi care se aflau la unul din capetele peronului nici nu-i băgară în seamă cînd se apropiară şi, de data asta, Keith nu mai făcu greşeala de a le arăta poza lui Jeff.

– O căutăm pe Jinx, spuse el. Aţi văzut-o?

Unul din bărbaţi ridică din umeri.

– Da, da' mai demult.

Făcu un semn din cap spre tunelul în care Keith o observase dispărînd ceva mai devreme pe fată.

– Ultima oară, a luat-o p-acolo, spre centru. Numai de n-o fi călcat-o trenu', adăugă el, fără ca vocea lui să arate că i-ar fi păsat cît negru sub unghie dacă s-ar fi întîmplat aşa.

Keith îi salută, apoi privi spre şine. Nu se vedea nici un tren venind.

Iar pe peron nu era nici urmă de poliţist.

– Vino, îi spuse el lui Heather. Hai s-o găsim!

Sărind de pe peron, străduindu-se să lase impresia că mai făcuse lucrul acesta de sute de ori, se îndreptă spre gura tunelului.

Imediat, Heather se precipită şi ea spre şine şi aruncă o ultimă privire către lumina strălucitoare a staţiei cu gresie albă

Apoi îl urmă pe Keith în beznă

Zilele de sîmbătă erau pentru Eve Harris la fel de aglomerate ca tot restul săptămînii, dar duminica, indiferent de programul pe care-l avea, îşi făcea întotdeauna timp pentru persoana care conta cel mai mult în viaţa ei.

Eunice Harris încă mai locuia în apartamentul în care o crescuse pe Eve, refuzînd mereu să se mute oricît de tare încercase ea s-o convingă.

– Eu îmi cunosc cartierul şi îmi ştiu toţi vecinii, insista Eunice de fiecare dată cînd Eve îi amintea că locuieşte într-una din cele mai periculoase zone din oraş.

– Orice loc e periculos dacă eşti străin, dar aici toată lumea mă cunoaşte. Şi te ştiu şi pe tine. Cine ar vrea să-mi facă rău?

Avea dreptate – toţi o cunoşteau şi o protejau. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că lucrurile nu se îmbunătăţeau mai deloc şi că Eunice nu mai întinerea. Dar ori de cîte ori Eve îi sugerase că poate a venit momentul să se mute, mama ei îi oferea una din privirile acelea sfredelitoare, pe care şi ea le folosea în cadrul întrunirilor din consiliu.

– Mi-am purtat de grijă singură timp de optzeci de ani. Cred că mă mai pot descurca încă vreo doi-trei ani, cîţiva mi-au mai rămas.

Eve intenţionase să deschidă subiectul şi în dimineaţa asta, dar se răzgîndi după ce primi telefonul lui Perry Randall, care-i ceruse – nu, îi poruncise – să vină la întîlnirea de după amiază. Nu făcuse nici cel mai mic efort să-şi ascundă mînia şi, deşi nu-i spusese lui Eve de ce era aşa supărat, specificase foarte clar că prezenţa ei este absolut obligatorie. Aşa că îşi modifică programul şi sună la una din fundaţiile de caritate din centru să le comunice că nu poate participa la şedinţa stabilită. Dar nu renunţase nici o clipă la ideea de a-şi vizita mama, chiar dacă aceasta se prefăcu surprinsă, ca de fiecare dată de altfel, că o vede.

– Ia te uită, ce bucurie, spuse Eunice, deschizînd cele trei încuietori ale uşii şi lăsînd-o pe Eve să intre. Nu mă aşteptam deloc să treci pe la mine!

Eve ştia foarte bine că nu e adevărat, dar mai ştia şi că aceasta este felul în care mama ei voia s-o asigure că, dacă n-ar fi putut veni, nu i-ar fi făcut nici un reproş. Petrecură împreună vreo două ore, străduindu-se să se comporte ca şi cum nu ar fi fost preocupată de nimic anume. Eunice însă nu se lăsă păcălită şi, cînd veni ora plecării, se simţi incapabilă să evite privirea pătrunzătoare a mamei ei.

– Ai ceva pe suflet, copilă? întrebă bătrîna.

Eve dădu din cap că nu, apoi ochii ei se îndreptară involuntar spre fotografia fetiţei ei, care stătea pe masa de lîngă fotoliul preferat al lui Eunice.

Femeia îi urmări privirea şi crezu că a înţeles care-i pricina tulburării acesteia.

– Te doare şi-acuma, aşa-i? oftă ea. Eu...

– Nu-i asta, mamă, spuse Eve clătinînd din cap. Nu despre Rachelle este vorba.

Dar, desigur, mințea. În fond, toată viața lui Eve se învîrtea în jurul lui Rachelle.

Eunice părea că-i împărtășește suferința.

– Sînt unele lucruri, peste care nici o mamă nu poate trece. Dacă eram în locul tău, nu știu dacă aș fi rămas în toate mințile.

Eve își îmbrățișă mama, aruncînd o ultimă privire spre fotografia fiicei ei, apoi se grăbi să iasă afară, unde se îndreptă spre stația de metrou.

Aceeași stație de metrou în care fata ei de șaisprezece ani fusese atacată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Rachelle se întorcea dintr-o vizită la bunica ei, dar nu mai apucase să se urce în tren.

Fusese violată cu bestialitate și apoi lăsată să moară.

Spre deosebire de Cindy Allen, care fusese atacată la doar două stații mai la sud, Rachelle își dăduse ultima suflare în drum spre spital.

În timp ce aștepta metroul, Eve cercetă îngîndurată locul în care se petrecuse nenorocirea, spre capătul îndepărtat al peronului. Pe vremea aceea, pereții erau acoperiți cu graffiti la fel ca vagoanele, dar acum totul se schimbase. Mîzgăleala de pe ziduri dispăruse și stația arăta mai curată – și mai sigură – decît înainte. Dar, așa cum se dovedise și în cazul lui Cindy Allen, siguranța era doar o părere.

Cînd trenul se opri în stație și Eve Harris urcă în el, se mai uită o dată la ceas. Avea să întîrzie, dar oricum nu mai conta. După ce se închiseră ușile, ochii ei rămaseră pironiți pe locul în care Rachelle fusese violată și o parte din suflet, aceea care nu-și revenise niciodată în urma morții fiicei ei, se zvîrcoli sub povara unei dureri acute ce nu se potolise odată cu trecerea anilor. În ciuda tuturor lucrurilor bune pe care le realizase pentru a cinsti amintirea fiicei ei, nu se simțea deloc împăcată.

Durerea – furia – ardea în ea la fel de intens ca în ziua în care privise chipul zdrobit și de nerecunoscut al lui Rachelle. Ziua în care făcuse un jurămînt tăcut.

„Nu ăsta este finalul, își promisese ea. O să fac ceva, o să fac ceva să îndrept lucrurile."

Acela fusese momentul în care Eve Harris devenise femeia care era astăzi, momentul cînd viața ei se schimbase iremediabil.

De atunci, trăise doar ca să cinstească amintirea lui Rachelle.

Trenul se opri şi Eve coborî din vagon. Zări obişnuita ceată de vagabonzi strînşi toţi la un loc, numai că de data asta nu stăteau lungiţi pe peron, ci în picioare, cu ochii aţintiţi spre întunericul de la capătul peronului. Ocolind scările, femeia se îndreptă spre ei. Unul dintre ei îi auzi paşii, se întoarse şi îl înghionti pe cel de lîngă el. Cînd şi al treilea bărbat o observă, se trase în lături, făcîndu-i loc să treacă printre ei.

– Duduia Harris, spuse unul dintre bărbaţi, plecîndu-şi capul respectuos.

Eve îşi înclină şi ea capul, salutîndu-l, dar privirea ei era deja îndreptată spre ceea ce le atrăsese lor atenţia în bezna din tunele. Apoi văzu: cineva stătea pe şine, lipit de perete. O clipă mai tîrziu, îi zări şi chipul ieşind din întuneric.

Chipul unui tînăr – dar nu la fel de tînăr ca acela al bărbatului care o violase şi o omorîse pe Rachelle.

Un chip care nu făcu altceva decît să-i alimenteze mînia.

Un chip pe care îl recunoscu de îndată.

Bărbatul avea faţa palidă de frică şi epuizare, dar imediat ce Eve apăru din spatele grupului de vagabonzi, care o înconjurară din toate părţile ca să se uite şi ei mai de aproape, o rază de speranţă îi lumină ochii şi, prudent, păşi înainte.

Eve simţi pe loc cum tensiunea creşte în jurul ei.

Vă rog, spuse Jeff Converse, ridicîndu-şi mîna spre ea Ajutaţi-mă... Sunaţi la poliţie...

Privi neajutorat spre chipurile întunecate ale celor trei bărbaţi.

Ei nu mă lasă să ies afară. Ei .

Dar Eve Harris se răsuci imediat cu spatele la el, trecînd prin spaţiul lăsat anume pentru ca de vagabonzi şi, deşi auzea strigătele lui Jeff Converse în urma ei, ştia că nu are cum să-l mai vadă, chiar dacă se mai întoarce încă o dată.

Ajunse în dreptul scărilor şi se opri, cercetînd mulţimea de pe peron. Erau cam treizeci de oameni care aşteptau, unii singuri, alţii cîte doi sau trei. Unii vorbeau la telefonul mobil, alţii citeau şi o parte din ei pălăvrăgeau cu prietenii. Auziseră cu toţii văicărelile lui Jeff Converse, dar nici unul nu dădea semne că i-ar fi păsat.

Aşa cum nimeni nu se sinchisise de ţipetele scoase de Rachelle în clipa cînd fusese atacată de bărbatul care o omorîse pînă la urmă.

Mulţumită că măcar unele lucruri din oraş nu se schimbau niciodată, Eve îşi continuă drumul.

Cîteva minute mai tîrziu, trecu de uşa principală a Clubului 100. Thatcher, care părea că nu-şi părăsise postul, încă de pe vremea cînd soţul ei o adusese prima dată aici cu zece ani în urmă, o salută respectuos.

– Sînt jos, murmură el.

Eve coborî cele două rînduri de scări pe care le străbătuse şi Perry Randall ceva mai devreme.

Ciocăni de două ori şi Malcolm Baldridge îi deschise imediat uşa ce ducea la Clubul de Vînătoare Manhattan. Cînd păşi înăuntru, primul lucru pe care-l observă fu noul trofeu din vitrină. Îl recunoscu pe bărbat imediat, pentru că nu trecuse prea mult de cînd făcuse greşeala de a-i smulge portofelul din geantă, în timp ce aştepta metroul. Nu-i trebuise prea mult ca să-i afle numele – sau, mă rog, porecla după care era cunoscut în tunele – şi vestea se răspîndise repede.

Nu prea fusese o vînătoare în adevăratul sens al cuvîntului, dar le servise un exemplu.

Eve Harris era sigură că, atunci cînd vor fi făcute publice rezultatele cu privire la rata criminalităţii, cazurile legate de furtul din genţi şi buzunare – la fel ca şi celelalte tipuri de infracţiuni pe care nici ea, nici ceilalţi nu le mai tolerau – aveau să înregistreze o scădere semnificativă.

– O treabă excelentă, domnule Baldridge, comentă ea în timp ce privea chipul ce părea viu al delincventului.

– E meritul membrilor, răspunse modest Malcolm Baldridge. Rănile au fost nesemnificative.

Eve se îndreptă spre camera următoare, unde Perry Randall şi ceilalţi membri ai Clubului de Vînătoare o aşteptau. Îl ascultă în tăcere pe Randall care-i povesti despre mesajul lăsat pe robotul lui telefonic în dimineaţa aceea. După ce termină, ochii lui o fixară cu o privire severă.

– Te-am avertizat că se poate întîmpla aşa ceva şi m-ai asigurat că oamenii tăi vor avea grijă ca nici unul dintre ei să nu pună mîna pe vreun telefon mobil. Dacă a sunat-o pe Heather, atunci, cu siguranţă, a putut să sune şi pe altcineva. Şi dacă a reuşit asta, atunci avem o problemă.

Eve îl privi pe Perry Randall cu aceeaşi răceală.

– Nu e nici o problemă, Perry, spuse ea.

Se uită rînd pe rînd la toţi oamenii din încăpere: asistentul procurorului districtual, comisarul-şef al Poliţiei, monseniorul Bisericii, judecătorul Curţii Supreme a statului New York şi şeful Poliţiei.

– Tocmai l-am văzut pe Jeff Converse încercînd să scape pe la staţia situată la intersecţia 53rd Street cu Lexington Street, dar oamenii mei se aflau acolo, făcîndu-şi datoria. Acum, termină ea, pe un ton la fel de dur ca şi privirea ei, vă sugerez să o îndepliniţi şi voi pe a voastră.

CAPITOLUL 32

Cînd femeia apăru prima dată, lui Jeff i se păru că are halucinații. Nu era prea sigur unde ajunsese, pentru că singurul lui reper îl constituia locul în care îl lăsase pe Jagger.

Într-un fel, își dorea să-și abandoneze tovarășul, să dispară în tunele și să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar și-acum îl treceau fiori pe șira spinării cînd își amintea felul în care se uita Jagger la el uneori. Era ceva în privirea bărbatului...

Nu! Totul era doar închipuirea lui.

Cu excepția faptului că Jagger recunoscuse că omorîse două persoane...

Din nou Jeff încercă să-și alunge din minte gîndurile negre. Jagger îi salvase viața cel puțin o dată și, indiferent de ceea ce credea, nu putea să se descotoroscască de el așa pur și simplu, părăsindu-l ca pe un animal rănit

Convins că nu-l va abandona pe Jagger, reținuse cu grijă fiecare mișcare făcută, numărînd pașii, amintindu-și fiecare colț și fiecare scară pe care urcase și coborîse. Totodată, se străduise să-i evite pe oameni, ascunzîndu-se în cîte o firidă ori de cîte ori era nevoie, devenind aproape invizibil. După ce plecase din locul unde rămăsese tovarășul lui, hotărîse să meargă mai adînc. Coborîse, sprijinindu-se de treptele metalice, foarte ruginite, prinse în pereții puțului, care era atît de îngust încît de-abia se strecură prin el. La un nivel mai jos găsi puțini oameni, dar unul din grupurile pe care le zări îi trezi o teamă uriașă, pe care nu o mai simțise niciodată înainte. Cei patru bărbați apărură din întuneric ca o haită de lupi tăcuți. Aerul

lor de prădători îi spuseră lui Jeff că plecaseră la vînat: se furişau precum animalele şi, pe moment, aproape că-l paralizară, dîndu-i senzaţia că e un şoarece îngheţat de frică în faţa limbii sîsîinde a unei cobre. Cînd se apropiară, îşi stăpîni groaza ce risca să-l copleşească, se retrase şi urcă pe aceeaşi scară pe care coborîse. Uitîndu-se în întunericul de dedesubt, aşteptă cu inima bătîndu-i nebuneşte. Cei patru bărbaţi trecură pe sub capătul de jos al puţului, dar nici unul dintre ei nu privi în sus.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunse într-un tunel de metrou şi văzu lumina strălucitoare a unei staţii chiar în dreapta lui. Rămase pe loc, ascultînd, şi din depărtare surprinse huruitul unui tren. Vuietul crescu în intensitate, urmat imediat de farurile orbitoare ce sfîşiară întunericul. Şinele începură să vibreze. Făcu un pas înapoi şi intră în pasajul îngust pe unde venise, aşteptă ca trenul să treacă pe lîngă el, apoi se apropie de staţie, la adăpostul vagoanelor şi al umbrelor. De-abia după ce trenul plecă, identifică locul în care era: pe mozaicul perceţilor erau încastrate literele ce alcătuiau cuvintele „53rd STREET".

Dar care staţie de pe 53rd Street? Ce mai conta însă? Dacă ar fi putut ieşi, măcar să ceară ajutor...

Ajutor de la cine? De la poliţie? Îndată ce le va spune cine e, îl vor aresta. Dar dacă mintea, dacă inventa un nume...

Cercetă atent peronul, în căutarea celor care îl împiedicaseră să scape mai înainte. Sigur că erau chiar acolo, trei dintre ei, lungiţi la capătul peronului. Îi privi cîteva secunde şi, pentru că nici unul dintre ei nu se uită în direcţia lui, se apropie şi mai tare

Atunci unul dintre bărbaţi se mişcă şi-şi întoarse capul Jeff înghеţă... dar era prea tîrziu. Raza de speranţă pe care simpla existenţă a staţiei i-o insinuase în suflet se topi într-o clipă cînd cele trei santinele se ridicară în picioare, ţintuindu-l cu privirea. Nici unul nu vorbi; nici nu era nevoie.

Ameninţarea care atîrna asupra lui căpătă brusc materialitate.

Atunci se întîmplă ceva de necrezut. O femeie – bine îmbrăcată – apăru din senin printre doi bărbaţi. Părea că îi cunoaşte – Jeff putea să jure că îi văzuse schiţînd un salut.

Nu era înaltă, dar emana un aer puternic de autoritate şi nu dădea semne că i-ar fi frică de bărbaţii cu înfăţişare periculoasă. Femeia avea ceva familiar – era sigur că o mai văzuse înainte. Cînd

privirile li se întîlniră, Jeff putea să jure că observase un licăr de recunoaştere şi în ochii ei.

Încă o dată, speranţa îl însufleţi şi păşi spre ea, întinzînd mîna.

– Vă rog... ajutaţi-mă. Sunaţi la poliţie... Ei nu mă lasă să ies. Ei...

Femeia îl privi drept în ochi. Jeff ştia că îl aude; pe chipul ei se citea clar că înţelege.

Dar ea nu rosti nimic – şi nu făcu nici cel mai mic gest spre el.

Dimpotrivă, îi întoarse spatele.

N-avea de gînd să-l ajute!

Dar era imposibil – femeia nu semăna cu oamenii din jurul ei. Nu părea una de-a lor... era cu neputinţă!

Deschise gura să vorbească – să strige cu voce tare – să o implore să-l ajute, dar era deja prea tîrziu. Plecase, la fel de repede pe cum apăruse.

Cei trei bărbaţi se strînseră unul într-altul.

Jeff rămase pironit, simţindu-şi picioarele ca de plumb, fixîndu-i pe cei care îi blocau ieşirea. Nu se apropiară de el şi nici nu schiţară vreun gest de ameninţare. Şi totuşi, mesajul transmis era cît se poate de clar: nu avea voie să treacă.

Sunetul înfundat al unui tren ce se apropia sparse tăcerea. Cînd zări umbra aruncată de farurile acestuia, se întoarse, repezindu-se în refugiul întunecat al pasajului, şi se lipi de perete.

Eşuase.

Nu găsise nici o sursă de apă care să-i potolească setea sau să mai aline arsurile lui Jagger, ca să nu mai vorbim că nu descoperise nici o cale de scăpare din închisoarea imensă în care erau ţinuţi prizonieri.

Supunîndu-se inconştient poruncilor stomacului înfometat, îşi duse mîna la buzunarul jachetei şi apucă unul din crenvurştii pe care-i recuperase din mîzga de sub grilaj. Nu se uită la el, încercînd să nu se gîndească la ce ar fi putut să mişune în noroiul în care căzuseră. Îl curăţă cît putu, îşi ţinu respiraţia şi muşcă o bucăţică.

Un gust fetid îi umplu gura şi stomacul i se convulsionă violent. Se căzni să nu vomite şi, cînd simţi pe limbă sucul gastric şi secreţia amară a bilei, se încăpăţînă să nu scuipe. Chinuindu-se, mestecă îndelung după care înghiţi. Încercă să mai muşte un dumicat, dar de data asta nu reuşi, aşa că băgă la loc restul de crenvurşt.

Încă nu murise şi nu se considera înfrînt. Dacă totul nu era decît un joc, atunci trebuia să existe o modalitate prin care să poată învinge. Întoarse spatele speranţei false pe care i-o oferise staţia şi porni înapoi spre locul unde se găsea Jagger, numărînd paşii cu atenţie, respectînd cotiturile pe care le memorase cu grijă.

Mai avea cam jumătate de drum pînă la locul cu pricina, cînd văzu ceva. Mergea cu ochii aţintiţi spre podeaua tunelului şi, dacă obiectul nu ar fi fost alb, probabil că nu i-ar fi atras atenţia.

Un pahar din carton subţire din care se bea cafea la colţul străzii şi care îţi arde degetele cînd lichidul este fierbinte.

Se opri.

De ce era aşezat cu gura în sus?

Lîngă el, zări o bucată de hîrtie mototolită – în care oamenii îşi pun de obicei sandviciurile pentru masa de prînz.

Dacă un muncitor tocmai mîncase aici şi plecase...

Se lăsă pe vine cu degetele tremurîndu-i şi se întinse după pahar, rugîndu-se ca de data asta speranţele lui să prindă viaţă. Apucă paharul de carton şi-l ridică.

Nu era gol!

Se uită în el, privind lichidul cafeniu ca şi cum ar fi dat de aur pur, apoi îl duse la buze şi sorbi puţin din fluidul rece, amărui.

Se bucură de senzaţie ca şi cum ar fi băut un vin vechi, perfect.

Dădu să bea iar, dar se opri.

Şi Jagger era la fel de însetat ca şi el.

Dar setea îl îndemna să dea pe gît tot paharul. Dacă nu mai găsea adăpostul în care îl lăsase pe Jagger?

Dacă acesta plecase?

Aproape împotriva voinţei sale, mîna i se ridică din nou, dar cînd atinse cu buzele cartonul paharului, îşi aminti trenul care venea ca un monstru spre el, gata să-l zdrobească, şi pe Jagger care-l aruncase în firida aceea chiar înainte de a fi călcat.

Lăsă paharul jos.

Se îndreptă de spate şi zări o mişcare la cîţiva metri mai încolo, lîngă tunelul de unde tocmai se retrăsese. Înlemni, dar ochii cercetară nervos în jur. Ştia că nu se înşelase – ceva sau *cineva* se afla acolo, ascuns printre conducte sau pitindu-se în spatele unuia dintre stîlpii ce susţineau tavanul jos al tunelului.

Să fie oare unul dintre bărbaţii de pe peron?

Sau unul dintre prădătorii care-şi duceau zilele la nivelurile şi mai adînci?

Ascultă, dar nu auzi decît sunetul îndepărtat al unui tren, al cărui muget înfundat se transformă curînd într-o şoaptă slabă. Rămase perfect nemişcat, ţinîndu-şi răsuflarea şi scrutînd cu atenţie bezna.

Existau două variante: fie încerca să se furişeze prin întuneric, riscînd să fie urmărit, fie înfrunta direct pericolul din faţa lui. În realitate, era cu neputinţă să aleagă, pentru că ştia că nu poate să scape niciodată de ceea ce se afla pe urmele lui. În cel mai bun caz ar fi păstrat distanţa dintre ei, pînă cînd atacatorul s-ar fi hotărît să se arunce asupra lui.

– Ştiu că eşti acolo, spuse el, vocea lui răsunînd cu putere între pereţii tunelului.

Îşi luă inima în dinţi şi porni spre locul în care văzuse mişcarea.

– Arată-te!

O clipă nu se întîmplă nimic, dar chiar cînd făcu încă un pas, o siluetă micuţă ieşi de după un stîlp gros.

– Nu te teme, spuse o voce de fată. Sînt numai eu aici.

Persoana se ivi din întuneric şi, cînd lumina difuză a unuia dintre becuri îi căzu pe faţă, Jeff o recunoscu pe fata întîlnită la Tillie.

– Te căutam, spuse Jinx. Eu...

Ezită un moment apoi continuă:

– Ştiu că nu i-ai făcut nimic lui Cindy Allen.

Cuvintele plutiră în aer „Ce putea să cunoască Jinx despre asta?" se întrebă Jeff. Şi de unde naiba aflase numele lui Cindy?"

O păcăleală Da, da . cel mai probabil era o păcăleală.

– De unde ştii? întrebă el rece.

– Pentru că am fost acolo în seara aia, răspunse Jinx

Apoi, în timp ce Jeff ascultă în tăcere, fata îi povesti tot ce se întîmplase în noaptea aceea nefastă în staţia de pe 110th Street.

Istoria ei se potrivea perfect cu amintirile lui.

După ce termină, între cei doi se aşternu tăcerea, întreruptă într-un final de Jeff.

– Cum m-ai găsit? întrebă el

– Hăitaşii de la 53rd Street. Ei mi-au spus încotro te-ai îndreptat.

– Hăitaşii? repetă Jeff.

– Oamenii care lucrează pentru vînători. Treaba lor e să vă țină în tunele pînă cînd vînătorii pleacă pe urmele voastre.

Jeff se încruntă.

– Și treaba ta care e?

– Sînt un fel de mesager. Uneori ridic banii pe care-i primesc hăitașii și alteori chiar îi împart. Cîteodată împrăștii vorba că vînătoarea a început.

Fata nu se mișcă deloc și nici nu dădea semne că ar vrea s-o ia la fugă, arătîndu-i clar că nu îi e frică de el și că așteaptă pur și simplu să vadă ce-o să facă tînărul.

– Cine sînt vînătorii? întrebă Jeff într-un final.

– Oameni de afară, răspunse Jinx. În mod normal, ei vînează doar criminali. Dar tu n-ai făcut nimic.

– Așadar, n-ai de gînd să le spui că m-ai găsit?

Jinx negă din cap.

– O să te ajut să ieși la suprafață.

Heather se lipi cît putu de betonul dur, își întoarse capul și-și închise instinctiv ochii. Totuși, auzea trenul care trecea duduind la numai o jumătate de metru pe lîngă ea, în timp ce curentul cu miros stătut îi biciuia fața. Acesta fusese primul lucru pe care-l observase după ce sărise de pe peron în urma lui Keith Converse și intrase în tunel – nu întunericul ce se întindea ca o mantie groasă înainte, ci izul fetid care părea că-ți pătrunde prin fiecare por al pielii. Deși mergeau prin tunele doar de vreo jumătate de oră, se simțea acoperită din cap pînă-n picioare de mizerie și funingine. Pielea o mînca, ochii o usturau și, deși mirosul i se acomodase într-un cîtva cu duhoarea îngrozitoare ce era impregnată în pereții tunelului, stomacul ei refuza acest lucru. Nu numai aerul o făcea să icnească, dar și teroarea ce pusese stăpînire pe ea imediat ce se afundase în întuneric.

Prima dată cînd văzuseră metroul venind, crezuse că o să moară. Era o singură pereche de șine, străjuită de-o parte și de alta de ziduri din beton. Cînd lumina farurilor o orbise, împietrise ca o căprioară surprinsă de farurile unui automobil. Dacă n-ar fi fost Keith, probabil că ar fi fost strivită de roțile imense de fier. Dar bărbatul o trăsese de mînă și îi strigase cît îl ținuse plămînii:

– Uite-acolo e o pasarelă!

Un moment mai tîrziu o ridicase, o împinsese pe pasarelă şi se aruncase peste ea. Cînd trenul trecu vuind, Heather tremură din toate încheieturile şi, după ce totul se termină, rămase pe loc, trăgînd aer în piept, aproape sufocată.

– Te simţi bine? o întrebă Keith, săltînd-o blînd în picioare.

Ea încuviinţă din cap, nevrînd să admită cît de îngrozită fusese, dar Keith zîmbi amar şi spuse:

– Atunci eşti mai tare decît un bărbat... eu era să fac pe mine de frică.

– De fapt, am crezut că o să mor, recunoscu şi Heather, coborînd uşor de pe pasarelă înapoi pe şine.

Acum, cînd cel de-al patrulea tren trecu urlînd pe lîngă ea, Heather ştia că n-o să moară, cel puţin nu zdrobită de un vagon de metrou. Nemulţumită de propria laşitate, se sili să-şi deschidă ochii, îşi întoarse capul şi se uită direct spre trenul care alerga în mare viteză. Un val de ameţeală o năuci, dar rezistă cu îndîrjire, lipindu-se şi mai tare de betonul dur. După ce ultimul vagon dispăru, sări din nou pe şine şi se uită în urma lui, citind litera vopsită pe geamul acestuia: D.

Înainte ca trenul să apară, apucaseră să vadă tunelul ce se lărgea chiar în faţa lor şi să observe un număr din ce în ce mai mare de şine. Acum, cînd monstrul cel lung coti în stînga, îşi dădu seama imediat unde se aflau.

Sub 53th Street.

Cîţiva paşi mai încolo, intrară în zona specială unde trenurile puteau întoarce şi luminile staţici deveniră vizibile. Dar chiar înainte de a se apropia suficient de spaţiul unde întunericul se transforma într-un soi de negură, Keith se opri. Fără să rostească nici un cuvînt, Heather îl imită şi rămaseră liniştiţi cîteva momente. De undeva, răzbătea sunetul unui tren care se îndepărta, dar nu dură mult şi în tunel se lăsă iar tăcerea. Totuşi, Keith nici nu se mişcă şi nici nu scoase vreo vorbă. Cînd Heather se întoarse spre el, acesta îşi ridică mîna şi îi arătă ceva. Atunci îi văzu şi ea: doi bărbaţi stăteau la capătul peronului, scrutînd întunericul din tunel.

Ca şi cum ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

– La fel ca în fiecare stație în care am fost, șopti Keith, aplecîndu-se să-i poată vorbi direct în ureche. Numai că ăia arătau de parcă ar fi pierdut vremea pe acolo. Tipii ăștia chiar caută ceva.

– Pe noi? întrebă Heather în șoaptă.

Keith dădu din cap că nu.

– De unde să știe că sîntem aici?

– Poate că cineva care ne-a văzut sărind de pe peron, la Circul Columbus, a venit pînă aici și le-a spus. Trenurile sînt pline de vagabonzi.

– Poate o caută pe Jinx, sugeră Keith.

– Sau pe Jeff.

– Știi ce, spuse Keith, cred că ar fi mai bine să mergem și să îi întrebăm direct, ce zici? Așteaptă-mă aici.

Porni înainte. Heather, ignorîndu-i ultimele cuvinte, se luă după el. Cînd bărbatul se opri ca s-o dojenească, fata îi aruncă o privire care îi sugera foarte clar că orice discuție era în zadar.

– Dacă se ivește vreo problemă... spuse ea.

– Dacă se ivește vreo problemă, repetă Keith, retezîndu-i vorbele, tu să-ți ții gura.

Își scoase pistolul de la brîu, i-l arătă, apoi îl ascunse în mîna pe care o băgă adînc în buzunarul din afară al jachetei.

Heather apucă și ea instinctiv pistolul pe care-l luase din dulapul cu arme al tatălui ei și îl dosise în haina ei, o geacă de motociclist de-a lui Jeff, ce nu-i plăcuse niciodată.

Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Keith Prefă-te că ești drogată

Keith porni cu un mers șleampăt în felul vagabonzilor pe care-i văzuse pe străzi, prin parcuri sau pe la metrou în ultimele două zile. Heather începu să-și tîrșîie picioarele în spatele lui, ținîndu-și capul plecat, cu părul atîrnîndu-i în dezordine pe lîngă obraji. Cînd ajunseră lîngă peron, Keith se urcă, apoi o trase pe Heather după el.

– Căteaua dracu', mormăi el. Ar trebui...

Heather se smuci ca să-și elibereze brațul.

– Ia-ți dracului mîinile jegoase de pe mine, porcule!

După ce fata se îndepărtă ursuză, Keith ridică din umeri neajutorat spre cei doi bărbați, care îi rînjiră, arătîndu-și dinții știrbi, după care îi făcură cu ochiul.

– Rahat, omule... de ce nu scapi de ea?

Keith îşi deschise larg braţele.

– Las-o, că-i vin eu de hac. Aţi văzut-o pe Jinx?

Zîmbetul bărbatului pieri.

– Da' de ce-o cauţi?

Keith căută cu înfrigurare în minte un răspuns şi-atunci îşi aminti teancul de bani pe care i-l dăduse Tillie lui Jinx ieri. Scutură din cap spre Heather, care stătea cu spatele la ei.

– Am auzit că are nişte bani.

Bărbatul ştirb se aplecă ameninţător.

– Auzi, bă, boule! Dacă te iei de Jinx, te-ai ars. Vînătorii o să plece după tine imediat ce-o să-i căsăpească p-ăia doi de-i urmăresc acuşi!

Keith se încumetă să arunce întrebarea cea mare:

– Ai vreo idee pe unde sînt?

Cel de-al doilea bărbat înclină capul spre şine.

– Am auzit că fuseră pă jos la trei, alţii vin dinspre est şi restu' vin p-aci. Io, dac-aş fi în locu' tău, m-aş căra dracu' de-acilea.

– Rahat, spuse Keith.

O înhăţă pe Heather, apucînd-o de mînă, pînă cînd fata se întoarse.

– Haide, plecăm.

Ea se trase înapoi ca şi cum ar fi vrut să scape de el.

– Du-te la dracu'... de ce naiba nu mă laşi în pace?

– Poate c-aşa am să fac, tîmpito!

Keith îi dădu drumul şi porni pe peron exact cînd trenul trăgea în staţie.

– Cine dracu' are nevoie de tine?

– Nu mă lăsa aici! ţipă Heather, alergînd după el să-l prindă şi sărind în vagonul în care urcase şi el.

Uşile se închiseră în urma ei şi Keith îi făcu prietenește cu ochiul.

– Eşti bună, spuse el în timp ce trenul părăsi staţia

– O clipă, chiar am crezut că vrei să scapi de mine.

– Am bănuit că o să te descurci, aşa că nu te mai îngrijora.

Se duseră pînă în ultimul vagon şi la următoarea staţie de pe 53rd Street coborîră.

Săriră pe şine înainte ca trenul să plece, strecurîndu-se prin întuneric precum şobolanii.

– A spus că vînătorii au fost „pe jos la trei"... ai vreo idee ce înseamnă asta?

Heather negă din cap.

– Jeff a făcut un curs de arhitectură urbană anul trecut. Se pare că sub oraş sînt o mulţime de tunele, structurate pe mai multe niveluri în jos. Probabil că „pe jos la trei" se referă la trei niveluri mai jos de aici.

Privi prin bezna adîncă.

– Dar cum ajungem acolo?

– Dacă există o cale, atunci o s-o găsim, spuse Keith. Să mergem.

Perry Randall se simţi străbătut de un fior familiar, în timp ce se mişca tăcut prin semiîntunericul din tunelul utilitar. Plasaţi ceva mai în spate, Frisk McGuire stătea la stînga lui, în timp ce Carey Atkinson supraveghea partea din dreapta. Formaţia aceasta nu era încă necesară, desigur, de vreme ce nu coborîseră foarte adînc ca să se afle în pericol real. Totuşi, nu strica niciodată să fii precaut – jungla de sub străzi putea fi de departe mai periculoasă decît savana africană. Cu doi ani în urmă, pierduseră un membru cînd tribul care locuia la ultimul nivel al tunelelor pusese la cale o ambuscadă despre care nici cele mai bune iscoade ale clubului nu auziseră nimic.

Pe de altă parte acesta era şi farmecul vînătorii. Nu se limita doar la gustul primejdiei obişnuite – oricum nu se compara cu o partidă de vînătoare, ca aceea la care participase el în Zimbabwe şi unde simţul aventurii fusese doar o iluzie. Aici, sub străzile celui mai civilizat oraş din lume, riscurile erau la fel de reale atît pentru vînători în sine cît şi pentru cei hăituiţi. Perry îşi amintea prima lor vînătoare, după ce el şi Linc Cosgrove organizaseră Clubul de Vînătoare Manhattan. Cînd Eve îi spusese cu ce voia clubul să se ocupe, îşi dăduse seama imediat că femeia beneficia de sprijinul necondiţionat al soţului ei şi că, dacă Perry nu era de acord cu propunerea lor, Linc se va mulţumi să găsească un alt membru care să vrea. Linc nu avea nimic de pierdut – problemele de inimă îl doborîseră definitiv pe o plajă din Jamaica la doar cîteva luni după ce i se diagnosticase boala.

– Bărbatul care a violat-o şi a omorît-o pe fiica mea a fost eliberat din închisoare astăzi, îi comunicase Eve, cu ochii clocotind de ură şi vocea rece ca gheaţa. Fiica mea e moartă, iar el e un om liber.

Pînă în acel moment, Perry Randall nici nu fusese conştient de faptul că Eve Harris avusese vreodată un copil, ca să nu mai vorbim că acesta fusese şi ucis. Dar Eve îi anticipă întrebarea înainte ca el s-o pronunţe cu voce tare.

– Fiica mea n-a contat, spuse ea. Am fost considerată doar o altă mamă celibatară, iar ea a fost doar o altă fată de culoare fără tată. Dacă fata mea ar fi fost albă, nenorocitul ar fi fost executat.

Ochii ei priviră pe rînd fiecare din chipurile care o înconjurau, provocîndu-i să o contrazică. Nici unul nu se simţea în apele lui, dar nimeni nu îndrăzni să deschidă gura.

– Dar ea a fost fiica mea, continuă Eve. Iar el e acum pe străzi, văzîndu-şi bine mersi de viaţa lui. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că îşi caută deja următoarea victimă.

Perry Randall nu comentă, dar atunci Linc Cosgrove luă el cuvîntul:

– Nu este vorba doar de copilul soţiei mele, spuse el. Ci şi de tendinţa vremurilor pe care le trăim. Nimeni nu mai este răspunzător pentru faptele sale. Totul se întîmplă din vina altcuiva.

Îi dădu o fotografie lui Randall în care se vedea chipul unui bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu ochi mici şi apropiaţi, o bărbie subţire şi un smoc de păr blond ce-i cădea peste fruntea bombată. Numele tînărului era Leon Nelson.

– Am citit transcrierea procesului lui, continuă el. Nu l-au judecat pe el, ci pe fiica lui Eve. La sfîrşit, i-au dat cincisprezece ani.

Linc Cosgrove îşi arcui sprîncenele groase şi vocea lui căpătă un ton plin de sarcasm

– A fost o crimă la urma urmei.. trebuiau să facă *ceva,* nu? Dar închisorile sînt supraaglomerate şi, din cîte se pare, a fost cuminte Aşa că acum a ieşit pentru bună purtare şi, după cum spune şi Eve, negreşit îşi caută următoarea victimă.

Perry Randall se uită din nou spre Eve, întrebînd-o din ochi ce doreşte.

– Vreau dreptate, spuse Eve. Dar nu numai pentru fiica mea. Vreau dreptate pentru fiecare victimă neputincioasă din acest oraş.

Atunci le expusese propunerea ei, pe acelaşi ton indiferent şi rece cu care discuta orice propunere pe care o ridica în faţa Consiliului Primăriei, în care fusese aleasă la trei ani de la prima lor întîlnire.

– Eu mă gîndesc ca la un club în club, le explicase ea. Un club de oameni drepți care pun deasupra intereselor personale binele orașului și al cetățenilor lui.

Ceea ce propunea ea nu era un grup de linșaj. Mai degrabă, un sistem organizat în care cele mai periculoase elemente ale orașului vor fi identificate și eliminate.

– Fiecare dintre ei va beneficia de șanse egale, continuase Eve. Vom stabili o limită de timp și de spațiu, dacă hotărîți că e necesar. Iar dacă vreunul va fi în stare să-și găsească drumul spre suprafață prin labirintul de sub oraș, atunci vom considera că și-a cîștigat pe bună dreptate libertatea. Dar trebuie să și-o cîștige... am eliberat prea mulți oameni de prea multe ori. A venit vremea ca oamenii să lupte din nou pentru viața lor.

Perry Randall înțelesese de mult că înmulțirea actelor criminale trebuie oprită și că sistemul oferit de stat pentru pedepsirea și îndreptarea lor se dovedise adesea inutil și periculos.

Acesta fusese de fapt și scopul original al înființării Clubului 100: să permită elitei societății să facă tot ce este necesar, departe de ochiul public, pentru ca dreptatea să primeze din nou.

Așa se născuse și Clubul de Vînătoare Manhattan.

El și Linc Cosgrove îi selecționaseră amîndoi pe primii membri și încă își mai amintea noaptea cînd el, Linc, Frisk McGuire și Carey Atkinson porniseră în căutarea bărbatului care o omorîse pe fiica lui Eve Harris. Eve însăși îi organizase pe oamenii din tunele – cei care mai tîrziu aveau să devină hăitașii jocurilor de vînătoare dîndu-le bani drept răsplată pentru munca lor

Oamenii lui Carey Atkinson descoperiseră unde locuia criminalul și o parte din acoliții lui Eve îl escortaseră pînă în tunele, explicîndu-i ce urma să se întîmple și de ce, oferindu-i și cîteva provizii.

Apoi îi dăduseră drumul în adîncuri să se descurce

Ceea ce Perry nu se așteptase să experimenteze a fost entuziasmul care i-a cuprins pe toți în clipa în care au trecut de ușa tăiată în zidul subsolului Clubului 100 – acum sediul Clubului de Vînătoare Manhattan – și au început să exploreze tunelele. Prima vînătoare a durat aproape o săptămînă, pentru că el și echipa lui au fost nevoiți să traseze hărțile tunelelor, învățînd unde se află pasajele ascunse și care dintre ele duceau într-o înfundătură. În cele

din urmă îşi prinseseră prada într-o ambuscadă la nivelul patru, chiar sub un puţ care dădea spre Hudson. Perry însuşi îl împuşcase pe Nelson, plasîndu-i punctul roşu al laserului de la lunetă exact în mijlocul frunţii, în timp ce acesta se sprijinea de peretele puţului. Fiorii care îl străbătuseră cînd apăsase pe trăgaci şi satisfacţia trăită la vederea corpului lui Nelson, căzut grămadă în noroiul ce acoperea fundul canalului, nu se comparau nici măcar cu senzaţiile pe care i le oferea gimnastica sexuală a lui Carolyn.

Pasiunea pentru vînătoare nu i se mai potolise de atunci, aşa că acum, la începutul unei noi aventuri, se simţea mai plin de viaţă ca oricînd. Aşteptase acest moment de luni de zile. Din clipa în care Jeff Converse fusese arestat, Perry ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, tînărul care credea că într-o bună zi se va căsători cu fiica lui va face parte dintr-o partidă de vînătoare.

După ce îl condamnaseră – cea mai slabă pedeapsă pe care i-o putea da judecătorul –, ştia că venise vremea. Cînd Eve Harris îl sunase să aranjeze întrunirea comitetului special pe care ca îl conducea, era pregătit. Desigur, Eve urma să-şi primească şi ea partea ei de bruftuluială: era de neiertat că lui Jeff Converse i se permisese să pună mîna pe un telefon mobil. Dar în privinţa asta o să ia măsuri după ce vînătoarea se va termina.

După ce Jeff Converse va ajunge acolo unde îi este locul, adică printre celelalte trofee ce stăteau aliniate de-a lungul zidurilor Clubului de Vînătoare.

Cu simţurile ascuţite de adrenalina ce-i pulsa prin corp, degetele apucaseră cu putere cureluşa de piele de care era prinsă la spate puşca. Arma făcea parte din categoria Steyr SSG-PI şi era înzestrată suplimentar cu o lunetă pentru zi-noapte şi un dispozitiv cu raze infraroşii.

Cînd ajunse în locul în care uşa închisă de la tunelul utilitar dădea în tunelul ce ducea la 53rd Street, băgă mîna în buzunar şi scoase una din numeroasele chei care le fuseseră oferite tuturor participanţilor la vînătoare. Randall forţă nervos cheia de mai multe ori cînd aceasta se înţepeni, dar reuşi în cele din urmă s-o răsucească şi uşa se deschise.

Se uită în stînga, dar nu văzu nimic în afara strălucirii îndepărtate a staţiei de metrou.

În dreapta, undeva mai departe, un cuplu de vagabonzi – un bărbat şi o femeie, judecînd după înfăţişarea lor – se furişau prin întuneric.

După ce tot restul echipei lui Randall se folosi de uşa secretă, cele două siluete dispărură.

Heather Randall îşi înfipse cu putere mîna în braţul lui Keith Conversc. Cînd acesta se întoarse spre ea, de-abia zări degetul ei lipit dc buze în semn de avertizare. Fata se aplecă înainte şi îi şopti la urcche.

– Am auzit ceva... o uşă care se închide.

Keith se încruntă. Trecuseră pe lîngă o uşă numai cu cîteva minute înainte. Îi încercase clanţa, nerăbdător să scape din tunel, dar accasta era închisă.

Nu-şi aminti să mai fi văzut o alta.

În schimb *descoperise* un puţ îngust ce ducea în jos şi care avea trepte de fier încastrate în perete. Încă nu se hotărîse dacă să coboare pe acolo sau nu. Acum, după şoapta dc avertizare a lui Heather, nu mai avu nici o ezitare şi se avîntă în întunericul de dedesubt.

O secundă mai tîrziu, Heather îl urmă.

După numai un minut, Perry Randall şi tovarăşii săi de vînătoare ajunseră la gura puţului.

După ce discutară cîteva clipe, stabilind ultimele detalii, începură cu toţii să coboare, sprijinindu-se pe inelele de fier ale scării.

CAPITOLUL 33

Jagger se uita în jos spre Jeff. Ţinea ochii închişi, dar Jagger nu era sigur dacă doarme sau doar se preface. Oricum nu conta, pentru că el se mulţumea să-l privească şi atît.

Îi plăcea să-l vadă pe Jeff dormind. Îi plăcea felul în care buzele lui se arcuiau puţin la colţuri, ca şi cum ar fi zîmbit. Îi plăcea maxilarul lui cu linii fine şi rotunde, ca ale unei vedete de cinema.

Îşi mută privirea de pe chipul lui Jeff spre corpul acestuia. Fără să ştie din ce pricină – Jagger nu-şi mai amintea – Jeff nu mai avea haine pe el şi, chiar dacă nu tremura, Jagger putea să jure că prietenului său îi este frig.

Pînă şi el tremura din toate încheieturile.

Poate că, dacă se aşeza lîngă el şi se lipea de trupul lui...

Brusc, Jagger se trezi şi el fără haine şi foarte aproape de corpul lui Jeff .. foarte aproape Pielea lui era moale şi fină, şi Jagger îi mîngîie tandru coapsa cu degetele. Jeff se strînse lîngă el şi Jagger simţi cum i se întăreşte bărbăţia.

Iar mîna lui, care cu numai o secundă în urmă se afla pe coapsa lui Jeff, se găsea acum ..

Jagger tresări brusc şi se trezi din somn. Avea mîna între picioare şi...

Şi-o trase într-o parte şi se uită repede în jur, îngrozit că Jeff l-ar fi putut vedea, şi pricepu că visase.

Era în continuare singur în adăpostul în care Jeff îl lăsase şi se relaxă.

„A fost doar un vis, îşi spuse el. Nu înseamnă nimic. Nimic, nimic!"

Apoi, cînd realitatea deveni tot mai clară, începu să se întrebe unde era Jeff.

Şi de cît timp ațipise.

Nu intenționase să adoarmă – nici nu credea că o să poată, la cît de tare îl ustura fața. Acum însă tot corpul îl durea şi mușchii îi înțepeniseră din cauza curentului din tunel. Se rostogoli cu un geamăt şi o arsură ucigătoare îi sfîşie obrazul drept. Fără să se gîndească deloc ce face, îşi puse degetele murdare de noroi pe față şi sări ca ars din cauza durerii. Îşi duse degetele la gură şi simți gustul sălciu şi sărat al sîngelui.

Mult mai blînd se apucă să-şi exploreze şi restul rănilor. Băşicile de pe pielea capului crau şi mai rele – ultima oară cînd le atinsese, de-abia dacă le simțise. Acum părcau să fi înflorit peste tot şi, deşi ştia că n-ar trebui să pună mîna pe ele, degetele lui nu conteniră să le pipăie şi să le apese, pînă cînd acestea, într-un final, plesniră. Avea băşici şi pe față, dar nu numai pe obrazul drept, acolo unde se spărseseră pentru că dormise cu fața lipită de beton. Erau şi pe bărbie şi pe nas, iar ochiul drept îl înjunghia atît de tare, încît de-abia putea să-l mai deschidă. Probabil că avea fața întoarsă spre dreapta cînd nenorocitul ăla turnase apă clocotită peste el, pentru că obrazul stîng părea mai zdravăn, cel puțin la atingere. Dar restul rănilor îl dureau atît de rău, încît avea senzația că o să-i ia capul foc şi...

Şi pe unde dracu' umbla Jeff?

„M-a părăsit, gîndi Jagger. Nenorocitul m-a părăsit."

I se păru că trecuseră ore întregi de cînd plecase Jeff. La început, nu se îngrijorase – avea încredere în Jeff – avea mai multă încredere în el decît în Jimmy.

Mă rog, înainte ca lucrurile alea rele să se petreacă.

Totuşi, nu se mai încrezuse în nimeni aşa cum se încrezuse în Jeff şi, cînd acesta i-a spus că n-o să întîrzie mult, nu s-a îndoit nici o clipă. Acum însă, pentru că nu ştia cît timp dormise şi pentru că durerea îl scotea din minți, începuse să-şi facă probleme. Jeff trebuia să găsească niște apă, atîta tot. De cît timp avea nevoie? Conductele alea erau sparte pretutindeni.

Dar dacă pățise ceva?

Se gîndi atunci la toți oamenii pe care îi întîlniseră în tunele, la toți bărbații care îi amenințaseră cu cuțitele şi care păreau că nici nu vor clipi dacă vor fi nevoiți să înfigă lamele ascuțite în piepturile lor.

Dar dacă Jeff dăduse nas în nas cu tipii ăştia, iar el nu fusese acolo să-l protejeze?

La dracu'! Cum de putuse să fie atît de idiot, încît să-l lase pe Jeff să plece de unul singur?

Jeff era deştept – mult mai deştept decît el – dar nu şi foarte solid, încît fără protecţia lui orice era posibil. Putea să moară cît ai zice peşte!

Jagger se chinui să se aşeze în fund şi se sprijini cu spatele de zidul firidei. Avea gîtul pîrjolit şi stomacul îi ghiorăia de foame.

Şi crenvurştii rămăseseră la Jeff.

Ticălosul! Plecase cu mîncarea şi dispăruse, lăsîndu-l să moară de foame.

Furia lui Jagger începu să clocotească odată cu intensificarea usturimii rănilor de pe cap. Aici ajungeai cînd aveai încredere în oameni – o luai peste bot. Aşa făcuse şi mama lui, care plecase într-o zi, abandonîndu-l în magherniţa în care locuiau fără mîncare şi fără ca cineva să aibă grijă de el. Începuse să urle atunci şi, după ce fusese auzit într-un final, îl aruncaseră într-un cămin pentru orfani.

Lui Jagger îi venea să urle şi acum, dar învăţase cu mult timp în urmă că, dacă faci gălăgie, nu rezolvi nimic. Dimpotrivă, dădeai de belea. Tot ce trebuia să faci era să pretinzi că nu îţi pasă. Să pretinzi că nimic nu era în neregulă. Apoi, cînd ţi se oferea şansa, te răzbunai.

Furia din el crescu şi mai tare şi Jagger strînse cu putere singura armă pe care o avea, cramponul de fier. Începu să îi frece vîrful de suprafaţa de beton, ascuţindu-l. În timp ce se lupta cu metalul, începu să-şi imagineze lucrurile pe care i le va face lui Jeff, dacă avea să-l mai găsească vreodată. Şi nu numai cu cramponul.

Dar şi cu mîinile.

Îşi închipui cum îl va strînge de gît. Ochii lui Jeff – frumoşi, căprui şi blînzi – se vor uita la el, implorîndu-l să se oprească, rugîndu-l să-i dea drumul. Dar asta nu se va întîmpla – va strînge tot mai tare şi va privi cum faţa lui Jeff se face roşie, cum ochii îi ies din orbite şi cum braţele lui se vor zbate neajutorate pentru a se elibera. Dar nu se va lăsa păcălit, pentru că Jagger ştia cît era de puternic.

Şi nu se va lăsa înduplecat, oricît de tare l-ar fi implorat. Îl va înlănţui în continuare, pînă cînd nu se va mai zvîrcoli. Şi după aceea, cînd va fi convins că Jeff nu va mai fugi de lîngă el, îl va

ține în brațe, îl va legăna, așa cum mama lui îl legăna cînd era mic, înainte să-l părăsească.

Și atunci vor fi împreună, doar ei doi, el și Jeff.

Un sunet, atît de slab încît la început nu-l sesiză, străbătu întunericul și Jagger îngheță, ținînd cramponul suspendat în aer. Mușchii i se încordară odată cu auzul.

Zgomotul se auzi din nou.

Pași, undeva în depărtare.

Pași care se apropiau...

Jeff era din ce în ce mai neliniștit. Cînd Jinx apăruse pentru prima dată din întuneric, se născuse în el o ușoară speranță, la gîndul că ea putea să știe o cale de ieșire din tunele. Acum însă începea să aibă dubii. Se aflau la jumătatea drumului spre locul în care era Jagger, cînd Jeff se opri brusc și se întoarse cu fața spre ea.

– De ce o fac? întrebă el.

Jinx îl privi întrebătoare.

– Cine ce să facă?

– Hăitașii. Nu așa le spui tu? Bărbații care păzesc la metrou.

– Cum adică de ce? se rățoi ea.

Apoi, fără să aștepte răspunsul lui, adăugă:

– Pentru bani.

– Hăitași, repetă Jeff, mai mult pentru sine. Zici că mînă niște vite rătăcite sau ceva de genul ăsta.

Nu vite, îl corectă Jinx Ce nu pricepi? E vorba de un joc

Asta-i tot? întrebă el, cu glasul străbătut de revoltă Un joc?

Fata se uită la el furioasă.

– Ești cumva greu de cap? Nu pricepi că tu și celălalt tip sînteți la mijloc? Și nu sînteți vite, pentru vînători, ci doar un vînat. Cum ar fi iepurii, căprioarele sau ce mai vînează oamenii.

Jeff se simți descurajat.

– Și cei care trăiesc aici îi ajută cu adevărat?

– De ce n-ar face-o? întrebă Jinx, ridicînd din umeri. Oamenii mor aici tot timpul și nimănui nu-i pasă. De multe ori nimeni nu știe ale cui sînt cadavrele. Așadar, dacă cineva ne plătește doar ca să împiedicăm pe cineva să iasă afară, ce mare scofală e?

Jeff îi aruncă o privire posomorîtă. Fata nu părea să aibă mai mult de paisprezece, cincisprezece ani, dar ceva din tonul ei neînduplecat îi spunea că viețuiește de ceva vreme pe străzi.

– Păi, atunci, de ce n-aș crede că și tu nu ești decît un alt hăitaș?

Jinx se uită la el, de parcă ar fi privit un handicapat.

– Pentru că folosesc numai bărbați pentru treaba asta. Bărbați solizi. Cum îți închipui că aș putea eu să te opresc să faci ceva? Isuse!

Atunci, din senin, fata întrebă:

– Cum arată tatăl tău?

– Tata? repetă Jeff. Ce legătură are tata cu...

Apoi îl izbi brusc. Se întîmplaseră atît de multe de cînd Tillie îi alungase din adăpostul ei, încît aproape că uitase vocea slabă care-l strigase pe nume.

– Mi s-a părut că-l aud, șopti el. Dar...

Se întrerupse, cercetînd-o cu atenție pe Jinx. Ce putea ea să știe despre tatăl lui?

– Am întîlnit un tip la stația de metrou, spuse fata, privindu-l aproape sfidător. Stația de la Circul Columbus. Mi-a arătat o poză cu tine.

– Cum arăta? întrebă Jeff, simțindu-și pulsul bătînd mai iute, la gîndul că ar fi putut să fie vorba de tatăl lui.

Dar de ce să-l caute? Iar dacă cineva îl văzuse alergînd spre metrou în noaptea accidentului, atunci mai degrabă vreun polițist era cel care putea pune întrebări.

Păi, era puțin mai scund decît tine, spuse Jinx. Tipul de bărbat chipeș, cu ochi albaștri și păr blond.

Își lăsă capul puțin într-o parte, studiindu-i fața în lumina difuză.

– Aducea puțin cu tine, zic io, numai că tu ai altă culoare la ochi și la păr.

– Și poza? întrebă Jeff, străduindu-se să-și controleze sentimentele.

– Tu erai în poză. Dar părcai mai tînăr – poate cînd erai la liceu.

Jeff simți că îi sare inima din piept cînd auzi descrierea fotografiei pe care tatăl lui o purta întotdeauna în portofel.

– Și ce a spus? insistă el, fără să-și mai ascundă nerăbdarea.

– Voia să știe dacă te-am văzut, răspunse Jinx. Tocmai îi povesteam despre vînătorii care sînt pe urmele tale cînd...

Veni rîndul lui Jinx să şovăie, dar apoi trase adînc aer în piept şi îşi termină fraza.

– Ei bine, au apărut poliţiştii de tranzit şi a trebuit s-o şterg. Nu prea mă au la suflet.

Jeff de-abia dacă o auzi. Dacă tatăl lui îl căuta, atunci cine altcineva îl mai ajuta? Gîndurile i se învălmăşiră în încercarea de a dezlega misterul. De unde ştia tatăl lui unde se afla? Să fi fost datorită telefonului mobil? Poate pentru că Heather primise mesajul sau mama lui îl auzise înainte ca bateria să se descarce...

Dar dacă tatăl lui aflase că e încă în viaţă, atunci oare şi poliţiştii prinseseră de veste?

– Şi poliţiştii? întrebă el. Au fost şi ei la metrou să întrebe de mine?

Jinx îşi dădu ochii peste cap.

– Ei vin la metrou numai dacă au treabă undeva şi nu intră în tunele. Nişte găini fricoase, după părerea mea.

Jinx încremeni brusc şi, cînd Jeff începu să vorbească din nou, ea îl apucă de mînă şi-şi duse degetul la buze.

De undeva din stînga, Jeff auzi un sunet.

Paşi.

Paşi care păreau că se apropie.

Privi în jur. La cîţiva metri mai încolo se găsea un pasaj îngust prin care se strecurase după ce plecase de lîngă Jagger. Nu-i rămînea altă soluţie decît s-o ia şi pe fată cu el. Iar dacă aceasta mintea şi lucra pentru vînători, el i-ar fi condus direct spre bărbatul care îi salvase viaţa. Dar dacă nu intra acolo şi pornea în altă direcţie şi nu mai găsea drumul înapoi.

Atunci ar fi însemnat să-l abandoneze pe Jagger definitiv.

Hotărîndu-se, îi făcu un semn lui Jinx să-l urmeze şi porni spre pasaj, mişcîndu-se încet pentru a nu scoate nici un fel de zgomot. Ajunseră lîngă deschizătură şi se strecurară pe rînd înăuntru. Tînărul se deplasă cît putu de repede, dar pasajul părea nesfîrşit, iar acum i se părea că aude din nou paşi, de data asta, mişcîndu-se şi mai iute.

Apropiindu-se.

Ajunse în sfîrşit la capătul pasajului, coti spre stînga şi o trase pe Jinx după el. Amîndoi se lipiră instinctiv cu spatele de zid, chinuindu-se să-şi controleze respiraţia în timp ce ascultau.

Din depărtare răsună din nou zgomotul paşilor.

Apoi o pauză.

Pe peretele opus apăru un punct roşu strălucitor.

Se mişcă de-a lungul zidului, înainte şi înapoi, coborînd încetişor pînă pe podea.

„Laser, se gîndi Jeff. Folosesc lunete cu laser şi mă caută pe mine."

Punctul roşiatic dispăru brusc, apoi paşii se îndepărtară.

Cînd Jeff era chiar pe punctul de a se adînci şi mai tare în tunel, Jinx îl apucă de mînă, oprindu-l.

– Ascultă, şopti ea.

Încă o dată auzul lui Jinx se dovedi mai bun decît al lui. În dreapta lor, din direcţie opusă, răzbătea sunetul unor picături de apă.

După vreo cincizeci de metri descoperiră locul în care tavanul era crăpat şi de unde curgea cîte o picătură la cîteva secunde. Copleşit de sete, Jeff întinse mîna spre spărtură, ştersc o picătură şi-şi băgă degetul umed în gură.

Apa era curată şi proaspătă, şi brusc simţi o nevoie aproape de nestăvilit să-şi lipească buzele de tavan şi să sugă toată umezeala de acolo.

Se abţinu însă şi aşeză paharul de carton dedesubt, apoi aşteptă calm ca acesta să se umple.

Bău numai cît să-şi mai aline puţin uscăciunea teribilă din gît, apoi umplu paharul încă o dată.

– N-ai de gînd s-o bei? întrebă Jinx cînd Jeff porni înapoi prin pasaj, ducînd cu grijă paharul de parcă ar fi avut în mînă o cutie plină cu aur şi diamante

Jagger are mai multă nevoie decît mine, spuse el. După ce o să-l bea pe tot, mă întorc să mai iau.

„N-aveau să-l găsească pe Jeff."

Heather nu era sigură cînd îi intrase gîndul ăsta în cap, dar cu cît ea şi Keith se aventurau tot mai adînc în tunele, cu atît devenea mai pesimistă.

Habar n-avea unde se găseau. Deşi făcuse tot posibilul să reţină fiecare cotitură, fiecare pasaj prin care se tîrîseră, fiecare scară pe care urcaseră sau coborîseră, îşi pierduse de mult simţul direcţiei. Semiîntunericul o dezorienta şi mai tare. La început, cele cîteva raze de soare care pătrundeau prin gurile de canal risipite ici şi colo

fuseseră suficiente pentru a nu se simți complet pierdută. Dar de cînd coborîseră prin puțul de lîngă locul unde auziseră ușa închizîndu-se – un sunet perfect normal la suprafață, dar total neobișnuit pentru lumea ciudată a tunelelor – se luptase din răsputeri să nu se lase copleșită de valul de teamă ce risca să se transforme într-un atac de panică.

„Vino-ți în fire, își spuse ea. O să ne descurcăm. O să-l găsim pe Jeff și vom ieși la suprafață." Dar cînd Keith, care mergea cu un pas înaintea ei, se opri și-și întinse mîna pentru a o împiedica să înainteze, toate temerile ei răbufniră. Și poate că ar fi urlat din toți rărunchii, dacă Keith nu i-ar fi acoperit gura cu palma. Cu stomacul făcut ghem, se căzni să deslușească totuși ce anume îl făcuse să tresară și, o clipă mai tîrziu, după ce bătăile inimii i se mai potoliră, auzi și ea.

Pași.

Ușori, neregulați, ca și cum persoana respectivă s-ar fi temut de ceva.

Sau ar fi urmărit pe cineva?

Heather încercă să alunge gîndul apărut din senin.

Se apropiau de o răscruce unde pasajul pe care mergeau ei se intersecta cu un altul. Zona slab luminată de deasupra era goală și nu prea își dădea seama din ce direcție a tunelului veneau pașii, dar avea certitudinea că erau din ce în ce mai aproape de ei. În orice clipă cineva putea apărea de după un colț și atunci...

Keith o strînse și mai tare și, cînd Heather se întoarse spre el, văzu cum o privește fix, iar buzele lui murmurară cinci cuvinte.

Cinci cuvinte pe care nu le pricepu de la început și care nu reușiră decît să-i sporească la maximum angoasa.

– Unde-i sticla? bălmăji el. N-ai pierdut-o, așa-i?

Atunci cuvintele lui căpătară brusc înțeles: „Prefă-te că ești beată!"

– Am aruncat-o, îngăimă la rîndul ei. Că dacă era goală...

– Căței tîmpită, rosti Keith puțin mai tare și îndreptîndu-se cu pași împleticiți spre tunelul din fața lor.

– Nu-ți spusei eu, fă, să n-o bei pă toată?

Heather se tîrî și ea în urma lui, cu chipul acoperit de șuvițele lungi de păr.

Chiar atunci, din întuneric, apăru o siluetă care se întoarse cu faţa spre ei. Heather ştia că nu e unul din oamenii care trăiau în tunele, pentru că nimic din atitudinea lui nu sugera că era vreun beţivan sau vreun drogat şi nici nu avea înfăţişarea celor care fuseseră exilaţi în adîncuri.

Bărbatul din faţa lor îi domina cu o siguranţă de sine şi o autoritate aparte, subliniată şi de arma pe care o purta în braţe. Suprafaţa ei metalică strălucea în lumina difuză a becurilor şi, din cîte bănuia Heather, era vorba de o armă automată. Deasupra ţevii fusese montată o lunetă telescopică şi uşurinţa cu care omul îşi ducea arma arăta clar că nu întîmpină greutăţi în folosirea ei. În spate căra un rucsac mic şi era îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare, ca un erou dintr-un film de aventuri. Avea chipul vopsit cu atîta machiaj întunecat, încît nu i se mai zărea nici o trăsătură. Păru puţin surprins la vederea lor.

– Hei! strigă Keith, afişînd un zîmbet larg, prostesc. Ai ceva de băut?

Bărbatul îl ignoră.

– Ce căutaţi aici? întrebă el, cu vocea la fel de impunătoare ca şi înfăţişarea lui. A început vînătoarea, iar voi n-ar trebui să vă plimbaţi pe aici.

Keith ridică mîinile, prefăcîndu-se îngrozit.

– Păi, să ne scuzaţi, vă rog. Da' nouă nu ne-a zise nimenea de nici o...

Se mişcă încetişor, aplecîndu-se înainte ca şi cum nu l-ar fi văzut bine pe celălalt

– Şi ce ziceai mătăluţă c-a-nceput?

Expresia bărbatului deveni şi mai aspră.

– Nu contează. Căraţi-vă de aici!

Le făcu un semn cu vîrful armei spre capătul îndepărtat al pasajului în care se aflau.

– La vreo trei sute de metri mai încolo o să daţi de un canal care o să vă ducă direct în tunelul de sub metrou. Găsiţi o staţie şi ieşiţi.

Buzele lui se schimonosiră într-un zîmbet neplăcut.

– Şi încercaţi să nu vă lovească trenul – nu de alta, dar se strică şinele.

– Cum zici matale, spuse Keith împăciuitor. Noi nu vrem să facem necazuri...

O apucă pe Heather de mînă şi o trase după el, iar fata se strădui cît putu să se clatine pe picioare.

– Căutam şi noi ceva de băut, mai murmură Keith, cînd se apropie de bărbatul ce rămăsese neclintit.

Apoi, exact cînd ajunse în dreptul lui, Keith păru că se împiedică, căzînd peste el. Bărbatul, speriat, se trase instinctiv într-o parte, ridicîndu-şi arma ca pentru a-l goni pe Keith. Într-o clipă, Keith îl lovi pe bărbat cu vîrful de la pantof exact în punctul sensibil dintre picioare.

Copleşit de un spasm atît de paralizant, încît doar un geamăt înăbuşit îi ieşi din gît, bărbatul căzu pe podea, strîngînd din reflex degetele în jurul armei. Chiar înainte ca acesta să atingă pămîntul, Keith îşi scoase pistolul de la brîu şi-i arse una peste tîmplă. Tremurînd, bărbatul rămase lat jos. Corpul i se mai convulsionă o secundă, apoi înţepeni şi un firicel de sînge începu să-i curgă din rana adîncă de la cap.

Heather privi oripilată trupul doborît.

– E... e... mort?

– Mă-ndoiesc, murmură Keith, deja în genunchi şi scotocind prin buzunarele bărbatului. Dar o să doarmă dus o bună bucată de vreme – nu-ţi închipui că e ca în filme unde răufăcătorii se trezesc după două minute şi se apucă din nou să-i urmărească pe oameni.

Scoase portofelul bărbatului şi-l băgă în propriul buzunar, apoi desfăcu rucsacul şi i-l dădu lui Heather. La sfîrşit, îi luă cureaua de nailon pe care o folosi ca să-i lege mîinile de glezne.

– Asta aşa, în caz că se trezeşte, spuse el.

Ridică arma şi se uită atent spre ambele coridoare. Prin întuneric nu se zărea nimic. Făcu un semn spre direcţia în care se îndrepta bărbatul.

– Dacă n-ai o idee mai bună, atunci cred că ar trebui să mergem încotro se ducea şi el.

Heather privi în jos spre individul care zăcea leşinat în mîzga de pe podea.

– Dar dacă-l găseşte cineva?

– Atunci vor şti că n-o să fie atît de uşor pe cît şi-au imaginat.

După ce porniră prin pasaj, Heather atinse cataramele rucsacului.

– N-ar trebui să vedem ce e înăuntru?

– Ba da, o asigură Keith. Dar dacă vreunul din nenorociții ăia de colegi ai lui apare pe neașteptate, nu am de gînd să fiu pe aici ca să-i explic ce am făcut.

Răsucindu-se pe călcîie, se adînci și mai mult în tunel, urmat îndeaproape de Heather.

Primul șobolan mirosise sîngele la doar cîteva secunde după ce pistolul lui Keith sfîșiase scalpul bărbatului și după ce el și fata dispărură în întuneric, șase creaturi păroase se furișară cu precauție spre trupul inconștient.

Se apropiară cu multă grijă, știind că tipul ăsta de animal poate fi foarte periculos, dar cînd văzură că nu se mișcă, deveniră mai îndrăzneți.

Doi dintre ei chiar începură să adulmece sîngele, înmuindu-și limbile în fluidul cald și sărat.

Alți trei li se alăturară.

Curînd mai apărură patru, iar un altul sări dintr-o gaură unde se ascunsese chiar din clipa în care sosise primul bărbat.

Începură mai întîi să-i rontăie degetele și, cînd văzură că tot nu se mișcă, trecură mai sus la brațe, apoi la față și în cele din urmă la picioare și la piept. Apoi, cînd pielea și carnea fuseseră complet sfîșiate, iar organele interne expuse pe de-a-ntregul, gîndacii și furnicile începură să vermuiască prin întuneric, alăturîndu-se festinului

Pînă în momentul în care bărbatul în haine negre muri, aproape un sfert din masa corpului său fusese consumată de creaturile voracе ale întunericului

În ultimele clipe ale torturii sale fusese treaz.

Treaz, dar fără să poată urla.

Corzile vocale îi fuseseră deja mîncate.

CAPITOLUL 34

– Omul ăla o să moară, nu-i aşa?

Heather şi Keith înaintaseră cu pas susţinut de cînd îl părăsiseră pe bărbatul ce zăcea în noroi. Nici unul nu vorbise după aceea, mulţumindu-se să memoreze drumul şi să-şi numere paşii. Keith se oprise la un moment dat chiar în dreptul unui cerc de lumină lăptoasă, răspîndită de becurile prinse în tavanul jos al tunelului utilitar. Corpul îi tresări de încordare şi îi făcu un semn lui Heather să păstreze tăcerea. Îşi ciuliră amîndoi urechile, în încercarea de a surprinde orice zgomot care ar putea trăda prezenţa altei fiinţe umane.

Nu auziră decît chiţăiturile şobolanilor ce se tîrau prin toate ungherele.

Liniştiţi că măcar temporar erau singuri, bărbatul se trase mai aproape de lumină şi, după ce Heather se trînti pe o conductă largă ca să se odihnească, Keith scotoci prin rucsacul capturat. De-abia cînd Heather îi puse întrebarea, îşi ridică privirea.

– Tot ce se poate, spuse el. Oricum ne-ar fi omorît. Imediat ce am fi trecut de el, ne-ar fi împuşcat pe la spate.

Deşi auzise foarte clar, mintea lui Heather respinse vorbele rostite de el. De ce i-ar fi omorît bărbatul ăla? Nu-i cunoştea, habar n-avea cine erau.

– De-aia ne-a trimis înapoi pe drumul pe care am venit, îi explică Keith, simţind parcă îndoielile fetei. Voia să ne apropiem de el suficient de tare pentru a fi sigur că ne nimereşte.

– N-ai de unde să ştii asta, spuse Heather încet. De ce ar...

– L-am văzut, spuse Keith. I-am văzut amîndoi fața. Imediat ce ne-a zis că nu trebuia să fim acolo, am înțeles ce are de gînd să facă.

– Și atunci de ce nu ne-a împușcat pur și simplu? se răsti Heather și Keith sesiză disperarea, nevoia ei de a crede că bărbatul i-ar fi lăsat să treacă fără să le facă vreun rău.

– Pentru că e un laș, spuse Keith. Ce persoană întreagă la minte s-ar apuca să vîneze cu o pușcă automată un om neînarmat?

Privi în jur, cercetînd tunelul în ambele direcții. Cu excepția locurilor întunecate dintre cercurile de lumină alcătuite de becuri, nu exista nici un cotlon în care te puteai ascunde. Băgă mîna în rucsac și continuă să scoată ce era înăuntru.

O pereche de ochelari de protecție cu vedere de noapte – dar nu soiul acela rusesc și ieftin prezentat prin revistele cu echipamente pentru vînătoare, ci unii extrem de șic, cu aspect deosebit și care trebuie să fi fost foarte scumpi.

O stație de emisie-recepție cu două canale, mai mic decît cel mai delicat telefon mobil văzut de el vreodată.

Un recipient metalic cu apă și un pachet cu mîncare – așa cum își luau alpiniștii după ei, care nu cîntăreau foarte mult, dar a cărui consistență îți dădea suficientă energie.

O frînghie atent înfășurată.

O sticluță mică de whisky – Chivas – ce părea să nu facă parte din echipamentul standard cărat de vînătorii ăștia sau ce-or fi fost ei.

Iar la fund, o agendă îmbrăcată în piele, care arăta ca un jurnal. Deși nu-i putea distinge culoarea prin întunericul din tunel, finețea copertei spunea multe despre calitatea și prețul acesteia. În față avea gravată o monogramă elegantă cu litere aurite.

C V M

Sub monogramă, cu același tip de litere, dar de dimensiuni mai reduse, erau scrise cuvintele:

CLUBUL DE VÎNĂTOARE MANHATTAN

Keith deschise agenda. Nu era un jurnal în adevăratul sens al cuvîntului, ci mai degrabă un fel de jurnal de bord. Cînd citi prima pagină, simți că-l trec toate sudorile. După ce termină, i-l întinse lui

Heather fără să scoată un cuvînt. Fata se apucă să-l cerceteze la rîndul ei, străduindu-se să înţeleagă implicaţiile notelor de pe prima pagină:

Vînat/Pradă: *Leon Nelson*
Crima înfăptuită: *Viol şi omucidere*
Data răpirii: *16/06/1994*
Datele vînătorii: *18/06/1994 - 22/06/1994*
Echipa de vînători: *Şoimul Vulturul Şarpele-cu-Clopoţei Năpîrca Salamandra*
Doborît de: *Şarpele-cu-Clopoţei*
Ora: *1.17*
Locul: *Nivelul trei, Sectorul patru*

Note: *Subiectul a avut numeroase tentative de scăpare, dar nici una care să fie impredictibilă sau imaginativă. Hăitaşii au raportat că l-au găsit pe jumătate înecat în încercarea sa de a se ascunde într-un bazin de acumulare. A cerşit milă cînd Şarpele-cu-Clopoţei l-a împuşcat. Sperăm la o pradă mai bună data viitoare.*

Heather citi pagina de două ori, dorindu-şi din toată inima să găsească o explicaţie rezonabilă pentru rîndurile scrise, nefiind în stare să ignore stilul direct şi rece al jurnalului. Cu inima bătîndu-i nebuneşte, răsfoi prin agendă pînă ajunse la cea mai recentă înregistrare.

Îndoielile i se risipiră într-o clipită cînd citi cuvintele frumos caligrafiate

În dreptul spaţiului de la rubrica „Vînat" era trecut numele lui Jeff.

„Data răpirii" specifica ziua în care Jeff „murise" în accidentul de maşină.

Rubrica „Datele Vînătorii" era doar parţial completată, menţionînd doar ziua în care se aflau acum.

„Echipa de Vînători" era alcătuită din Salamandra, Năpîrca, Şarpele-cu-Clopoţei, Vipera şi Cobra.

– Mai bine îl omorai, spuse ea rece. Dar cine sînt? Ce fel de oameni ar face aşa ceva? Ce fel de oameni ar putea pune la cale o asemenea grozăvie?

Keith desfăcu portofelul pe care îl luase din pantalonii bărbatului.

– Îl cheamă Carey Atkinson, spuse el.

Heather făcu ochii mari şi, cînd luă portofelul din mîna lui Keith, începu să tremure. Se holbă vreme îndelungată la permisul de conducere şi, cînd deschise gura din nou, de-abia dacă reuşi să pronunţe cîteva vorbe.

– Keith, eu îl cunosc pe Carey Atkinson. Este un prieten de-al tatălui meu.

Keith se încruntă.

– Prieten bun?

Heather trase adînc aer în piept, apoi îşi făcu curaj şi se uită în ochii lui Keith.

– Foarte bun, şopti ea. Este şeful Poliţiei.

Keith zîmbi amar.

– Atunci e foarte clar cum au reuşit să-l scoată pe Jeff din dubiţă.

Cînd adevărul celor spuse de Keith îi pătrunse în inimă, Heather aproape că se albi de furie.

– Ai fi fost în stare să-l omori? întrebă ea. Dacă ai fi vrut?

Keith încuviinţă din cap.

– Dacă aş fi ştiut cine e şi ce face, cu siguranţă. I-aş fi sucit gîtul.

Heather scoase pistolul din buzunar şi îl privi nemişcată.

– Pînă acum nu eram sigură dacă voi putea vreodată să-l folosesc. Dar dacă reuşim să dăm peste ceilalţi...

Vocea i se stinse.

– Mai bine să ne rugăm să-l găsim pe Jeff înaintea lor, spuse Keith.

Deschise din nou agenda şi, după ce mai răsfoi un timp prin ea, se opri brusc

– Sfinte Sisoe! şopti el

– Ce e?

– Uită-te şi tu!

Îi întinse jurnalul.

– Hărţi.

Heather apucă agenda şi privi hărţile desenate de mînă cu mare atenţie. Erau aproape opt pagini, extrem de detaliate şi, după ce le studie rînd pe rînd, labirintul de pasaje şi tunele părură în sfîrşit să capete sens. Atinse cu degetul un punct de pe prima hartă, care indica locul pe unde bărbaţii intrau în labirintul ascuns sub străzi.

O bănuială oribilă începu să crească în ea. „N-ar face una ca asta. E imposibil!"

Din păcate, nu reuși să alunge suspiciunea care îi umpluse deja sufletul.

Jagger înlemni de spaimă, uitînd de durerea provocată de arsuri și concentrîndu-se asupra pașilor. Cînd îi auzise prima dată, răsunînd în liniștea tunelului aproape imperceptibil, era atît de convins că este Jeff care se întoarce, încît aproape că îi șopti numele. Dar instinctele îl avertizară să-și țină gura, așa că păstră tăcerea.

Pașii ce se apropiau încetiniră, apoi deveniră mai prudenți.

Acum știa că nu era Jeff.

Dar cine?

Un vînător?

Poate doar un bețivan.

Oricum nu-i mai păsa. Singurul lucru important – singurul care mai conta – era că nu Jeff se îndrepta spre el.

Se trase înapoi, strîngîndu-se cît mai aproape de peretele din fund al firidei, pînă cînd începu să-l doară șira spinării.

Cînd pașii ajunseră la o azvîrlitură de băț, Jagger abia dacă mai respiră, încercînd să se facă una cu întunericul din nișă.

Persoana de afară probabil că îi simțise prezența, pentru că se oprea după fiecare pas, ascultînd. Apoi încetă să mai înainteze și Jagger nu îndrăzni nici să clipească de frică să nu-l dea de gol cea mai fină mișcare

Momentul de tensiune păru să dureze la nesfîrșit, dar nu un sunet fu acela care îi puse capăt.

Ci un mic punct roșu și strălucitor care se plimba prin fața lui Jagger ca o picătură de sînge ce se scurgea încetișor spre mizeria care acoperea podeaua dură din beton a tunelului.

Sau ca un animal feroce care își hăituiește prada.

Punctul roșiatic se mută pe peretele opus și începu să urce, mișcîndu-se înainte și înapoi, cercetînd zidul ca un soldat care patrulează pe terenul de luptă. Punctul poposi pe tavan, apoi dispăru brusc, dar Jagger nu îndrăzni să răsufle sau să se relaxeze.

După cîteva clipe, punctul reapăru, de data asta pe peretele din interiorul nișei, chiar în fața lui, la mai puțin de doi metri depărtare.

Se tîrî încet în jos, apoi făcu iarăşi cîteva mişcări înainte şi înapoi, după care se opri şi Jagger fu convins că îl descoperiseră. Dar o secundă mai tîrziu îşi continuă drumul pînă atinse podeaua firidei. În loc să se apropie de el, se îndreptă spre marginea acesteia, pînă cînd pieri de tot, ca şi cum ar fi căzut peste buza ei.

Cu plămînii arşi de epuizare, Jagger lăsă uşor să-i iasă aerul printre buze, împotrivindu-se din toate puterile nevoii urgente de a trage în piept o gură zdravănă de oxigen. Acum simţea prezenţa celuilalt în întuneric, apropiindu-se tot mai mult. Ţinîndu-şi spatele lipit de perete, îşi răsuci capul pînă cînd începu să-l doară gîtul, scrutînd întunericul şi ciulindu-şi urechile.

Mai întîi apăru ţeava puştii. Intră în raza vizuală a lui Jagger şi se opri, de parcă metalul rece ar fi perceput primejdia. Apoi începu să se deplaseze din nou, pînă cînd Jagger zări luneta telescopică ataşată şi mîna care o ţinea cu putere.

Rămase neclintit, aşteptînd momentul cel mai propice.

Prinse strîns în pumn capătul mai lat al cramponului, pregătindu-se.

Apăru şi cealaltă mînă a vînătorului, al cărui deget arătător era bine înfipt pe trăgaci şi Jagger simţi că acum avea o şansă. Apucă vîrful metalic al puştii şi îl ridică atît de iute, încît vînătorul nu avu timp să se dezmeticească. Într-o fracţiune de secundă, Jagger îşi săltă în sus cramponul şi-l înfipse cu sete în pieptul bărbatului.

Acesta mai apucă să horcăie o singură dată după care muri pe loc, pentru că vîrful cramponului îi străpunsese inima înainte să realizeze ce i se întîmplă. Degetele lipsite de viaţă se desfăcură încet de pe armă şi omul se prăbuşi la pămînt sub privirile reci ale celui care îl executase fără milă.

Tunelul în care se găsea nişa unde îl lăsase pe Jeff se întindea la doar cîţiva metri în faţă, dar Jeff se opri brusc, avertizînd-o cu mîna pe Jinx, care era la un pas în urma lui.

Un sunet îl făcuse să tresară, un gîfîit înecat, ca atunci cînd cineva tocmai a primit o lovitură ce i-a tăiat răsuflarea. Acum însă, în loc să audă gemetele de durere sau încercările disperate ale persoanei de a trage aer în piept, se lăsă o tăcere deplină.

Jinx rămase şi ea nemişcată lîngă el, ascultînd împreună, dar pentru că liniştea continua să stăpînească întunericul, Jeff se întrebă

dacă nu cumva i se năzărise. Înaintă cît se poate de încet, înțelegînd că totuși ceva se schimbase.

Ajunse la răscrucea dintre cele două tunele, foarte aproape de pasajul în care se întîlniseră. Se opri, ciulindu-și urechile.

Nimic.

În cele din urmă, ieși din umbra pasarelei ascunse și porni spre firida unde se afla Jagger.

O rază de lumină roșie se ivi pe neașteptate din beznă și Jeff simți cum îi îngheață sîngele în vene, cînd își dădu seama ce e.

Vînătorii îl dibuiseră pe Jagger, iar acum el însuși devenise ținta lor. Însă în locul unei împușcături, auzi o voce.

– L-am doborît pe unu' d-al lor, spuse Jagger, ecoul glasului său răsunînd tare între pereții de beton.

Punctul roșu dispăru brusc și Jeff începu să se liniștească atunci cînd tovarășul lui îi sări în față.

– Isuse, Jag, credeam că o să tragi în mine!

– Iar io începuscm să mă întreb dacă mai aveai de gînd să te întorci, răspunsc uriașul.

O secundă mai tîrziu sorbea ultima picătură de lichid din paharul pe care i-l aduscse Jeff.

Tînărul zări trupul răsturnat al bărbatului mort care zăcea întins pe podeaua tunelului și se apropie. Îl privi fix, dar nu-l încercă nici un sentiment.

Bărbatul era îmbrăcat în haine negre și pe spate avea prins cu curele un rucsăcel. Se vedea clar că nu se numără printre locuitorii obișnuiți ai tunelelor, dacă puteai numi „obișnuit" ciudatul trib ce se răspîndise sub străzile orașului. În mod evident, bărbatul era unul dintre vînători și, după ce se mai uită o vreme, Jeff nu simți nici o urmă de regret sau de milă pentru ceea ce făcuse Jagger.

Se lăsă în genunchi, desfăcu rucsacul și apoi începu să scotocească prin el.

Găsi într-o pungă cîteva sandviciuri cumpărate de la un bar de pe Broadway și o sticlă cu apă plată extrem de scumpă și al cărei gust nu era la fel de bun ca acela al apei de la robinet, dar care avea să le potolească setea la amîndoi. Pe lîngă mîncare și apă, mai dădu peste o lanternă, o pereche de ochelari de protecție pentru vedere pe timp de noapte, un fel de transmițător cu două canale și o agendă.

Aprinse lanterna şi tocmai se pregătea să răsfoiască paginile, cînd Jinx exclamă încet:

– Isuse Hristoase! Da' ăsta e chiar preotu' ăla!

Jeff, nedumerit, lumină chipul livid al monseniorului Terrence McGuire.

– E tipu' ăla de are adăpostu' de pe Delancey Street, continuă Jinx. Ştii tu... îţi dă o masă pe gratis dacă îi laşi să-ţi facă capu' calendar cu predicile lui.

– Eşti sigură? întrebă el.

Dar înainte ca Jinx să apucc să răspundă, Jagger vorbi pc un ton plin de suspiciune.

Suspiciune şi ameninţare.

– Ce caută ea aici? întrebă el, pironind-o cu privirea şi strîngîndu-şi pumnul în jurul cramponului dc fier, pătat încă de sîngele proaspăt al preotului.

– Cunoaşte tunelele, răspunse Jeff, încă reflectînd asupra informaţiei primite şi fără să sesizeze duritatea din vocea lui Jagger. Ne poate ajuta să ieşim afară.

Eve Harris sc aşcză neliniştită în spatele micului bar din camera spccială dc la subsolul Clubului 100 care servea ca loc dc întîlnirc pentru Clubul dc Vînătoarc Manhattan. Ea fusese cea carc se ocupasc de decorarea încăperii. Cînd a văzut-o prima dată era doar o cămară goală, cu pereţii şi podeaua construite din acelaşi beton rece ca al catacombelor dc sub străzi. Vizualizasc imediat posibilităţile spaţiului, grinzile ei imense de susţinere amintindu-i dc o cabană dc la munte, aşa că atunci cînd alcsesc pereţii falşi, covorul şi mobila, sc oprisc numai asupra acelor obiecte carc păstrau ceva din aerul vînătoresc. Transformasc încăperea într-una din cele mai elegante şi mai originale camere pe care le puteai găsi în Montana, dar care se potriveau perfect cu toanele şi mofturile membrilor Clubului de Vînătoare Manhattan. Şemineul nu-i dăduse bătăi de cap. Zidarii îl legaseră de coşul pentru fum deja existent care sc prelungea pînă la subsol. Poliţa de deasupra căminului, procurată de la o cabană de vînătoare victoriană din Northumberland, se asorta cum nu se poate mai bine cu restul camerei, iar barul, o replică a unuia

văzut într-un mic local din afara Ulsterului, completa în mod fericit atmosfera.

După ce-şi turnă două degete din coniacul preferat al soţului ei şi aşeză sticla la locul ei de onoare exact în centrul celui de-al doilea raft din spatele barului, Eve Harris privi trofeul de deasupra şemineului.

– Porcule, murmură ea, ridicînd paharul spre Leon Nelson, deşi în cameră nu mai era nimeni care s-o audă.

Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Nelson se uitau spre ea şi, în timp ce femeia îi cercetă expresia indiferentă de pe chip, se întrebă dacă tot aşa arăta şi cînd îi omorîse fiica. Pentru o clipă îşi dori ca el să mai fie în viaţă, ca să aibă plăcerea de a-l ucide aşa cum făcuse el cu Rachelle, încet şi dureros. Îşi trecu privirea şi peste celelalte trofee şi, la fel cum se întîmpla de fiecare dată cînd se afla aici, bucuria răzbunării începu să topească ura de gheaţă care îi umplea sufletul de atîţia ani. „Şi încă nu s-a terminat, gîndi ea. Închisorile erau pline de criminali ale căror drepturi în faţa curţii de justiţie fuseseră mult mai importante decît victimele distruse ale victimelor."

După ce-şi mai turnă nişte tărie, de data asta lăsînd sticla pe bar, se uită nervoasă la ceas.

Vînătorii plecaseră de mai bine de două ore şi trecuse aproape o oră de cînd vorbise cu ei.

Asta era ceva neobişnuit.

Mai ciudat era însă faptul că presimţea ceva urît. Eve Harris învăţase de multă vreme să aibă încredere în propriile instincte. Ridică staţia de emisie-recepţie, un aparat special, creat numai pentru ei, şi care nu era disponibil marelui public, şi începu să treacă prin cele cinci frecvenţe programate, cîte una pentru fiecare vînător şi care le permitea tuturor să discute cu ea, dar niciodată între ei. Acest instrument sporea intensitatea aventurii, dar constituia şi o măsură de precauţie suplimentară – dacă unul dintre aparate cădea pe mîini nedorite, nimic din ceea ce ar fi putut vorbi vreunul dintre vînători nu putea fi auzit de inamici. Cînd prima din cele cinci frecvenţe sclipi strălucitor pe ecranul cu leduri, îşi apropie dispozitivul miniatural de buze şi apăsă pe buton.

– Salamandra, chemă ea încet. Raportează.

Heather Randall şi Keith Converse se mişcau prudenţi prin întunericul aproape complet. În conformitate cu hărţile schiţate în agenda lui Carey Atkinson, se aflau în al doilea sector de la Nivelul 3. Deşi bezna era adîncă, cu ajutorul ochelarilor de protecţie, Keith vedea clar drumul din faţa lui. Tunelele lăsau impresia că sînt scăldate într-o nuanţă suprarealistă de verde care părea să vină de niciunde. Heather, care mergea în spatele lui, era orbită de întuneric şi nimerea drumul ţinîndu-şi mîna dreaptă pe umărul lui Keith. Vibraţia din buzunarul ei o sperie aşa de tare, încît îşi retrase brusc mîna şi pentru o secundă simţi cum o învăluie panica, atunci cînd realiză că rupsese legătura cu singura persoană din jurul ei. Apoi degetele ei îl găsiră din nou pe Keith şi el o prinse de mînă, liniştind-o.

– Ce s-a întîmplat? şopti el.

Tocmai se pregătea să răspundă cînd simţi din nou vibraţia, numai că de data asta realiză că e vorba de micul radio găsit în rucsacul lui Carey Atkinson. Iniţial crezuseră că e un telefon mobil, dar apoi văzuseră că nu are decît două butoane. Cînd îl aprinseră, ecranul sclipise uşor. Ca să asculţi ataşai o cască delicată pe care ţi-o puneai după aceea direct în ureche. O gaură micuţă de pe suprafaţa instrumentului părea să fie microfonul. Keith trase concluzia atunci că trebuie să fie un soi de radioemiţător, deşi nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva.

Se jucară puţin cu ideea de a-l folosi, dar renunţară repede, pentru că i-ar fi putut trăda în faţa celui cu care urma Atkinson să discute Acum, în timp ce vibră a treia oară, Heather şopti

– Radioul , cred că cineva încearcă să-l cheme pe Atkinson.

– Pune-ţi casca şi deschide-l, îi spuse Keith. Dar nu scoate o vorbă. Nimic

Heather se chinui o clipă cu aparatul, apoi trecu degetele cu grijă peste suprafaţa lui. Butonul cu care se deschidea se afla în dreapta şi cel pentru vorbit în stînga, dar nu apăsă pe nici unul, pînă cînd nu se convinse că poate să ţină radioul în sus fără să-i tremure mîna. Într-un final, îşi luă inima în dinţi şi apăsă butonul. Urmă un moment de tăcere, după care auzi o voce clară, ca de cristal, efect al tehnologiei digitale:

– Salamandra? Raportează.

Eve Harris ascultă tăcerea deplină, dorindu-şi din toată inima să audă vocea lui Carey Atkinson. Radioul beneficia de cea mai bună arie de acoperire, dar în labirintul blindat cu beton al tunelelor, pînă şi acest sistem performant era sever limitat. Cei trei kilometri pe care îi putea acoperi în linie dreaptă într-un spaţiu deschis se reduseseră la aproape un kilometru în tunele, şi asta în cel mai bun caz. Ar fi trebuit totuşi să fie suficient, pentru că hăitaşii primiseră ordine stricte să ţină prada în interiorul unui anumit perimetru de vînătoare. Deşi recepţia era posibilă numai în anumite zone, fiecare sector fusese organizat în limitele ariei de acoperire. Cu excepţia situaţiei în care vînătorii s-ar fi îndepărtat prea mult, n-ar fi trebuit să piardă niciodată contactul cu ei. Iar legătura pe care o stabilise acum părea să fie destul de clară.

– Salamandra? repetă ea, pe un ton repezit, pe măsură ce simţurile îi spuneau că totuşi ceva nu era în regulă. Raportează, te rog! Acum!

Cînd văzu că nu primeşte nici un răspuns, închise frecvenţa şi trecu la următoarele. În mai puţin de un minut îl localiză pe Perry Randall, pe Arch Cranston şi Otto Vandenberg şi se asigură că măcar aceştia operau în interiorul terenului de vînătoare.

Monseniorul McGuire, la fel ca şi Carey Atkinson, nu răspunse; dar cel puţin radioul preotului emise o serie de paraziţi pe care nu-i auzise la Atkinson. În cele din urmă, mută din nou pe frecvenţa iniţială.

– Salamandra, mai spuse ea o dată. Mă auzi?

Dar nici o voce nu se auzi din micuţul aparat şi, o secundă mai tîrziu, convinsă că într-adevăr ceva era în neregulă, întrerupse legătura

Lui Heather îi tremurau mîinile aşa de tare, că aproape scăpă pe jos aparatul şi, după ce-şi scoase casca de la ureche, nu mai înfăşură cu grijă firul în jurul radioului, ci îl îndesă pur şi simplu cu totul în buzunar. Keith întinse mîna ca s-o atingă şi, simţind-o cum tremură, o trase lîngă el.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el. Ce ai auzit?

– O voce, şopti Heather. Care îi cerea „Salamandrei" să raporteze. Cînd a văzut că nu primeşte răspuns, a închis.

Ezită, apoi începu din nou să vorbească şovăitor şi pe un ton ce trăda o teamă adîncă.

– Tocmai mă pregăteam să-mi scot casca, dar vocea a revenit...

– Şi? o întrebă Keith blînd.

– Am recunoscut-o, Keith, rosti ea şoptit. Ştiu că pare o nebunie, dar îţi jur că era Eve Harris!

Numele îl lovi pe Keith de parcă ar fi primit un baros în cap şi mintea lui încercă să caute febril o posibilă explicaţie. Eve Harris era persoana care încercase să-l ajute, care încercase să...

Apoi totul deveni foarte clar.

Nu încercase deloc să-l ajute. Nu făcuse altceva decît să-l tragă de limbă ca să afle ce are de gînd.

– O să-i omor pe toţi, spuse el încet. Mă jur că o să-i omor cu mîna mea, unul cîte unul.

CAPITOLUL 35

Jeff închise micul pix-lanternă pe care îl găsise în rucsacul lui McGuire şi la fel făcu şi cu jurnalul acestuia. La început îi venise cu greu să accepte ceea ce citea, dar pe măsură ce întorcea paginile, îşi dădu seama că ele susţineau povestea ciudată pe care i-o spusese Jinx. Recunoscuse pînă şi numele de pe pagina anterioară celei unde era trecut şi al lui. Jeff ştia că Tony Sanchez fusese închis cu mult înainte să ajungă el la tribunal. Cîteva zile au stat în celule alăturate şi cu o noapte înainte ca el să fie transferat spre Rikers Island, se tot lăudase cît de tare era avocatul lui.

– Băi, ar fi trebuit să-l auzi, pă cuvîntu' meu, se dăduse el mare. I-a ameţit p-ăia de ziceai c-a fost vina lu' căţeaua aia. La dracu', omule, cînd a terminat, proştii ăia din juriu credeau că fufa s-a tăiat singură!

– Dar tot te-au condamnat, nu? întrebase Jeff.

Sanchez rînjise atunci.

– Ce dracu' înseamnă un an? O nimica toată. În şase luni îs afară.

O săptămînă mai tîrziu cineva îi povestise că Sanchez a evadat de la Rikers.

– Habar n-am cum... cîinii i-au luat urma pînă la pod şi dup-aia, gata! Ai zice că ncnorocitu' s-a topit.

Dar după însemnările din jurnalul pe care îl ţinea în mînă, Sanchez nu dispăruse deloc. Fusese „doborît" undeva în Sectorul 1 de la Nivelul 2, la ora 23.32 pe douăsprezece noiembrie.

Numele vînătorului victorios era „Şarpele-cu-Clopoţei".

O răceală ca de gheaţă pusese stăpînire pe el, pe măsură ce întorcea paginile bizare ale jurnalului, dar cînd ajunse la hărţile desenate

de mînă, tresări violent realizînd peste ce dăduse – cheia pentru ieşirea din labirint. După ce le studie însă, speranţele lui începură să pălească, de vreme ce el, Jagger şi Jinx nu ştiau exact unde se află. Dar pe ultima pagină i se păru totuşi că descoperă un traseu pentru ieşirea de urgenţă. Se uită cu mai multă atenţie, căznindu-se să-şi amintească ruta pe care o urmase atunci cînd plecase după apă. Încet – atît de încet, încît iniţial crezu că e vorba doar de închipuirea lui – drumul străbătut de el se reconstitui printre liniile trasate.

Fiecare pagină înfăţişa un mic sector de la un nivel specific, unde liniile reprezentau tunelele, iar cercurile, puţurile ce legau diferitele niveluri între ele. Aproape că sări în sus de bucurie cînd recunoscu locul pe care se aflau ei – pînă şi firida în care se adăpostise Jeff era marcată pe hartă. Din ce în ce mai entuziasmat, răsfoi pagină după pagină, aranjînd între ele bucăţile marelui puzzle, pînă cînd întreaga zonă căpătă contururi clare în mintea lui. Şi după ce înlătură şi ultimul semn de întrebare legat de tunele, puţuri şi firide, de undeva din străfundurile subconştientului se iţi o amintire din timpul cursurilor la care participase în semestrul de dinaintea arestării sale.

Discutau împreună cu profesorul lor problemele deosebite ale construcţiilor din inima oraşului, unde fiecare complex important era adesea înconjurat de clădiri ce nu puteau fi înlăturate, nici prin demolarea structurii existente, nici prin înlocuirea lor cu o clădire nouă. Într-o dimineaţă plecase împreună cu toţi colegii din campus să studieze un bloc, ai cărui locatari fuseseră evacuaţi şi mutaţi în altă parte, dar unde echipa de demolare încă nu-şi începuse lucrul

Acum, Jeff încercă să-şi amintească detaliile noului zgîrie-nori ce urma a fi construit Încetul cu încetul, începu să pună la cale un plan

– S-ar putea să meargă, şopti el.

– Ce anume? mormăi Jagger.

– S-ar putea să găsim o cale de ieşire.

Jagger privi furios spre cadavrul preotului.

– Numa' dacă le facem de petrecanie la toţi. Nici măcar nu ştim cîţi sînt.

– Cinci, dacă e să ne luăm după ce zice jurnalul ăsta.

Jeff se uită şi el spre cadavru şi, cînd vorbi, vocea lui nu trădă nici cea mai mică urmă de emoţie.

– Asta înseamnă că au mai rămas doar patru.

Ochii lui întîlniră chipul livid al bărbatului mort, dar oricît se strădui, nu-l încercă nici un sentiment de milă sau tristeţe. Conţinutul jurnalului îi secase şi ultimul strop de compasiune.

– Tu l-ai doborît cu un simplu crampon. Acum avem o armă cu laser şi o lunetă pentru noapte.

– Dar şi ei au aceleaşi lucruri şi sînt patru, se împotrivi Jagger.

– Şi ce-ai vrea să facem, să aşteptăm aici pînă ne găsesc?

– Măcar aşa i-am putea ochi unul cîte unul.

– Da, asta în cazul în care apar toţi aici, răspunse Jeff. Dar dacă fiecare lucrează în zone diferite, atunci am putea aştepta aici o vecie.

Se uită la băşicile care acopereau fruntea lui Jagger. Unele dintre cele sparte se infectaseră deja, rănile umflîndu-se şi înroşindu-se.

– În plus, trebuie să ne îngrijim şi de arsurile alea ale tale. Dumnezeu ştie ce mişună prin ele.

Parcă vrînd să-i sublinieze vorbele, o insectă ateriză exact pe faţa lui Jagger şi începu să-şi mişte antenele, în căutarea hranei sau a unui loc unde să-şi depună ouăle.

Jagger se plesni peste frunte, zdrobind insecta. Sîngele şi puroiul ţîşniră în toate părţile.

– Jeff are dreptate, spuse Jinx. Trebuie să ieşim de aici.

Jagger îi aruncă o privire plină de furie. „Ce dracu' ştia ea?" se întrebă el. Era doar o puştoaică... dar nu atît de mică încît să nu se dea la Jeff Oare credea că el nu văzuse cît de mult îl voia pe prietenul lui? Ei bine, să-şi pună pofta-n cui o să aibă el grijă şi de asta Murmurînd o înjurătură, Jagger se ridică în picioare, apoi întinse repede mîna ca să se sprijine de zid cînd îl luă cu ameţeală. Se aşeză la loc pe patul de beton.

– Poţi să mergi? îl întrebă Jeff

Jagger îşi închise ochii pînă cînd nu mai rămaseră decît două fante subţiri care o urmăreau pe Jinx.

– Normal că pot să merg, spuse el. Şi ăsta nu-i singuru' lucru pe care pot să-l fac, adăugă el.

– Să nu te pună naiba să faci vreo mişcare greşită, că... începu Jinx pe un ton mult prea curajos în comparaţie cu ceea ce simţea în realitate, dar Jeff nu o lăsă să termine.

– Dacă poţi să mergi, atunci asta ai să faci, îi spuse el lui Jagger pe un ton dur.

Privi mîzga care acoperea podeaua şi se strîmbă din cauza mirosului fetid ce plutea în aer.

– Mai avem un sandvici şi sticla cu apă a preotului. După ce-o să se termine o să-ţi fie din ce în ce mai rău. Aşa că hai să găsim o cale să ieşim de aici cît te mai poţi ţine pe picioare.

Jagger se ridică din nou, clătinîndu-se, dar îşi recăpătă iute echilibrul.

– Să mergem.

Jeff îşi atîrnă arma pe umăr, apucă bine în mînă hărţile din agenda preotului, apoi porni prin întuneric, cu Jinx în dreapta lui şi Jagger în spatele ei.

•

Pe Heather o trecu un fior care nu avea nici o legătură cu frigul. Într-adevăr, în tunel, temperatura părea să rămînă mereu constantă. Era ca şi cum climatul de sub oraş ajunsese la un soi de echilibru straniu – răcoros şi umed. Cei mai mulţi oameni pe care îi văzuseră aici erau singuri, înaintînd încet prin pasaje. Mergeau întotdeauna cu capul plecat şi, deşi păreau că sînt în căutarea unui lucru – o monedă căzută sau o bucată de pîine aruncată – erau în permanenţă înconjuraţi de o aură ce îi spunea că renunţaseră de multă vreme să mai caute ceva.

Din cînd în cînd, ea şi Keith mai dădeau peste cîte o nişă ocupată Prima dată, Heather se simţise teribil de şocată şi revoltată că cineva e obligat să locuiască într-o gaură de şobolani, lipsită pentru totdeauna de lumina soarelui. Bărbatul de acolo însă de-abia dacă-i aruncă o privire, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre sticla pe care o ţinea protector în braţe.

Acum se aflau chiar sub un bec şi Keith studia hărţile găsite în agendă. În timp ce el încerca să dezlege misterul diagramelor, Heather cerceta neliniştită umbrele întunecate ca să descopere orice semn de primejdie.

Brusc îşi aduse aminte ce-i spusese Jeff cîndva: „E mult mai sigur să stai în întuneric şi să te uiţi în lumină decît invers".

Gîndul o făcu să se cutremure şi, cînd i se făcu pielea ca de găină, scrută din nou bezna, dorindu-şi, la fel ca şi omul ascuns în

firidă şi ca şobolanii pe care-i auzea mişunînd prin colţuri, să se pună cît mai repede la adăpostul întunericului.

– Cred că sîntem exact aici.

Deşi de-abia dacă şopti cuvintele, vocea lui Keith rezonă cu atîta putere între pereţi, încît Heather tresări. Degetul lui arătător era aşezat pe o intersecţie de pe hartă şi, după ce fata o studie, încercă să-şi aducă aminte drumul pe care veniseră şi scările folosite. Dar totul era atît de confuz şi, în plus...

– La ce bun?

Rostisc întrebarea cu voce tare, cu toate că nu asta fusese intenţia ei, aşa că se văzu nevoită să adauge:

– Ce importanţă mai are unde sîntem dacă nu ştim încotro ne îndreptăm?

– Dacă e să mă iau după ce scrie aici, majoritatea „partidelor de vînătoare" s-au finalizat la Nivelul Patru. Din cîte îmi dau eu seama, noi ne aflăm la Nivelul Doi.

Îi făcu un semn din cap să pornească înainte.

– Undeva pe-acolo trebuie să fie un puţ.

Fără să mai rostească nici un cuvînt, Heather îl urmă pe Keith şi, după ce se îndepărtară de punctul luminos, tulburarea fetei se mai potoli.

Ajunseră la gura canalului şi Keith aprinse lanterna, îndreptîndu-i fasciculul în jos. Pereţii erau acoperiţi cu mîl, iar unele dintre inelele de fier prinse în beton ruginiseră de tot

– Cobor eu primul, spuse Keith. Dacă o să mă susţină pe mine, atunci tu nu vei întîmpina nici o problemă.

Heather privi şi ea în puţul adînc şi scuturâ din cap.

– Eu cobor prima. O să-mi leg frînghia în jurul mijlocului şi, în caz că o treaptă se rupe...

Vorbele îi muriră pe buze, dar Keith înţelese perfect ce voia să spună fata. Dacă el era deasupra, ea ar mai fi putut avea o şansă. În caz contrar, pentru Keith nu mai exista scăpare. Probabil că greutatea lui ar trage-o după el.

Un minut mai tîrziu, Heather verifică nodul şi privi în golul ca de cerneală de sub ea. Apoi se ghemui, îşi întinse piciorul şi testă prima treaptă. După ce Keith slăbi puţin frînghia, fata mai găsi un

inel de fier, aşa că lăsă în jos şi celălalt picior, în timp ce greutatea ei continua să se sprijine pe marginea puţului.

– Gata? întrebă ea.

– Gata.

Îşi ridică coatele şi se lăsă cu toată greutatea pe cele două trepte, care rezistară.

Ţinîndu-se bine de inelul de deasupra, se adînci şi mai tare în canal.

Următoarele trepte rezistară şi ele.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, tot mai încrezătoare.

Apoi, pe neaşteptate, unul dintre inelele metalice cedă sub piciorul ei, smulgîndu-se din perete.

Heather simţi cum cade în gol şi un urlet îi ieşi din gît, un strigăt animalic de teroare, care fu curmat brusc în clipa în care cercul de sfoară din jurul ei alunecă în sus, strîngîndu-se tare chiar la subsuori. Atîrnă aşa cîteva momente, balansîndu-se în întuneric pînă cînd degetele ei găsiră instinctiv o treaptă, pe care o apucă şi nu-i mai dădu drumul. Se trase aproape de perete, o strînse bine şi cu cealaltă mînă, în timp ce piciorul găsi un alt inel. Între timp, încercă să tragă aer în piept pentru a-şi recăpăta suflarea. O luă cu ameţeală cînd privi în jos şi, pentru o clipă, se temu că o să cadă din nou. Atunci, de sus, se auzi vocea lui Keith.

– Eşti bine?

Heather nu reuşi să scoată decît un geamăt pînă cînd nu îi trecu ameţeala. Apoi, venindu-şi în fire, spuse:

– S-a rupt o treaptă, dar acum totul e în regulă.

Inspiră adînc şi continuă să coboare mult mai precaută, verificînd fiecare treaptă înainte de a se sprijini cu toată greutatea.

Una se rupse de tot, iar altele două se mişcară serios, dar fără să cedeze. În cele din urmă ajunse la fund. Îşi desfăcu frînghia din jurul taliei, îl strigă pe Keith şi el o trase în sus. Apoi o lăsă din nou în jos numai că, de data asta, la capătul ei atîrnase rucsacul.

Alte două inele cedaseră în timpul coborîrii lui Keith şi, cînd ajunse lîngă ea, bărbatul o privi posomorît.

– Nu mai avem cum să urcăm pe aici, spuse el rînjind în întuneric. Dar pe de altă parte, nimeni altcineva nu mai poate să coboare.

Îşi mută privirea spre tunele, apoi mai studie harta un moment.

– Pe aici, hotărî el.

Heather se uită şi ea pe hartă, dar nu văzu nimic semnificativ în direcţia indicată de el.

– De ce? întrebă ea.

Keith ridică din umeri.

– Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee. Dar nu putem rămîne aici.

Se afundară amîndoi în beznă.

La nici o sută de metri mai încolo descoperiră un cadavru. La început, Keith crezu că e vorba de vreun vagabond ce mişună prin tunele, fie adormit, fie beat mort. Dar după ce îl lumină cu lanterna, văzu petele de sînge de pe haine şi, cînd se aplecă pentru a se uita mai de aproape, observă şi gaura adîncă din pieptul bărbatului.

Căută prin buzunarele bărbatului şi o auzi pe Heather gemînd neputincios. Îşi ridică privirea spre ea şi văzu că fata nu e impresionată de rana sîngerîndă, ci de chipul bărbatului.

– Îl cunoşti şi p-ăsta.

Era o afirmaţie şi nu o întrebare.

– Monseniorul McGuire, rosti ea încet. El..., el conduce un adăpost pentru oamenii fără locuinţă.

Dar Keith nu o mai ascultă. Răsfoi repede filele agendei pînă ajunse la pagina în care era trecut numele fiului său. Privi lista cu vînători. Salamandra, Năpîrca, Şarpele-cu-Clopoţei, Vipera şi Cobra.

– Tipul ăsta e tot un prieten de-al tatălui tău, nu?

Heather încuviinţă din cap.

Keith privi lista din nou, amintindu-şi de bărbatul pe care îl lovise ceva mai devreme.

Carey Atkinson.

În faţa lui zăcea McGuire cu o gaură în piept.

Atkinson şi McGuire.

Salamandra şi Năpîrca?

O simţi pe Heather cum se apropie de el. Respiraţia ei îi ridica uşor părul de pe ceafă, în timp ce fata privea fix pagina de jurnal.

O auzi gîfîind din ce în ce mai tare şi, în sfîrşit, făcu şi ea legătura.

– N-are cum, şopti ea. Tata nu poate să facă aşa ceva.

Dar chiar cînd rosti cuvintele, ştia că, oricît de tare s-ar strădui să-şi scoată din minte această grozăvie, sămînţa îndoielii încolţise deja.

CAPITOLUL 36

Vînătorul cu nume de cod Vipera de-abia se mişcase în ultimele două ore. Îndepărtarea gîndacilor de pe faţă sau lovirea cu piciorul a vreunui şobolan curios ce se apropiase prea tare fusesră două activităţi suficient de dinamice pentru a preveni înţepeneala încheieturilor şi amorţeala muşchilor. Dar cu toate că trupul lui se odihnca, mintea îi lucra energic, înregistrînd fiecare bucăţică de informaţie senzorială şi analizînd-o din toate unghiurile.

Pentru Vipera, orele petrecute la vînătoare erau cele mai frumoase din viaţa lui, cele mai interesante şi mult mai provocatoare decît orele nesfîrşite cînd asculta înfruntările avocaţilor care încercau să se strecoare prin hăţişurile juridice şi deciziile anterioare ale Curţii Supreme. Vipera deosebise dintotdeauna binele şi răul. Acesta era principalul motiv pentru care devenise avocat Nu se apucase de Facultatea de Drept pentru că avea o pasiune pentru pledoariile din cazurile mai deosebite, ci pentru că era conştient de faptul că dispune de o abilitate unică de a separa binele de rău.

Aşa că Otto Vandenberg îşi pusese în cap să devină judecător şi pînă la vîrsta de patruzeci de ani ambiţia lui se împlinise. Dar pe măsură ce anii au trecut, satisfacţia provocată de judecăţile sale se diminuase, apoi dispăruse complet – îndepărtată brutal de deciziile luate de curţile superioare lui, care îi limitau puterea de a da sentinţe cu maximum de pedeapsă, uneori chiar obligîndu-l să elibereze nişte lepre, care nu făceau altceva decît să profite de bărbaţii şi femeile decente.

Însă Clubul de Vînătoare Manhattan schimbase toate astea şi, din clipa în care intrase în tunele, cînd Vandenberg renunţase la roba de judecător în favoarea hainelor negre de vînător, atribuindu-şi numele „Vipera", trăise pentru a doua oară minunatul sentiment al împlinirii care venea nu numai din exercitarea unei judecăţi perfecte, dar şi din punerea în practică a sentinţei.

Astăzi, două dintre sentinţele sale aveau să fie rezolvate şi intenţia lui era să doboare cel puţin un trofeu de unul singur. Astfel, după ce studiase înregistrările celor treizeci şi şapte de partide de vînătoare anterioare şi trasase rutele pe care prada le parcurgea de obicei în încercarea de a scăpa de vînătorii de pe urmele sale, se hotărîse asupra unui loc anume, o dală de piatră aproape invizibilă, atît de bine ascunsă în labirintul de ţevi şi conducte ce şerpuiau de-a lungul tunelului utilitar, încît putea sta fără grijă perfect camuflat, cu simţurile în alertă, gata să atace precum animalul de la care îşi împrumutase numele.

Arma era pregătită – un pistol de 7.62 mm M-14A1, cumpărat direct de la un prieten de-al lui de la Pentagon şi căruia îi adăugase o lunetă telescopică. În rucsacul din spate avea patru încărcătoare, fiecare dintre ele conţinînd douăzeci de gloanţe, dar Vandenberg se aştepta să vină înapoi cu trei cartuşiere pline şi poate cu cel de-al patrulea pe jumătate gol.

La urma urmei, metoda de doborîre a vînatului consta dintr-o singură împuşcătură.

Rezervele nu reprezentau decît o măsură de precauţie în plus

Îşi ţinea arma lîngă mîna dreaptă, gata s-o înşface de îndată ce ar fi auzit în apropiere sunetul prăzii. Iar el nu avea nici un fel de ezitări în distingerea zgomotelor făcute de vînat de zgomotele de fundal ce răsunau în permanenţă prin tunel. Vandenberg învăţase cu mult timp în urmă să deosebească şoarecii de şobolani, o ţeavă spartă ce picura de un vagabond care urina, gemetele unui om pe moarte de cele ale unuia bolnav. De asemenea, mai ştia să separe mirosurile, adulmecîndu-l pe cel al unei fiinţe umane la fel de eficient ca marele rechin alb care poate sesiza mirosul de sînge de la zeci de kilometri distanţă.

Acum, în timp ce stătea ascuns, toate simţurile îi intrară în alertă. Nu putea să spună cu exactitate ce anume îl făcuse să tresară; poate

un miros slab ori un sunet subliminal, sau poate că nu erau altceva decît instinctele perfect dezvoltate ale unui prădător.

Singura certitudine era că venea spre el ceva.

„Trebuie să scap de ea, se gîndi Jagger. Trebuie să scap de ea înainte să strice totul." O privi pe Jinx, mergînd alături de Jeff prin tunel. Fata păşea înaintea sa, dar nu foarte departe şi întotdeauna rămînea cît mai aproape de tovarăşul lui.

Ştia de ce nemernica se comportă astfel – ca să-l poată adulmeca, să tragă adînc în piept mirosul lui, aşa cum făcuse şi el noaptea trecută şi cu o noapte în urmă, cînd veghease asupra lui Jeff, asigurîndu-se că nu i se poate întîmpla nimic rău în timp ce doarme. Dar de cînd apăruse Jinx, nu mai reuşise deloc să se apropie de Jeff ca să...

Îşi alungă gîndurile. Nu voia decît să aibă grijă de el, să-l protejeze, să devină prieteni – cei mai buni prieteni.

Strînse cu putere cramponul în pumn şi reduse distanţa dintre el şi ceilalţi doi.

Otto Vandenberg privi prin micul obiectiv de sticlă al lunetei cu vedere pe timp de noapte.

Vencau trei oameni.

Pe doi dintre ei îi recunoscu imediat – îl condamnase pe Jeff Converse doar cu cîteva zile în urmă, iar pe Jagger, anul trecut.

Dar fata...

Cine era fata?

O privi atent prin lunetă, căutînd febril printre amintiri

Aha - o fată de pe stradă, probabil că o văzuse pe la tribunal

Tînără şi drăguţă. Sau cel puţin ar fi fost drăguţă, dacă s-ar fi spălat

O păstră ca ţintă pînă cînd ea se apropie suficient de tare ca să-i poată distinge trăsăturile. Dacă ar fi fost singură, iar el ar fi avut mai mult timp...

„Însă vînătoarea era mult mai importantă decît orice plăcere trecătoare a trupului, îşi aminti el. Se va ocupa şi de fetiţe ceva mai tîrziu..."

Grupul celor trei trecu pe lîngă el, iar el îi urmări atent, fără să fi luat vreo decizie.

Converse sau Jagger?

Sau poate amîndoi?

Nervii i se întinseră la maximum cînd porni razele infraroşii şi-şi apropie degetul de trăgaci.

Ceva se schimbase.

Jeff intuia clar asta. Undeva în preajmă percepea o primejdie ascunsă în întuneric, aproape palpabilă. Dar unde?

Se deplasau constant de aproape un sfert de oră şi pînă la destinaţia lor nu mai era mult. Dacă s-ar fi oprit, nu ar fi făcut altceva decît să atragă atenţia celor care se ascundeau în întuneric, aşa că îşi continuară drumul, dar măriră pasul – nu prea tare totuşi pentru a nu-şi trăda prezenţa, dar suficient de iute cît să iasă mai repede de acolo.

În spatele lui, simţi că şi Jinx se încordase.

Apoi realiză de unde venea pericolul.

Nu de la hăitaşi.

Şi nici de la vînători.

Nu, pericolul se afla mult mai aproape de el.

Venea dinspre Jagger.

Jagger se apropiase atît de tare de Jinx, încît, dacă întindea mîna, o putea atinge, îşi putea băga degetele în părul ei, putea să-i tragă capul pe spate şi s-o smulgă de lîngă Jeff, apoi putea să-i răsucească gîtul pînă cînd oasele vor pîrîi şi în final putea să-i înfigă în carne cramponul.

Aşa ar fi oprit-o.

Aşa ar fi împiedicat-o să rămînă lîngă Jeff

Mai făcu un pas înspre ea, strîngînd atît de tare fierul gros, încît braţul începu să-i tremure.

Otto Vandenberg se simţi copleşit de calmul hipnotizant al crimei iminente. Mîinile îi erau sigure, răsuflarea uşoară şi egală. Inima îi bubuia în piept cu un ritm ameţitor şi începu să guste în tăcere această clipă perfectă, anticipînd momentul în care degetul lui va apăsa pe trăgaci. Atunci inima şi plămînii lui vor intra în armonie deplină şi va ţinti milimetric.

Se hotărîse pentru primul trofeu şi luneta lui se fixase asupra punctului pe unde va intra glonţul. Rana trebuia să fie mortală, dar fără să provoace prea multe stricăciuni premiului.

Oare de ce îi plăcea lui Malcolm Baldridge să complice şi mai tare lucrurile?

Momentul sosi – concordanţa desăvîrşită între plămîni şi inimă – şi Otto Vandenberg apăsă trăgaciul sigur pe el.

Datorită amortizorului, nici măcar urechile agile şi experimentate ale Viperei nu auziră împuşcătura.

Jagger îşi ridică mîna stîngă şi se întinse să o apuce de păr pe Jinx, imaginîndu-şi şuviţele încîlcite printre degetele lui. Inima începu să-i bată cu putere...

Jeff se răsuci brusc şi îl văzu pe Jagger repezindu-se asupra lui Jinx, cu o mînă spre părul fetei şi cu cealaltă ţinînd strîns cramponul, care plutea ameninţător deasupra ei. Fără să stea pe gînduri, o înşfăcă pe Jinx, împingînd-o într-o parte exact cînd Jagger se pregătea s-o atace.

Chiar atunci zări şi expresia de perplexitate de pe chipul tovarăşului său.

Jagger avu senzaţia că cineva l-a lovit cu un ciocan în cap.

Se împiedică. Îşi recăpătă echilibrul, dar ceva nu era totuşi în regulă.

Nu mai simţea nimic.

Scăpă cramponul din mînă şi trupul lui uriaş se rostogoli la pămînt.

Ce se întîmplase?

Cînd atinse podeaua şi realiză că nu-şi mai poate mişca picioarele, adevărul îl izbi cu toată forţa

Nu un ciocan îl lovise

Ci un glonţ.

Un glonţ îl nimerise în spate şi...

Îşi lăsă privirea în jos spre piept şi văzu cum sîngele i se scurge din rană pe cămaşă şi geacă.

Însă mintea sa tot refuza să accepte realitatea celor întîmplate. Dacă fusese împuşcat, de ce nu-l doare?

Încercă să vorbească, dar nu mai avea aer în plămîni şi, cînd vru să inspire, auzi un gîlgîit ce venea de undeva din adîncul pieptului.

Apoi nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL 37

Jeff ridicase deja arma luată de la monseniorul McGuire. Văzîndu-l pe Jagger cum cade, la început crezu că acesta se împiedicase cînd se repezise asupra lui Jinx. Apoi zări sîngele din rana de la pieptul lui şi tocmai se pregătea să se aplece spre el, cînd Jinx îl împinse lîngă perete. Chiar în clipa aia, un glonţ ricoşă în zidul din faţă, la cîţiva metri mai încolo.

– E unul de-al lor! şopti ea. O să ne nimerească!

Jeff se lăsă în genunchi şi ridică din nou arma, potrivindu-şi patul acesteia pe umăr şi bîjbîind febril în locaşul dispozitivul de siguranţă. Se uită prin lunetă şi pentru că nu dibui nimic, trase la nimereală.

Rafala de gloanţe porni ca un fulger şi se izbi de capătul îndepărtat al tunelului, zguduind liniştea cu răpăitul ei infernal. Jeff trase în toate direcţiile şi încărcătorul se goli într-o secundă Explozia micilor carcase metalice încetă şi totul se scufundă într-o tăcere adîncă. Băgă repede mîna în rucsacul preotului în căutarea unui nou încărcător, dar Jinx îl trase de braţ.

– Hai să ieşim de-aici, şopti ea. O să apară cu toţii imediat!

Fata porni înainte prin întuneric.

În loc să se ia după ea, Jeff se lăsă pe vine lîngă trupul nemişcat al lui Jagger.

– Jagger? rosti el blînd. Hei, Jag...

Vocea i se stinse cînd văzu că nu primeşte nici un răspuns. Se aplecă puţin şi îl apucă de încheietura mîinii ca să-i simtă pulsul.

Nimic.

Timp de un minut, Jeff rămase nemişcat, păstrînd parcă un moment de reculegere pentru tovarăşul său.

Se gîndi la trenul care l-ar fi spulberat, dacă Jagger nu l-ar fi tras după el în nişă. Şi la bărbatul pe care îl întîlniseră în adîncuri şi pe care Jagger îl omorîse, convins că intenţiona să-i facă rău.

Cum să-l lase pe Jagger aici? Ştia ce-l aşteaptă imediat ce va pleca de lîngă trupul neînsufleţit. Mai întîi ar apărea şobolanii, apoi insectele zburătoare şi într-un final furnicile şi gîndacii.

Dar avea de ales? Chiar dacă l-ar fi luat cu el, unde l-ar fi putut duce?

De undeva din umbră, desluşi vocea lui Jinx:

– Grăbeşte-te! O să ne prindă!

Mai zăbovi puţin şi în cele din urmă îl mîngîie pe frunte.

– Mulţumesc, şopti el. Ai fost un prieten bun.

Ridicînd cramponul lui Jagger, Jeff se uită la el pentru ultima dată. Apoi, se întoarse şi plecă grăbit.

Eve Harris apăsă butonul de emisie al staţiei ei radio de cîteva ori, ca şi cum simpla repetare a gestului ar fi determinat aparatul să-i respecte dorinţa. Însă ştia foarte bine că problema nu era transmiţătorul, ci chiar vînătoarea.

Nimic nu mergea cum trebuie.

Acum nici Vipera nu-i mai răspundea. Vipera, a cărei metodă preferată de vînătoare era să stea ascunsă, aşteptînd ca prada să se apropie. Vorbise cu el doar cu vreo cinci minute înainte şi vocea lui se auzise foarte clar

Iar acum nimic.

Îşi spuse că poate Vanderberg hotărîse să-şi schimbe poziţia poate voia ca locul ambuscadei să fie undeva mai jos în tunele, acolo unde nu exista arie de acoperire. După ce cumpăni mai bine, elimină varianta asta. Vandenberg era un laş în adîncul inimii lui şi ar fi rămas în ascunzătoare pînă la sfîrşit, lăsîndu-i pe ceilalţi să rătăcească pe coridoare şi nu ar fi tras decît dacă prada i s-ar fi oferit pe tavă.

Înjură printre dinţi şi îşi îndreptă din nou atenţia spre aparat, schimbînd frecvenţele una după alta, rugîndu-se ca măcar unul dintre vînători să fie în raza de acoperire.

Sau măcar să fie în viaţă...

Keith recunoscu sunetul de îndată ce-i ajunse la urechi. Ecoul acestuia reverberă aproape la nesfîrşit între zidurile de beton.

Rafala unei mitraliere semiautomate încărcate la maximum.

Heather, care doar cu o clipă în urmă se găsea în spatele lui, venise lîngă el şi-l ţinea strîns de braţ.

– De unde se aude? şopti ea, ca şi cum i-ar fi fost frică să vorbească tare în tăcerea bruscă ce se lăsase după salva de împuşcături.

– Din faţă, răspunse Keith, necăjit. Haide!

Fără să mai aştepte răspunsul ei, bărbatul porni repede cu paşi mărunţi spre zona de unde se auzise rafala de gloanţe. Fata îl prinse din urmă şi, în mai puţin de un minut, ajunseră la o intersecţie.

– Încotro? gîfîi Heather.

Punîndu-şi ochelarii cu vedere de noapte, Keith cercetă tunelele în ambele direcţii. La început nu zări nimic, dar apoi, undeva la limita vizibilităţii reperă o formă aşezată pe un fel de prag înalt ce ieşea în afara zidului. Semăna cu o...

– Pe-aici, spuse el. Repede!

De data asta începu să alerge din toate puterile.

În urma lui, Heather se luptă să ţină pasul cu el.

Perry Randall apăsă pe butonul de emisie al radioului său, rugîndu-se în tăcere să mai fie încă în raza de acoperire a aparatului.

– Aici Şarpele-cu-Clopoţei. Baza, răspunde! Aici Şarpele-cu-Clopoţei.

Ridică degetul şi îşi ciuli urechile pentru a surprinde o urmă de voce printre pîrîiturile pe care le scotea dispozitivul

Nimic.

Înjură în gînd, privind spre cadranul fosforescent al ceasului de mînă, după care plimbă raza firavă a pixului-lanternă peste harta de la sfîrşitul jurnalului său. Se afla în Sectorul 2 de la al doilea nivel şi, conform indicaţiilor, în sectorul vecin cîmpului de operaţiuni al Viperei. Dacă hăitaşii îşi făcuseră treaba corect, atunci Jeff Converse şi Francis Jagger nu puteau fi prea departe. Dar dacă apucaseră să mai coboare un nivel, şansa de a fi fost doborîţi de Năpîrca era foarte mare.

Nu conta dacă vreunul dintre vînători îl împuşcase pe Jagger – Randall nu dădea doi bani pe el. După ce îi studiase dosarul în timpul

unei întîlniri a Comitetului pentru Vînătoare, devenise clar că deținutul va fi o pradă ușoară – masiv și idiot, ca rinocerii, și devenea periculos doar dacă te apropiai prea tare de el. Randall bănuia că Jagger dăduse deja ortul popii și că acela care îl ochise se afla cel mai probabil în drum spre club cu prada marcată și însemnată pe hartă. Recuperatorii aveau să îi adune rămășițele de prin tunele, după care i-l vor livra lui Malcolm Baldridge. Însă Perry Randall și-l dorea nespus de tare pe Jeff Converse – din noaptea în care băiatul fusese arestat în stația de metrou, nu mai visase decît la acest moment. E adevărat că Heather insistase asupra nevinovăției lui pînă în ziua pronunțării sentinței, dar atitudinea ei nu îl surprinsese. Băiatul avea un șarm aparte ce-i sucise mințile fiicei lui, dar care pe el nu-l păcălise nici o clipă. Acum însă nimic nu mai conta – tînărul o să moară în mai puțin de o oră și plăcerea de a apărea cu un astfel de trofeu va fi de neînchipuit.

Numai că acum Perry Randall simțea că se petrec lucruri neobișnuite.

Puse în funcțiune din nou transmițătorul.

– Aici Șarpele-cu-Clopoței. Baza, răspunde! Aici Șarpele-cu-Clopoței.

Eliberă butonul și ascultă.

Tot nimic.

Chiar cînd era pe punctul de a mai încerca o dată, o explozie zgudui tăcerea din tunel.

Nu o singură împușcătură, ci rafala unei mitraliere semiautomate

Cu nervii întinși la maximum și adrenalina împrăștiindu-se în valuri prin corp, Randall își smulse casca mică din ureche și așteptă cu nerăbdare următoarea împușcătură pentru a fi sigur de direcția din care vine

Își aranjă ochelarii de protecție și privi prin ceața verzuie din fața lui.

Trei șobolani, invizibili cu o secundă în urmă, se furișau grăbiți de-a lungul podelei tunelului, în căutarea vreunui rest de mîncare. Doi dintre ei, își adulmecară reciproc mirosul și se repeziră unul la altul, hotărîți să-și apere teritoriul. Randall urmări excitat lupta celor două rozătoare și cînd, în sfîrșit, unul cedă și fugi, dispărînd printr-o crăpătură largă din zid, fu dezamăgit.

Lupta n-ar fi trebuit să se termine astfel, prin abandonarea cîmpului de bătălie de către unul din combatanți.

Învinsul n-ar fi trebuit să scape așa ușor.

Învinsul ar fi trebuit să moară.

Astăzi, învinșii *vor* muri. Aținat la culme, Perry Randall își îndreptă întreaga atenție spre partida de vînătoare.

Surprinse un alt sunet, de data asta al unor pași care se apropiau în fugă și se răsuci cu agilitatea unui șarpe pregătit să atace, scrutînd prin pîcla difuză.

Chiar și cu ajutorul ochelarilor cu vedere pe timp de noapte, aproape că nu observă silueta în mișcare.

Aproape, pentru că privirea-i era la fel de ageră ca și mintea și, cu toate că silueta dispăru într-o fracțiune de secundă, el nu o rată.

Un bărbat intrase în pasajul de deasupra lui.

Inima începu să-i bată cu putere cînd porni în căutarea acestuia.

Era convins că vînătoarea se va termina cît de curînd.

CAPITOLUL 38

Jeff auzea duduitul paşilor chiar în spatele lui, dar nu îndrăzni să-şi încetinească ritmul şi să arunce o privire peste umăr. Dacă era unul dintre vînători, chiar şi o simplă ezitare i-ar fi fost fatală. Dacă el şi Jinx voiau să scape, atunci trebuiau să meargă fără oprire, mişcîndu-se în zigzag înainte şi înapoi, astfel încît să nu se transforme într-o ţintă prea uşoară. În faţa lui se deschidea un pasaj îngust care ducea spre stînga. Alergă şi mai tare ca să-i atragă atenţia lui Jinx, se apropie de cotitură şi o trase pe fată după el. Îi acoperi gura ca să nu ţipe şi cu cealaltă mînă o lipi strîns de el ca să-i poată şopti direct la ureche.

– Rămînem aici, spuse el. Dacă nu ne aud, putem să-i doborîm noi primii.

După ce Jinx scutură uşor din cap în semn că a înţeles, Jeff o eliberă din strînsoare. Cu inima mai-mai să-i sară din piept, cercetă nervos locul. Pasajul în care intraseră era foarte îngust şi unul dintre ziduri era acoperit cu fire electrice. Dinspre tunelul principal se răspîndea o lumină slabă. Jeff scoase din rucsac lunetа de noapte ce-i aparţinuse monseniorului McGuire, o aprinse şi privi în adîncurile pasajului.

Acesta părea să se înfunde după mai puţin de cincizeci de metri. Pe cînd cerceta pereţii şi tavanul în căutarea unui loc prin care să iasă, Jinx îl apucă de braţ.

– Ascultă! şopti ea. S-au oprit.

Jeff se întoarse şi îşi ciuli urechile, chinuindu-se să surprindă ceva – orice – în tăcerea neaşteptată care îi înconjurase. Paşii pe care-i auziseră doar cu o clipă în urmă se opriseră într-adevăr.

Brusc, liniştea se sparse cînd huruitul îndepărtat al unui tren se insinuă în tunel. Totuşi, chiar şi-atunci cînd betonul începu să vibreze sub picioarele lor, sunetul familiar rămase înăbuşit şi Jeff înţelese motivul – trenul trecea pe deasupra lor, cu un nivel sau două mai sus.

Ceea ce însemna că, dacă voiau să scape, trebuiau să urce spre suprafaţă. Dar cum?

Dacă nu găseau nici un fel de deschizătură în pasajul în care intraseră, nu le mai rămînea decît să se întoarcă în tunelul de unde fugiseră mai înainte.

Praful scuturat din tavanul ce trepida se aşeză pe umerii lor.

Jeff ascultă tăcerea care se aşternu după ce trenul se îndepărtă. Era mult mai înfricoşătoare decît zgomotul paşilor.

Acum nu mai erau urmăriţi.

Acum erau vînaţi.

Heather Randall se cutremură cînd văzu cadavrul grotesc ce zăcea pe pragul de beton de sub tavanul tunelului. De-acolo de unde stăteau, nu puteau zări decît capul, umerii şi braţele. Capul, acoperit cu o claie de păr cărunt în care sîngele se închegase se înclina într-un unghi nefiresc. Un strop de lichid roşu picură în balta care se formase chiar sub el

Mîinile atîrnau în jos, ca şi cum ar fi vrut să atingă sîngele ce se scurgea sau arma care căzuse pe podea.

Luptîndu-se să-şi controleze senzaţia de greaţă, Heather se întinse instinctiv către Keith ca să-l apuce de mînă. Se apropiară şi mai mult pînă cînd zăriră şi partea cealaltă a capului, unde era şi rana care-i provocase moartea.

Părea că bărbatul încercase să se ferească de gloanţele trase, dar din ceea ce auziseră ei, Heather ştia că n-avusese nici o şansă; împuşcătura care-l omorîse îi smulsese jumătate din partea frontală, lăsîndu-i expusă masa gelatinoasă a creierului. În penumbra tunelului, întreaga scenă i se părea imposibilă – era evident că bărbatul pregătise cu atenţie o veritabilă capcană. Dar ce mersese prost?

– Ţine asta cît arunc eu o privire, spuse Keith încet, dîndu-i arma pe care o luaseră de lîngă trupul neînsufleţit al lui Carey Atkinson.

După ce Keith se căţără pe pragul de beton, Heather continuă să se uite la bărbatul mort.

Cum naiba de se lăsase împuşcat?

Apoi dădu cu ochii de puşcă. Era exact ca aceea pe care o ţinea ea în mînă.

Cînd îl găsiseră pe monseniorul McGuire, acesta nu era înarmat.

– Uite-i geanta, spuse Keith, trăgînd rucsacul şi sărind înapoi pe podea.

Chiar cînd se pregătea să-l deschidă îl trecu un fior pe şira spinării.

– Cred că cineva ne urmăreşte, şopti el. Ia-o din loc şi nu te uita înapoi.

Heather se supuse instrucţiunilor lui Keith. Oprindu-se doar cît să ridice arma omului mort, Keith plecă imediat după ea.

Perry Randall privi cele două siluete prin ochelarii de protecţie. Imaginile erau clare – un bărbat şi o femeie – dar nu suficient cît să-i identifice. Totuşi, în ciuda aburului lăptos, ambii aveau ceva familiar.

Sentimentul acesta îl împiedică pe Randall să îi omoare.

Eve ar fi făcut un adevărat tărăboi dacă nimerea doi dintre hăitaşii ei preţioşi. Ce uşor ar fi fost! Amortizorul de pe arma lui M-14A1 era pregătit şi nu trebuia decît să urmărească punctul strălucitor si roşu al razei laser, apoi îi ochea şi gata

Mai întîi bărbatul femeia, cu siguranţă, nu dispunea de reflexe agere şi probabil că nici n-ar fi apucat să înţeleagă ce a lovit-o.

Tot ce trebuia să facă era să ţintească un punct de pe capul bărbatului, să apese pe trăgaci şi să vadă cum punctul roşu al laserului se transformă în picături de sînge

Apoi ar fi terminat-o şi pe femeie chiar înainte ca bărbatul să cadă lat la pămînt.

Totuşi, poate că ar fi mai bine să îi urmărească încă o vreme.

Randall mergea în spatele lor, mişcîndu-se ca o fantomă tăcută, fără să scoată nici cel mai mic zgomot. Se opri cînd ajunse în dreptul cadavrului ce atîrna în afara nişei micuţe. Bănuise cine e încă din clipa în care îl văzuse prin ochelarii de protecţie, dar acum îi ridică

puțin capul și se uită la el. Chiar și cu chipul distrus de glonț, îl recunoscu imediat pe Otto Vandenberg.

Bărbatul și femeia îi furaseră arma, împreună cu rucsacul în care se găsea jurnalul.

Își puse din nou ochelarii și scrută întunericul din fața sa. Cele două siluete se îndepărtau din ce în ce mai tare. Dacă găseau vreun pasaj și scăpau pe-acolo...

Iar dacă ajungeau la suprafață cu agenda lui Vandenberg...

Perry Randall își potrivi arma pe umăr și îi eliberă siguranța. Aprinse luneta și se pregăti să apese pe trăgaci...

Heather încercă să-și spună că masa de carne împrăștiată pe podea chiar înaintea ei nu poate să fie cea a unui alt cadavru, dar simți că se înșală. Nu numai rigiditatea totală a trupului, picioarele crăcănate anormal sau petele de sînge de pe piept îi spuneau că se află în fața unui om mort.

Semnul clar era un șoarece care îi rodea de zor chipul.

Scăpă un strigăt înăbușit de oroare și repulsie, și pentru o clipă crezu că valul de greață pe care reușise să-l controleze pînă acum o să o copleșească. Ameți și se sprijini repede de perete ca să nu cadă.

Cînd Keith Converse se lăsă pe vine ca să examineze trupul de pe podea, Heather – covîrșită de imaginile macabre pe care le întîlnise toată ziua – nu-și mai dori decît să se ghemuiască, să închidă ochii și să încerce să-și limpezească gîndurile.

Dar chiar în momentul în care își îndoi genunchii văzu un punct roșu, tîrîndu-se pe jos spre ea

O iluzie.

Se concentră asupra lui, vrînd parcă să-l alunge cu puterea minții

Acesta însă se apropie și brusc își aminti ceva.

Zilele în care tatăl ei o învăța cum să folosească armele pe care le ținea în dulapul din bibliotecă.

„Pușca cu laser este cea mai bună. Noaptea, n-ai cum să ratezi. Plasezi punctul roșu undeva în fața ta pe pămînt, apoi începi să-l miști pînă cînd atinge ținta. Nu-ți mai rămîne decît să apeși pe trăgaci."

Punctul veni și mai aproape și Heather strînse cu puterea arma pe care o ținea în mînă.

Arma care semăna atît de bine cu cea a tatălui său din...

Scîrba şi teroarea se transformară în furie rece, pură.

Îşi mişcă repede degetele şi găsi siguranţa pe care o scoase uşor.

Mută puşca pe foc automat.

Apoi o ridică, pînă cînd vîrful acesteia se situă cam la o jumătate de metru deasupra capului lui Keith Converse şi privi prin obiectiv. La distanţă, silueta care se profila în lumina neclară a becurilor din tavan părea un fel de spectru.

Heather apucă trăgaciul, apoi balansă ţeava puştii înainte şi înapoi.

Exact cum îi arătase tatăl ei...

Punctul roşu de pe podea dispăru şi tunelul se zgudui de rafala furioasă a puştii automate. Fără să dea nici o secundă drumul la trăgaci, Heather goli încărcătorul, gloanţele împrăştiindu-se în toate părţile. După ce consumă şi ultimul cartuş, fata mai auzi încă gloanţele ricoşînd dintr-un perete în altul.

Cînd liniştea îi învălui din nou, Keith se ridică în picioare.

– Isuse, şopti el.

– Tocmai se pregătea să ne omoare, spuse Heather, pe un ton sumbru.

Mîinile i se înmuiară şi arma zăngăni pe betonul dur.

– Se pregătea să ne omoare exact aşa cum m-a învăţat.

Keith o privi sever.

– Cine? întrebă el, nerăbdător să audă răspunsul rostit chiar de gura ei.

La capătul puterilor, Heather cedă nervos:

– Tatăl meu! izbucni ea. Nu înţelegi? Era tatăl meu!

După ce ecoul vorbelor ei sfîşietoare se stinse, fata porni încet prin întuneric spre locul în care căzuse tatăl ei. Îl găsi întins pe spate, plin de sînge în zona pieptului. Avea ochii deschişi şi, cînd îşi plimbă lanterna pe chipul lui, el păru că se uită la ea cu surprindere. Îngenunche şi îl mîngîie blînd pe obraz.

– Îmi pare rău, şopti Heather. Îmi pare atît de rău!

Totuşi, era perfect conştientă că nu-i lăsase nici o altă posibilitate.

Tatăl ei stabilise regulile, nu ea, şi, dacă ar fi ezitat chiar şi o secundă, acum ar fi fost moartă.

– Ce-ai făcut? spuse ea îndurerată. Oh, tati, ce-ai făcut!

Se ridică şi se întoarse lîngă Keith.

Mitraliera semiautomată se oprise, dar nici Jinx, nici Jeff nu se mişcară, rămînînd lipiţi de zidul pasajului în care se ascunseseră.

Sunetul unui obiect greu care căzu pe podea sparse tăcerea.

Jeff cîntări repede toate posibilităţile, încercînd să hotărască pasul următor. Era clar că persoana din întuneric nu trăsese în ei – ar fi auzit gloanţele ricoşînd în pereţi şi în conducte dacă omul înarmat ar fi ochit în direcţia lor.

Aşadar, împuşcăturile se îndreptaseră în partea cealaltă.

Dar de ce?

Şi în cine?

Însă ce mai conta? Cînd vînătorul avea să-şi dea seama de greşeală, va încărca arma din nou şi atunci...

„În schimb, dacă apuca şi trăgea el primul..."

Găsise rezolvarea.

Puşca pe care şi-o însuşiseră de la monseniorul McGuire atîrna de umărul lui. Jeff o dădu jos şi o încărcă. Arma îi dădea o senzaţie ciudată – era grea, rece şi periculoasă în acelaşi timp.

Nimic din aspectul ei nu arăta că este o armă sportivă. Jeff mai văzuse puşti de vînătoare şi înainte – cu zecile chiar. Pe unele le admirase pentru măiestria remarcabilă cu care fuseseră făcute. Cele mai bune părcau chiar calde la atingere, atît de perfect netezit era patul acestora. Multe dintre ele erau gravate cu aur, argint sau fildeş, avînd aspectul unor veritabile opere de artă.

Acelea erau puştile folosite pentru tir sau vînătoare.

Arma din mîna lui însă era confecţionată din metal dur şi cauciuc tare, şi fiecare parte fusese concepută în aşa fel încît să funcţioneze perfect.

Era ca şi cum cel care proiectase puşca ar fi ştiut că o să fie folosită o singură dată şi se încăpăţînase să nu o înfrumuseţeze în vreun fel. Jeff o apucă strîns, apoi îi eliberă siguranţa.

Şi cu asta, gata? Nu-i mai rămînea nimic altceva decît să păşească în tunel, să o îndrepte în direcţia de unde se auzise rafala şi să apese pe trăgaci?

Privi în jur cercetînd întunericul pentru ultima oară în căutarea unei alte soluţii, dar ştia că totul e în zadar.

Venise clipa să se înfrunte cu cel care-l pîndea.

– Stai aici, îi şopti el lui Jinx. Pe mine mă vor. Nu le pasă de tine.

– Dar...

Cuvintele fetei fură întrerupte brusc de un strigăt nefericit:

„Tatăl meu! izbucni ea. Nu înțelegi? Era tatăl meu!"

Jeff încremeni sub forța ecoului care răspîndea la nesfîrșit aceleași vorbe.

„Tatăl meu... tatăl meu... tatăl meu..."

– Heather, șopti el.

Își imagină atunci cum ar fi stat în mijlocul tunelului, descărcînd arma prin beznă, cu intenția de a-l ucide pe cel care se găsea acolo.

Și probabil că *ar fi* omorît pe cineva.

Ar fi omorît-o pe Heather.

Azvîrlind arma, Jeff Converse se repezi afară din pasaj.

Keith auzi un zgomot care îl avertiza că cineva se mișcă undeva în fața lui. Se aplecă spre pușca pe care o recuperase din balta de sînge formată sub cadavrul Viperei, o ridică pe umăr și potrivi mecanismul pentru foc automat.

Privi prin obiectivul lunetei și văzu silueta unui bărbat care trecea chiar prin dreptul luminii aruncate de becurile prinse în tavan. Își apăsă degetul pe trăgaci, dar cînd silueta mai făcu un pas, ezită.

– Jeff? șopti el, cu vocea gîtuită.

Pentru Heather însă fu suficient. Porni în goană spre iubitul ei, strigîndu-l pe nume. Keith dădu să arunce arma și să alerge după ea, ca să fie împreună cînd îl vor îmbrățișa pe Jeff. Se răzgîndi, totuși.

Mai bine să-i lase să savureze momentul

Puse pușca într-o parte, se aplecă după rucsacul lui Vandenberg și scoase radioul. Își așeză casca la ureche, învîrti micul comutator și auzi o voce.

Vocea lui Eve Harris.

– Aici, Baza. Vipera, raportează.

Keith duse aparatul la buze și vorbi încet, rostind cuvintele clar.

– Vipera s-a dus, spuse el. Aici e Keith Converse, doamnă Harris. Vipera a murit. La fel și Năpîrca, Salamandra și Șarpele-cu-Clopoței. Poate reușești să salvezi Cobra, cine-o fi el.

Keith aruncă radioul în rucsac și porni să-și îmbrățișeze fiul.

CAPITOLUL 39

Eve Harris privi furioasă aparatul din mîna sa. Era imposibil – Converse încerca s-o ducă de nas! N-aveau cum să fie cu toţii morţi – părea de domeniul fantasticului să fi doborît cinci oameni perfect înarmaţi.

Nu – nu cinci.

Doar patru.

Cobra – Arch Cranston – se afla încă în viaţă. Aşa că lor le revenea sarcina de a-i termina pe nemernicii ăia.

Îşi mută privirea spre Malcolm Baldridge, care stătea lîngă uşa de la camera lui privată de lucru. Părea atît de împietrit, încît puteai foarte uşor să-l confunzi cu unul dintre trofeele pe care le aranja cu atîta talent.

– Adu-mi un rucsac şi o armă! se răsti ea.

Baldridge nu se mişcă decît în clipa în care femeia făcu un pas spre el, privindu-l cu ochi strălucind de furie

– Nu poţi... începu Baldridge, dar Eve îl întrerupse.

– Tu faci ce-ţi zic eu, porunci ea cu voce joasă.

Primejdia care emana din tonul ei îl determină pe Baldridge să intre imediat în încăperea alăturată. După ce bărbatul ieşi din camera, Eve se dezbrăcă şi se schimbă într-un costum negru puţin cam mare pentru ea. Cînd termină, Baldridge se întoarse, ducînd într-o mînă un rucsac, iar în cealaltă o puşcă SSG-PI.

– Are şi vedere cu infraroşu şi..., zise el, dar Eve nu-l lăsă să termine.

– Ştiu foarte bine ce are, şuieră ea printre dinţi, smulgîndu-i arma şi verificînd-o cu mişcări precise. Şi pentru cultura ta generală, să-ţi intre bine-n cap că ştiu şi cum s-o folosesc.

Scormoni repede prin rucsac şi înlocui radioul cu al ei, potrivind aparatul pe frecvenţa lui Arch Cranston. În cele din urmă îşi potrivi ochelarii de protecţie, deschise uşa care dădea în tunel şi se pregăti să pornească la drum. După ce Baldridge închise şi zăvorî uşa în urma ei, răsuci lentilele ochelarilor pentru vederea de noapte şi bezna se transformă într-o strălucire verzuie. Îşi întoarse încet capul dintr-o parte în alta, cercetînd tunelul în ambele direcţii.

Cu excepţia unui şobolan imens care se tîra de-a lungul peretului din stînga, tunelul era gol. Băgă mîna în rucsac, scotoci o vreme, apoi scoase transmiţătorul şi după ce apăsă pe butonul de emisie, şopti în microfon:

– Cobra, aici Baza. Răspunde!

Pentru că nu primi nici un răspuns, repetă cuvintele. Nimic. Înjură în gînd şi dădu drumul aparatului într-unul din buzunarele de la geaca neagră.

Revizui în minte hărţile tunelelor pe care oamenii ei le alcătuiseră de-a lungul anilor. Raza de acoperire nu era foarte largă, ceea ce însemna că Keith Converse se afla mult mai aproape de ea decît Arch Cranston, presupunînd, evident, că Arch mai trăia. Dar se putea baza ea, oare, pe această prezumţie?

Dacă Keith Converse o mintea? Şi Cranston era mort?

În acelaşi timp Converse ar fi putut-o minţi la fel de bine şi în privinţa celorlalţi. Poate că numai Vandenberg dăduse colţul! Scoase aparatul din nou şi încercă rapid să-i contacteze pe membrii echipei.

Tăcere

Înjură din nou, apoi se hotărî. Ultima oară cînd îi raportaseră, Viperа se afla în Sectorul 3 la Nivelul 2. Eve Harris vizualiză harta şi locul de unde Vandenberg se pregătise să-şi lanseze atacul, ca şi cum ar fi avut în faţă ultima pagină a agendei lui. Strînse mai bine în mînă puşca Steyr şi îşi continuă drumul.

– Ce se întîmplă? întrebă Heather cînd aparatele din rucsac prinseră viaţă unul după altul.

– Încearcă să descopere dacă am tras-o pe sfoară, răspunse Keith.

Scoase staţia lui McGuire tocmai la timp ca s-o audă pe Eve Harris din nou. Vocea ei era mai clară decît fusese cu cîteva minute în urmă, cînd vorbise cu ea.

– Cred că a intrat în tunele, spuse el.

– Unde?

– E în spatele nostru, replică Jeff, cu ochii lipiți de ultima hartă din agenda lui Perry Randall.

– Uite, îi atenționă el și Heather privi peste umărul lui la pagina luminată de lanternă.

Jeff așează un deget pe pagina unde scria Nivelul 1, Sectorul 1.

– Cred că pe-aici au intrat.

Mai răsfoi cîteva pagini și le arătă un alt loc.

– Iar aici sîntem noi.

– Dar cum ieșim afară? întrebă Heather.

Jeff clătină din cap.

– Au un soi de santinele peste tot.

– Iar noi avem arme, rosti Keith cu voce aspră.

Jeff se uită spre tatăl lui.

– Și dacă ne-apucăm să tragem într-o stație de metrou...

Nu mai era nevoie să-și continue gîndul. Cu toții știau ce s-ar putea întîmpla dacă împușcau în stînga și-n dreapta. În cîteva secunde ar fi omorît peste zece oameni și ar fi rănit de două ori pe-atît. Jeff își mută degetul pe un alt punct de pe hartă.

– Aici, le arătă el. Cred că pe aici putem să ieșim, dacă reușim să ajungem atît de departe.

Cei trei stăteau adunați în jurul lui, dar Jinx fu aceea care rosti cu glas tare același lucru la care se gîndeau cu toții.

Nu e nimic acolo – nu se vede nici un puț sau pasaj.

Exact, sublinie Jeff. Asta este și ceea ce căutăm – un loc în care să nu fie nimic.

Închise agenda, ridică una dintre arme și se îndreptă spre vest, aducîndu-și aminte ce văzuse cu o săptămînă înainte să fie arestat.

Poate, cu puțin noroc, mai era încă acolo...

„Nu s-a întîmplat nimic, își spuse Eve Harris. Doar închipuirea mea e de vină."

Dar nu-și imagina deloc. Lumina verzuie din obiectivul ochelarilor de protecție devenea din ce în ce mai întunecată.

Dar asta nu era o problemă – nu încă. Avea lanterna în rucsac! Și-l dădu jos de pe umăr, îi desfăcu fermoarul și băgă mîna în el.

Nici urmă de lanternă!

Dar trebuia să fie acolo!

Începu să scotocească frenetic în toate buzunarele, dar nu găsi nimic. Nenorocitul ăla de Baldridge! De ce nu verificase geanta?

În fine, va trebui să rămînă o vreme fără lumină. Își așeză rucsacul și pușca la loc pe umăr și-și scoase ochelarii de pe cap. Așteptă pînă se obișnui cu întunericul, dar bezna era mai adîncă decît credea. Deschise ochii cît putu, dar primele gheare ale fricii începură să pună stăpînire pe ea.

„O să mă descurc, își repeta ea întruna. Știu exact unde mă aflu și, dacă trebuie, o să folosesc din nou ochelarii." Dar oricît de tare se străduí să se liniștească, știa că se înșală. Cunoștea cotiturile foarte bine – trei cu totul și nu trecuse la alt nivel. Dar pe măsură ce întunericul se strîngea tot mai tare în jurul ei, frica se transformă în teroare, așa că se văzu nevoită să-și pună la loc ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

Pentru un moment, ceața verde străluci intens și temerile i se mai domoliră. Dar cîteva secunde mai tîrziu, lumina verde păli și teama i se insinuă din nou în suflet.

„Cranston, se gîndi ea. Contactează-l pe Cranston."

Bîjbîi în buzunar după stația radio, apăsă emițătorul și șopti în dreptul microfonului:

– Aici, Baza. Cobra, răspunde! Aici, Baza!

Încercă de trei ori, dar nu primi nici un răspuns.

Băgă aparatul la loc și făcu repede calc întoarsă pe drumul pe care venise. Mări pasul cînd realiză că ochelarii își pierdeau din putere.

În cele din urmă, ajunse la ultima cotitură. Își aminti clar că o luase spre dreapta, așa că acum vră spre stînga și privi la distanță.

Tunelul părea să se întindă la nesfîrșit.

Era imposibil – tunelul nu avea cum să fie atît de lung. Alesese un drum greșit?

Se răsuci și se uită în direcție opusă.

Din nou culoarul părea să nu aibă capăt.

Ceața verde devenise și mai întunecată, iar Eve nu mai era așa sigură de ea. Se întoarse pentru a doua oară, căutînd orice indiciu care să o ajute. Degeaba.

De unde venise? Nu mai știa.

Pentru că bateriile se consumaseră aproape de tot, Eve își smulse frustrată ochelarii. Aceștia căzură cu o pufnitură pe betonul dur și femeia se trezi din nou în cea mai profundă beznă din cîte întîlnise vreodată.

Își aminti că membrii clubului menționau întotdeauna lumina becurilor utilitare! Așa că în cea mai mare parte a timpului nu erau nevoiți să poarte ochelarii.

În cea mai mare parte a timpului.

Dar nu tot timpul.

„Ochelarii!

Trebuia să-i găsească!"

Se așeză în patru labe și începu să pipăie prin mîzga care acoperea podeaua. N-avcau cum să fi căzut foarte departe – nu mai încolo de doi, trei metri! Întinse mîna și un ciob de geam spart îi sfîșie palma. Își trase repede mîna și și-o duse la buze.

Gustul sîngelui îi umplu gura.

Cu cealaltă mînă își controlă încet palma ca să vadă cît de gravă era tăietura. Sîngele îi curgea pe lîngă încheietură și degetele ei murdare atinseră locul în care pielea era zdrelită. Rana se întindea pe cel puțin trei centimetri, de-a lungul palmei. Își mușcă buzele de durere și usturime, cînd atinse rana.

Strînse tare pumnul ca să oprească puțin hemoragia și începu să se tîrască prin întuneric cu mîna stîngă întinsă. Se opri brusc chiar înainte de a atinge orice altceva, îngrozită că s-ar putea tăia din nou.

Se ridică în picioare împleticindu-se și făcu un pas, dar se ciocni de un zid.

Panica aproape că o scoase din minți, dar se stăpîni. Lipindu-se de perete, făcu tot posibilul să-și domolească bătăile inimii și senzația de sufocare.

„Lumina, se gîndi ea. Trebuie să găsesc lumina!"

Dar oriunde se uita nu era decît întuneric.

Întunericul și animalele adîncurilor care brusc începură să forfotească.

Îndreptîndu-se spre ea.

Jeff încremeni.

– Ce e? întrebă Heather din spatele lui. Ce s-a întîmplat?

Tînărul o strînse tare de degete.

– Ascultă, spuse el.

Tăcerea din jur nu era tulburată decît de zgomotul picăturilor de apă care se scurgeau din conductele sparte. Apoi auziră cu toţii, o bufnitură. Era ca şi cum cineva scăpase un obiect de la mare înălţime.

După numai un minut auziră din nou: *buf!*

Se aflau încă în tunelul utilitar, dar dădură de un pasaj de trecere şi se părea că zgomotul venise din direcţia aceea. Dar înainte să-l audă din nou, auziră un alt sunet care risipi tăcerea. De data aceasta, era sunetul familiar al metroului. Acesta deveni din ce în ce mai puternic, iar ei simţiră pînă şi curentul de aer împins de trenul care venea spre intersecţia cu pasajul. Imediat zăriră fasciculul puternic chiar deasupra lor, apoi trenul care trecu duduind spre capătul pasajului. Luminile farurilor stăluceau ca un stroboscop, vagoanele trepidau şi frînele începură să scîrţîie ca şi cum s-ar fi oprit într-o staţie.

Într-un final vuietul se stinse şi liniştea deveni din nou stăpînă. Chiar cînd se pregăteau să intre în pasaj, Jeff surprinse un punct roşu, care dispăru însă de îndată. Fiecare nerv din corp îl avertiza de existenţa unei primejdii, aşa că se opri, nelăsînd-o pe Heather să mai înainteze. Erau atît de aproape de libertate! Pe de altă parte însă, putea să bage mîna-n foc că mai era cineva acolo care nu dorea ca ei să ajungă la locul pe unde ar fi izbutit să scape din tunele fără să mai fie nevoiţi să înfrunte vînători, hăitaşi sau cine mai ştie ce altceva

Cei trei se strînseră în jurul lui şi Jeff îi atenţionă asupra pericolului cît putu el de încet:

– E cineva acolo. Unul dintre vînători.

– Mergem noi primii, răspunse Keith la fel de încet Heather şi Jinx, voi rămîneţi aici.

Amîndouă fetele deschiseră gura să protesteze, dar cînd Jeff clătină din cap, ducîndu-şi degetul la gură, nu mai îndrăzniră să spună nimic.

– Staţi aici pînă cînd vă facem noi semn, mai adăugă el.

În timp ce Heather şi Jinx se ghemuiră lîngă un perete, Jeff şi Keith se furişară tăcuţi prin întuneric, apropiindu-se din ce în ce mai mult de locul în care pasajul lor se intersecta cu tunelul din faţă. Fiecare purta

cîte o armă şi unul dintre rucsacurile recuperate de la vînători. Cînd ajunseră la răscruce, Jeff se lipi de un zid şi Keith de celălalt.

Aşteptară, ascultînd.

Nimic.

Secundele se transformară în minute.

Tot nimic.

Jeff se pregătea să facă primul pas în tunel, dar tatăl lui îi făcu un semn din cap să nu se mişte. Apoi, Keith ţipă în gura mare:

– Vin după tine, lepră!

Exact cînd strigătul lui sfîşie bezna, aruncă rucsacul pe care-l purta în tunelul slab luminat de becurile montate la distanţă mare unul de altul.

Arch Cranston – cu nume de cod „Cobra" – deja muşcase momeala cînd pricepu că totul nu e decît o capcană. La auzul cuvintelor furioase, îşi ridicase arma la umăr, ochise obiectul care fusese azvîrlit în tunel şi apăsase pe trăgaci fără să realizeze că nu era bărbatul pe care-l aşteptase.

Prea tîrziu. Greşeala comisă avea să-l coste scump.

Înainte ca ecoul vorbelor lui Keith să se stingă, auziră rafala unei puşti şi rucsacul se făcu ferfeniţă sub ploaia de gloanţe. Keith profită de moment, sprijini arma Steyr la nivelul taliei, păşi în tunel şi ţinti în direcţia de unde veniseră împuşcăturile. Calm, apăsă pe trăgaci declanşînd un adevărat infern.

După ce gloanţele ricoşară în toate părţile, nu se mai auzi decît un geamăt scurt.

– L-am nimerit, îl auzi Jeff pe tatăl lui murmurînd. Să mergem.

Făcînd un semn spre Jinx şi Heather, Jeff aşteptă pînă cînd fetele îl prinseră din urmă, apoi se afundă în tunel în direcţia opusă celei în care căzuse şi ultimul vînător.

Eve Harris auzi două rafale de foc şi se aruncă instinctiv pe podeaua tunelului. Protejîndu-şi mîna dreaptă, îşi lăsă toată greutatea pe cealaltă şi o durere ascuţită o străfulgeră pînă în umăr. Scrîşnind din dinţi, se rostogoli, se scutură de povara rucsacului şi a puştii, şi reuşi să se ridice în picioare.

Cu grijă, îşi atinse încheietura de la mîna stîngă. Durerea era atît de atroce, încît nu avea cum să fie doar o simplă luxaţie. Cel mai probabil îşi fracturase osul.

„Afară, se gîndi ea. Trebuie să ies afară."

Cu paşi nesiguri, porni din nou de-a lungul tunelului, pipăind zidul lateral cu mîna dreaptă, aproape amorţită din cauza tăieturii din palmă. Deasupra ei zări un licăr de lumină.

La început crezu că e doar o iluzie, dar o secundă mai tîrziu văzu că nu se amăgise – undeva, foarte departe, strălucea o lumină slabă. Uitînd de suferinţă, o luă la goană prin întuneric. Panica dispăruse şi sufletul i se umplu de speranţă. Apoi, atît de brusc încît nici nu apucă să se ferească, piciorul ei drept nimeri într-un gol. Căzu şi se izbi cu faţa de marginea unui puţ, zdrobindu-şi nasul. Urlînd de durere, alunecă la vale prin canal, lovindu-se haotic de pereţii acestuia.

O secundă mai tîrziu atinse podcaua de la nivelul inferior, aproape strivită de impactul cu betonul dur.

Timp de cîteva secunde rămase împietrită.

Durerea o cuprinsese ca într-un cleşte.

Dar nu murise. Nici măcar nu-şi pierduse cunoştinţa din cîte îşi dădea seama, pentru că vedea clar – foarte clar – lumina unui bec ce atîrna sub sîrma lui de protecţie chiar la cîţiva metri mai încolo.

O să fie bine!

Încercă să-şi recapete suflul, străduindu-se să ignore durerea cumplită ce puse stăpînire pe ea

Apoi, încercă să se ridice în capul oaselor.

Şi descoperi că nu poate

Nu putea să-şi mai mişte nici mîinile, nici picioarele

Se simţea de parcă fiecare os i se sfărîmase în bucăţele

Încercă să ţipe atunci, să strige după ajutor, dar pînă şi vocea o părăsise.

Dar tocmai cînd orice speranţă părea deşartă, din depărtare se auzi ceva.

Paşi.

Înceţi, tîrşîiţi, dar totuşi nişte paşi!

Venea cineva! Cineva care o va ajuta! O bucurie nebună îi umplu sufletul. N-o să moară – o să fie bine.

Paşii se apropiau din ce în ce mai tare, apoi văzu un chip aplecîndu-se peste ea.

Era un bărbat care îngenunchease şi o privea curios. Faţa lui murdară era acoperită cu o barbă ţepoasă şi avea ochii înroşiţi. Se aplecă şi mai tare spre ea şi cînd deschise gura, respiraţia lui rău mirositoare o izbi cu atîta putere, încît avu senzaţia că nimerise într-un canal cu resturi menajere. Pîntecele i se convulsionă spasmodic şi, fără să se mai poată controla, din gît îi ieşi un jet de vomă. Bărbatul se dădu înapoi scîrbit, ştergîndu-şi petele de vomă de pe obraji cu mîneca împuţită de la haină, după care o înjură de mama focului. O clipă mai tîrziu se ridică în picioare şi îi arse un şut. Eve simţi cum urechea i se sfîşie în două cînd vîrful scîlciat al bocancului o lovi. Bărbatul se îndepărtă, afundîndu-se în întuneric şi suduind încet printre dinţi.

În timp ce tuşea ca să-şi elibereze căile respiratorii de propriul lichid gastric, femeia văzu primii şobolani ieşind din crăpăturile lor ascunse, atraşi de mirosul proaspăt de sînge.

Sîngele ei...

În zadar încercă să strige.

Chiar dacă ar fi fost în stare să scoată şi cel mai mic sunet, nu mai era nimeni care s-o audă.

Mergeau spre nord prin tunelul de metrou. Jeff era aproape sigur că ştie unde se află – chiar sub Broadway – şi că locul pe care îl caută se găseşte undeva în faţă. Şi-atunci, în depărtare o zări.

O geană de lumină, atît de subţire, încît numai un ochi ager o putea vedea. Mări ritmul, apoi, nerăbdător, începu să alerge. În spatele lui se auzea tropotul paşilor tatălui său, ai lui Jinx şi ai lui Heather. Se deplasau printre şinele aşezate una lîngă alta. Raza de lumină deveni din ce în ce mai strălucitoare.

Înaintea lor mai apăru un punct luminos. Deşi era mic de tot, Jeff îşi dădu seama că este un alt tren care se îndrepta spre ei.

– Trebuie să ieşim de pe şine! strigă Jinx.

Dar nu exista nici un loc unde să se poată adăposti – nici o nişă tăiată în perete, nici măcar o pasarelă! Dar raza de lumină era doar la cîţiva zeci de metri distanţă.

– Grăbiţi-vă, urlă el. Încă mai putem reuşi!

Alergă şi mai repede, repezindu-se înainte în direcţia trenului ce venea mugind.

Vuietul se înteţi şi curentul de aer îi biciui faţa.

Ceilalţi trei îl urmau îndeaproape.

Şi brusc ajunseră în locul miraculos. Acolo, o bucată de placaj acoperea o gaură din zid, fixată atît de prost pe dinafară, încît lumina zilei se vedea clar acum.

– Nu! o auzi pe Heather ţipînd cînd aceasta realiză ce are el de gînd să facă.

Dar era prea tîrziu.

Jeff se aruncă înspre bucata de lemn, sărind peste cea de-a treia şină electrificată, cu braţele ridicate şi trupul răsucit, astfel încît să izbească placajul cu umărul. Dacă acesta rezista, iar el cădea pe spate...

Jeff se încordă şi lovi cu putere. Bolţurile în care placajul era prins de beton scoaseră un sunet ascuţit, dar nu cedară şi Jeff se prăbuşi pe pietriş, la nici un centimetru de şina mortală.

Un claxon asurzitor, urmat de scîrţîitul frînelor umplu tunelul. Jeff se uită în sus şi văzu trenul care continua să vină spre el ca un monstru imens. Pe moment, îngheţă precum un iepure surprins de forţa crudă a unui animal de pradă. Imediat auzi o voce ce reuşi să străpungă talmeş-balmeşul infernal.

– Jos! Acum!

Se supuse orbeşte, aruncîndu-se cu faţa în pietriş, după care îl auzi pe tatăl său urlînd din nou:

– Foc!

Mugetul trenului în mişcare fu acoperit de o rafală de gloanţe Jeff se lipi de pămînt, ferindu-se, dar totul se termină într-o secundă. Lumea din jurul lui se schimbase brusc.

Lumina, lumina zilei, pătrundea prin gaura din beton. Placajul de lemn era ciuruit. Jeff se ridică în picioare şi, ajutat de Heather şi de tatăl său, se grăbi să iasă prin deschizătura din perete. Jinx veni după ei. Clipiră cu toţii orbiţi de strălucirea intensă a soarelui şi inspirară adînc adierea blîndă ce bătea dinspre rîu. În spatele lor, trenul trecu vuind şi dispăru ca o fantomă. Jeff îşi întoarse capul şi privi groapa largă ce se întindea în faţa lui.

Nu mai avea acelaşi aspect ca atunci cînd, cu multe luni în urmă, el şi colegii lui de la cursul de construcţie urbană făcuseră un

tur al şantierului. Atunci, locul era doar o groapă uriaşă plină cu echipament greu, adus să sape cît mai adînc în pămîntul de sub oraş. Acum locul era nivelat şi muncitorii lucrau – muncitorii pe care-i auzise cînd încă se mai afla în tunele. Aceştia manevrau, cu ajutorul macaralelor, grinzile imense ce urmau să fie ancorate în fundaţia clădirii care peste doi ani se va transforma într-unul din zgîrie-norii inconfundabili ai oraşului.

Peste tot în jur se zăreau cofraje din lemn pentru beton şi, uitîndu-se la ele, Jeff realiză că peste cîteva săptămîni – şi poate chiar mai puţin – deschizătura prin care ieşiseră urma să fie blocată pentru totdeauna.

Dar nu mai avea importanţă. Nimic nu mai conta pentru că era liber – scăpase de închisoare, scăpase de tunelele îngrozitoare şi se smulsese din braţele morţii.

Se întinse spre Heather şi o îmbrăţişă strîns, trăgînd adînc în piept aerul curat al după-amiezii. Se aplecă puţin şi-şi lipi buzele de urechea ei.

– Ce zici de-o plimbare pe jos pînă acasă? murmură el. Mi-e teamă că n-am să mai folosesc metroul multă vreme de aici înainte.

CINCI ANI MAI TÎRZIU

Randall Converse strînse cu putere mîna bărbatului cînd privi în jos spre scări.

– Nu vreau, zise el, agățîndu-se de mîneca tatălui său.

Ferindu-se puțin într-o parte pentru a evita mulțimea de oameni ce ieșea din stația de metrou de pe Broadway, Jeff se lăsă pe vine, astfel încît să se poată uita direct în ochii fiului său. Chipul băiețelului de patru ani căpătase expresia încăpățînată și încruntată care apărea pe fața lui Keith cînd lua o hotărîre și nimic nu-l mai putea convinge de contrariu.

– Dar n-o să pățești nimic, Randy, spuse Jeff, străduindu-se ca vocea să nu-i trădeze nervozitatea pe care o resimțea la gîndul că trebuie să coboare la metrou.

Chiar și-acum, după atîția ani, încă mai tresărea și i se făcea stomacul ghem cînd se deplasa cu acest mijloc de transport. În vagon sau cînd aștepta pe peron, se trezea că se uită peste umăr, cercetînd chipurile vagabonzilor și ale cerșetorilor ce forfoteau prin stații, dacă polițiștii nu se aflau prin preajmă. Ori de cîte ori metroul trecea prin tunele, îl cuprindea o senzație de sufocare și uneori i se părea că vede chipurile hăitașilor, stînd la pîndă în întuneric. Se mai liniștea cînd ajungea în lumina strălucitoare a stațiilor, dar sentimentul de claustrofobie nu dispărea decît atunci cînd ieșea la suprafață. El și Heather stabiliseră ca fiul lor să nu cadă pradă propriilor temeri, în ciuda împotrivirii părinților lui Jeff.

– Milioane de oameni călătoresc cu metroul în fiecare zi, insistase Jeff cînd părinții lui – pentru prima dată de acord asupra

unui subiect – se arătară şocaţi de ideea de a-l duce pe Randy cu metroul.

– Nu vreau să-i fie frică să îl folosească.

Acum zărea în ochii lui Randy aceeaşi frică pe care o văzuse şi în privirea mamei lui cînd îl implorase să nu-l ducă pe nepotul ei prin tunele.

– N-are de ce să-ţi fie teamă, rosti el, dîndu-i într-o parte de pe frunte o şuviţă de păr castaniu şi cîrlionţat. E doar un tren ca oricare altul. Nu-ţi place trenul care ne aduce în oraş?

Randy nu răspunse, dar Jeff observă cum încet-încet, expresia de frică se transforma în curiozitate.

– Şi nu vrei să vezi unde am locuit înainte să te naşti tu?

Randy clătină din cap, dar nesiguranţa din ochii lui mari îl făcu pe Jeff să-şi ia băiatul în braţe.

– Dar dacă te duc eu aşa, ce zici?

– Nu! se împotrivi Randy brusc. Nu mai sînt bebeluş!

Îi dădu drumul băiatului, îl luă de mînă şi porniră împreună să coboare scările.

Jeff simţi un nod în gît.

– Nu-i aşa că nu e rău? întrebă el, după ce se aşezară pe scaune în vagonul bine luminat, cîteva minute mai tîrziu.

Randy nu spuse nimic decît atunci cînd trenul prinse viteză şi intră în tunel.

– Şi dacă se opreşte aici? întrebă copilul. Cum mai ieşim? O să mergem pe jos?

Numai gîndul că ar putea fi obligat să străbată tunelele pe jos îl înfioră pe Jeff din cap pînă-n picioare, dar cînd vorbi vocea îi era calmă:

– N-are cum, îşi linişti el fiul. Iar dacă se va întîmpla, va veni cineva să-l repare

După o vreme, Randy păru că se mai relaxează. Pe măsură ce staţiile se perindară una după alta, Jeff îşi aminti zilele pe care le petrecuse prins în capcana tunelelor de sub oraş.

În cele din urmă, coşmarul pe care-l trăise de cînd îi salvase viaţa Cynthiei Allen în staţia de pe 110th Street se sfîrşise. El şi Heather se căsătoriseră la o lună după ce scăpase şi, nouă luni mai tîrziu, se născuse Randy.

De atunci totul în viaţa lor se schimbase.

Terminase şcoala de arhitectură şi se mutase în Bridgehampton, pentru că nici el, nici Heather nu doreau să-l crească pe Randy în marele oraş.

Imediat după ce ieşiseră din tunele, nu se făcuse decît foarte puţină publicitate în jurul numărului neobişnuit de mare al oamenilor proeminenţi care muriseră într-o perioadă atît de scurtă. În presă nu apăru nici un cuvînt despre ceea ce se întîmplase în realitate, însă Jeff şi Heather ştiau şi de ce: Clubul 100 avea relaţii puternice şi versiunea membrilor înlocuise adevărul.

Perry Randall căzuse victimă unui tîlhar.

Carey Atkinson se sinucise din cauza unui mariaj distrus, a unor datorii din ce în ce mai mari şi a unui scandal din interiorul Departamentului de Poliţie.

Monseniorul McGuire se retrăsese la o mînăstire izolată din Toscana.

Judecătorul Otto Vandenberg murise în urma unui atac cerebral, iar Arch Cranston făcuse infarct o zi mai tîrziu.

Cît despre Eve Harris, se pare că dispăruse pur şi simplu şi, deşi luni de zile mass-media se angrenase în tot felul de speculaţii – care de care mai senzaţionale cu privire la destinul ei –, pînă şi povestea acesteia fusese dată uitării.

Clubul 100, păstrîndu-şi acelaşi anonimat, îşi completase locurile rămase libere cu oameni din înalta societate.

Oraşul continuase să-şi vadă de viaţa lui.

Cînd trenul intră în staţia de pe 110th Street, Jeff se ridică în picioare şi păşi împreună cu fiul său pe peron. În timp ce se îndreptau spre scări, îşi aruncă ochii spre locul în care Cindy Allen fusese atacată

Locul în care începuse coşmarul.

Nimic din aspectul acelui colţ nu indica grozăvia celor petrecute cu şase ani în urmă. Tocmai de aceea se şi opri o clipă. Încă mai privea fix gresia albă a zidului, cînd fiul său îl trase de mînă.

– Ce s-a întîmplat, tată? întrebă băieţelul sfios.

Vocea lui Randy îi aduse un zîmbet pe faţă şi îi risipi gîndurile negre.

– Nimic, îl asigură el, ridicîndu-l în braţe şi grăbindu-se spre scări. Chiar nimic, repetă el.

Neliniştea pe care o trăise în staţia de metrou se evaporă de îndată ce ieşi la lumina zilei, aşa că Jeff îşi lăsă fiul jos, dar îl prinse de mînă. Aşteptară să se schimbe culoarea semaforului pentru a putea traversa.

– Ai zis că ai locuit chiar lîngă metrou, spuse Randy, privind restaurantele şi magazinele care se înşirau de-a lungul străzii.

– Uite-acolo, răspunse Jeff, arătîndu-i spatele unei clădiri, unde se vedea fereastra de la fostul său apartament. Vezi? Clădirea aia din cărămidă. Eu stăteam la etajul al treilea.

Randy se uită serios la structura greoaie şi mohorîtă.

– Mie îmi place mai mult casa noastră, se pronunţă el.

– Şi mie, îl aprobă Jeff cînd în sfîrşit se făcu verde şi începură să traverseze. Mult mai mult.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră pe palierul de la etajul al treilea şi Randy, recunoscînd-o pe tînăra care stătea în pragul uşii deschise a apartamentului, se smulse de lîngă Jeff şi fugi spre ea.

– Jinx! strigă el, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul fetei care-l ridică în braţe şi-l sărută pe frunte.

– Ia uită-te la tine! Ce mult ai crescut! Acuma, că eşti băiat mare, nu mai pot să-ţi dau acadele, corect?

Nu! se jelui Randy pe un ton răsfăţat.

Se întoarse spre tatăl său şi îl privi rugător

Îmi dai voie să mănînc şi cu una? îl imploră el

– Da, dar numai să nu-i spui lu' mama, zîmbi Jeff, făcîndu-i cu ochiul.

În timp ce Randy desfăcea nerăbdător hîrtia de poleială a bomboanei pe care Jinx o scoase din buzunar, Jeff privi în jur. Chiar şi fără masa lui de desen, camera îşi păstrase aerul acela de cămin studenţesc. Afişele de pe pereţi erau altele, iar rafturile pe care le confecţionase cu mîna lui gemeau sub cărţile aduse de Jinx. Zugrăveala de pe pereţi se scorojea şi acum, perdelele rămăseseră aceleaşi şi covorul părea şi mai tocit decît îşi amintea el.

– Hei, oricît ar fi de modestă, tot mai bine e acasă la tine, spuse Jinx, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Cînd voi absolvi peste doi ani, mă car de aici.

Apoi zîmbetul ei păli.

– Ăăă... n-am vrut să zic asta. Dacă nu m-ai fi lăsat să mă mut aici...

– Ai fi găsit un alt loc în care să stai, o întrerupse Jeff. Ai fi putut să rămîi la Tillie.

Jinx scutură repede din cap.

– Ţin la Tillie, dar dacă aş mai fi trăit multă vreme acolo...

Îşi amintiră amîndoi camerele unde Tillie avea grijă de familia ei. Mare parte dintre locatarii încăperilor se schimbaseră. Robby se mutase la suprafaţă cu doi ani în urmă, cînd părinţii unuia dintre colegii lui aflaseră unde locuieşte şi-l invitaseră să vină la ei. De-abia după ce discutase cu Tillie şi cu Jinx în cadrul unei cine, se hotărîse Robby să mai acorde o şansă traiului de afară şi numai cu condiţia să o poată vizita pe Tillie oricînd dorea el. Încă mai trecea pe la ea, cel puţin o dată pe săptămînă, iar femeia se ducea uneori şi lua masa cu noua familie a lui Robby. Dar la sfîrşitul serii, Tillie de-abia aştepta să se întoarcă în tunele.

– E prea complicat aici sus, insista ea. Prea multe gînduri, prea multe griji.

– Deci? îl întrebă Jeff pe Randy care începuse să lingă plin de poftă acadeaua. Sigur nu vrei să te muţi aici?

– E urît! rosti el serios.

Hei! Aşa spui tu despre casa lui Jinx?

Băiatul are gusturi bune, spuse Jinx. Hai să mergem să mîncăm. Mai am două cursuri după-amiază şi dup-aia trebuie să plec la muncă.

– Încă te mai ţii de ambele slujbe?

Jinx ridică din umeri.

– Ce să-i faci? Asta-i situaţia. Dar după ce termin şcoala, o să mă limitez la una singură. Şi o să mă asigur că o să fie una la care să cîştig mai mult decît primesc acum ca ospătăriţă.

Plecînd din apartament, se îndreptară spre micul restaurant preferat al lui Jeff, unde găsiră o masă chiar lîngă fereastră şi de unde puteau admira furnicarul de pe Broadway. Oamenii care treceau pe stradă nu se schimbaseră cu mult de cînd plecase Jeff: cei mai mulţi

erau studenți și cadre universitare. Dar mai întîlneai și turiști sau persoane care mergeau la cumpărături, sau care se plimbau pur și simplu prin oraș.

Și, ca întotdeauna, vagabonzi.

O femeie bătrînă – aproape la fel ca Tillie pentru un observator obișnuit – împingea un cărucior plin cu tot felul de vechituri. Mai spre capătul străzii, trei bărbați îmbrăcați în zdrențe stăteau direct pe caldarîm, sprijinindu-se de un zid, cerșind cu mîna întinsă.

Jinx și Jeff priviră îndelung scena pînă cînd bărbatul rosti cu voce tare întrebarea care-i frămînta pe amîndoi:

– Crezi că încă mai continuă?

Secundele se scurseră una după alta, dar într-un final Jinx dădu din cap că nu.

– Doamna Harris era creierul, spuse ea. Ea împărțea banii și fără bani nu funcționează nimic.

– Te întrebi vreodată ce s-a întîmplat cu ea?

Jinx se întunecă la față.

– Mă bucur că a dispărut.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jeff și Randy se aflau din nou în stația de metrou, așteptînd trenul care-i ducea înapoi spre centru.

– Cine e doamna Harris? întrebă Randy, uitîndu-se în sus spre tatăl său.

Jeff ezită, apoi rosti încet:

– Doar o doamnă pe care am cunoscut-o demult.

Era o prietenă de-a lu' mătușa Jinx?

Trenul intră vuind în stație. Jeff îl prinse strîns pe Randy de mînă cînd mulțimea de călători coborî din vagoane, apoi îl ajută să urce în tren.

– Doamna Harris nu era prietena mătușii Jinx. Ea nu era prietena nimănui.

Trenul se puse în mișcare și Jeff se agăță de una din barele de susținere de deasupra capului. Pentru o fracțiune de secundă zări pe cineva care rămăsese pe peron, privindu-l pe fereastră.

O femeie cu fața acoperită de un șal jerpelit.

Deși nu-i surprinse decît în fugă chipul, îl îngrozi. Pielea era plină de cicatrice adînci, iar fața, complet desfigurată. Își aminti de

tunele şi de timpul petrecut acolo, unde oamenii cădeau pradă altor oameni, şobolanilor, insectelor, alcoolului şi drogurilor.

Era un chip obişnuit pentru lumea din tunele.

Dar Jeff îi recunoscuse imediat ochii.

Erau aceeaşi ochi care îl priviseră o clipă cînd el sperase că o persoană străină l-ar putea ajuta să scape.

Numai că persoana de atunci îi întorsese spatele.

Acum, cînd trenul prinse viteză, veni rîndul lui Jeff să-i întoarcă spatele lui Eve Harris. Cînd fiul lui îl întrebă mai tîrziu dacă ştia cine era doamna aceea, el dădu din cap că nu.

– N-o cunosc. Şi cred că nu era nimeni acolo.

NOTA AUTORULUI

DESPRE OAMENII CARE TRĂIESC SUB MANHATTAN

O numărătoare completă a oamenilor care trăiesc sub străzile Manhattanului este aproape imposibilă din două motive: Populaţia de acolo se află într-un tranzit permanent şi majoritatea reprezentanţilor oficiali care se ocupă cu recensămîntul refuză să intre în tunele. Numărul lor estimativ variază foarte mult, de la cîteva sute, pînă la cîteva mii sau zeci de mii. De cînd staţia Grand Central a fost renovată şi băncile pentru public îndepărtate, oamenii fără locuinţă au dispărut din această zonă, deşi pot fi găsiţi adesea în toaletele de la nivelurile inferioare unde încearcă să se spele, pentru a rămîne curaţi. Deşi multe dintre „cuiburile" de deasupra şinelor au fost curăţate, asta nu înseamnă că oamenii care trăiau acolo au plecat din oraş; ci, mai degrabă, că au coborît şi mai adînc în tunele, dincolo de locurile unde pot ajunge oficialităţile oraşului New York.

Pînă astăzi, nu a fost desenată nici o hartă completă a sistemului de tunele de sub oraş. Există totuşi hărţi parţiale: sistemul căilor de metrou, sistemul de canalizare şi sistemul diverselor pasaje utilitare. Dar pe lîngă toate acestea, există kilometri de tunele abandonate care au fost uitate de multă vreme. Uitate de toată lumea, cu excepţia celor care îşi duc viaţa în ele.

În ciuda convingerii generale, nu toţi oamenii care locuiesc sub străzile de la suprafaţă sînt nişte delincvenţi sau nişte beţivani. Un număr mare au locuri de muncă şi se duc la şcoală, oferind adrese

false ori de cîte ori este necesar. Unele familii au ales să trăiască sub străzi decît să permită agenţiilor guvernamentale să-i despartă de copii. Mulţi dintre ei nu se consideră lipsiţi de un cămin, ci pur şi simplu „fără un acoperiş deasupra capului". Adesea se organizează în triburi şi grupuri mari, şi îşi stabilesc propriul teritoriu de acţiune pe străzile reale ale oraşului. Se spune că, pe măsură ce oamenii aleg să trăiască tot mai adînc, ei ies din ce în ce mai puţin la suprafaţă şi şansa de a mai trăi vreodată normal este nulă.

Mulţi dintre cetăţenii subterani suferă de boli mintale şi sînt dependenţi de droguri, ceea ce îi face adesea incapabili să beneficieze de serviciile puse la dispoziţia lor. Trec prin viaţile noastre, murmurînd cuvinte neinteligibile sau luptîndu-se cu duşmani invizibili, pînă cînd dispar definitiv în adîncuri.

Dispar în adîncuri şi din conştiinţa noastră.

Toate personajele şi evenimentele din această carte, fie ele de la suprafaţă sau din tunele, sînt imaginare. Sau, cel puţin, aşa sper eu...

J.S.

MULȚUMIRI

Mulți, foarte mulți oameni m-au ajutat în pregătirea acestei cărți, mai ales în ceea ce privește sistemul juridic al orașului New York. Bunul meu prieten, Elkan Abramowitz, și partenerul lui, Bill McGuire, m-au pus în legătură cu cei mai potriviți oameni și m-au ghidat prin labirintul departamentelor juridice ale orașului, iar Marvin Mitzner m-a ajutat să intru în contact cu biroul primarului general. Angajații de la biroul procurorului districtual, de la Poliția Municipală și cei din cadrul Departamentului de Corecție au fost extrem de cooperanți și mi-au arătat locurile în care lucrează ei, familiarizîndu-mă cu procedurile lor și răspunzînd cu promptitudine nenumăratelor mele întrebări. Aș vrea să mulțumesc în mod special lui Constance Cucchiara de la biroul procurorului districtual, care a petrecut o întreagă dimineață, ghidîndu-mă prin sălile de judecată de pe 100th Street și mi-a lămurit misterul etajului al doisprezecelea De la Penitenciarul Midtown South, îi voi rămîne veșnic îndatorat lui Adam D'Amico, care mi-a înlesnit un tur al penitenciarului și mi-a descris amănunțit procedurile care se aplică în cazul unei persoane acuzate. Datorez mulțumiri speciale lui Deborah Hamlor și lui Jo-Ona Danoise de la Departamentul de Corecție al orașului New York, care, de-a lungul unei zile, mi-au arătat închisoarea Rikers Island și Complexul Penitenciar Manhattan. Nu numai că mi-au oferit o mulțime de informații, dar au fost extrem de răbdători cu mine. Mii de mulțumiri amîndurora!

Printre cei de la Rikers Island, care au fost generoși cu informațiile și cu timpul lor, se numără și căpitanul Sheila Vaughan, șeful

Departamentului Transporturi Speciale Brian Riordan şi mulţi alţi ofiţeri. Vă rămîn recunoscător pentru experienţa de neuitat, pentru timpul şi energia pe care mi le-aţi oferit. John Scudiero, gardian al Complexului Manhattan, mi-a dedicat de asemenea ore bune, timp în care mi-a povestit despre relaţiile existente între curţile de judecată din New York şi instituţia în care lucrează, şi mi-a oferit un tur din perspectiva unui deţinut. Aş vrea să mulţumesc şi judecătorilor şi aprozilor care nu au fost deloc surprinşi să mă vadă intrînd pe uşile rezervate de obicei deţinuţilor. Mulţumesc, de asemenea, biroului primarului Giuliani pentru că mi-a facilitat comunicarea cu diverse penitenciare şi cu poliţiştii de tranzit care nu m-au luat la rost în nenumăratele mele plimbări prin staţiile de metrou şi mai ales prin staţia Grand Central, unde am făcut poze, am cercetat intrările în tunele, comportîndu-mă adesea într-o manieră care în mod normal ar fi dat de bănuit.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Borone)
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ ◆ CONSPIRAŢIA
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI MPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Robin Cook	RISC ASUMAT
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPŢII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol)
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAŞUL
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ PE MUCHIE DE CUŢIT ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V D Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Hermann Hesse	JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIA SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN ◆ CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI
Ilf şi Petrov	DOUĂSPREZECE SCAUNE ◆ VIŢELUL DE AUR
Franz Kafka	JURNAL ◆ CASTELUL ◆ CORESPONDENŢĂ (vol. I)
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII
Mario Vargas Llosa	RĂZBOIUL SFÎRŞITULUI LUMII ◆ CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CONDIŢIA UMANĂ ◆ CUCERITORII / CALEA REGALĂ

Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ MUNTELE VRĂJIT ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR
G. García Márquez	TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Christopher Paolini	ERAGON
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol I)
Antoine de Saint-Exupéry	CITADELA
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA
John Saul	CASA DE LA RĂSCRUCE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J R R Tolkien	ROVERANDOM
L N Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI ◆ SONATA KREUTZER ŞI ALTE POVESTIRI
Marius Tuca	ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOPŢII A OPTA

Pentru Jeff Converse, student la Colegiul din New York, viitorul pare promiţător până în momentul în care viaţa sa ia o turnură de coşmar. Condamnat pe nedrept pentru o crimă îngrozitoare, Jeff se trezeşte în subteranele din Manhattan, într-o lume neştiută, unde o populaţie de oameni fără adăpost, de disperaţi şi de nebuni şi-a creat o societate paralela cu cea de la suprafaţă. Şi nu sunt singuri aici, căci cineva a transformat tunelurile întunecate şi staţiile de metrou abandonate în propriul teren de vânătoare... iar acum distracţia poate începe. Prins în labirintul subteran şi înşelător, pândit la fiecare colţ de bande de hăitaşi în zdrenţe, urmărit fără milă de vânători nevăzuţi, neavând altă armă decât propria minte, Jeff trebuie să ducă lupta vieţii pentru a scăpa din acest infern real.